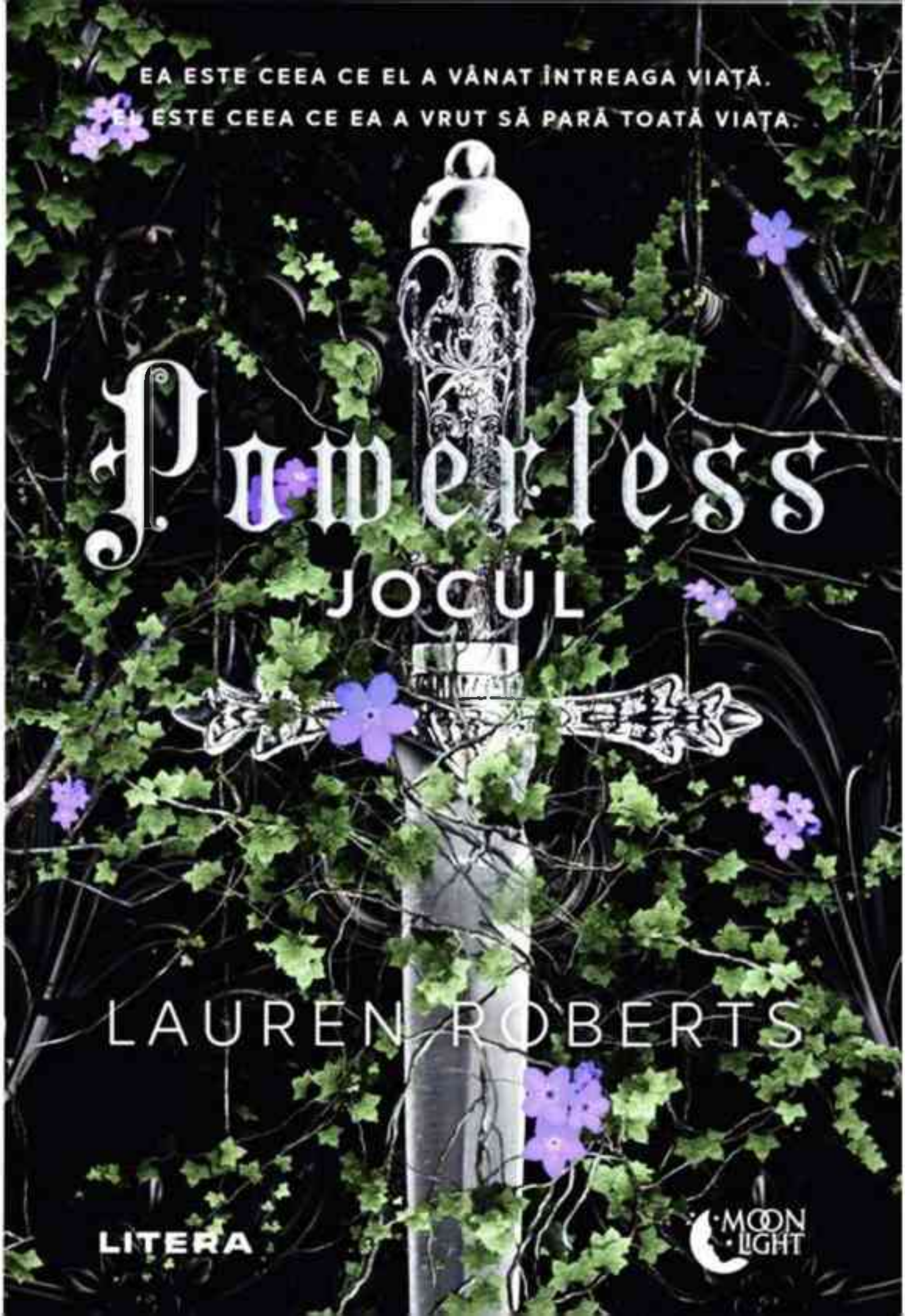

EA ESTE CEEA CE EL A VÂNAT ÎNTREAGA VIAȚĂ.
EL ESTE CEEA CE EA A VRUT SĂ PARĂ TOATĂ VIAȚA.
Powerless
JOCUL
LAUREN ROBERTS
LITERA
MOON LIGHT

UREN ROBERTS

Powerless

Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

LITERA
București

Powerless
Lauren Roberts

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Powerless
Lauren Roberts

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-970-2
ISBN EPUB 978-630-338-255-5

Pentru toate fetele care s-au simțit
cândva lipsite de putere.

Izram
Muntele
Plummet
Sanctuarul Sufletelor
Dor
Arena Bolului
Aleea Loot
Deșertul Pârjol
Marea Puțin Adâncă
E
V
S
Tando
Pădurea Șoaptelor
Ilya

Mirosul de funingine îmi înțeapă nările, făcându-mă să îmi acopăr tare nasul cu mâna mea murdară ca să înăbuș strănutul.

„Ar fi patetic să fiu prinsă așa."

Când mă asigur că nasul meu nu va alerta gărzile imperiale care bântuie pe sub ascunzătoarea mea, îmi pun mâna înapoi pe zidul murdar de care sunt lipită cu spatele, în timp ce picioarele-mi sunt bine înfipte de cealaltă parte. După ce respir atât de adânc, că aproape mă inec cu funingine, îmi reiau încet urcușul. Cu coapsele arzându-mi aproape la fel de tare ca nasul, îmi forțez corpul să continue cățărarea în timp ce-mi înăbuș strănutul.

Urcatul pe un horn nu e tocmai cum mi-am imaginat că o să-mi petrec seara. Spațiul mic mă face să asud, și îmi înăbuș frica înainte să mă chinuiesc să ajung la capătul culoarului îngust, dornic să înlocuiesc pereții glazurați cu funingine cu noaptea plină de stele. Când capul mi se ițește în sfârșit în vârf, inspir lacomă aerul lipicios, apoi ies și sunt numaidecât bombardată de un nou amestec de mirosuri mult mai neplăcute decât duhoarea funinginii lipite de trupul meu, de haine și de păr. Sudoare, pește, condimente și sunt sigură că și un anumit tip de fluid corporal se amestecă și creează aroma ce impresoară aleea Loot.

Balansându-mă în vârful hornului, îmi forțez ochii înspre acoperișul învăluit în umbră, ca să îmi verific brațul lipicios. Aproape că uitasem să-l verific fără ca obișnuita durere mușcătoare care însoțește șuierul sabiei să-mi amintească să o fac.

Smulg o bucată de material din bluza asudată ce-mi atârnă pe lângă trup și îmi tamponez cu ea tăietura.

„Adena o să mă ucidă că i-am distrus cusăturile. Din nou."

Mă mir că nu simt familiara tresărire de durere când îmi frec brațul cu materialul aspru, ștergându-mi nerăbdătoare lichidul lipicios. Și atunci simt mirosul.

„Miere."

Aceeași miere ce provine de pe melcișorii dulci și care mi se scurge din numeroasele buzunare ale vestei mele zdrențuite și mi se prelinge pe braț – am confundat-o cu sângele. Oftez și-mi dau ochii peste cap.

Însă e o surpriză binevenită. Chiar și mierea în care îmi sunt înmuiate hainele e mai bună decât să încerc să le spăl de sânge.

Trag adânc aer în piept și privesc înspre clădirile degradate și gata să se prăbușească luminate slab de felinarele care pâlpâie, răsfirate de-a lungul străzii. Aici, în mahala, nu prea există electricitate, dar regele, în generozitatea lui, s-a îndurat să ne dea câteva felinare. Mulțumită Volților și Învățaților care și-au folosit abilitățile pentru a crea o rețea electrică rezistentă, trebuie să fac eforturi excepționale ca să rămân în umbră.

Pe măsură ce te depărtezi de mahalale, rândurile de magazine și de case încep încetișor să își îmbunătățească starea și dimensiunea. Cocioabele devin case, casele devin conace, conducând spre cea mai intimidantă clădire dintre toate. Mijindu-mi ochii în beznă, abia dacă detectez contururile turnurilor castelului regal și cupola înclinată a Arenei Bolului, aflată alături.

Ochii îmi revin asupra străzii largi care se întinde sub mine, studiind clădirile dărăpănate din împrejurimi. Aleea Loot este chiar inima mahalalelor, pompând criminalitate și bișniță în tot orașul. Urmăresc din priviri zecile de alei și străzi care se ramifică din ea și mă pierd în labirintul neputincios ce reprezintă orașul, înainte de a ofta și de a zâmbi slab înspre strada familiară de sub mine.

Acasă. Într-un fel. Tehnic vorbind, acasă implică să ai un acoperiș deasupra capului.

„Dar e mult mai amuzant să privești stelele decât să te holbezi la un tavan."

Știu despre ce vorbesc, dacă ținem cont că aveam un tavan la care să mă holbez în fiecare noapte, pe vremea când nu aveam nevoie de stele ca să îmi țină companie.

Privirea-mi trădătoare se îndreaptă înspre oraș până în zona unde știu că se află fosta mea casă, înghesuită între străzile Merchant și Elm. Acolo unde membrii unei familii mici și fericite stau probabil în jurul mesei, la cină, râzând și povestindu-și fiecare cum i-a fost ziua...

Aud o bufnitură, urmată de un murmur de voci care mă smulg din gândurile-mi amare. Mă încordez ca să ascult, dar nu pot să disting decât vocea groasă, înăbușită

aparținându-i străjerului pe care cu atâta amabilitate l-am eliberat de îndatoriri ceva mai devreme.

– … A venit chiar în spatele meu, tiptil ca un șoarece, și pe urmă… mă trezesc cu o bătaie pe umăr și un pumn în față.

De pe coșul de fum urcă o voce de femeie, iritată și stridentă:

– Ești un Fulger, pentru numele molimei, n-ar trebui să fii rapid sau ceva de genul? Femeia inspiră adânc. Măcar i-ai văzut fața înainte să-i îngădui să fure de la mine? Din nou?

– Nu i-am văzut decât ochii, mormăie străjerul. Albaștri. Foarte albaștri.

Femeia pufnește iritată.

– Că mult mă mai ajută. Stai să opresc fiecare persoană de pe aleea Loot ca să văd dacă se potrivește descrierii tale foarte grăitoare, gen „foarte albaștri".

Mă abțin să pufnesc, căci ceva scârțâie în celălalt capăt al camerei, zgomotul fiind urmat de sunetul unui cor de pași înăbușiți. Din geamătul lemnului putrezit ce trosnește sub greutatea mai multor perechi de cizme, deduc rapid că alți trei străjeri s-au alăturat căutării.

„Și ăsta-i semnalul meu."

Sar din horn și mă prind de marginea ridicată a acoperișului, trecându-mi picioarele de cealaltă parte, până ajung să atârne deasupra străzii. Expir, mă las să cad și îmi mușc limba ca să nu icnesc în timp ce forța gravitațională mă trage la pământ. Cu o bufnitură ușoară, aterizez deloc elegant în căruța cu fân a unui negustor. Paiele tari mă înțeapă prin haine ca una dintre pernele de ace ale Adenei, iar un nor de funingine și de fân se ridică înspre briza nopții când sar din căruță pe stradă.

Scoțându-mi pai după pai din părul încâlcit, ca să-mi omor timpul, îmi încep călătoria înapoi, către fort, trecând printre care negustorești hărtănite, abandonate pe timpul nopții, iar picioarele-mi dansează peste gunoaie și cioburi de sticlă. Tâlhari prăbușiți pe alei sau îngrămădiți printre clădiri șușotesc între ei pe măsură ce trec.

Simt greutatea pumnalului ascuns în cizmă și mă relaxez datorită confortului pe care mi-l oferă oțelul rece, în timp ce trec pe lângă grupuri de oameni fără adăpost, la

fel ca mine, înghesuiți unii într-alții ca să treacă peste noapte. Văd strălucirea slabă a câmpurilor de forță violet care îi protejează pe unii dintre ei, în timp ce alții nu au nici măcar o abilitate suficient de puternică pentru a le îngădui să doarmă liniștiți, iar acesta e fix motivul pentru care mahalalele înseamnă „acasă" pentru ei.

Continui să pășesc iute și sigur în timp ce ochii-mi cutreieră înainte și înapoi pe alei, nelăsând nici o clipă garda jos. Săracii nu fac discriminări. Un bănuț e un bănuț, și nu le pasă dacă atacă pe cineva care o duce mai rău decât ei ca să înhațe acel bănuț.

Mai mulți străjeri îmi taie calea în timp ce mă strecor pe străzi, obligându-mă să încetinesc ca să mă țin departe de ei. Fiecare magazin, colț și stradă au fost cadorisite cu oameni ai legii scotocitori îmbrăcați în uniforme albe. Aceste gărzi imperiale brutale au fost plasate peste tot de-a lungul aleii Loot, prin decret regal, ca urmare a creșterii ratei criminalității.

E clar că n-are legătură cu mine.

Alunec pe o alee mai mică și îmi croiesc drum spre fundătură. Acolo, într-un colț, e o baricadă formată din care negustorești stricate, cartoane, așternuturi vechi și molima știe ce altceva. Înainte s-ajung la jumătatea drumului spre grămada de gunoi pe care o numim „acasă", de deasupra fortului se ițește o față ascunsă de cârlionți sălbatici care ajung până la umeri.

– Ai adus?

Descolăcindu-și picioarele lungi de unde stătea, ea se ridică fără nici cel mai mic efort și trece de baricada de gunoi înaltă de un metru fără să ezite și vine spre mine atât de plină de speranță, încât ai crede că i-am oferit un acoperiș adevărat deasupra capului și o masă caldă. Și, cu toate că nu-i pot oferi nici una, nici alta, am ceva care, în opinia ei, este chiar mai bun. Oftez.

– Mă simt jignită că te-ai îndoit de mine, Adena. Credeam că, după atâția ani, ai avea un pic mai multă încredere în abilitățile mele.

Îmi dau jos geanta din spate și scot din ea mătasea roșie șifonată, neputând să nu zâmbesc la vederea expresiei de uluială care se așterne pe chipul ei. Ea înșfacă degrabă, cu lăcomie, mătasea din mâinile mele și își trece degetele

peste cutele ușoare ale materialului. Ridicând privirea de sub bretonul creț ce-i atârnă deasupra ochilor căprui precum alunele, se uită la mine de parcă aș fi eradicat de una singură molima, în loc să fi furat material de la o femeie care n-o duce cu mult mai bine decât noi.

De parcă aș fi un erou, nu o netrebnică.

Zâmbetul Adenei ar putea rivaliza cu soarele răsărind deasupra Deșertului Pârjol.

– Pae, tu și degetele tale lipicioase faceți minuni, știai?

Își aruncă brațele-n jurul gâtului meu și mă trage într-o îmbrățișare care mă zdrobește și face ca și mai multă miere să mi se prelingă pe vestă și să-mi aterizeze în buzunare.

– Că veni vorba despre lipicios...

Mă desprind din îmbrățișarea ei ca să pescuiesc ce am prin buzunare. Recuperez șase melcișori dulci aproape storciți, dar doar un pic neapetisanți din cauza paielor care le ornează acum. Adena face ochii mari când îi vede, apoi îmi smulge unul din mână cu aceeași lăcomie cu care îmi smulsese și materialul. La jumătatea mușcăturii, se răsucește și pleacă spre fortul nostru, fără ezitare, și se lasă să cadă pe covoarele aspre și decolorate pe care le-am întins în spatele baricadei. Bate cu mâna în locul de alături, așteptând, iar eu, spre deosebire de ea, sar fără pic de grație peste zid înainte să iau loc.

– Pun pariu că Maria n-a fost prea încântată că i s-a dat iama în magazin. Din nou. Biata de ea, chiar ar trebui să-și întărească paza, zice Adena între mușcături, iar un zâmbet strâmb li se alătură firimiturilor de pe fața ei.

Cu toate că am ajuns să calc în magazinul acelei femei cel puțin o dată pe lună în ultimii ani, ea tot n-a reușit să tragă altă concluzie decât că sunt un „el". Măcar încearcă.

– De fapt, zic eu ridicând din umeri, avea două gărzi imperiale în plus plasate pe lângă magazin. Probabil s-a săturat, de-a lungul timpului, de câți melcișori dulci i-au fost furați.

Adena mijește ochii de culoarea alunelor la vederea zâmbetului meu.

– Slavă molimei că n-ai fost prinsă, Pae! Imediat ce cuvintele atât de cunoscute îi ies de pe buze, maxilarul mi se încordează instinctiv, în timp ce ea rămâne cu gura căscată în timpul mușcăturii. Se tensionează vizibil,

fruntea i se încrețește, și își drege vocea. Scuze! M-am obișnuit prost.

Degetele mi-au rătăcit înspre inelul gros de pe degetul meu mare, învârtindu-l fără noimă în timp ce reușesc să afișez un zâmbet slab. Subiectul acesta e unul pe care, de regulă, îl evităm, deși e vina mea că de la bun început el a devenit jenant de abordat. Totul din pricina unui moment de slăbiciune pentru care mi-aș dori să nu mă simt atât de ușurată.

– Știi bine că nu cuvintele sunt cele care mă deranjează, ci...

– Semnificația din spatele lor, mă întrerupe ea zâmbind și imitându-mi șocant de bine vocea.

Aproape că mă înec de râs și de la o bucată de aluat dulce.

– Mă citezi, A?

Drept răspuns, ea ia o mușcătură de melcișor înainte de a declara, între molfăieli:

– Și nu molima e cea care îți face rău, ci ceea ce vine după ea.

Încuviințez încet din cap în timp ce trasez absentă modelul uzat al covorului de sub noi, iar senzația pe care mi-o oferă atingerea este una familiară. Ideea de a fi recunoscătoare molimei care a ucis mii de ilyeni îmi taie apetitul chiar și pentru melcișori dulci.

Dar, acum, tuturor le pasă doar de cei pe care molima nu i-a ucis. Regatul a fost izolat ani la rând pentru ca boala să nu se răspândească în orașele din jur și numai cei mai puternici din Ilya au supraviețuit bolii care altera însăși structura oamenilor. Cei rapizi au devenit excepțional de rapizi, cei puternici au devenit de neînfrânt, iar cei care pândeau în umbre au putut deveni ei înșiși umbrele. Zeci de puteri supranaturale s-au abătut doar asupra ilyenilor, diverse în forță, scop și putere. Daruri oferite ca recompensă pentru că au supraviețuit. Ei sunt Elita. Sunt extraordinari. Sunt excepționali.

– Numai...

Adena tărăgănează, ciupind din melcișor, în timp ce, pentru prima dată, se chinuiește să formeze cuvintele.

– Numai să ai grijă, Pae! Dacă ești prinsă și nu reușești să îi duci cu vorba și să scapi...

– O să fiu bine, îi zic, mult prea degajat, ignorând îngrijorarea ce se pogoară asupra mea. Cu asta mă ocup, A. Cu asta m-am ocupat dintotdeauna.

Ea oftează în timp ce zâmbește, fluturând din mână.

– Știu, știu. Te descurci în fața Elitelor.

Simt din nou acel val de ușurare care mă face să mă simt deopotrivă vinovată și recunoscătoare că ea mă cunoaște cu adevărat. Pentru că nu toți cei care au supraviețuit molimei au fost suficient de norocoși să fie blagosloviți cu anumite abilități. Nu, Obișnuiții erau exact cum le spune și numele – obișnuiți. Și, în cele câteva decenii de după molimă, Obișnuiții și Elitele trăiseră în pace.

Asta până când regele Edric a decretat că Obișnuiții nu mai sunt demni de regatul lui.

S-a întâmplat acum mai bine de trei decenii, când boala s-a abătut asupra ținutului. Din cauza izbucnirii a ceea ce semăna cu o boală obișnuită, Tămăduitorii regelui au folosit prilejul pentru a susține că Obișnuiții erau purtători ai unei boli indetectabile, spunând că acesta era, probabil, motivul pentru care nu căpătaseră abilități. Expunerea prelungită la ei avea să dăuneze Elitelor și puterilor acestora și, în timp, Obișnuiții aveau să reducă puterile pe care Elitele și le protejau într-atât.

Încerc să-mi controlez impulsul de a-mi da ochii peste cap la aceste gânduri. Tata credea că erau niște prostii, iar eu gândesc exact la fel. Dar, și de-aș avea dovada că regele minte de îngheață apele, nu e ca și cum o fată din mahalale ar fi în postura de a fi crezută.

Dar regele nu putea îngădui ca societatea lui de Elite să fie slăbită sau chiar mai rău de către niște Obișnuiți. Uciderea lor nu era o opțiune pentru cei preamăriți.

Și-așa a început Epurarea.

Chiar și acum, zeci de ani mai târziu, povești despre cadavre împrăștiate pe nisip, sub soarele dojenitor, sunt spuse din când în când în jurul focurilor, iar povești înspăimântătoare se șoptesc printre copii.

Degete lipicioase le strâng pe ale mele, mierea ce acoperă mâinile Adenei fiind la fel de dulce ca zâmbetul larg pe care îl împărtășește cu mine. Secretul meu e ascuns în sclipirea ochilor ei, în loialitatea ce i se vede pe chip. Mi-am petrecut o atât de mare parte din viață obișnuindu-

mă cu gândul că nimic nu va fi vreodată real. Fiecare prietenie e falsă, fiecare gest binevoitor e calculat.

„Ascunde-ți sentimentele, ascunde-ți frica și, cel mai important, ascunde-te în spatele fațadei pe care-o afișezi. Nimeni nu trebuie să știe, Paedyn. Să n-ai încredere în nimeni și-n nimic, doar în instinctele tale."

Vocea blândă a tatălui meu e șocant de tunătoare, așa cum îmi răsună în minte, amintindu-mi că fiecare parte a vieții mele trebuie să fie o minciună, iar fata din fața mea trebuie să fie păcălită, la fel ca restul regatului.

Egoismul mi-a luat mințile doar o singură noapte, dar numai de atât a fost nevoie pentru a ne pune în pericol.

– Bine, de-ajuns cât am vorbit despre molimă, zice Adena pe un ton vesel, scrutând aleea înainte de a adăuga: ... Și despre... situația ta.

Pufnesc fără să mă deranjez să maschez asta.

– Pare-se că doi ani n-au fost de ajuns să exersezi subtilitatea, A.

Mă îndoiesc că m-a auzit. Mă îndoiesc că se poate concentra la altceva în afara materialului care îi alunecă acum printre degete. Scrutând cu ochii de culoarea alunelor acareturile noastre pentru cusut, Adena lasă baltă conversația ca să îndruge verzi și uscate despre ce va croi din noua bucată de mătase. Mâinile ei calde și brune scotocesc printre bucăți de material, la lumina pâlpâitoare a lămpii, și încep să împăturească, să prindă capete, să fixeze colțuri cu ace, să se-nțepe, iar ea înjură fără oprire. Alunecăm în genul de conversație lejeră la care se ajunge doar după ani întregi petrecuți împreună, supraviețuind pe străzi, și-mi e ușor să interpretez cuvintele înăbușite ale Adenei, rostite în timp ce ține bolduri între buze. Mă întind pe-o parte, tăcând în sfârșit, în timp ce-i urmăresc degetele sigure și sprâncenele încruntate, prea concentrată asupra lucrului ca să adoarmă. O durere ascuțită într-o parte mă face să deschid larg ochii împăienjeniți, și uit de moțăială. Piatra crestată care se ițește din pavajul străzii mă face să mormăi amețită:

– Ascultă ce-ți zic, într-o bună zi, o să fur un pătuț.

Adena își dă ochii peste cap, ca în fiecare noapte când fac aceeași promisiune deșartă.

– O să cred când o să simt, Pae, zice ea cu glas cântat.

M-am sucit de pe-o parte pe alta de vreo zece ori înainte ca o pătură aspră, făcută ghem, să mi se lovească de cap.

– Dacă te mai foieşti mult, jur că te cos de afurisitul de pavaj, zice Adena cu dulceaţa unui melcişor insiropat.

– O să cred când o să simt, A.

Capitolul 2

Kai

O minge de foc îmi trece la limită pe lângă faţă, aproape pârlindu-mi părul. Abia am timp să mă feresc când simt un al doilea val de căldură unduindu-se spre mine.

„Pe toate molimele, Kitt e într-o dispoziţie adorabilă azi."

Dansând pe pingele, privesc cum încă o sferă de foc se îndreaptă zvâcnind în direcţia mea, iar cunoscutul sentiment al exploziei de adrenalină mă inundă. Arunc un scut din apă, auzind focul cum sfârâie înainte de a se topi în nimic mai mult decât un nor de abur. Kitt mijeşte ochii, încercând să mă zărească prin abur, înainte ca ochii să i se facă mari când, brusc, mă izbesc de el. Ne rostogolim la pământ şi îl ţintuiesc, ridicând un pumn în flăcări în dreptul feţei lui.

– Te predai?

Nu pot împiedica zâmbetul care-mi face buzele să zvâcnească. El tuşeşte râzând, iar privirea i se plimbă de la faţa mea la pumnul incandescent ridicat în dreptul ei.

– Dacă zic că nu, chiar o să mă pocneşti, frăţiorul meu mai mic?

În ciuda focului care ardea la câţiva centimetri de el, ochii verzi ai lui Kitt sclipesc de amuzament.

– Cred c-ar trebui să ştii deja răspunsul la întrebarea asta.

Zâmbesc uşor şi-mi trag pumnul mai în spate, ca pentru a lovi.

– Bine, bine, mă predau! zice Kitt, aproape scuipând cuvintele. Dar numai pentru că nu vreau ca bietul Eli să fie nevoit să-ţi aranjeze încă o dată nasul spart.

Râd întunecat gândindu-mă ce faţă ar face medicul regal dacă ar fi să mă poticnesc înspre el cu încă un os rupt. După ce mă ridic, îi întind o mână lui Kitt, care încă e răşchirat la pământ. Zâmbetul pe care mi-l oferă nu îi cuprinde şi ochii când, în sfârşit, îmi zice:

– Pe toate molimele, Kai, te foloseşti de puterile mele mai bine decât o fac chiar eu.

– Şi de-asta tu vei conduce ţara, spun eu simplu, în timp ce eu voi lupta pe câmpul de bătălie, distrăgând atenţia inamicului cu înfăţişarea mea superbă.

– Vrei să spui că eu n-aş putea să distrag atenţia inamicului cu propria înfăţişare superbă? mă întreabă Kitt printre hohote groase de râs, prefăcându-se jignit.

– Spun că suntem doar fraţi vitregi, deci mă tem că asta înseamnă că ai doar jumătate din farmecul meu.

Kitt râde din nou zgomotos.

– După logica asta, înseamnă că tu ai doar jumătate din mintea mea.

– Slavă molimei pentru asta!

Abia ce-mi ies cuvintele din gură, că el mă şi înghionteşte, rânjind. Pornim pe poteca bătătorită dintre cercurile de antrenament aflate pe terenul castelului. Gardienii imperiali în pregătire şi alte Elite de rang mai înalt îşi continuă antrenamentele pe măsură ce trecem pe lângă ei, majoritatea folosindu-şi abilităţile şi doar câţiva folosind arme. Capetele se întorc către noi, ochii lor îmi ard pielea, oglindind soarele care bate înspre noi de sus. Ignorând privirile lungi, trag în piept mirosul bine cunoscut al terenului de antrenament – miros de sânge, la propriu, de sudoare şi de lacrimi –, apoi iau o sabie din rastel şi îi arunc una şi lui Kitt, a cărui expresie nu poate fi descrisă decât ca fiind exasperată.

– Ştii că întotdeauna am preferat să lupt mai degrabă cu arme decât cu abilităţi, zic eu, drept răspuns la privirea lui tăioasă, în timp ce verific, din reflex, echilibrul sabiei mele.

Kitt merge mai departe în ringul noroios, aproape dându-şi ochii peste cap.

– Da, știu foarte bine cât de mult îți place să dai cu sabia-n mine.

Îmi rotesc încheietura mâinii, balansând tăișul sabiei în timp ce începem să ne învârtim unul în jurul celuilalt.

– Se întâmplă să fie unul dintre hobby-urile mele preferate, da. Înaintez brusc, lovindu-mi cu putere sabia de a lui, zdruncinându-mi brațul. Vezi, nu e distractiv?

Kitt strânge din dinți sub lovitura mea.

– Fermecător!

Intru într-o bine cunoscută transă, lăsându-mi picioarele să danseze pe ring în timp ce ne înfruntăm, pierzându-mă în ritm. Mintea mi se limpezește. Trupul îmi vibrează de energie. Dintotdeauna m-am simțit mai viu atunci când lupt. Pentru asta sunt făcut, asta m-a ajutat să îmi păstrez mințile în anii de antrenament și de luat lecții.

„Un rege încet la minte e un rege mort."

Cuvintele tatălui meu îmi răsună în minte, căci mi s-au săpat adânc în creier după fiecare plângere despre lecțiile anoste de pe vremea când eram copil. Totuși, nu va trebui să-mi fac griji că voi fi un rege mort sau încet la minte, dat fiind că nu voi fi rege deloc. Și, după ce i-am spus lui tata întocmai acest lucru, el a plăsmuit, cu amabilitate, o altă zicală după care să-mi trăiesc viața: „Un Executant încet la minte înseamnă un regat mort".

Încurajator.

O durere ascuțită îmi străbate antebrațul, smulgându-mă din gânduri cu o zvâcnitură.

– Ai face bine să fii cu mintea la joc, Kai, sau chiar s-ar putea să te-nving.

Kitt are pe chip o expresie triumfătoare pe care intenționez să i-o șterg.

– N-aș vrea ca viitorul meu Executant să se lase pe tânj...

Înainte să-și poată măcar termina remarca, îi împing sabia la pământ și o țintuiesc sub a mea, înainte de a trece rapid în spatele lui. Cu o mișcare iute, îmi ridic piciorul și scot un pumnal din cizmă și lipesc vârful ascuțit de spatele lui.

– Îmi cer scuze, ce spuneați, Majestate?

Slăbesc strânsoarea, el se întoarce spre mine, iar eu fac o plecăciune batjocoritoare în timp ce-mi bag pumnalul la loc în cizmă. Mă aleg cu o îmbrânceală zdravănă care aproape că mă face să mă clatin pe picioare, apoi îi răspund lui Kitt cu aceeași monedă, în timp ce el râde. Părul lui de un blond murdar e mai mult murdar decât blond în clipa asta, plin de bucăți de noroi rămase după tăvăleala din ring. Cămășile ni le abandonaserăm de mult, sub soarele arzător de vară, și, la fel ca în cazul meu, pieptul bronzat îi strălucește de sudoare. E aproape comic cât de evident este faptul că suntem frați doar pe jumătate. Dincolo de diferențele în ce privește fizicul, mie îmi lipsește empatia lui Kitt, așa cum lui îi lipsește insensibilitatea mea... El e răbdător, agreabil și potrivit pentru tron, așa cum sunt eu potrivit pentru câmpul de luptă.

El, rege, eu, ucigaș.

– Kai, asculți măcar ce zic? Kitt pare în aceeași măsură îngrijorat și amuzat în timp ce pocnește din degete în fața mea. Pe molimă, cât sânge ai pierdut?

Îi urmez privirea până la pârâiașele de sânge ce se scurg din rana de la braț, iar sângele mi se prelinge printre încheieturile degetelor, picurând de pe vârfurile lor.

– Ei bine, se pare că Eli n-o să aibă, până la urmă, ziua liberă, din cauza ta. Ridic ochii înspre Kitt, așteptând o replică, dar văd că privirea îi e ațintită spre ceva aflat la distanță. Uite cine nu-i atent acum!

Ochii mi se-ndreaptă spre silueta care se apropie de noi, cu hainele de antrenament agățându-i-se de fiecare curbură a corpului și cu părul violet săltând în bătaia vântului.

– O, ia te uită! Blair cea Afurisită, zic în barbă înainte ca ea să ajungă la noi, făcându-l pe Kitt să se înece de râs.

– Bună, băieți! Vocea îi e precum gheața, rece și netedă. Cum merge antrenamentul? Privirea îi alunecă leneș asupra amândurora, iar un zâmbet abia observabil îi curbează buzele. Te pregătești pentru întreceri, Kai?

– Nu e ca și cum aș avea nevoie de pregătire.

La auzul acelor cuvinte, un zâmbet lent îi răsare pe chip.

– Aș fi zis că un viitor Executant ar vrea să facă o impresie bună în regat, câștigând.

Brusc, devine foarte interesată de unghiile ei, făcând pe indiferenta. Îmi trec mâna prin păr cu un oftat plictisit.

– Și am de gând să fac întocmai asta.

Ea îmi adresează un zâmbet care poate fi catalogat oricum numai dulce nu.

– Așa și sper, văzând că ești cel mai bun dintre Elite din ultimele zeci de ani. Sau, în fine, așa se spune.

„Pe toate molimele, începem."

Kitt face un pas în față și își duce mâna la piept ca și cum ar fi fost rănit.

– Au, Blair! O să îmi amintesc replica asta când o să fiu rege.

– Vai, ți-am rănit orgoliul, Kitt? Mimează înduioșarea, apoi își întoarce atenția spre mine. În plus, eu cred că o să câștig Întrecerile.

Slobod un râset lipsit de amuzament înainte de a-i măsura din priviri statura minionă.

– Și ce te face să fii atât de sigură că vei participa? o întreb eu, știind foarte bine, în realitate, că într-adevăr va participa la întreceri.

Cu o mișcare iute a încheieturii mâinii ei, un pumnal zboară de pe rastelul cu arme, drept replică la comentariul meu. Până s-apuc să clipesc, pumnalul plutește-n aer, țintindu-mi jugulara.

– În calitate de fiică de general, zice ea apropiindu-se de mine până ajunge la câțiva centimetri, cred că am o șansă bunicică să particip la competiție. Tu nu crezi?

Ea chicotește chiar și în timp ce îmi apasă pumnalul de gât, subliniindu-și punctul de vedere. Zumzetul a zeci de puteri îmi vibrează în sânge, toate aparținând celorlalte persoane care se antrenează în curte. Forțez celelalte abilități să se reducă la tăcere, concentrându-mă asupra puterii lui Blair și asupra felului în care îmi vibrează sub piele, îndemnându-mă să o apuc. E o Telechinetică puternică, iar demonstrația ei cu pumnalul acesta e cel mai mărunt lucru pe care-l poate săvârși cu mintea. Prind acea senzație de furnicătură ce reprezintă abilitatea ei și o las să se reverse asupra mea, să se agațe de suprafață.

Și apoi devin una cu ea.

La fel cum făcusem cu puterea duală a lui Kitt, de foc și apă, și la fel cum pot face cu oricare dintre abilitățile care

mă înconjoară. Zâmbetul meu este rece când răsucesc pumnalul în aer și-l împing, doar cu puterea minții, spre platoșa tare din piele care îi acoperă inima.

– Păi, ai face bine să te antrenezi, zic încet înainte de a slăbi strânsoarea-n care i-am prins abilitatea, lăsând pumnalul să cadă la pământ cu o bufnitură.

Nu mă obosesc să spun nimic altceva înainte să mă întorc pe călcâie și să pornesc înspre castel. Kitt pășește tăcut alături de mine, aparent la fel de pierdut în gânduri cum sunt și eu, în timp ce trecem prin porțile castelului. Cum Întrecerile sunt peste doar două săptămâni, se pare că nu mai pot să ignor fericit existența lor și rolul meu în cadrul lor.

Mirosul de pui fript și cartofi care plutește dinspre bucătărie e suficient ca să-mi distragă atenția. Arunc o privire înspre Kitt, care e anormal de tăcut, apoi trec de ușile bucătăriei.

– Ziua bună, doamnelor! Arunc un zâmbet rapid înspre bucătăresele și servitoarele care se amestecă prin bucătărie, în pregătirea cinei. V-a fost dor de mine? le întreb cu glas cântat, ridicându-mă pe un blat tare și aplecându-mă în spate, rezemat în palme.

Prind privirea câtorva servitoare tinere care se înroșesc și revin la treburile lor, schimbând șoapte și chicoteli.

Căldura din bucătărie mă lovește ca un val, cuprinzându-mă și învăluindu-mi pielea deja alunecoasă.

„Pielea mea."

Îmi trec o mână prin păr, apoi o cobor pe față, nederanjat de conștientizarea faptului că am umblat de colo-colo fără cămașă, după ce-am lepădat-o în ringul mizerabil – un obicei de care nici măcar tata nu m-a putut scăpa. Capul lui Kitt răsare de după colț, iar pe față i se așterne un rânjet.

– Mi s-a părut mie că miroase a mâncarea mea preferată. Ești așa o dulceață, Gail!

Se îndreaptă spre bucătăreasa care amestecă într-un vas cu cartofi cremoși deasupra vetrei, iar pielea închisă la culoare îi strălucește de sudoare. Ea nu se poate abține să nu zâmbească văzând expresia de pe chipul lui Kitt.

– O, să nu crezi că i-am făcut pentru tine, Kitty! Cartofii zdrobiți se-ntâmplă să fie și felul meu preferat.

Îi zâmbește și-l bate ușor pe obraz, apoi își vede-n continuare de amestecat. Ochii ei se întâlnesc cu ai mei, în timp ce stau cocoțat pe blat, apoi privirea i se îndreaptă spre rana despre care uitasem că sângerează în continuare. Clatină din cap și spune pe un ton sever:

– Ai face bine să nu-mi sângerezi pe blat, Kai.

Zâmbesc la spusele ei.

– Nu c-ar fi prima dată.

Ea clatină din cap din nou înspre mine, înfrânându-și un zâmbet în tot acest timp. Gail ne strecoară mâncare-n plus și dulciuri de când eram niște băiețandri care alergau în jurul castelului doar pe jumătate îmbrăcați – lucru pe care e clar că-l facem în continuare. A văzut mai mult decât o bătaie desfășurându-se chiar în bucătăria asta pentru vreun melcișor dulce făcut de ea.

– Nu m-ați mai vizitat de ceva vreme, spune ea, condimentând cartofii. V-ați săturat de mine, mmm?

– De tine, da. Dar de mâncarea ta, niciodată.

Abia rostesc cuvintele, și un boț de cartofi îmi zboară în față. Nu am nici timpul, nici energia ca să mă feresc înainte ca piureul să se alăture noroiului și murdăriei.

– Cu noi nu există nici o clipă de plictiseală, este? cugetă Kitt din locul unde se sprijină, uitându-se la mine cum îmi desprind cartofii din păr.

Sar de pe blat și mă îndrept spre bucătăreasă și-i plasez un pupic pe obraz.

– E mereu o plăcere, Gail. Mă dau după ea și înhaț un măr din coș și zic: Aștept cu nerăbdare următoarea noastră bătaie cu mâncare.

După ce-i arunc unul și lui Kitt, îmi frec mărul de pantaloni înainte să iau o mușcătură.

– Prințe Kai?

Mă crispez, oftez și mă întorc înspre vocea din spatele meu. Un băiat privește în sus, agitat, iar mâinile lui își fac de lucru cu poalele cămășii. Ridic din sprâncene, iar nerăbdarea îmi e evidentă.

– Regele vă solicită prezența în sala tronului.

Capitolul 3

Paedyn

Roţile carului unui negustor îmi trec peste degetele de la picioare. Îmi înăbuş un strigăt, dar nu mă deranjez să-mi înfrânez şi replica destul de grosolană îndreptată spre individul neatent care schilodeşte lumea cu carul lui.

„Ei bine, ziua începe grozav."

Am dormit prost azi-noapte, m-am foit pe toate părţile pe măsură ce picam în şi ieşeam din coşmarurile mele recurente. Crâmpeie de imagini cu tata murind în timp ce eu nu pot face altceva decât să-l ţin de mână, cu mine căţărându-mă pe un horn doar ca să constat la final că e astupat şi cu Adena, singura persoană pe care-o mai am pe lume, fiind târâtă departe de mine, ţipând. La un moment dat, printre numeroasele mele coşmaruri, Adena a făcut o tentativă timidă de a mă trezi. M-am întors pe cealaltă parte, mârâind, încercând să mă agăţ de micul răgaz de somn liniştit pe care reuşisem să-l răpesc. Oi fi eu hoaţă, dar sunt constant jefuită când vine vorba despre odihnă. Insistentă ca întotdeauna, Adena şi-a schimbat apoi strategia şi a decis să arunce-n mine cu bucăţi aspre de material, până când, în sfârşit, am ridicat un petic alb în semn că mă predau. Soarele, leneş ca de obicei, se luptă lent să se strecoare printre clădirile dărăpănate, aruncând aleea Loot în umbrele dimineţii, în timp ce eu îmi croiesc drum pe strada pietruită. Pe măsură ce locul prinde viaţă cu agitaţia provocată de negustori care se târguiesc şi de cerşetori care se milogesc de oricine binevoieşte să le-arunce o privire, mă amestec cu uşurinţă în haosul ce împresoară mahalaua.

Mă mănâncă palmele să înşfac ceva de-ale gurii ca să-mi potolesc stomacul şi să-i duc şi Adenei. Ochii scrutează strada în căutarea următoarei mele victime nefericite pe care-am s-o jefuiesc, când...

„Ceva nu e în regulă."

Paisprezece. Sunt doar paisprezece gărzi imperiale de-a lungul străzii. Dar azi trebuiau să fie cel puţin şaisprezece.

Chiar sunt în măsură să știu, căci le-am reținut rotația. Îi zăresc pe Cap de Ou și pe Nas Coroiat la locurile lor obișnuite în dreptul magazinului Mariei, alături de alți imperiali cu nume la fel de precise. Cu măștile albe din piele care ascund privirilor jumătate din chipul lor, e destul de greu să găsești porecle creative pentru nenorociții ăștia, așa că mă mândresc cu cele câteva pe care le-am inventat.

În mod normal, ideea unui număr mai mic de gărzi ar fi o ușurare, și poate că aici intervin abilitățile mele de clarvăzătoare, dar imaginea mă îngrijorează. Stomacul îmi chiorăie nervos, nerăbdător ca de obicei.

„Întâi mâncarea și apoi presentimentele ciudate."

Mă strecor cu ușurință prin mulțime, șterpelind mere din carul care mi-a trecut peste degete, iar răzbunarea e la fel de dulce ca fructul proaspăt din care mușc. Mă reazem de zidul pe cale să se prăbușească al unui magazin și detectez ceea ce pare-a fi un tânăr ucenic târguindu-se cu un negustor. Văd cum îi aruncă negustorului o privire aspră înainte să-i azvârl câțiva bănuți și să înhațe un maldăr de ceva ce nu poate fi decât piele neagră. Ochii-mi zboară la bănuții care se rostogolesc pe car; îi număr rapid și-mi dau seama că sunt mult prea mulți pentru piele.

„Se grăbește. De-asta e dispus să plătească dublu în loc să își ia răgazul de-a negocia un preț mai bun. Și are și bani de aruncat."

Ținta perfectă.

Pășesc pe stradă și mă îndrept spre băiat, înghiontind ușor oamenii în timp ce-mi trag fâșia de piele cu care îmi țin părul prins ca să nu-mi acopere fața și gâtul. Părul mi se desface într-o cascadă de onduleuri murdare argintii în timp ce blestem căldura înăbușitoare care mi-a făcut deja gâtul lipicios de transpirație. Las o perdea de păr să îmi cadă pe umăr și pe față și mă metamorfozez în imaginea perfectă a nevinovăției.

„Fă-i să te subestimeze! Fă-i să nu te observe până când vrei să fii văzută!"

A trecut atât timp de când nu am mai auzit vocea tatălui meu, încât sunetul ei blând amenință să-mi dispară din memorie și să alunece în moarte alături de el. Gândul mi se zdruncină când ne ciocnim. Mă împleticesc, încerc să

mă prind de ucenicul ce nu bănuiește nimic și mă las să cad. Cu o mână îi prind o parte din cămașă, în timp ce-mi strecor cealaltă mână in buzunarul vestei, acolo de unde l-am văzut că a scos monedele. Simt acolo șase monede și rezist tentației de a le înhăța pe toate, înainte de a palma doar trei.

Lăcomia nu e un sentiment ușor de îmblânzit, dar mă forțez să las acolo celelalte monede, știind că cel mai probabil băiatul este îndeajuns de isteț cât să simtă lipsa greutății din buzunar dacă le iau pe toate. Și chiar nu am nevoie să adaug și alte cicatrici pe spate din cauză să sunt prinsă.

Dar, exact când sunt pe cale să-mi extrag mâna și să bâigui niște scuze pentru că aproape l-am trântit la pământ pe băiat, degetele ating căptușeala vestei. Nu, nu doar căptușeala – un buzunar secret. Simt înăuntru o bucată împăturită de pergament și, dintr-un impuls pe care nu mi-l pot explica sau justifica, decid să o palmez și pe ea, după care-mi scot mâna și privesc timid în sus, la fața ucenicului. Ochii lui căprui sunt larg deschiși în timp ce mă uit la el printre șuvițele de păr care-mi adie peste față. Îmi transform expresia într-una de jenă pură și-mi desfac degrabă pumnul în care-i țin marginea cămășii. Suflu o șuviță de păr care-mi intră în ochi și fac un pas înapoi, ca să pun distanță între noi.

– Îmi pare foarte rău, domnule! Mă sforțez să par cu răsuflarea tăiată, rușinată, inofensivă. Sunt aproape convinsă că sunt singura persoană în toată Ilya capabilă să se-mpiedice de aer.

„Dă-i bătaie! Subestimează-mă! Trece-mă cu vederea!"

El își trece mâna prin părul cârlionțat și chicotește.

– Nici o grijă. Însemnă că ai un talent cu totul special.

Afișează un zâmbet, dar privirea îi poposește un pic prea mult pentru gustul meu. Așa că-i ofer un zâmbet și înclin din cap, după care mă-ntorc pe călcâie și mă pierd pe strada aglomerată.

Mirosul mieros de melcișori dulci plutește pe aleea aglomerată în timp ce trec pe lângă magazinul Mariei și o iau în lateral pe una dintre numeroasele alei mici care se ramifică din Loot. Biletul pe care l-am șterpelit se umezește de transpirație de la cât îl strâng în palmă. Oare

ce-ar putea să scrie pe bucățica asta de hârtie dacă e nevoie să fie atât de bine ascunsă? Intenționez să aflu.

Îmi lipesc spatele de zidul murdar, din cărămidă, desfac marginile hârtiei și mi se dezvăluie un bilet mâzgălit:

> *Întâlnirea începe la un sfert de ceas după miezul nopții.*
> *Casa albă dintre străzile Merchant și Elm.*
> *Adu marfa.*

Mă holbez la bilet, clipind confuză în timp ce inima mi-o ia la goană de nerăbdare.

Aceea e casa mea.

„Mă rog, era casa mea."

Îmi dau seama după înclinarea literelor și a petelor de cerneală că persoana care a scris biletul se grăbea cel mai probabil să-l ascundă de ochi curioși. Ochi curioși ca ai mei. Zeci de întrebări îmi inundă mintea, fiecare mai tulburătoare decât cealaltă. De ce, oare, pe tărâmul ăsta oropsit de molimă, au loc întâlniri în casa mea?

„Fosta casă. Ai părăsit-o, mai știi?"

Și să se întâlnească niște oameni acolo, în miez de noapte, cu marfă...?

„Pielea."

Mă împiedic de o piatră ieșită din caldarâm, lucru care mă aduce înapoi la realitate și mă face să-mi dau seama că, în tot timpul ăsta, m-am plimbat încoace și-ncolo. Bag biletul mototolit înapoi în vestă, iar mintea încă-mi rătăcește în timp ce pășesc pe strada aglomerată scăldată acum de lumina soarelui. Clatin din cap, încercând să mi-l limpezesc în timp ce-mi fac loc prin mulțimea de oameni care se tocmesc, bârfesc și înjură. Începând iar să șerpuiesc printre carele negustorilor, revin la ritmul bine cunoscut ce reprezintă și ocupația mea de bază – furtul. Mintea îmi cutreieră în timp ce lucrez, făcându-mă să mă întreb dacă Adena are succes la vânzarea hainelor ei, la celălalt capăt al străzii.

Eu fur, ea coase.

Și asta ne e viața de cinci ani încoace. Abia dacă aveam 13 ani și eram, practic, singură pe lume când Adena a dat peste mine, la propriu. Mă rog, a trecut peste mine. N-am să uit niciodată expresia de pe fața gărzii imperiale în timp ce gonea după ea, strigând ceva despre niște dulciuri

furate. Și, fără să mă gândesc de două ori, n-am ezitat înainte să-mi întind piciorul drept în calea lui. Imediat ce-am zărit cum fața lui face cunoștință cu caldarâmul, am luat-o și eu la goană după fata slăbănoagă și creață care alergase drept în mine.

O alianță ciudată a luat naștere în acea zi, una care trebuia să rămână așa.

Mâna îmi îngheață brusc în aer, plutind deasupra unui grepfrut rotofei, când un țipăt înfiorător se distinge ascuțit prin haosul de pe Loot. Mă întorc, uitând de fruct, căutând prin marea de trupuri ca să identific sursa zgomotului. Ochii mei scrutează mulțimea, apoi se opresc asupra unei siluete mici, prăbușite, ghemuite pe un stâlp de lemn pătat cu roșu, plasat în mijlocul străzii. Un gardian imperial stă aplecat asupra băiețelului, cu biciul în mână, arătând dezgustător de mulțumit de sine, în timp ce se uită în jos înspre copil. Știu prea bine acea căutătură. Am fost de prea multe ori acel copil care sângerează.

A fost prins.

Mă întreb ce a furat, ce anume ar putea justifica o asemenea bătaie. Niște fructe? Poate câțiva bănuți de la un negustor? Îmi amintesc cum m-am prăbușit peste stâlpul de lemn, tremurând de durerea provocată de fiecare pocnitură a biciului, în timp ce îmi mușcam limba ca să nu țip. Durerea dispare, dar cicatricile rămân ca să îți amintească să te descurci mai bine data viitoare.

Cei tineri sunt mereu prinși. Sunt nevoiași. Încă nu au învățat să-și controleze lăcomia sau să trăiască cu foamea pe care-o resimt, ceea ce-i face ținte lejere, pentru ca gărzile imperiale să-i folosească drept exemple.

„Nu poți face nimic pentru el."

Trebuie să-mi bag bine-n cap cuvintele astea, ca să mă asigur că picioarele mele nu găsesc drumul spre băiat. Pentru că am încercat asta o dată. Am încercat să intervin și să ajut o fetiță care îmi amintea de mine. Atât de speriată, și totuși atât de hotărâtă să n-o arate niciodată. Când și-a ridicat privirea spre mine, focul din ochii ei îl reflecta pe al meu. În cele din urmă, încercarea mea de a ajuta s-a încheiat doar cu lovituri de bici în plus pentru amândouă.

Mă strâmb și mă întorc repede dinspre scena odioasă, doar ca să simt în gură o uniformă scrobită și mototolită când mă izbesc de scârba care o poartă.

Garda imperială se uită la mine, iar amuzamentul îi pâlpâie în ochii înconjurați de masca aceea albă. Deși pare cu cel puțin zece ani mai mare ca mine, cu părul blond țâșnindu-i în unghiuri ciudate, mă măsoară tacticos, plimbându-și privirea asupra trupului meu. Îmi mușc limba înainte să spun ceva ce bărbatul mă va face, foarte probabil, să regret. Se știe că gărzile imperiale nu sunt tocmai niște domni cu tinerele fete – sau cu oricine altcineva, de fapt – și nu intenționez să aflu dacă el face excepție de la regulă.

– Îmi pare așa rău, sire. Pare-se că sunt nebunește de stângace azi, zic eu, planificându-mi scăparea în mulțime.

O mână umedă și lipicioasă îmi cuprinde încheietura și mă întoarce înapoi cu fața la el. Îmi adun fiecare fărâmă de putere ca să-mi suprim instinctul de luptă care urlă la mine să-i ard un genunchi în vintre și să-l dau cu capul de pietrele de sub picioarele noastre.

– Unde te grăbești așa?

Rânjetul lui cu toți dinții și ochii negri îmi provoacă fiori reci pe șira spinării, iar duhoarea de alcool din respirația lui nu face decât să-mi sporească neliniștea. Zâmbesc și mă sforțez să fiu politicoasă în timp ce mă trag din strânsoarea lui.

– Doar încerc să fac câteva comisioane înainte să se aglomereze piața prea tare, asta-i tot.

– Hmm... mârâie el, privindu-mă neîncrezător. Ia zi, fato, care-i puterea ta?

Mă lupt cu impulsul de a înțepeni în vreme ce el continuă, rânjind:

– Prin decret al regelui, trebuie să iau la întrebări pe oricine simt că... trebuie luat la întrebări.

„Îi place la nebunie să dețină controlul. Să aibă putere."

– Sunt dintre oamenii de rând, spun eu simplu, afirmându-mi poziția în lanțul trofic al Elitelor ca să dovedesc că sunt o amenințare și o miză mică pentru el. Sunt Clarvăzătoare.

Îl privesc drept în ochii negri în timp ce rostesc cuvintele, ademenindu-i inima neagră să mă creadă.

– Adevărat? N-am mai întâlnit până acum o Clarvăzătoare. Râde întunecat și face un pas spre mine, înclinându-și capul până ajunge aproape de al meu și făcându-mă să simt încă un damf de alcool. Ia dovedește-o!

„Încep să mă satur de cererea asta."

Întâlnesc privirea gardianului imperial, refuzând să-i dau satisfacția de a crede că sunt îngrijorată, cu toate că pulsul care-mi bubuie dovedește tocmai contrariul.

– Simt furie și... regret din partea ta. Tu tocmai... tocmai te-ai despărțit de nevasta ta. Mă rog, de fapt, ea te-a părăsit. Expresia de șoc pur de pe chipul lui îmi aduce zâmbetul pe buze. Și, dacă într-adevăr vrei să fiu precisă, pentru că, vezi tu, mi-ai cerut să îți dovedesc, te-a părăsit pentru că... Mă opresc în mijlocul frazei, închizându-mi strâns ochii în timp ce-mi apăs tâmplele cu degetele, punând în scenă un spectacol convingător. ... Pentru că ai înșelat-o? Stai, simt încă ceva... Trag cu ochiul înspre fața lui, acum roșie de furie, în timp ce-mi apăs în continuare tâmplele. Tu... tu o vrei înapoi. Dar ea nu te vrea...

Sunt pregătită pentru dosul de palmă înainte să simt pe față usturimea pe care mi-o provoacă. Din gură-mi zboară sânge, și-mi țin capul întors în timp ce el mârâie aproape de fața mea:

– O vrăjitoare afurisită, asta ești. Dispari din ochii mei!

Mă răsucesc pe călcâie și zâmbesc, cu sângele umplându-mi gura și șiroindu-mi pe bărbie. Mă sforțez să mă împiedic de un car, șterpelind pe la spate un material care atârna la marginea carului. Mă întorc rapid, strângând prada la piept, și rup cu dinții o fâșie de material ca să îmi șterg gura însângerată și bărbia. O să folosesc o parte pe post de batistă, iar restul va merge la Adena. Două dintr-o lovitură.

Îmi îndes restul de material în buzunarul de-acum plin cu mâncare, monede și alte bunuri furate, apoi mă îndrept spre fort în timp ce reiau în minte, iar și iar, ultimele cinci minute.

N-a fost greu să îl calc pe nervi pe gardian și știam că, odată ce reușesc, avea să mă pocnească și să mă lase să mă car. N-ar fi prima dată când las să se întâmple asta. Iar să-mi dovedesc abilitățile de *Clarvăzătoare* n-a fost deloc o

treabă grea, dat fiind că dovezile se vedeau cu ochiul liber. Linia subțire, mai deschisă la culoare, de pe inelarul lui acum gol a fost primul meu indiciu că fusese căsătorit oficial. Apoi faptul că își mutase verigheta la cealaltă mână, în loc s-o amaneteze pentru bani, mi-a spus că încă ține la fosta lui nevastă și probabil încă e cu gândul la ea. Părul în dezordine, uniforma mototolită și mirosul de whisky al respirației lui dovedeau mai departe că era, categoric, un bărbat care trăia singur, care nu mai avea o nevastă care să-l facă să arate prezentabil.

„Bărbații ar dispărea, probabil, de pe fața pământului fără femei care să aibă grijă de ei."

Cât despre partea cu înșelatul nevestei, ei bine, a fost mai mult o deducție informată, bazată pe reputația stelară pe care și-au făcut-o gărzile. În mod clar, deducția mea a atins un punct sensibil înainte ca el să m-atingă pe mine.

Soarele amiezii bate spre mine în timp ce-mi croiesc drum înapoi la fort ca să mă văd cu Adena la prânz, ca de obicei. Merg fără să mă grăbesc, șerpuind pe aleea Loot, ronțăind un măr în timp ce mă roade foamea.

Mirosul sărat al peștelui care zace la soare pe cărucioarele negustorilor persistă în aer. Copiii se năpustesc în calea mea, râzând în timp ce se fugăresc pe stradă. Sunetul vocilor care se tocmesc și înjură e ca un refren pentru mine, o melodie cu care sunt mai mult decât familiarizată.

Un afiș mare, colorat, îmi atrage atenția când începe să se ridice deasupra aleii aglomerate, întins între două magazine de un Târâtor. Escaladează rapid zidul, de parcă ar avea lipici pe palme și picioare, permițându-i să urce cu ușurință pe magazinul neted. În timp ce fixează frânghia care leagă afișul de perete, îmi îndrept atenția către cuvintele scrijelite cu litere mari și negre pe pânza verde:

A șasea ediție a Întrecerilor Epurării este pe cale să înceapă!
Amintește-ți de Epurare! Fii recunoscător molimei.
Adu cinste regatului, familiei tale și ție însuți!
Poți fi următorul membru al Elitei victorioase.

Pufnesc zgomotos, aproape înecându-mă cu o bucată de măr. Cu toate că nu-i nimic de râs în legătură cu Întrecerile Epurării, nu pot să nu găsesc comic faptul că ele sunt, teoretic, organizate pentru *a sărbători* ceva. În onoarea Marii Epurări de acum mai bine de trei decenii, întrecerile au fost create pentru a evidenția abilitățile supranaturale ale oamenilor și pentru a face cinste unicului regat al Elitei.

N-aș spune că uciderea oamenilor ne aduce cinste mie, regatului meu sau familiei mele – nu că aș mai avea vreo familie căreia să-i aduc cinste. Și, cu toate astea, la fiecare cinci ani, tineri membri ai Elitei sunt aleși să participe la aceste jocuri atât pentru glorie, cât și pentru suficienți bani ca să-și construiască propriul castel confortabil în timp ce încearcă să se scuture de traumele pe care li le-au provocat Întrecerile.

Dar partea care mă face să tremur de râs și de furie deopotrivă este că cei care nu sunt Elite, cei cu abilități defensive și de rând, sunt făcuți să creadă că au o șansă de a câștiga Întrecerile astea demente. Mă simt dintr-odată inertă în timp ce privesc chipurile încântate care mă înconjoară, înghesuindu-se sub afiș, rânjind și arătând cu degetul.

„Noi suntem primii care mor."

Cei dintre Elite care concurează nu sunt aleși, ci mai curând sunt născuți să aibă soarta asta. Sunt mereu cei de sânge regal sau cu statut mai ridicat în ierarhia Elitei. Scrutez mulțimea, iar ochii îmi trec peste chipurile zâmbitoare ale oamenilor de rând care sunt aruncați în Întreceri pentru distracție, după ce regele ne îngăduie să îl alegem pe cel care dorim *să ne reprezinte*.

Cu toate că regele insistă că uciderea cuiva din Elite de către altcineva din Elite nu e privită cu ochi buni, nu e nici un secret că Moartea însăși e printre competitorii de la întreceri. Adolescenții morți fac, se pare, ca lucrurile să fie considerabil mai distractive, iar dacă nu Elitele sunt cei care ucid cu mâna lor, regele va trage sforile în arenă.

Mă împing prin mulțimea adunată sub anunț, unde oamenii vorbesc unii peste ceilalți despre cine va reprezenta Loot și ce ar trebui să facă după aceea cu banii câștigați drept premiu.

Au fost foarte puține momente în viața mea când nu i-am invidiat pe cei din Elite. Dar, când mă gândesc la participarea la Întrecerile Epurării, nu am fost niciodată mai recunoscătoare că sunt un nimeni și că sunt lipsită de importanță.

Complet Obișnuită.

Capitolul 4

Paedyn

– Ai de gând să mănânci aia?

Adena a pus ochii pe jumătatea de portocală din poala mea, în vreme ce stau rezemată de zidul de pe alee, din spatele fortului.

– Dă-i bătaie!

Cuvintele abia mi-au ieșit de pe buze, iar ea deja se apleacă ușor, cu părul creț adiind în briza blândă, și înșfacă fructul, băgând o felie în gură. Gardianul cu un dos de palmă impresionant mi-a oferit un cadou minunat sub forma unei buze sparte, cea de jos, așa că îmi era dificil să înghit mâncare.

– Cum te-ai descurcat azi? o întreb absentă, învârtind verigheta groasă, din argint, pe degetul mare.

Oțelul rece al inelului tatălui meu îmi mușcă pielea, liniștindu-mă, ca de obicei. Cred că am și verigheta mamei, dacă nu cumva a fost îngropată cu ea, pe când eram bebeluș. A murit de boală, zicea tata. Fusese o Obișnuită, în definitiv, și cei de teapa noastră sunt, se pare, oameni mai slabi, care cad pradă bolilor.

Dar el tot se însurase cu ea. O iubise în ciuda acestor lucruri. O protejase. Îi păstrase secretul, așa cum făcuse și cu al meu.

Adena oftează, și sunt readusă în prezent când ea spune, între îmbucături din portocală:

– Nu mă pot plânge. A, am vândut bluza aia la care lucrez de-o veșnicie! Și pentru trei monede! Știi tu, cea verde cu decolteu adânc și tiv festonat.

Îi arunc aceeași privire confuză pe care o am de fiecare dată când începe să vorbească limba „croitorească".

– Uf, ești fără speranță când e vorba despre haine, Pae.

Mă uit în jos la tunica mea ponosită de sub vesta de un verde oliv. Totul s-a schimbat din ziua în care Adena mi-a făcut vesta cu buzunare, știind că îmi va servi bine la furtișaguri. Aceea a fost ziua când o alianță ciudată a înflorit într-o prietenie degajată. Adena își atinge buzele cu degetul, cugetând la ceva.

– Pun pariu că, dacă ai avea ținuta potrivită, toată lumea ar fi prea ocupată să se holbeze la tine ca să-și dea măcar seama că furi.

Pufnesc.

– Aș prefera să nu se uite lumea la mine când comit infracțiuni. Mi se pare ușor neproductiv. Îmi înhaț pumnalul și-l bag în cizmă, trecându-mi degetele peste mânerul curbat, din argint. Este al doilea și ultimul obiect pe care îl păstrez de la tata, în afară de inelul lui – nu merg nicăieri fără ele două. Admir pentru a suta oară mânerul elaborat înainte să tresar violent când îmi amintesc, brusc, ceva. Ai grijă azi, A! Din nu știu ce motiv, sunt mai puține gărzi decât de obicei, și nu-mi place deloc. Doar... Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite. Fii cu ochii-n patru la orice e ieșit din comun, bine?

Pare ușor neliniștită de vești, dar felul în care mijește ochii de culoarea alunelor e unul jucăuș.

– E chestia aia a ta de Clarvăzătoare care te avertizează despre un potențial pericol?

– Da, clar trebuie să lucrăm un pic la subtilitatea ta, spun eu oftând și clătinând din cap înspre ea, cu un zâmbet.

Mă ridic să plec, gemând în timp ce-mi întind trupul care mă doare. Adena își adună hainele de diverse mărimi și culori și-mi face îndoită semn de rămas-bun, după care se îndreaptă înapoi spre aleea Loot cu speranța că va mai vinde niște haine până la apusul soarelui. Ies pe strada aglomerată scăldată acum în soarele amiezii târzii și mă îndrept spre forfota din piață. Încep lejer. Mai întâi,

șterpelesc niște fructe și niște material textil, după care mă plictisesc și trec la obiecte mai mari și mai de soi. Portofele, ceasuri și bani – asta caut cu adevărat în seara asta. Urmăresc un bărbat cu păr albastru-închis și un ceas strălucitor la încheietura mâinii, după care decid rapid să-l transform în următoarea mea țintă. Mă uit în josul străzii aglomerate și văd și alții cu păr în culori anormale, semn că o molimă ce alterează genetica persoanei vine și cu alte beneficii în afară de abilitățile supranaturale. Cu toate astea, deși port pe cap o claie de păr argintiu, tot n-am fost cadorisită cu o putere care să o însoțească.

Îmi ia mult prea mult să scap de omul cu păr albastru după ce-i fur ceasul. Nu pentru că m-a prins, ci pentru că nu se mai oprea din vorbit cu mine. După ce m-am împiedicat de el și i-am desprins cu viclenie accesoriul de la încheietura mâinii, a devenit clar că bietul om era disperat să împrăștie bârfe oricui binevoia să îi zâmbească și să încuviințeze din cap.

Sunt aproape gata să închei ziua mai devreme și să trag linie la capătul unei seri decente, când o siluetă înaltă, îmbrăcată complet în negru, pășește pe Loot. Merge cu un aer plin de încredere, atât de neobișnuit în comparație cu mersul adus de spate la care oamenii fără adăpost s-au adaptat sperând să atragă cât mai puțin atenția asupra lor.

Dar acest bărbat... acest bărbat face aproape imposibil să te uiți în altă parte.

Poartă o bluză neagră lejeră, cu nasturi, băgată în niște pantaloni negri pe picior, cele două articole fiind separate de o curea simplă. Cămașa cu guler e descheiată până la jumătate, desfăcându-se sub adierea brizei și expunând vederii o parte din pieptul lui bronzat. Trăsăturile nu i se văd bine de la distanță, dar părul negru ca tăciunele îi pică pe frunte în onduleuri dezordonate. Cu mâinile adânc băgate în buzunare, pașii ampli îl poartă tot mai înspre interiorul pieței, părând calm și cu sânge-rece.

Nu e din partea locului. Văd asta din felul în care se uită în jur, ca și cum înregistrează totul. E posibil să fie un Ofensiv, o Elită de rang înalt sau de sânge nobil care arareori pune piciorul în mahalale. Din felul în care merge, din strălucirea încălțărilor sale, văd că acest bărbat are asupra lui mai mult de câțiva bănuți amărâți. Mijesc

ochii, încercând să-mi fac o idee despre locul unde şi-a strecurat arginţii.

„Acolo."

Balansându-i-se în dreptul piciorului, legat de curea cu o cureluşă, atârnă un săculeţ dintre cei pe care mulţi ilyeni îi folosesc ca să ţină mărunţişul. În special cei siguri pe ei, ştiind că un săculeţ nesupravegheat e pradă uşoară pentru un hoţ. Pradă uşoară pentru mine.

„Ultima şi ghinionista mea victimă pe seara asta."

E un lucru bun că e înalt ca o prăjină, altfel l-aş fi pierdut din vedere în mulţimea de oameni. Văd femei de toate vârstele întinzându-şi gâtul când trece el, încercând să-l vadă mai bine pe străinul chipeş, înainte de a se pierde în mulţime. Îmi fac loc prin aglomeraţie şi-l urmăresc până când iese de pe traiectoria principală dintre carele negustorilor şi o ia pe o stradă mai puţin aglomerată. Îmi scutur părul, lăsând onduleurile lungi să-mi cadă moi pe umeri în timp ce o apuc pe o altă stradă, pregătindu-mă să-i tai calea. Aleea lăturalnică pe care mă strecor mă scoate în aceeaşi stradă pe care merge străinul – iar acum mă îndrept exact spre el.

Am ochii aţintiţi spre caldarâm când ne ciocnim unul de celălalt.

Urmându-mi rutina, mă las să mă clatin pe picioare şi să dau înapoi din cauza impactului, luptându-mă cu instinctul care urlă la mine să-mi înfig picioarele-n pământ şi să nu bat în retragere. Braţe puternice mă cuprind pe după mijloc ca să mă împiedice să cad, lăsând săculeţul cu bani deschis şi expus unor ticăloşi ca mine. Mă prind de partea din faţă a cămăşii lui şi mă prefac a face asta din reflex, ca să-mi păstrez echilibrul. În realitate, doar am nevoie de un motiv ca să-mi ţin mâinile aproape de corpul lui fără să dau de bănuit.

„Băieţii lihniţi de foame de pe Loot nu se simt aşa la atingere."

Gândul se dizolvă când îmi strecor mâna în punga din dreptul şoldului său, iar degetele mele deduc că acolo sunt cel puţin douăzeci de şilingi atârnând de cureaua acelui bărbat, ca şi cum n-ar fi mare lucru. Trebuie să fie extrem de încrezător în abilităţile lui ca să se vânture prin Loot cu atâta... bănet.

Sunt tentată să smulg săculețul și să fug, știind prea bine că m-ar prinde din trei pași. Dar, neștiind când o să mă mai lovesc la propriu de o asemenea ocazie, refuz să plec fără cel puțin jumătate din ce are în traistă.

„Dar va simți diferența de greutate dacă iau jumătate."

Mintea-mi lucrează intens.

„Atunci distrage-i atenția!"

Cum toate uneltirile astea au durat câteva momente, înhaț discret și tăcut jumătate dintre monede, le strâng în pumn și-mi retrag discret mâna din săculeț în timp ce mă stabilizez cu ajutorul lui. Apoi îmi desprind ușor privirea de la pieptul lui parțial dezgolit, unde marginea unui tatuaj închis la culoare se ițește de sub cămașa lui. Ochii mei îi întâlnesc într-un final pe ai lui.

E ca și cum m-aș uita direct într-o furtună.

Ochii lui au culoarea norilor grei așternuți asupra Ilyei, a fumului ce pufăie din hornurile de deasupra noastră, a monedelor de argint furate și ținute strâns în pumnul meu. Genele lui negre și prelungi sunt în total contrast cu ochii gri, oțeliți, care mi se plimbă acum pe chip. Șocul îi face sprâncenele negre să se ridice, îi încordează bărbia fermă, scoțându-i în evidență pomeții puternici.

Amândoi stăm și ne uităm unul la celălalt.

Brusc, devin acut de conștientă de fiecare loc unde mă atinge. Brațele lui puternice îmi cuprind talia și mă țin oarecum dreaptă, cu toate că privirea lui se resimte ca o mângâiere în sine. Îmi dreg glasul în timp ce-mi desprind mâna de pe cămașa lui, lăsând la iveală materialul mototolit, dar de calitate, apoi mă deplasez ca să mă eliberez din brațele lui.

Buzele îi zvâcnesc, îngăduindu-mi să zăresc rapid o gropiță pe obrazul lui drept. Își lasă ușor brațele să alunece de pe mijlocul meu și mă eliberează în timp ce mâinile i se agață de marginea aspră a vestei mele.

„Bătături. E un luptător."

Nu-i nevoie să fii Clarvăzător ca să-ți dai seama de asta, iar, văzându-i fizicul, situația e mai mult decât evidentă. Purtând în minte gândul că e un luptător special pregătit și că e de două ori cât mine, îmi trag cu nonșalanță mâinile la spate ca să ascund dovada infracțiunii mele. Monedele

alunecă în liniște în buzunarul meu de la spate în timp ce trag adânc aer în piept, încercând să mă adun.

– Obișnuiești să cazi în brațele necunoscuților chipeși sau e ceva nou pentru tine?

Întrebarea îi scoate iar la iveală gropița când un rânjet i se întinde pe chip, dezvăluind dinți albi și drepți.

– Nu, doar în brațele celor încrezuți.

Zâmbesc relaxată în timp ce el se uită la mine de parcă aș fi un puzzle pe care încearcă să îl descifreze, iar expresia de amuzament i se citește pe întregul chip.

„Distrage-i atenția!"

El chicotește și își trece mâna prin părul ca abanosul, reușind doar să își răvășească și mai mult onduleurile. Ochii lui cenușii îi caută pe ai mei, iar el spune:

– Ei bine, atunci se pare că am făcut o primă impresie de zile mari.

– Da, zic eu lent, deși încă nu mi-am dat seama dacă impresia a fost bună sau nu.

„Fă-l să nu se gândească la bani și să se concentreze asupra ta!"

El ridică din umeri, băgându-și mâinile în buzunare – imaginea perfectă a indiferenței calme.

– Dar te-am prins înainte să cazi, nu-i așa?

Acum, e rândul meu să râd. El își înclină ușor capul într-o parte în timp ce se uită în jos înspre mine, cu colțul gurii ușor ridicat. Se apleacă înspre mine și adaugă:

– Poate-ar fi bine să ții cont de detaliul ăsta înainte să te hotărăști, dragă.

„Pe toate molimele, un băiat frumos cu vorbe frumoase."

Periculos.

Ochii lui fumurii îmi măsoară chipul, uitându-se iar la mine de parcă aș fi o ghicitoare complicată. Refuz să mă foiesc sub căutătura lui și fac un pas înapoi spre strada aglomerată.

– O să iau în calcul, *dragule*.

Tărăgănez ultimul cuvânt, imitându-l cu un rânjet. Zâmbetul lui devine mai larg, dezvăluind gropițe în ambii obraji. Mă sforțez să le ignor și adaug:

– Și îți mulțumesc că m-ai scutit de o gură de caldarâm. Se pare că-s blestemată să fiu stângace.

– Ei bine, stângăcia ta m-a găsit pe mine, aşa că n-aş vorbi chiar despre un blestem, zice el simplu, sprijinindu-se de zid, cu mâinile-n buzunare.

Zâmbesc fără să mă pot abţine să îmi dau ochii peste cap. Îi prind zâmbetul pentru ultima dată, apoi mă răsucesc pe călcâie şi mă intorc pe Loot, dispărând în aglomeraţie.

Mintea-mi goneşte in timp ce merg pe aleea Loot, derulându-mi in minte observaţiile pe care le făcusem în privinţa lui. Cicatricile care-i brăzdau braţele şi articulaţiile inflamate ale degetelor, căpătate dintr-o bătaie recentă, m-au intrigat cel mai mult, şi aproape că e păcat că nu o să descopăr povestea din spatele lor. Gândul că un reprezentant al Elitei Ofensive ar avea cicatrici aproape că mă face să zâmbesc. Dovadă de slăbiciune.

Iau monedele din buzunarul de la spate şi le fac să-mi zornăie în palmă, cu un surâs triumfător.

„Mă-ndoiesc că o să-i lipsească."

Capitolul 5

Kai

Cămaşa cu guler pe care-o azvârl pe mine e aspră şi deloc confortabilă, făcându-mă să-mi fie brusc dor de zilele în care eram mic şi era acceptabil din punct de vedere social să alerg de colo-colo pe jumătate dezbrăcat.

Deşi asta nu m-a oprit niciodată să umblu la fel şi acum.

După ce m-am băgat în singura mea pereche de încălţări care in prezent nu-i glazurată cu noroi, păşesc înspre uşă. Trec pe lângă rafturi dezordonate care ameninţă să cadă de la mult prea multe cărţi, pe lângă biroul meu acoperit momentan de documente pe care le evit şi patul cu baldachin lipit de perete, vinovat pentru o grămadă de degete lovite şi înjurături neîncetate. Cu un oftat, închid uşa şi las deoparte confortul camerei mele,

dorindu-mi cu disperare să mă pot prăbuşi în pat şi să dorm până-n zori. Dar asta e, mă cheamă datoria – şi e mai bine să nu-l las să aştepte.

Îmi îndes mâinile în buzunare în timp ce parcurg holurile albe ce duc înspre sala tronului. Soarele amiezii târzii pătrunde prin ferestrele ce mărginesc coridorul, făcând ca tablourile ornamentate de pe pereţi să sclipească în lumina aurie. Mult mai devreme decât mi-ar plăcea, trec pe după colţ şi fac un semn din cap către străjerii care stau in dreptul sălii tronului, înainte de a impinge uşile grele.

– A, Kai. Era şi timpul.

Vocea groasă a tatălui răsună in vastitatea sălii tronului. Pereţii sunt decoraţi cu ferestre mari şi late drapate în mătase verde-închis – culoarea regatului Ilya –, însoţite de mulaje sculptate ce se înalţă pe pereţi şi pe tavan. În prezent, o masă lungă, din lemn, stă în centrul podelei din marmură lustruită, în timp ce regele ocupă scaunul din capăt.

– Bun, ţi-ai pus o cămaşă pe tine. Oftează, dar sesizez zâmbetul din ochii lui. Mă gândisem să-i zic servitorului să adauge şi acest detaliu când îţi transmite mesajul.

– A, nu-ţi bate capul, tată, n-am să fac greşeala de a apărea in sala tronului fără cămaşă. N-am s-o fac din nou.

Îmi întipăresc în memorie urma de zâmbet de pe chipul lui, neştiind când am să mai văd acest zâmbet. Când am să il mai merit. E un individ brutal, un Vânjos care este puternic deopotrivă fizic şi mental. E aspru, încăpăţânat şi face numai ca el, aşa că să-l văd oferind până şi cel mai palid zâmbet mă face să i-l întorc, involuntar. Dinamica noastră impreună a fost dintotdeauna cel puţin dificilă, dar, în clipe ca astea, e mai uşor să ignor trecutul nostru neplăcut.

El işi drege vocea, alungându-şi orice urmă de emoţie de pe chip.

„Şi iată-l pe tatăl cu care sunt obişnuit."

– Am o misiune pentru tine, în calitate de viitor Executant.

– Trăiesc pentru a mă supune, răspund pe un ton plat.

„Trăiesc pentru a ucide."

Viaţa mea înseamnă sfârşitul vieţii altcuiva.

Tipurile de misiuni în care e trimis un Executant sunt oricum numai eroice nu. Am avut parte de zeci de-a lungul anilor, toate făcând parte din pregătirea mea pentru a deveni viitor călău, comandant al armatei și mâna dreaptă a regelui. Absolut totul, de la strategii de război, execuții, interogatorii și torturi, intră în atribuțiile mele, în calitate de următor Executant.

Toate astea sunt frânturi din viitorul meu luminos.

– Informatorii mei știu despre o familie care oferă adăpost unui Obișnuit, aproape de aleea Loot, continuă tata, pe un ton ce pare ușor plictisit. Am nevoie să investighezi și să eradichezi problema.

„Eradicare înseamnă execuție."

După Epurare, când Obișnuiții au fost trimiși în Pârjol, pentru a proteja Ilya de boala lor, regele a decretat că orice Obișnuit găsit în regat va fi executat. Acum trei decenii, le-a oferit șansa de a supraviețui dacă traversează Pârjolul și ajung la orașele Dor și Tando, aflate de cealaltă parte, unde vor fi în siguranță. Dar mila regelui a durat doar în acea zi a Epurării, așa că acum aduc moartea în numele lui.

– Desigur, spun eu, trecându-mi o mână prin păr și peste bărbia fermă.

Gestul nu trece neobservat.

– Kai.

Se uită la mine aproape *cu blândețe*. Nu am mai văzut acea privire de când eram copil, și chiar și pe atunci era o raritate rezervată acelor câteva dăți, rare la număr, când era mulțumit de felul în care mă pregăteam.

– Nimeni nu invidiază misiunea unui Executant. E brutală. E sângeroasă. Dar molima ți-a dat un dar rar. Abilitatea ta de Mânuitor este foarte puternică, iar, într-o bună zi, vei servi cu glorie acest regat. Face o pauză înainte de a continua: M-am asigurat de asta.

A făcut-o, într-adevăr.

Antrenamentele au fost constanta vieții mele, principalul meu scop. În loc să am o singură abilitate pe care să o manifest și să o perfecționez, mi-am petrecut ani întregi învățând cum să mânuiesc duzini de abilități. Dar mi-am lucrat trupul odată cu abilitățile, devenind eu însumi o armă. Cum să folosesc orice armă am la dispoziție și cum să ucid cu ea îmi fuseseră înrădăcinate în

minte – un reflex pe care l-am rafinat. Dar nu-mi pot asuma toate meritele pentru asta. Nu, căci regele este cel care m-a făcut ceea ce sunt azi. Regele care s-a ocupat să mă ajute deopotrivă cu pregătirea fizică și cu cea mentală. După ce mi-a detectat slăbiciunile, s-a asigurat ca ele să fie eradicate. Și, în timp ce am învățat să blochez majoritatea amintirilor despre antrenamentele pe care le-am îndurat de când eram copil, nu pot să fac nimic să ignor imaginea chipului calm al tatălui meu, la pachet cu aceleași cuvinte dătătoare de fiori reci pe care le-am auzit toată viața: „Dacă nu poți să-nduri suferința, ești incapabil s-o provoci, Executantule".

Am luptat în bătălii, am inițiat interogatorii și am torturat în timp ce Kitt a participat la nenumărate reuniuni, a lucrat la tratate și și-a petrecut zilele alături de un rege mai blând decât cel pe care îl cunosc eu. Zilele lui au însemnat educație, lecții private și timp mult mai plăcut petrecut cu tatăl pe care îl iubește atât de mult. În calitate de moștenitor, Kitt a fost întotdeauna păzit, protejat, și chiar ieșirile pe terenul de antrenament alături de mine, când eram copii, erau mare lucru.

Când mă uit iar înspre rege, ochii lui verzi mă pironesc deja. Ochii lui Kitt. După ce prima nevastă a tatei a murit dând naștere fiului lui, el s-a căsătorit cu fiica unui sfetnic de încredere. Deloc surprinzător, s-a îndrăgostit repede de blândețea și bunătatea mamei mele, de curajul și frumusețea ei. Eu arăt ca ea, cu părul meu negru și ochii deschiși la culoare, la fel cum Kitt îl moștenește pe tata, amândoi cu ochii verzi și părul blond.

Îmi limpezesc mintea, dând deoparte gândurile despre trecut până data viitoare când o să-mi îngădui să rătăcesc iar printre ele. Vocea îmi e plată când, într-un final, îl întreb:

– Când plec?

Aceste cuvinte scot la suprafață o amintire, și rememorez cât de naiv eram când am pus întrebarea de mai devreme înainte de prima mea misiune. Fără să știu că aveam să devin un ucigaș în acea zi. Fără să știu că aveam să văd un om chircindu-se pe podea într-o baltă formată din propriul sânge.

– În zori.

Zorii vin mult prea repede pentru gustul meu, și, până să îmi dau seama, deja mă îndrept spre grajduri.

Grajdul mare și alb formează o umbră chiar mai mare în soarele dimineții. Pe fiecare perete sunt boxe în care caii mănâncă fân și se uită curioși la mine.

Privirea îmi alunecă înspre cele două gărzi imperiale care stau în stânga mea, alături de trei cai înșeuați pentru călătoria care ne așteaptă. Scrâșnesc din dinți. Regele a scos doi oameni din rotația de pe aleea Loot ca măsură de precauție, cu toate că sunt mai mult decât capabil să mă ocup singur de situație. Dar se pare că, într-o singură noapte, tata a început brusc să fie preocupat de binele meu. Nu i-au trebuit decât nouăsprezece ani, plus faptul că acum sunt valoros pentru el. Clatin din cap și încalec calul aflat cel mai aproape de mine, înghițindu-mi mândria îndeajuns cât să recunosc că e înțelept să am gărzile cu mine în caz că trebuie trimis cineva în surghiun.

Călătoria către Loot e lungă, și ne petrecem timpul în tăcere. Străzile devin rapid mahalale pe măsură ce pătrundem mai adânc în oraș, și pot să simt mirosul aleii ce servește și drept piață chiar dinainte de a ajunge la ea.

Mirosul cunoscut de pește, fum și alte mistere îmi iese-n cale pe măsură ce ne îndreptăm spre Loot. Ecoul potcoavelor cailor noștri pe caldarâm se răsfrânge în zidurile magazinelor ce mărginesc strada. Câțiva, treziți mai devreme, se dau laoparte din calea noastră, făcându-ne loc, arătând cu degetul și șușotind.

Facem stânga pe o străduță ce se ramifică din cea principală și ne îndreptăm spre o cocioabă mică, din lemn. Sar de pe cal fără cea mai mică ezitare și îndes hățurile în mâna înmănușată a unui gardian, lăsând în seama lui să lege animalul.

„Dacă tot trebuie să fie aici, măcar să-mi fie utili."

Pășesc înspre ușă și-mi scot o mână din buzunar, ca să ciocănesc. Aud o bufnitură dinăuntru, urmată de sunetul unor pași grei, înainte ca ușa să se deschidă, scârțâind din balamalele ruginite. Un bărbat uriaș, corpolent, cu barbă deasă și păr chiar și mai des, se holbează la scena din fața lui. Mă mir că încape în cadrul ușii. Ochii lui albaștri se fac mari sub sprâncenele stufoase, în timp ce se uită când la mine, când la cele două gărzi care acum mă flanchează.

– Prinţe Kai...? Bărbatul pare deopotrivă uluit şi dezorientat. Bună... ăăăă... dar ce onoare!

Vocea lui prefăcut veselă se aude-n stradă, trezindu-i probabil pe vecini, în timp ce întinde mâna să salute. Strânsoarea îi e fermă şi mâna îi e plină de bătături, cam ca a mea.

– Nathan, corect?

El încuviinţează din cap, iar eu continui:

– Aş avea câteva întrebări să-ţi pun despre un Obişnuit descoperit aici, pe Loot. Sunt convins că n-ar fi o problemă. Îl privesc cu atenţie, căutând orice semn că ar şti despre ce vorbesc. Nimic. Faţa îi rămâne pur şi simplu lipsită de expresie. Te deranjează dacă intrăm?

Nu e o întrebare, iar el ştie asta. Deja am pus piciorul în prag înainte ca el să se dea în lateralul uşii. Casa nu e mai mare decât dormitorul meu din palat. Pe o parte sunt înghesuite paturi mici, într-o linie strâmbă, de-a lungul peretelui. Bucătăria se află în cealaltă jumătate a încăperii, dotată cu o chiuvetă jerpelită, un blat de lemn crăpat şi o masă mare în jurul căreia se află doi băieţi şi o femeie. Un covor mare, decolorat face legătura între cele două părţi ale încăperii, fiind singurul element decorativ şi singura pată de culoare din întreaga casă. Nathan îşi drege vocea.

– Aceasta e soţia mea, Layla.

Ea zâmbeşte cu căldură, dinţii ei albi contrastând cu pielea închisă la culoare, în timp ce-i priveşte pe gardienii care se foiesc de pe un picior pe altul în spatele meu.

– Iar ei sunt băieţii noştri, Marcus şi Cal.

Nathan arată spre fiecare copil când le spune numele. Marcus îşi ţine privirea aţintită asupra mesei, neîndrăznind să se uite la mine, în vreme ce fratele lui mai mic, Cal, este mult prea curios ca să nu arunce ocheade înspre mine. Îmi activez abilităţile, asigurându-mă că nici unul din ei nu e un Obişnuit care se ascunde chiar în faţa ochilor mei. Abilitatea mea de Mânuitor este de mare ajutor în calitate de Executant, făcându-mi munca mai uşoară şi infinit mai eficientă.

Nathan e un Vânjos, lucru care nu mă surprinde câtuşi de puţin, văzând că e un munte de om. Simt forţa de Tămăduitor a Laylei bolborosindu-mi în sânge precum şampania, în timp ce Marcus şi Cal posedă amândoi

abilităţi de oameni de rând – Marcus având abilitatea de a detecta minciuna, specifică unei Cacealmale, iar Cal e un Amplificator, datorită simţurilor sale ascuţite.

– Ştiţi de ce sunt aici, zic eu calm. Aţi văzut sau aţi auzit ceva despre un Obişnuit care s-ar ascunde prin partea locului?

– Nu, sire.

Layla e cea care spune asta, cu voce blândă şi sigură.

Ochii îi cutreieră din nou prin casă şi poposesc asupra chiuvetei. E plină de vase încă lipicioase de la terciul de ovăz, aşteptând să fie spălate. Sunt cinci la număr. Cinci castroane, când sunt doar patru guri de hrănit.

„Interesant!"

– Păi, atunci n-o să vă deranjeze dacă arunc o privire.

Din nou, nu e o întrebare. Merg relaxat prin casa mică, oprindu-mă din când în când să privesc ceva mai îndeaproape. Simt şi ochii gărzilor, şi pe cei ai familiei arzându-mi spatele în timp ce îmi acord tot timpul umblând prin casă, cu mâinile în buzunare, cu o atitudine relaxată.

Nimic nu pare neobişnuit.

Sunt la un pas să consider că am ajuns într-o fundătură şi că totul a fost o pierdere de timp, când păşesc în mijlocul covorului cu model, decolorat de la anii în care a tot fost călcat în picioare. Un scârţâit răsună sub ghetele mele. Mă opresc şi-mi schimb centrul de greutate, ascultând din nou sunetul. Desigur, lemnul geme din nou sub covor.

„Interesant!"

Cu toate că faţa lui Nathan rămâne lipsită de orice expresie, sângele i s-a scurs, făcându-l palid ca o stafie.

– Ridicaţi covorul, le zic gărzilor pe un ton sec, fără să-mi iau vreo clipă privirea de la familie.

Şi acela e momentul în care detectez o emoţie cu care sunt mult prea obişnuit, cea care tinde să-mi însoţească prezenţa.

Frica.

În timp ce covorul e tras, văd conturul unei trape, camuflată aproape perfect în restul podelei murdare, din lemn.

„Bufnitura. Asta am auzit când eram afară."

Un suspin scapă de pe buzele Laylei când îngenunchez și deschid trapa, dezvăluind spațiul mic și întunecat de dedesubt. Acolo, pitită într-un colț, cu genunchii strânși la piept, stă o fetiță. Când ridică privirea înspre mine, focul din ochii ei îl reflectă pe cel al pletelor sale lungi și roșcate.

„Pe toate molimele, e atât de mică!"

N-are cum să aibă mai mult de opt ani, dar nu mi se împotrivește când cobor și o ridic din acel loc umed. O așez pe podea, de unde se uită-n sus la mine, sfidându-mă, fără urmă de frică pe chipul ei mic și presărat cu pistrui. Caut orice fel de forță venind dinspre ea, doar ca să mă asigur. Nimic. Nu e nimic extraordinar la fata asta – pentru că este o Obișnuită. Hohote sugrumate încep să umple încăperea.

– Nu, nu, nu! Strigătele tremurate ale Laylei răsună în cameră. Nu puteți s-o luați! NU puteți! Este fiica mea, vă rog!

Gardienii se așază între mine și familia furioasă, dar îi dau în lături, enervat. Băieții plâng amândoi acum, îmbrățișând picioarele mamei lor, în timp ce Nathan pare uluit, iar lacrimi tăcute îi alunecă pe obraji până-n barba încurcată.

– Liniștiți-vă și spuneți-mi de unde dracu' vine și de cât timp o țineți ascunsă.

Vocea mea e joasă și severă, despicând haosul. Fetița din fața mea nu arată deloc ca restul familiei, cu pistruii și părul roșu ca focul. Ca să nu mai spun că și Nathan, și Layla sunt Elite, deci nu aveau cum să producă un Obișnuit.

– E... e cu noi de trei ani. Vocea Laylei tremură, iar hohotele îi frâng silueta măruntă. Am g-g-găsit-o pe stradă, așa că am luat-o la noi. Ne doream o fiică. Nu mai pot să am copii... zice ea, ștergându-și lacrimile de pe față. Eu sunt unul dintre Tămăduitorii din mahala, iar ea părea sănătoasă, puternică. Așadar, când am găsit-o pe Abigail, am... am reușit, în sfârșit, să avem o fetiță.

„Abigail."

Preferam să nu știu. Preferam să nu fiu nevoit să adaug încă un nume la nesfârșita listă de oameni suficient de ghinioniști să-mi fi ieșit în cale, suficient de ghinioniști să-l fi supărat pe rege. Scot un oftat.

„Începe."

– Știți ce spune legea.

Și mai multe hohote și suspine umplu încăperea, obligându-mă să ridic vocea.

– Prin decret al regelui, toți Obișnuiții sunt executați. Cât despre cei care ascund Obișnuiți, ei vor fi surghiuniți în Pârjol...

Eram la jumătate cu recitarea aceluiași text exersat pe care-l rostisem de zeci de ori, când un corp mare, solid se năpustește asupra mea. Privirea goală pe care o afișa cu doar câteva clipe în urmă dispăruse, fiind înlocuită de o ură care-i contorsionează de furie trăsăturile. Nathan mă lovește în zona mijlocului și mă aruncă-n perete, lăsându-mă fără aer în timp ce capul mi se izbește de lemnul tare.

„Mâine o să mă doară ca de la molimă."

Aud parcă din depărtare un țipăt de pe buzele Laylei, împreună cu pașii grei ai gărzilor imperiale care dau fuga să intervină.

– Nu! le strig eu, ferindu-mă de un pumn îndreptat spre nasul meu în timp ce gardienii se opresc, nedumeriți. Mă ocup singur de el.

El lovește iar, de data asta un pumn menit să-mi sfărâme bărbia. Mă feresc exact la timp ca să văd cum pumnul atinge peretele din lemn în zona unde fusese mai devreme fața mea, iar în aer zboară așchii atunci când pumnul lui pătrunde prin perete. Instinctele mele de luptă preiau controlul, și nici măcar nu mă deranjez să mă conectez la forța lui Nathan. În vreme ce încă are pumnul îngropat în perete, mă aplec sub brațul lui întins și-l apuc de încheietură, rotindu-i mâna la spate, făcându-l neputincios și apăsându-l de omoplatul stâng. El icnește de durere înainte de a mă lovi în rotula genunchiului, tare. Durerea îmi sfâșie piciorul în timp ce el se răsucește din strânsoarea mea, ridicându-și pumnul extrem de puternic.

Ignorând durerea din genunchi, mă las pe vine și desenez un arc larg cu piciorul, prinzându-i gleznele și răsturnându-l pe spate pe podea. Apoi sunt deasupra lui, țintuindu-i brațele cu genunchii, și în sfârșit las puterea lui de Vârtos să iasă la suprafață, știind că nu voi putea să-l țin la podea fără să mă folosesc de propria sa putere împotriva lui. Se zbate, dezvelindu-și dinții către mine.

– Taci şi ascultă la mine, zic eu, respirând greu. Puteam s-o facem să fie uşor sau greu. Iar eu, personal, prefer să fie uşor.

– E fiica mea! răcneşte, cu o expresie de agonie în priviri, în timp ce încearcă să mă dea laoparte.

– Ei bine, se pare că n-ai pic de respect faţă de sentimentele mele, căci vrei să fie greu. Oftez, îmi trag pumnul în spate şi-l izbesc de bărbia lui. Capul i se smuceşte într-o parte, lovitura blocându-l îndeajuns de mult cât să pot vorbi. Dacă nu cooperezi, nici măcar nevasta ta nu va avea puterea să-ţi vindece trupul frânt după ce termin cu tine. Aşa că-ţi sugerez să-mi mulţumeşti că nu te ucid pe loc, în faţa familiei tale, şi să faci întocmai ceea ce-ţi spun.

Nathan înlemneşte sub mine, dorinţa de luptă din priviri părând să îi pălească. Mă dau deoparte, mă aşez pe vine alături de el şi privesc în jos înspre silueta lui învinsă.

– Acum, ridică-te dracului până nu mă răzgândesc, murmur în timp ce mă salt. Cum el nu se clinteşte, adaug: Răbdarea îmi e la fel de străină ca mila, aşa că-n locul tău nu mi-aş forţa norocul.

Auzind asta, se chinuieşte să se ridice şi păşeşte în faţa membrilor familiei lui, care s-au îngrămădit unii în alţii, separându-l de mine. Făcând scut între ei şi un monstru. Îi fixez cu privirea, privind cu atenţie lacrimile care li se preling pe obraji şi ascultând suspinele ce li se desprind de pe buze în timp ce latru ordine către gărzi. Ei se grăbesc să dea ascultare poruncilor mele, legându-i pe prizonieri în timp ce eu adaug nepăsător:

– Luaţi-o pe străzi lăturalnice! Sunt într-o dispoziţie bună azi, e limpede. Mă simt milostiv, dacă vreţi să spunem aşa, zic eu, pufnind. Aşa că aş prefera să nu avem public.

Gardienii mormăie aprobator, zâmbind uşor la ideea milosteniei mele. În doar câteva minute, Nathan, Layla şi cei doi băieţi ai lor sunt legaţi şi se târăie în spatele cailor. Îşi întorc capetele de jur împrejur, cu ura arzându-le în ochi, în timp ce o văd pe Abigail legată şi ţinută ferm de mine. Ei ştiu ce se întâmplă de-acum. Reputaţia mea e bine cunoscută, poveşti despre monstrul ucigaş sunt şoptite pe la colţ de stradă.

Asta e partea unde ucid Obişnuitul în timp ce gărzile îi escortează pe nelegiuiţi în Pârjol, unde cel mai probabil îşi vor găsi şi ei sfârşitul. Cu temperaturile arzătoare din timpul zilei şi cele de îngheţ de peste noapte, nu e chiar joacă de copil să ajungi de cealaltă parte a deşertului, unde se află oraşele Dor şi Tando. Ca să nu mai spunem că tocmai am condamnat această familie la a încerca să facă acest drum fără provizii, fără hrană, fără apă şi fără de speranţă.

E o moarte mult mai dureroasă decât cea de care va avea parte fiica lor cea Obişnuită.

– Vă rog! Vă implor, cruţaţi-o! îmi strigă Layla printre suspine în timp ce se târâie pe caldarâm în urma cailor. E doar un copil...

Un gardian se întoarce înspre ea, de pe cal, şi o loveşte peste faţă, întrerupându-i rugăminţile.

– Tacă-ţi gura, muiere de mahala!

Îmi smulg privirea de la acea scenă şi o trag de acolo pe fată în josul străzii. Încercările ei slabe de a se zvârcoli să-mi scape din strânsoare ar fi comice dacă situaţia în care ne aflăm nu ar fi cu totul lipsită de amuzament. E ciudat de tăcută pentru un copil care e târât spre moarte. Majoritatea Obişnuiţilor ţipă şi zbiară în punctul ăsta, rugându-se şi tocmindu-se pentru viaţa lor. Dar lupta ei e tăcută, iar privirea îi e ascuţită ca săgeata. Îmi ţin privirea fixată asupra aleilor goale pe care înaintăm, întrebându-mă cât de familiarizat ar trebui să fie cineva cu a ascunde mereu ceea ce este pentru a-şi masca emoţiile chiar în apropierea morţii. O iau pe o alee întunecată, care încă n-a fost atinsă de lumina slabă a soarelui care începe să scalde oraşul în auriu. Obişnuita – Abigail – se zvârcoleşte, încercând pentru a nu ştiu câta oară să scape de strânsoarea mea. Mă uit în jos la ea, cu o undă de amuzament în glas, şi spun:

– Mică şi insistentă, aşa-i?

Ea pufneşte, făcând ca părul înflăcărat să îi fluture pe faţă, după care mă loveşte tare în fluierul piciorului. Aş fi impresionat dacă nu aş fi atât de frustrat, tot mai frustrat. Mă las pe vine în faţa ei, până când ochii ei mânioşi şi verzi îi pot întâlni pe ai mei. Doar când îşi ridică piciorul lipsit de putere ca să mă lovească din nou, îi spun încet:

– În locul tău, n-aş face asta.

Ea clipeşte şi, exact când cred că mi-a luat în seamă avertismentul, mă calcă tare pe picior înainte de a încerca să îşi smulgă braţul din mâna mea – fără succes însă. Iar atunci ţipă, luptându-se, în încercarea de a se depărta de mine.

– Ei bine, nu se poate aşa. Scot un cuţit din cizmă şi murmur: N-ai de gând să-mi uşurezi misiunea.

La vederea pumnalului, ea înghite în sec şi devine brusc nemişcată.

– Înfige-mi-l în inimă şi gata, zice ea brusc, cu ochii aţintiţi asupra cuţitului, cu vocea delicată aşa cum doar vocea unui copil poate să fie. Am auzit-o pe mama zicând că e mai rapid aşa.

– Chiar aşa zicea? o întreb eu încet. Vezi tu, există şi alte metode rapide.

„Iar eu le ştiu pe absolut toate."

O văd cum tresare când apropii lama de ea, o văd cum face ochii mari când, într-un final, îşi îngăduie să simtă teroarea pe care a încercat cu atâta disperare să o ascundă. Apoi trage aer în piept, ca şi cum s-ar resemna, şi închide ochii şi îi strânge, în faţa monstrului de lângă ea. Pumnalul pătrunde şi taie uşor. Fata – Abigail – inspiră tremurat. După o clipă prelungă, un ochi verde şi înlăcrimat se întredeschide. Ea clipeşte în timp ce legăturile de la încheieturile mâinilor îi alunecă şi îi cad la picioare. Privirea i se ridică dinspre inima sa teafără înspre faţa mea, apoi se opreşte asupra pumnalului din mâna mea.

– Nu mi-l înfigi în inimă?

Buzele îmi zvâcnesc.

– Ascultă-mă cu luare-aminte, Abigail! Ţi-am tăiat legăturile, aşa că acum trebuie să-mi întorci favorul. Vreau să îţi ţii gura şi să nu te mai zbaţi. Îi cercetez faţa înainte să adaug: Ne-am înţeles?

Nu îi aştept răspunsul şi continui drumul în doi care ne duce pe străzi şi alei. Probabil m-a înţeles, pentru că acum merge ţeapănă, în linişte, fără să facă vreo mişcare ca să-mi scape din mână. Când în faţa privirilor ne apare Pârjolul, îi vedem şi pe cei doi gardieni care stau la marginea lui. Nu sunt deloc atenţi la familia pe care ar trebui să o urmărească pornind la drum în deşert şi care

acum e formată din siluete neclare ce marchează nisipul. Scot capul de după zidul ce mărginește aleea și mă uit la gardieni cum stau de vorbă liniștiți. Apoi ridică amândoi din umeri și se răsucesc pe călcâie ca să se întoarcă pe străzi.

„Tipic."

Contam pe lenea previzibilă a gărzilor și pe eșecul lor în a îndeplini ce au de făcut. Și nu dorisem ca familia condamnată să fie afișată în văzul tuturor pe străzi, așa cum se întâmplă de obicei, pentru că aș fi avut un public care să asiste la actul meu de trădare. După ce gărzile trec de locul unde ne ascundem, continuăm drumul pe stradă și ne îndreptăm spre nisip. Familia e cu mult în fața noastră și, cum mă simt destul de leneș, la rândul meu, preiau abilitatea de Fulger a unuia dintre gardienii imperiali. În curând, el va ieși din zona mea de influență, așa că mă grăbesc să iau fata în brațe și o iau la goană în deșert.

Aproape că am ajuns la familie, când, din cauza distanței, abilitatea de Fulger mă părăsește. Nathan trasare la auzul zgomotului din spatele său și se întoarce, făcând ochii mari când o vede pe Abigail în brațele mele. Layla aleargă spre noi și, în câteva clipe, o cuprinde pe fată în brațe, iar întreaga familie vine în jurul lor. Plâng cu toții în timp ce eu mă dau deoparte, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul pe nisipul care începe să îmi pătrundă în încălțări. Apoi ei se întorc înspre mine, iar ochii le ard mai intens decât soarele care își abate razele asupra noastră. Nathan îmi aruncă doar două cuvinte, pe un ton scăzut și plin de ură:

– De ce?

Scot pumnalul și tai sforile cu care e legat la mâini, dintr-o mișcare rapidă, și-i întâlnesc privirea când spun:

– Nu ucid copii.

„Ipocritule."

Ca și cum asta n-ar fi exact ceea ce fac. În realitate, prelungesc inevitabilul. Dar măcar vor fi împreună cu toții la final – o parodie de milostenie pe care n-o manifest decât asupra copiilor.

Trec de la un prizonier uimit la altul, eliberându-le mâinile. Îi privesc, rând pe rând, în ochii încă umezi de

lacrimi, inainte de a mă întoarce spre fetiță. Obișnuita.

„Abigail."

Merg încet spre ea și mă las într-un genunchi, afundându-mă în nisipul fierbinte, ca să fim la același nivel. Cu toate că nu zice nimic, ochii ei vorbesc cât se poate de grăitor. E doar un copil, și, cu toate astea, văd în privirea ei o doză teribilă de ambiție.

„Poate că nu e nevoie de abilități ca să fii puternic."

Bag mâna în buzunar și scot de acolo un pumnal mic, de buzunar. Mânerul său alb e gravat cu spirale aurii, dar lama sa mică e ascuțită. I-l întind.

– Orice fată merită ceva la fel de frumos și de mortal ca ea, îi zic, îndemnând-o să ia pumnalul.

Mă privește neîncrezătoare, apoi întinde o mână mică și-l ia de la mine din palmă.

– Folosește-l cu înțelepciune! Îmi trec o mână prin păr și mă ridic, oftând. În conformitate cu legile noastre și prin decretul regelui Edric, vă interzic să mai puneți piciorul în regatul Ilya, din cauza actelor voastre de trădare.

Zicând asta, mă uit cum Nathan își trece un braț peste umerii soției sale, care, la rândul ei, își întinde brațul pentru a-și adăposti copiii.

Se întorc cu toții ca unul.

Și îi privesc cum se îndreaptă spre osânda lor.

Capitolul 6

Kai

Cu toate protestele genunchiului meu umflat, mă sforțez să pășesc egal. Până ajung înapoi pe aleea Loot, amiaza târzie deja o învăluie într-o strălucire caldă. Mereu mi-a plăcut aici. Nu e nimic regesc în mahalalele Ilyei și, cu toate astea, locul are o prospețime pe care palatul n-ar putea-o avea vreodată.

Privirea mi se plimbă înainte și înapoi în timp ce-mi fac loc prin mulțimea care se tocmește, înjură și se târguiește. Îmi îngădui o clipă să savurez priveliștile și mirosurile de pe Loot – deși nici unele nu sunt tocmai plăcute. Totul aici e tern, lipsit de culoare. Afișele, mâncarea, oamenii. Pe la prânz, strada miroase mereu a trupuri asudate și a mâncare îndoielnică.

Dar, în ciuda acestora, Loot vibrează de *viață*.

Mulțimea mă trage și mă împinge în diverse direcții precum un curent uman, și mă lupt să scap din marea de oameni. Într-un final, reușesc și o iau pe o stradă mai mică și mai puțin aglomerată, unde oameni fără adăpost stau ghemuiți lângă ziduri, unii cerșind bani, alții folosindu-și puterile ca să se amuze. Cu toate că mahalalele sunt populate îndeosebi de oameni de rând, zăresc Elite Defensive printre ei. Strălucirea violetă a câmpurilor de forțe care îi impresoară pe unii îmi captează privirea, la fel ca un Lucitor care manipulează lumina din jurul său într-o rază ascuțită, ce îi acoperă pe el și pe o pisică vagaboandă.

Continui să merg în timp ce privesc în jur, fără să fiu atent la drum.

Și pare-se că la fel face și persoana care se izbește de pieptul meu, icnind.

Instinctiv, dau să stabilizez persoana înainte să cadă din picioare, în urma impactului, iar brațele mele îi cuprind talia. Talia ei. Trupul pe care îl țin aparține, fără doar și poate, unei femei, deși claia de păr lung, argintiu care îmi atinge brațele este, în sine, o dovadă clară.

E măruntă, dar puternică, mai musculoasă decât majoritatea fetelor sfrijite din mahalale. Simt asta în curbura taliei, unde mâna mea își găsește perfect loc, cu toate că e evident că malnutriția a privat-o de cea mai mare parte a musculaturii pe care e limpede că a avut-o cândva. Ține palma pe pieptul meu, iar un inel gros îi îmbrățișează degetul mare, și, după câteva secunde în care o studiez în timp ce ea încearcă să se repună pe picioare, scoate un oftat tremurat înainte ca privirea să i-o întâlnească pe a mea.

E ca și cum m-aș îneca într-un ocean.

Ochii ei au culoarea celui mai adânc ungher al Mării Puțin Adânci, a unui cer senin când începe să alunece în

noapte, nuanța subtilă a florii de nu-mă-uita. Și, precum cea mai fierbinte flacără, ochii ei sunt albaștri și arzători. Pomeții ei inalți duc înspre sprâncene la fel de puternice, închise la culoare și acum ușor ridicate în timp ce mă privește pe îndelete.

Ochii ei precum oceanul se fac mari, și văd cum obrajii i se îmbujorează vag când își dă seama de cât de aproape o țin de mine. Își lasă jos mâna de pe pieptul meu, și, ca un mare domn ce sunt, îmi iau mâinile de pe mijlocul ei, cu un surâs în colțul buzelor.

– Obișnuiești să cazi în brațele necunoscuților chipeși sau e ceva nou pentru tine? o întreb eu, observând cum un mic rânjet care ar putea rivaliza cu al meu îi ridică buzele, deși cea de jos e spartă.

„Interesant!"

– Nu, răspunde ea, iar sarcasmul îi e evident din fiecare cuvânt. Doar în brațele celor încrezuți.

Are o anumită încredere care îmi spune că a existat o vreme când numai încrezătoare nu era. Și uite-așa sunt, dintr-odată, enervant de intrigat.

„E limpede că nu are idee cine sunt. Perfect."

Râd la remarca ei și îmi trec o mână prin păr, gest care nu prea reușește să mi-l așeze. Ea mă privește îndeaproape, intens, părând la fel de interesată de mine pe cât sunt eu de ea. Mă înec în ochii ei albaștri. De fiecare dată când privirile ni se întâlnesc, e ca și cum gheața se întâlnește cu cel mai arzător foc, ca și cum ceața gri se ridică deasupra oceanului albastru și adânc. Mă uit rapid în lături înainte să-i spun:

– Ei bine, atunci se pare că am făcut o primă impresie de zile mari.

– Da, deși încă nu mi-am dat seama dacă impresia a fost bună sau nu.

Buzele i se curbează într-un zâmbet mic, genul care face un bărbat să întoarcă iute capul doar ca să mai arunce o privire, în speranța că i-a fost adresat. Iar acel gest mărunt, precis, îmi spune că nu sunt primul cu care îl folosește. Mâinile-mi rătăcesc spre buzunare, și ridic indiferent din umeri, rezemându-mă de zidul murdar al aleii.

– Dar te-am prins înainte să cazi, nu-i așa?

Ea râde, iar sunetul e cald, dar și ascuțit. Jucăuș și, cu toate astea, îndurerat, ca și cum fericirea n-ar fi o stare obișnuită pentru ea. Capul i se lasă ușor pe spate, onduleurile argintii îi cad până aproape de talie, în timp ce se uită-n sus spre mine, cu ochii mijiți de râs. Mă aplec ușor spre ea, îndrăznind să reduc din distanța dintre noi.

– Poate-ar fi bine să ții cont de detaliul ăsta înainte să te hotărăști, dragă.

Și, spunând asta, sunt dintr-odată curios, întrebându-mă ce putere deține. Așa că îmi îndrept propria abilitate înspre a ei.

„Nimic. Nu simt nimic."

Îi privesc chipul și mai fac o încercare să îi simt puterea. În mod normal, ar fi momentul în care ori o arunc pe fată peste umăr și o duc la temniță, pentru a fi examinată mai îndeaproape, ori o ucid pe loc, pur și simplu, doar pentru bănuiala că ar fi o Obișnuită. Și, cu toate astea, nu fac nici o mișcare.

„Ești obosit. Rănit. Poate e o greșeală."

Înainte să apuc să-i decid soarta, ea face un pas în spate pe strada aglomerată.

– O să iau în calcul, *dragule*. Îmi zâmbește ușor, susținându-mi privirea, în timp ce continuă să se retragă. Și îți mulțumesc că m-ai scutit de o gură de caldarâm. Se pare că-s blestemată să fiu stângace.

– Ei bine, stângăcia ta m-a găsit pe mine, așa că n-aș vorbi chiar despre un blestem.

Rânjesc mai larg când ea își dă ochii peste cap înspre mine, apoi se întoarce pe călcâie și se îndreaptă înapoi pe aleea Loot. Îmi îngădui, în sfârșit, să îmi plimb privirea asupra ei, remarcând pantalonii negri, pe picior, și vesta verde oliv acoperită momentan de păr argintiu. Nimic din felul în care merge nu-mi lasă impresia că doarme pe străzi, cu toate că hainele jerpelite și buza de jos spartă îmi spun altceva. Îmi trec mâna pe față, dându-mi seama că mă uit după ea de mult prea mult timp. Așa că mă întorc și o iau pe altă alee lăturalnică, acum liniștită sub soarele la apus, iar gândurile îmi sunt ocupate de faptul că e posibil ca tocmai să fi lăsat liber un Obișnuit.

Dar nu sunt chiar atât de distras cât să-mi scape cele patru umbre mari care apar pe alee în urma mea.

– Ascultă, zice o voce joasă și aspră aparținându-i unuia dintre bărbații din spatele meu. Nu vrem decât săculețul acela frumușel cu bani atârnat la cingătoare. Dă-l încoace, și nimeni nu pățește nimic!

Scot un oftat și-mi apăs ochii cu încheieturile palmelor.

„Ziua devine tot mai bună."

Și atunci simt.

Cu atenția în sfârșit concentrată asupra săculețului din lateral, observ deodată cât e de ușor față de înainte.

Înainte de ea.

„Măi, să fie, mica..."

O umbră se mișcă pe perete, aruncându-se asupra mea. Mă întorc, ferindu-mă de pumnul individului înainte de a-i aplica eu un pumn în burtă. Cu un icnet, el se încovoaie tușind, în timp ce mă ocup de ceilalți.

„Doi Vânjoși, un Arzător și un Târâtor."

Doar cele mai disperate Elite Ofensive și Defensive iau calea mahalalelor ca să ia la bătaie cerșetorii pentru cei câțiva bănuți pe care i-ar putea avea. Cu gândul la asta, las puterea Arzătorului să mă cuprindă și las flăcările să mi se aprindă în dreptul încheieturilor. Un alt Vânjos sare asupra mea, zâmbind.

„Întotdeauna sunt atât de plini de ei. Și o zic tocmai eu."

Mă las pe vine exact înainte să se ciocnească de mine, ceea ce-l face să se rostogolească peste spatele meu și să aterizeze cu o bufnitură pe caldarâm. Pumnul meu în flăcări se conectează cu bărbia lui, iar duhoarea scârboasă a cărnii arse îmi înțeapă nările.

Ridic privirea și îl văd pe Târâtor escaladând peretele, intenționând să se arunce peste mine și să mă țintuiască la pământ. Când sare din locul unde se ținea de cărămizi, las puterea Arzătorului și o preiau pe cea a Vânjosului. Pumnul meu de-acum supranatural de puternic întâlnește în aer abdomenul Târâtorului, care e azvârlit cu spatele la zid, apoi cade la pământ cu o bufnitură puternică.

Arzătorul vine tiptil spre mine, cu gura strâmbată într-un rânjet.

Aruncă o minge de foc în direcția mea, și sar în lateral ca să o evit, numai că nu mă mișc suficient de repede. Înjur colorat când focul îmi pârlește partea exterioară a bicepsului, arzându-mi carnea și făcându-mă să încetinesc

din cauza durerii. Mintea îmi gonește aproape la fel de iute ca inima. Nu mă pot apropia de el când mă obligă să fiu în defensivă și să mă feresc de focul lui, dar știu că, dacă încep să i-l întorc, o să ardem cu siguranță strada din temelii.

„N-am dispoziția potrivită pentru așa ceva."

Las puterea Târâtorului să se cațăre la suprafață, după care o preiau. Ferindu-mă de mingile de foc, alerg până la peretele aleii și pe zidul clădirii, până sunt paralel cu el. Cu o mișcare rapidă, sar de pe zid și îl culc la pământ pe Arzător, apoi schimb repede puterile și-i ridic în dreptul ochilor un pumn incandescent.

– Ești... ești prințul Kai, se bâlbâie el. Viitorul... Executant.

Fiind atât de aproape, în sfârșit m-a recunoscut și mi-a recunoscut abilitatea, iar acum e clar că își regretă decizia de a se arunca asupra prințului.

– Din nefericire pentru tine, da, eu sunt.

Îmi trag în spate pumnul înflăcărat și...

O durere sfredelitoare parcă-mi taie craniul în două ca un cuțit tocit. Puterea Arzătorului pălește, și sunt incapabil să fac altceva în afară de a-mi prinde în mâini capul care-mi zvâcnește, gemând de durere. De-a lungul anilor, am devenit foarte familiarizat cu tortura, dar asta depășește tot ce am îndurat vreodată.

Prin ceața agoniei care îmi întunecă vederea, văd o siluetă înaltă apărând pe alee. Are mâna ridicată înspre mine, fața sumbră, iar buzele subțiri sunt strânse, cu colțurile trase în jos de la încruntare.

„Un Anihilator."

Imposibil.

Gândurile mi se risipesc, și nu mai simt decât durerea.

Anihilatorul îmi sufocă puterea. Mă sufocă. Ei pot face mai mult decât să te văduvească de abilitate, făcându-te nimic mai mult decât unul dintre Obișnuiți. Mă incapacitează. Mintea, abilitatea, trupul.

Vederea mi se încețoșează și în fața ochilor îmi apar puncte.

„Luptă-te!"

Nu pot. O să-mi pierd cunoștința. O să mor. Ambele. Și nu pot face nimic să-mpiedic asta.

„Luptă-te!"
Cad la pământ, iar capul mi se izbește de pietre.
„Dacă m-ar vedea tata acum..."
Mă sting repede. Cu toată pregătirea mea, nu m-am simțit niciodată atât de slab, de lipsit de putere și de control. Arunc o ultimă privire spre bărbatul care mă stoarce de puteri. Nu-mi dădusem seama că în jurul nostru se formase o mică aglomerație până când văd chipuri care parcă îmi înoată în fața ochilor.
„Ei n-au idee cine sunt."
E un public care nu bănuiește nimic și care mă va vedea cum alunec în beznă.
Sau, mai rău, poate că ei știu cine sunt. Poate se bucură să vadă cum monstrul e, în sfârșit, doborât, că i se curmă suferința.
Și apoi văd ceva cu coada ochiului.
Clipesc să îndepărtez ceața suficient cât să văd ceva sclipind în soare, în spatele Anihilatorului – soarele reflectat dintr-o masă de păr argintiu.

Capitolul 7

Paedyn

Adena o să pice din picioare din cauza șocului. Pe urmă, o să țipe de încântare, iar eu o să-mi acopăr urechile. N-am furat niciodată atâtea monede de la o singură persoană. Nici n-am avut ocazia, dat fiind că cei mai mulți dintre noi, cei care trăim pe Loot, nici nu avem mai mult de-o duzină de arginți, ba să-i mai și ținem cu noi.
Mintea îmi gonește în timp ce pășesc încet pe aleea Loot, acum învăluită în umbră pe măsură ce soarele se cufundă în spatele clădirilor dărăpănate. Clatin din cap, nevenindu-mi a crede, și merg de-a lungul pieței, fără să mă grăbesc deloc, îngăduindu-mi să îmi admir marea realizare. Câțiva negustori deja își strâng standurile,

închizând prăvălia pentru ziua de azi. Mai mulți copii se fugăresc pe stradă, alegându-se cu priviri otrăvite și strigăte de la negustorii care încă stau în zonă.

O scurtez pe o alee, nu departe de locul unde l-am jefuit pe tânărul care nu bănuia nimic, și încep s-o iau către fort.

„De-abia aștept să văd ce față o să facă A când..."

Mă opresc brusc, văzând o mică mulțime adunată mai în josul străzii.

„Probabil e un Camuflat."

Nu-i de mirare că abilitatea de a face lucrurile invizibile reușește, inevitabil, să fie de folos cuiva iute de mână, care își folosește puterea de a face cărțile de jos să dispară după bunul său plac doar ținându-le. Admir micile numere de înșelătorie pentru a câștiga câțiva bănuți.

Sunt gata să mă îndrept în cealaltă direcție, când aud exclamații de uimire dinspre mulțime, generând ecou datorită zidurilor clădirilor dărăpănate. Nu sunt oooo-urile și aaaa-urile care însoțesc, de obicei, trucurile și numerele de magie, ci exclamații speriate de șoc și surpriză. Când curiozitatea învinge, mă trezesc în spatele grămezii de oameni, croindu-mi drum printre trupuri asudate și împingând până ajung în primul rând. Când ridic privirea înspre scena din fața ochilor mei, icnesc, ducându-mi o mână la gură.

Este *el*.

L-am văzut acum mai puțin de zece minute, iar acum cămașa îi e lipită de trup, plină de sudoare, în timp ce se pregătește să îl lovească pe omul țintuit sub el, cu pumnul plin de flăcări. În spatele lui, pe caldarâm sunt alte trei trupuri care se ridică anevoie și pleacă împleticindu-se.

E limpede ce s-a petrecut aici, e evident că acești bărbați au avut aceeași idee pe care am avut-o și eu văzând săculețul ce atârnă la șodul străinului. Doar că au ales o metodă mult mai violentă de a pune mâna pe monede – sau, în fine, pe unele dintre cele care au mai rămas.

Îl văd pe străin spunându-i ceva bărbatului înainte să ridice pumnul de foc, gata să lovească. Iar apoi ceva se întâmplă brusc, ceva cumplit de în neregulă. El își prinde capul în mâini, și văd cum expresia lui sigură de sine se transformă într-una de agonie pură atunci când o siluetă pășește din umbre. Nu-i pot vedea decât spatele, dar e înalt

și suplu și ridică o mână subțire spre străinul care geme de durere pe pavajul străzii.

„E imposibil."

Lumea din jur e la fel de nedumerită și de uluită ca mine. Cu brațul în continuare întins, Anihilatorul face pași mici înspre silueta cu păr brunet prăbușită la pământ.

Îi schilodește puterile. Îl schilodește *pe el*.

Îl văd pe străin cum încă încearcă să lupte, să se agațe de senzația de conștiență. Imaginea este, dintr-odată, atât de uimitor de cunoscută și îmi face atâta rău, că aproape mă împiedic de bărbatul de lângă mine.

Acest străin și bărbatul care m-a crescut nu seamănă deloc, și, cu toate astea, imaginea celui chircit la pământ pare să se amestece cu a celuilalt. Brusc mă simt din nou ca fetița de odinioară, stând inertă în timp ce tatăl meu murea sub mine.

Mă uit în jur, privind mulțimea stânjenită. Nimeni nu mișcă. Cu toate puterile lor șmechere, nimeni nu îi vine în ajutor. Ori le e prea frică, ori sunt prea lipsiți de inimă ca să-l ajute.

Știu cum se termină chestia asta. Am trăit-o.

Când mă uit din nou la străin, îl văd pe tatăl meu.

Trag aer în piept și fac un pas în față.

N-o să stau iar inertă. Nu l-am putut salva pe tata, dar îl voi cinsti acum salvând pe cineva de la aceeași suferință pe care a îndurat-o el.

„Probabil o să regret asta."

Mă strecor la marginea mulțimii și încep să mă furișez în spatele Anihilatorului. Simt că atenția mulțimii s-a mutat asupra mea, iar masa de oameni urmărește totul în liniște. Mă las pe vine în spatele bărbatului, văd o piatră mare, desprinsă din caldarâm și o înșfac.

„Acum e-acum."

Mă salt complet în spatele lui și ridic în tăcere piatra, cu intenția de a o conecta cu capul lui...

N-am eu norocul ăsta.

El se întoarce pe loc, iar ochii lui negri pătrund în ai mei. Având-și atenția îndreptată asupra mea, strânsoarea lui zdrobitoare asupra străinului slăbește, și îl aud cum face eforturi să-și recapete suflul.

Anihilatorul își ridică mâna subțire către mine, iar părul până la umeri îi flutură în adierea vântului. Încearcă să mă anihileze.

Aproape că zâmbesc.

N-are el norocul ăsta.

Nu se întâmplă nimic, desigur, din moment ce nu am nici o putere pe care s-o înăbușe. El se uită la mâna lui, apoi la mine, derutat. Imaginea e aproape comică, și acea secundă de ezitare este tot ce am nevoie.

Îl prind de încheietură, îi sucesc brațul într-un unghi ciudat și îl pocnesc cu genunchiul în burtă. Aud aerul părăsindu-i cu zgomot plămânii, iar el își îndoaie brațul pe lângă corp. Și, în acel moment, adrenalina intră-n joc, făcându-mă să tânjesc după o luptă.

Îmi aduce aminte de toate acele nopți târzii și dimineți alături de tatăl meu. Ore de antrenament în ringul improvizat pe pământ în spatele casei noastre.

„Atât mintea, cât și trupul tău trebuie antrenate. Menținute“, obișnuia el să spună în timp ce mă feream de loviturile lui de pumn, răspunzând, în tot acest timp, la zecile lui de întrebări care îmi testau perspicacitatea. Eu mânuiam orice armă de care puteam face rost, în vreme ce tata îmi antrena fiecare parte a ființei – mintea, trupul, abilitatea de Clarvăzător.

Până într-o zi, când nu a mai fost acolo să mă antreneze. Nu a mai fost acolo să mă protejeze.

Anihilatorul își revine rapid, trage un pumn cu brațul teafăr și mă smulge din gânduri. Mă ghemuiesc sub brațul lui și-i țintesc un croșeu de dreapta direct în bărbie. Brațul i se ridică pentru a-mi bloca lovitura, forțându-mă să-mi las brațul jos, apoi mi-l apucă și mă răsucește, aducându-mă cu spatele lipit de pieptul lui. Apoi cârligul celuilalt braț al lui mă prinde și încearcă să mă sugrume.

Mă chinuiesc să respir, încercând să rămân calmă. Îmi înfrânez impulsul de a mă agăța în zadar de brațul care îmi zdrobește traheea și, în schimb, îmi dau brusc capul pe spate, izbindu-mi creștetul de nasul lui și obținând sunetul tipic atunci când ceva crapă, urmat de sunetul sângelui care curge-n șuvoaie.

„Sânge.“

Era atât de mult sânge pe podeaua micii noastre case dintre străzile Merchant și Elm. Mă acoperea, îl acoperea pe tata. Nu m-am mai întors acolo din acea noapte în care am fugit. Noaptea în care regele a înfipt o sabie în pieptul tatălui meu.

Strânsoarea Anihilatorului în jurul gâtului meu slăbește, iar el se clatină pe picioare și face pași înapoi, prinzându-se de nas. Dar n-am terminat cu el. Nici pe departe.

Scot inelul de pe degetul mare și îl trec pe degetul din mijloc, apoi îmi înfig pumnul în obrazul Anihilatorului, ignorând împunsătura de durere din mână. Luându-și mâinile de la nasul din care curge sânge, el mă atacă din nou, dar deja știam ce urma să facă.

„Face mereu un pas cu piciorul stâng înainte să lovească."

Blochez lovitura și-l prind de umeri în timp ce-l lovesc iar cu genunchiul în burtă. Până să apuce să-și recapete suflul, capul lui e-n mâinile mele, conducându-i nasul deja spart înspre genunchiul meu, care-l așteaptă nerăbdător.

Îmi canalizez toată furia în fiecare lovitură.

Furia față de regele care s-a strecurat în biroul tatălui meu, unde stătea într-un fotoliu plușat, citind târziu în noapte.

Încă un croșeu de dreapta în bărbia Anihilatorului.

Furia care mă cuprinde când îmi amintesc, în tușe atât de vii, sunetul strigătului tatălui meu când sabia i-a pătruns în piept, smulgându-mă din somn.

Aplic o lovitură în vintrea Anihilatorului.

Furia mea când l-am văzut pe tata alunecând din iubitul lui fotoliu și căzând pe podea, alunecând în propriul sânge.

Mă las în jos și-mi mișc piciorul într-un arc amplu, punându-l pe Anihilator la pământ.

Furia mea când îl țineam pe tata de mână, țipând și implorându-l să se trezească.

Am stat acolo toată noaptea, cu pantalonii îmbibați de sânge, încercând să înțeleg ce anume ar fi putut să justifice uciderea lui. Dar regele nu are nevoie de un motiv să ucidă, el are nevoie de un motiv să lase oamenii în viață.

Îl lovesc pe Anihilator, vag conștientă de ceea ce fac, în timp ce mintea-mi gonește.

Eram inertă. Mâna mea era prinsă de cea rece a tatălui meu, ținând-o în timp ce mă legănam înainte și înapoi, iar hohotele de plâns îmi cutremurau trupul. I-am dat laoparte din ochi părul castaniu, i-am îndreptat hainele însângerate, i-am șoptit despre toate amintirile pe care le împărtășiserăm, implorându-l să vină înapoi ca să ne putem crea și alte amintiri.

Eram complet și efectiv singură pe lume.

Iar, când lumina soarelui a pătruns pe fereastră, luminând scena cumplită, nu am putut îndura să fiu în propria casă – nu că mi-aș fi permis să o păstrez, la 13 ani, câți aveam.

Am încercat să îl înmormântez. Am încercat din greu să îl trag afară și să îi ofer un rămas-bun așa cum se cuvenea, să îi ofer onorurile pe care le merita. Dar eram atât de mică, iar el era atât de mare, atât de greu, atât de mort. Am alunecat și am căzut în balta formată de sângele tatălui meu, incapabilă să-i mișc câtuși de puțin trupul. Așa că i-am luat verigheta de pe deget, mi-am pus-o pe degetul mare și am fugit.

E același inel cu care apăs acum în obrazul Anihilatorului.

„Dacă m-ar vedea tata..."

Mă aplec asupra lui, iar furia începe, în sfârșit, să îmi pălească în timp ce ochii lui negri se măresc. Sângele îi șiroiește pe față, curgând din gură, din nas și din celelalte tăieturi și răni pe care, fără vreo putere anume, i le-am provocat. Îmi scot pumnalul din cizmă, iar în ochii lui licărește ceva.

Frică.

„Îi e frică de ceea ce nu poate controla."

Iar, în clipa asta, acel ceva pe care nu îl poate controla sunt eu. Îl lovesc tare peste tâmplă cu mânerul pumnalului, lăsându-l inconștient. Cât încă sunt aplecată asupra lui, privirea mea o găsește pe cea gri care mă fixează. Emoții se perindă peste chipul străinului, în timp ce devine conștient de mine, devine conștient de ce am făcut. Șoc, uimire, confuzie și, culmea, amuzament i se citesc rând pe rând pe față. Îmi smulg privirea dinspre el și îmi bag cuțitul la loc în cizmă în timp ce murmure uluite se ridică dinspre mulțime. Mă întorc, șocată să văd un

număr mare de oameni care se holbează. Negustori, femei și copii privesc scena, șoptind și arătând cu degetul. Trei gărzi imperiale își fac brusc loc prin mulțime, îmbrâncind în grabă oamenii să se dea laoparte.

Mă crispez, pregătindu-mă pentru cine știe ce pedeapsă. Poate încă niște lovituri de bici care să-mi ornamenteze spatele.

Dar ei trec pe lângă mine, pe lângă Anihilatorul inconștient și cad în genunchi în fața străinului.

Asta e... interesant.

Și se pare că nu sunt singura de părerea asta. Zumzetul șoaptelor din mulțime devine tot mai intens, și reușesc să prind frânturi din conversațiile șoptite.

– ... Anihilator aici, în Ilya...

– ... Prințul Kai s-a bătut cu patru bărbați...

– ... S-a luptat cu Anihilatorul fără să folosească nici măcar o putere!

Îngheț, inima îmi bate cu putere și abia mai respir.

„Prințul Kai."

Nu-l văzusem niciodată. Nici nu crezusem că aveam să-l văd.

„Nici că am să fur de la el."

Dar auzisem destule despre reputația lui. Cum că ar fi cel mai puternic dintre Elite din ultimii zeci de ani. Cum că e următorul Executant, că ar fi insensibil și calculat, dar și carismatic și fermecător atunci când vrea – atunci când alege să joace acest rol.

Am auzit că e un Mânuitor rar și puternic, capabil să detecteze puterea altcuiva și să o folosească dacă celălalt e îndeajuns de aproape de el.

Aducătorul de Moarte, așa i se spune.

Prințul stă, de regulă, în confortul palatului său cald și moale, așa că cel mai probabil nimeni nu l-a recunoscut pe străin ca fiind cineva important. Iar, când chiar părăsește castelul, ei bine, oamenii pe care îi vizitează nu prea apucă să supraviețuiască pentru a povesti ce și cum.

Mă întorc încet înspre gardienii care se înghesuie în jurul prințului și mă uit la el cum trece pe lângă ei, iritat de solicitudinea lor. Latră un ordin, spunându-le să îl ducă pe Anihilator în temniță și să gonească mulțimea de pe stradă. Prințul emană autoritate și putere la fiecare pas, cu

fiecare cuvânt. Gărzile se grăbesc să-i dea ascultare, în timp ce adună mulțimea de oameni și îi împing înapoi pe Loot.

Ochii lui îi găsesc pe ai mei.

Chiar și cu nenumăratele sale răni, se îndreaptă spre mine, încercând să nu șchioapete. Un prădător care își urmărește prada.

„Și acesta este semnalul meu."

Încerc să mă strecor în mulțime neobservată, sperând să fiu dusă de marea de trupuri. Sperând că va uita că l-am salvat și mă va lăsa să plec în liniște.

Dar n-am eu norocul ăsta.

O mână cu bătături mă prinde de braț, apoi mă învârte ca să mă țintuiască de zidul aleii. El îmi apăsă ambele încheieturi de cărămidă, cu mâinile lui puternice, înainte de a se apleca spre mine. Mă zvârcolesc sub strânsoarea lui, dar el nu se clintește. Nu știu sigur ce mă așteptam să facă, dar cu siguranță nu asta. Poate să spună un „Mulțumesc" politicos, nu să mă lipească astfel cu spatele de un zid murdar.

„Nu l-aș fi salvat niciodată dacă aș fi știut cine este. Ce este. Ce face."

Pufnesc iritată, iar părul argintiu îmi intră în ochi, obturându-mi vederea asupra privirii lui pătrunzătoare.

– Așa îi tratezi pe toți oamenii care îți salvează viața sau e ceva nou pentru tine? scrâșnesc eu cuvintele printre dinții strânși, luând în derâdere primele vorbe pe care mi le adresase el.

– N-am de unde să știu, dat fiind că nimeni nu m-a mai salvat vreodată.

Pe fața lui e umbra unui zâmbet, oferindu-mi o scurtă imagine asupra acelei gropițe enervante.

– Ei bine, dă-mi voie să te luminez! Când cineva îți salvează viața, o mulțumire politicoasă ar fi suficientă.

– Poate, oftează el și se apropie, dar nu pentru cei care fură de la mine.

Cred că inima tocmai mi-a încetat să mai bată. Prințul știe că am furat de la el.

Prințul. Viitorul Executant. Aducătorul de Moarte.

„Sunt moartă precum molima."

Dar frica îmi este rapid înlocuită de o emoție mult mai binevenită – furia. Sunt supărată pe mine că l-am ajutat pe prințul care ucide ca și cum nu ar însemna nimic și care îndeplinește dorințele tatălui său ca și cum el ar fi totul. Sunt supărată că nu îl găsesc respingător, deși regatul căruia îi este atât de loial mă scârbește cu valorile și credințele sale distorsionate. El este viitorul Executant, călăul nevinovaților, al Obișnuiților, al *oamenilor ca mine*. Simțindu-mă nesăbuită și mai degrabă încurajată de perspectiva foarte apropiată a morții, îi spun:

– Deci e frumușel *și* are și creier. Doamnele sigur te adoră. Zâmbetul pe care i-l ofer e oricum numai dulce nu. Știi, ai putea fi un hoț bun dacă nu ai fi fost deja atât de ușor de prostit de unul.

El zâmbește. Amuzat. Arogant ca întotdeauna.

– Știi cu cine vorbești, nu?

– Cu un ticălos îngâmfat? spun nevinovată, înainte de a-mi mușca limba.

E clar că îmi caut moartea.

Dar, spre surprinderea mea, el își lasă capul pe spate și râde, un râs autentic, iar sunetul e plin și bogat precum ciocolata pe care o fur ocazional și profund ca Marea Puțin Adâncă.

– Mi s-a spus chiar mai rău de atât, murmură el după ce se adună, cu mâinile încă prinse de încheieturile mele.

Apoi amuzamentul îi dispare din ochi, fiind rapid înlocuit de o evaluare rece.

– Cu toate că m-ai jefuit, presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru ajutor.

Aproape că râd la faza asta. Se pare că a-i salva viața este comparabil cu a ajuta pur și simplu.

– Deși sunt curios de ce Anihilatorul nu ți-a putut înăbuși puterea. Și de ce nu pot să o simt dinspre tine.

Mă privește așa cum mă privea pe alee, când am furat de la el. De parcă aș fi un puzzle pe care încearcă să-l rezolve. Clipesc la el în timp ce înțeleg.

„Are abilitatea rară de a simți puterea altuia și de a o folosi el însuși..."

A încercat să-mi simtă puterea pe alee.

Doar pentru a constata că nu exista nici una.

„Sunt moartă ca molima."

Îmi ridic privirea spre el, eliminându-mi frica din expresie, în ciuda gândurilor frenetice ce-mi zboară prin minte. Ridic din umerii țepeni, sperând ca gestul să pară mult mai relaxat decât e.

– Sunt dintre oamenii de rând. Clarvăzătoare.

– Clarvăzătoare, repetă el, iar neîncrederea îi picură din fiecare cuvânt. Spune-mi, ce poți face? Face o pauză. Ridică din umeri. Nu am mai întâlnit vreodată un Clarvăzător. Să zicem că sunt curios.

Îmi blochez râsul isteric ce amenință să iasă din mine. Viitorul Executant nu este curios, ci calculat. Dar pesemne e destul de amuzat de mine, altfel probabil aș fi murit până acum.

– Puterea mea este un fel de... simț, spun eu cu ușurință, recitând lecția repetată. Pot simți doar emoții puternice de la alții, obținând astfel străfulgerări de informații.

Mă uit în ochii lui, dorindu-mi să mă creadă. Sperând că va accepta răspunsul și își va vedea de viața lui. Sperând că mă va lăsa și pe mine să-mi văd de viața mea. Pare să se străduiască să nu afișeze un zâmbet.

– Chiar așa?

– Și de ce n-ar fi așa?

Ochii zăbovesc într-ai mei pentru o clipă lungă.

– Atunci de ce nu pot să simt sau să-ți folosesc puterea?

Înghit în sec, încercând să nu trădez că mă chinuiesc să scornesc o minciună credibilă.

– Abilitatea mea este imprevizibilă. Nici măcar eu nu pot controla ceea ce văd sau când. Acest lucru, combinat cu faptul că abilitatea mea are oricum o forță redusă, trebuie să fie motivul pentru care tu și Anihilatorul nu o puteți detecta. E o capacitate mentală. Ridic din umeri. Trebuie să fiu capabilă să-mi protejez capul de cei care încearcă să intre în el.

Îmi țin respirația, așteptând răspunsul lui.

Doar că el nu-mi oferă unul. Pur și simplu, stă acolo, uitându-se la mine. Pufnesc înainte de a spune în grabă:

– Dă-i drumul! Întreabă pe oricine din mahalale despre mine și despre puterea mea. Ba, și mai bine, continui și mă aplec ușor înainte, poți să-i întrebi pe gardienii tăi. Am

avut o conversație minunată cu unul dintre ei chiar în această dimineață.

Ochii i se îngustează ușor înainte să-mi elibereze încet încheieturile și să facă un pas înapoi.

– Poate o s-o fac. Apoi nenorocitul zâmbește. Dar aș vrea totuși să văd cu ochii mei aceste abilități psihice ale tale. Dovedește-mi!

Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată când cineva mi-a spus acele cuvinte, nici nu m-aș mai deranja să fur. Își încrucișează brațele peste pieptu-i lat, cu sprâncenele ridicate în semn de așteptare, în timp ce insistă:

– Citește-mă! Sau ce zici tu că faci. Apoi se apleacă spre mine, cu privirea strălucind de amuzament. Impresionează-mă, dragă!

– Puterea mea nu e un truc de petrecere pentru amuzamentul tău, dar o să intru în joc, *prințe*. Îi ofer un zâmbet sarcastic înainte ca ochii mei să se perinde peste trupul lui. Nici măcar nu sunt sigur că voi putea să prind ceva, la cât de imprevizibilă e abilitatea mea.

– Nu mai spune!

Îi ignor tonul batjocoritor și mă gândesc la bătăturile din palme și la zecile de cicatrici care îi distrug brațele.

„Ei bine, e, evident, un luptător. Nu trebuie să fii Clarvăzător ca să-ți dai seama."

Știu că trebuie să-i spun ceva valoros dacă e să am vreo speranță să fiu crezută. Vreo speranță de a supraviețui acestei conversații. O să mă omoare fără să se gândească de două ori doar pentru bănuiala că aș fi unul dintre Obișnuiți.

– Pot să-ți văd mâna?

Cuvintele sunt o cerere deghizată în întrebare. Întind palma în așteptare, cu ochii trecând de la chipul lui la mâna de lângă el. Doar cea mai bună reprezentație va fi îndeajuns pentru prinț. Expresia lui este enervant de neutră, iar el nu-și dezlipește ochii dintr-ai mei în timp ce își pune mâna în a mea.

– Știi, nu am întâlnit niciodată un hoț cu maniere. Și se pare că tu cu siguranță nu ești o excepție.

Pufnesc la auzul spuselor lui, aplecându-mi capul pentru a-mi îndrepta atenția asupra mâinii mari și bătătorite dintr-a mea.

– Există vreun motiv pentru care insiști să mă ții de mână?

Ochii mei se ridică brusc spre privirea lui calmă.

– Nu-ți face griji, voi încerca să mă abțin să-ți sărut degetele, prințe.

Când pomenesc despre degetele lui, privirea îmi trece peste ele, în timp ce râsul lui mă învăluie. Sunt roșii și jupuite, nu numai de la lupta asta, ci și de la o alta anterioară. Sângele îi curge pe degete din rănile redeschise, deși abia pare deranjat de asta.

– Ai fost implicat într-o luptă, zic eu. Și...

Râsul lui batjocoritor mă întrerupe.

– Am spus să mă impresionezi, nu să spui ceea ce e evident.

– Nu mă refer la lupta asta, zic eu, lăsându-i mâna și gesticulând în jurul nostru și, totodată, luptându-mă cu dorința de a-i șterge acel rânjet stupid de pe față. Mă refer la cea de *dinainte*.

Îl urmăresc cu atenție, observând că nimic din expresia lui nu indică dacă am dreptate sau nu.

„Pe toate molimele, nu o să-mi ușureze misiunea."

Privirea îmi coboară pentru scurt timp spre încălțările lui. De aproape, nu mai arată atât de strălucitoare pe cât mi s-au părut atunci când l-am văzut pe aleea Loot. De fapt, nu arată deloc strălucitor.

„Nisip."

Încălțările lui, cândva lustruite, negre, sunt acum acoperite de un praf subțire de nisip, abia vizibil. De parcă ar fi mers prin...

„Pârjol." Și există un singur motiv pentru care un prinț, în special viitorul Executant, ar pune piciorul în Pârjol.

„A surghiunit pe cineva. Și cu acel cineva s-a luptat."

Îmi amintesc de cei doi gardieni imperiali care lipsesc din rotație astăzi, și totul începe să se așeze. Prințul are nevoie de gărzi pentru a târî prizonierii în Pârjol.

Sentimentul de triumf începe să-mi înflorească în piept, dar îl izgonesc.

Ceva nu e în regulă.

În mod normal, orașul ar fi bârfit zile întregi despre cine a fost alungat și de ce. Criminalii ar fi fost plimbați prin oraș, atrăgând o mulțime care să-i privească mergând spre

moarte. Dar nu am auzit să se spună nici un cuvânt despre asta. Ciudat, având în vedere că, de obicei, se face paradă cu exilurile, fiind folosite drept exemple, pentru a avertiza regatul despre ce se întâmplă atunci când îl superi pe rege.

„El n-a vrut să știe nimeni despre asta."

În câteva secunde, am toate informațiile de care am nevoie.

– Ai fost undeva... Fierbinte. Nisipos. Îmi strâng pleoapele înainte de a adăuga: În Pârjol. Mă uit la el și descopăr că ochii lui îmi scrutează fața. Ai surghiunit pe cineva. Sau... un grup de persoane.

Când spun asta, el înțepenește, aproape neobservabil. Fațada lui calmă cedează. Și, doar cu acel mic gest, tocmai a confirmat că am dreptate. Și că nu ar trebui să știu nimic despre întreaga poveste.

– Dar... Fac o pauză. Nu vrei să știe nimeni asta, nu?

Nu-mi pot înăbuși zâmbetul subțire în timp ce el se uită la mine, părând deopotrivă impresionat și confuz.

– Și din ce emoție simți toate astea? mă întreabă el încet.

Expir înainte de a mă aventura să ghicesc ce ar putea simți viitorul Executant, în cazul în care ar fi capabil de vreo emoție.

– Oare ceea ce simt e... vinovăție? Îngrijorare?

El pare că înlemnește, oferindu-mi o confirmare tăcută că am dreptate măcar parțial.

– Ți-am dovedit îndeajuns, Alteță?

Sunt foarte conștientă de jocul periculos pe care îl joc. Și, cu toate astea, nu pot să renunț la sentimentul de ură față de el și față de tot ceea ce reprezintă el. Dar zâmbetul care îi curbează buzele îmi spune că și lui îi place jocul.

– Din plin. Ei bine, expiră el, băgându-și mâinile în buzunare, așa cum ai subliniat cu atâta amabilitate mai devreme, ar trebui să-ți mulțumesc, din nou, că m-ai ajutat, dragă.

– Paedyn.

Sprâncenele lui negre se ridică ușor, întrebător.

– Numele meu este Paedyn, nu dragă.

– Paedyn, repetă el, cu un zâmbet mic, testând cuvântul.

Vocea lui profundă face ca numele meu să sune atât de bogat, atât de regal, de parcă eu aș fi cea cu sânge albastru în vene. Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă, ochii lui

de gheață trecând peste fața mea îmbujorată și nefăcând nimic pentru a o răcori.

– Știi, pot să te luminez cu privire la un alt mod de a-i mulțumi cuiva pentru că ți-a salvat viața. Fac o pauză, înăbușindu-mi un zâmbet. Răsplătindu-l.

Își înclină capul pe spate și râde întunecat.

– Nu te-ai ales cu destui arginți când m-ai jefuit prima dată?

Ridic din umeri în timp ce el continuă calm:

– Chiar e nevoie să-ți reamintesc că ai spus că o simplă mulțumire ar fi de ajuns?

– Da, o mulțumire ar fi de ajuns. Dar nu ar fi satisfăcătoare. Și, în fine, asta a fost înainte să știu cine ești.

Începe să se îndepărteze în timp ce bagă mâna în săculeț pentru a scoate o monedă. Cu o lovitură, zboară spre mine. Abia am timp să-mi întind mâna și să o prind, când el spune:

– Ceva să-ți amintească de mine.

Acum, e la câțiva pași de mine, deși ochii lui sunt încă ațintiți asupra alor mei. A, și, dragă…

– Paedyn.

– Ai avut dreptate.

Mai face un pas înapoi. Scot un oftat.

– Nu sunt sigură că ar trebui să ascult ce vrei să spui, pentru că nu mi te-ai adresat pe numele meu, care este…

– Paedyn, mă întrerupe sunetul numelui meu rostit de pe buzele lui, doamnele chiar mă iubesc.

Și, făcându-mi cu ochiul, se întoarce și se depărtează cu pași mari.

Capitolul 8

Paedyn

– Ce, mama molimelor, s-a întâmplat?! zice Adena sacadat.

Adena mă scutură energic de umeri, făcându-mi dinții să clănțăne. De îndată ce m-am întors la fort, confuză după evenimentele zilei și foarte mulțumită să mă culc direct, Adena s-a năpustit asupra mea și a cerut să-i spun fiecare detaliu.

– Ce? Cum ai...

Mă-mpiedic în propriile cuvinte, întrebându-mă cum și de unde aflase că ziua de azi a fost diferită de sutele de zile de dinainte. Ea mă întrerupe, cu ochii mari de entuziasm și de întrebări fără răspuns.

– Toată lumea vorbește despre asta! Toată piața zbârnâie pe seama fetei cu părul argintiu care s-a luptat cu un Anihilator!

Mă uit la ea, uluită. Ea continuă, vorbind repede și fără să respire.

– Și prințul? aproape că țipă ea. L-ai salvat pe prinț?!

– Ei bine, nu pare să vrea să recunoască, dar, da, i-am salvat fundul prințului.

De data asta, ea chiar țipă.

– Dar numai după ce am furat de la el.

Rămâne cu gura căscată. Este atât de dramatic, încât nu pot să nu râd.

– *Ce-ai* făcut?

– În apărarea mea, zic eu, ridicând nevinovată mâinile, nu știam că el era.

– Pae, prințul... Îngrijorarea îi întunecă privirea, și clipește de câteva zeci de ori înainte de a-mi spune: Este un Mânuitor. Ar putea... Ar putea să simtă că nu ai nici o putere?

O întrerup înainte să se albească și mai rău la față, explicându-i rapid evenimentele din ultima jumătate de oră. Ochii Adenei sunt mari, bretonul creț i se lipește de gene, în timp ce o pun la curent cu totul, de la jefuirea prințului până la lupta cu Anihilatorul. După ce află despre minciuna pe care i-am livrat-o viitorului Executant, stăm de vorbă încet până când aleea umbrită este înghițită de întuneric.

– Bun, dar chiar e la fel de frumos pe cât spune toată lumea?

Îi arunc o privire inexpresivă pe care mă îndoiesc că o poate vedea, dar știu că o poate simți.

– Asta mori tu să întrebi după tot ce am discutat?

– Ăsta nu e un răspuns, zice ea cu glas cântat.

Mă întind pe covoarele aspre, înăbuşindu-mi geamătul cu o pătură zgrunţuroasă. Faptul că aleg să-mi ţin gura îi dă Adenei răspunsul de care are nevoie.

Ea ţipă, iar de data asta îi acopăr gura cu o pătură.

Zorii se strecoară pe acoperişuri, iar eu le imit, de jos, şi merg tiptil de-a lungul străzilor. Amestecându-mă cu haosul total care se declanşează în fiecare dimineaţă pe Loot, în mod normal, nu îmi este greu să trec neobservată în timp ce şterpelesc ceasuri de la încheieturile cumpărătorilor sau monede din buzunarele nepăzite.

Dar nu astăzi.

Astăzi, nu sunt invizibilă.

Cel mai cumplit coşmar al unui hoţ.

Ochi. Zeci de ochi, toţi aţintiţi asupra mea când trec. Îi aud pe oameni şoptind între ei, arătând cu degetul şi holbându-se.

Câţiva încep să aplaude în timp ce merg pe culoarul unde-s aliniate cărucioarele neguţătorilor, privindu-mă cu uimire. Sunt zeci de feţe cunoscute în mulţime, din moment ce am crescut şi am supravieţuit alături de aceiaşi oameni. *Prieten* este un cuvânt prea mare pentru oricine altcineva decât Adena, dar îmi construiesc reputaţia de Clarvăzător de ani buni, obţinând respect şi martori ai abilităţilor mele. Mulţimea pare să se separe pentru mine, lăsând de-o parte şi de alta câte un zid de oameni care privesc.

– Salvatoarea de Argint, aud un bărbat şoptind, înainte ca alţii să-i preia vorbele.

Mă opresc, aproape împiedicându-mă când picioarele îmi par să se blocheze. Acolo, cândva obturat de magazinele pe cale să se prăbuşească, atârnă un alt afiş, acum vizibil.

Oamenii din Ilya au ales
Vă prezentăm concurenţii voştri la cea de-a şasea
ediţie a Întrecerilor Epurării:
Kai Azer
Andrea Vos

Jax Shields
Blair Archer
Ace Elway
Braxton Hale
Hera Colt
Sadie Knox

Ochii mi se perindă rapid peste nume. Apoi inima mi se oprește preț de o bătaie. Poate de vreo douăsprezece bătăi. Pentru că ultimul nume, scris cu litere mari ca să-l vadă toată lumea, îmi este mult prea cunoscut.

Paedyn Gray

Capitolul 9

Kai

Sângele mi se prelinge prin cămașă. O parte e al meu, cu toate că cel mai mult îi aparține Anihilatorului – sunt nevoit să îi spun în continuare așa, pentru că ticălosul refuză să spună chiar și un lucru neînsemnat cum ar fi numele lui. Asta deși acțiunile mele pot fi foarte convingătoare.

Pe scurt, îl torturez de ore bune pe individ. Am făcut zero progrese, iar răbdarea mea și-așa la cote reduse a devenit inexistentă. Sunt enervant de uimit de câtă tortură poate să-ndure acest bărbat, cu toate că probabil durerea devine ceva familiar când le-o provoci constant altora. Devii imun la ea.

„Eu și Anihilatorul începem să fim foarte, foarte asemănători."

Temnițele de sub castel sunt întunecate, murdare și mustesc a moarte – atât de opuse castelului luminos și somptuos de deasupra. Celulele sunt aliniate de-a lungul

zidurilor, unele pline de prizonieri, altele cu rămășițele foștilor prizonieri.

Muțenia care căptușește fiecare celulă este singurul motiv pentru care încă sunt teafăr în fața prizonierului, administrându-i suferințe inimaginabile, în stilu-mi caracteristic. Întrucât materialul a fost creat cu ajutorul Anihilatorilor, înainte de Epurare, a devenit extrem de rar, forțându-l pe rege să îl colecteze. Învățații s-au folosit de Transferatori și de abilitatea lor de a plasa puteri în obiecte, punând abilitatea de înăbușire a Anihilatorilor în materiale textile. De-a lungul anilor, această cantitate limitată de material a fost folosită pentru a căptuși celulele, cătușele și scuturile din jurul tribunelor Arenei Bol.

În afară de Muțenie, sunt însoțit și de Anihilatorul loial al tatălui meu. Pentru că, oricât ar fi de ironic, Anihilatorii se pot anihila între ei dacă unul este mai puternic. Așa că eu îmi văd de treabă în timp ce Anihilatorul solemn asistă, iar cel de la picioarele mele țipă.

Fără protecția pe care mi-o oferă Muțenia și Anihilatorul, cel mai probabil m-aș tăvăli pe jos, în agonie. Din nou. Nu pot să nu-mi derulez în minte acea scenă, amintindu-mi de durerea ce-mi cuprinsese capul. De neajutorarea pură pe care o simțeam zăcând acolo, cu totul la mila unui simplu om.

Dar atunci a apărut ea.

„Paedyn."

O Clarvăzătoare, o luptătoare, o hoață. Și totuși, singura care a vrut să vină în ajutor, din cine știe ce motiv. Singura *capabilă* să ajute.

„Sau, în fine, asta zice ea."

Cu toate că sunt sceptic, demonstrația ei a fost impresionantă. N-ar fi trebuit să știe de Pârjol, de surghiunire, de luptă – de nimic din toate astea. Și, cum nu știu absolut nimic despre Clarvăzători și nici n-am întâlnit vreunul, nu prea pot să o contrazic. Sunt zeci de puteri la care încă n-am fost martor, din moment ce pregătirea și antrenamentele mele au constat mai mult din abilități ale Ofensivilor. Tata s-a asigurat că nu-i irosesc timpul niciodată, că nu mă cobor într-atât încât să învăț despre puterile celor din Elitele inferioare.

Dar, chiar și prin ceața durerii mele, imaginile din lupta ei au fost captivante. *Ea* era captivantă. Da, era pricepută, dar ce m-a intrigat cel mai mult a fost câtă emoție direcționa în fiecare lovitură. Pasiunea din fiecare pumn, furia care se desprindea din ea. Arunc o ultimă privire la bărbatul însângerat și prăbușit din colțul celulei, înainte de a mă întoarce spre Anihilatorul tatălui meu.

– Am terminat aici, Damion. Poți să pleci.

Ștergându-mi mâinile însângerate de cămașa deja plină de sânge, ies din celulă și pășesc pe holul lung al temniței, trecând pe lângă prizonierii care se uită după mine. Urc scările din piatră ce duc la etajul principal al palatului și fac un semn cu capul înspre gardienii imperiali plasați de-o parte și de alta a ușii metalice din capătul scărilor.

Regele așteaptă noutăți despre ce-am aflat la interogatoriu, ceea ce, întâmplător, e absolut nimic. Mă pregătesc pentru conversația neplăcută pe care urmează să o avem.

Simt sub picioare, mult prea curând, covorul uzat care acoperă podeaua din biroul lui, victimă a anilor în care s-a plimbat încoace și-ncolo. Ochii îmi cutreieră peste biroul mare și scaunele capitonate înainte de a poposi asupra celor două persoane care stau lângă șemineul din piatră. Mă cuprinde ușurarea la vederea fratelui meu. Părul lui blond e în dezordine, de parcă și-ar fi trecut mâna prin el ore în șir, reflectând chipul înfuriat al tatălui.

– Ei bine, cineva se... joacă de ceva vreme cu prizonierul.

Tonul lui Kitt e întunecat, dar ochii i se luminează când se opresc asupra mea. Oftez înainte să mă instalez în scaunul capitonat unde stau de obicei, lângă tata. Îmi trec glezna peste genunchi și mărturisesc pe un ton relaxat:

– Iar, după atâta vreme, ai zice că aș fi obținut ceva informații utile.

Bufnitura produsă de hârtiile tatălui meu lovind masa e un sunet pe care am ajuns să îl asociez cu dezamăgirea.

– Care pare-a fi problema?

– Prizonierul este... Fac o pauză, căutând cuvântul potrivit. ... Dificil.

E cea mai bună variantă pe care-o pot oferi, și obțin un fornăit din partea lui Kitt. Tata nu pare la fel de amuzat.

De fapt, nu pare deloc amuzat, cum n-a fost niciodată, de fapt, când vine vorba despre mine.

– Atunci fă-l să fie mai puțin dificil, Kai! Își ciupește puntea nasului și închide ochii, gest care-l face să pară mai bătrân, mai obosit. Ori îl faci să vorbească, ori îl omori. N-am nici cea mai mică dorință să țin un Anihilator în viață dacă nu are nimic să ne ofere.

Arunc o privire spre Kitt; chipul îi e grav, lipsit de amuzamentul obișnuit, în timp ce-l privește pe tata. Când regele nu e în apele lui, Kitt e devastat.

– E afurisita aceea de Rezistență, mârâie tata, iar mâna îi coboară din dreptul feței, dezvăluind o strâmbătură.

– Chiar crezi că acest Anihilator e amestecat în Rezistență? întreabă Kitt, căruia i se vede îngrijorarea din liniile formate în jurul ochilor.

– Pentru ce alt motiv ar încerca să atace un prinț? Pe fiul meu? Regele clatină din cap, privind în gol în direcția flăcărilor din șemineu. Ei încearcă să mă atace prin orice mijloc au la îndemână. Credeam că m-am ocupat de ei. I-am surghiunit pe Fatali ca să nu ne poată face rău, să nu ne poată domina. Trage adânc aer în piept înainte să continue: Se pare că m-am înșelat. Unii au rămas, iar ei li s-au alăturat.

– Trebuie să punem capăt acestei mici Rezistențe, zice tata aproape scuipând cuvintele, turnându-și apoi în pahar restul de alcool. Poate vor ca Obișnuiții să trăiască, dar asta va însemna că rasa Elitelor și puterea lor o să moară într-un final. A-mi scăpa regatul de Obișnuiți e un sacrificiu care trebuie făcut pentru binele oamenilor. Dar ei sunt prea al naibii de egoiști ca să vadă asta. Kai, spune el, iar privirea îi e tăioasă când o întâlnește pe a mea, fă-l pe acest Anihilator să își dorească să moară înainte să-i acorzi binecuvântarea asta!

– O, dar deja plănuiam ce și cum să fac, tată.

Sunt scăldat în sudoare. Nu e ceva neobișnuit la antrenament. Cămașa însângerată a dispărut de mult, iar soarele îmi bate în spate în timp ce eu și Kitt ne învârtim unul în jurul celuilalt într-unul dintre ringurile de antrenament. Ne parcurgem rutina obișnuită de a ne măsura unul pe celălalt scuipând nonsensuri înainte să

începem propriu-zis lupta. Procedura bine cunoscută mă calmează și îmi liniștește, deocamdată, mintea agitată.

Dansăm în jurul ringului, cu săbiile lucind, râzând în timp ce îl ating pe obraz cu vârful ascuțit al armei, gest pe care mi-l întoarce. Nu după mult timp, săbiile sunt abandonate, fiind înlocuite de puterile noastre. Kitt atinge cu ușurință mingile lui de foc, apoi stinge cu apă lemnul incandescent. Eu, pe de altă parte, mă trezesc că sunt indecis și lipsit de răbdare: o combinație groaznică. Ringurile sunt pline de Elite, cu toții murdari după lupte și obosiți de la antrenamente.

Parcurg abilitățile celor din jur, încercând să aleg una cu care să mă antrenez. Trec de la puterea unui Fulgerător la cea a unui Camuflat, apoi la a unei Carapace, deși nu m-am dat niciodată în vânt după senzația pe care o am când pielea se transformă în piatră.

Nu par să mă pot concentra, lucru care mă frustrează și mai rău.

Aud șuierătura din spate înainte să simt cunoscutul val de căldură ce radiază înspre spatele meu. Mă trântesc la pământ, evitând la mustață o undă de foc care mi-ar fi pârlit părul.

– De ce ești așa distras?

Mă întorc și-l văd pe Kitt rânjind strâmb la mine.

– Hei, aproape te-am atins adineauri. N-ai mai fi așa frumușel cu claia aia de păr pârjolită de pe țeastă, este?

Nu mă pot hotărî dacă să râd cu el sau să îi sar la gât – o situație dificilă în care mă aflu frecvent.

– Păi, probabil că a fost prea ușor să te-nving azi în ring. Iar acum, m-am plictisit.

Ridic din umeri și iau câteva cuțite de aruncat din rastelul de arme, înainte de-a începe să le azvârl într-un copac aflat la câțiva metri distanță.

– Hmm, face Kitt. Cu toate că sunt cu spatele la el, tot îi sesizez zâmbetul din glas când spune: Nu poți să nu te gândești la fata care ți-a salvat viața, este?

Drept răspuns politicos, mă întorc și arunc un cuțit înspre fratele meu. Trece cu puțin pe lângă lateralul capului său, înfigându-se cu zgomot într-o țintă cu mult în spatele lui. El clipește înspre mine.

– E un subiect delicat, să-nțeleg?

Îmi fac loc pe lângă el și smulg lama cuțitului din lemn.

– Și ce anume ți-ar lăsa impresia asta? îl întreb ridicând din umeri, cu un aer nepăsător. E clar că ea nu vrea să aibă deloc de-a face cu mine.

„Îmi plac provocările."

– Și-n plus, izgonindu-mi ideea din minte, nu e ca și cum o s-o revăd vreodată.

Răspunsul lui Kitt e acoperit degrabă de sunetul numelor noastre strigate din cealaltă parte a curții. Ne întoarcem ca unul, privind înspre băiatul deșirat care vine-n salturi spre noi. Văd, ca o străfulgerare, un zâmbet alb contrastând cu pielea neagră, apoi el dispare, pur și simplu se șterge din existență. Până să apuc să clipesc, e fix în fața noastră, cu un zâmbet de tântălău care aproape că-i dislocă maxilarul. Înjur în barbă.

– Dacă mai apari așa, de nicăieri, o să-mi pun în practică amenințarea aia veche și o să te țintuiesc în pământ cu țăruși.

– Ce *vrea* să spună fratele nostru, mă întrerupe Kitt cu o expresie amuzată, este : „Salut, Jax, ce mai faci?"

Băiețandrul din fața mea are doar 15 ani și crește ca o buruiană. E deșirat, și e clar că încearcă să se dumirească ce să facă anume cu membrele-i lungi. Nu știu când a început brusc să crească, dar, sincer, nu îmi place. Băiețelul care și-a pierdut ambii părinți într-un naufragiu este acum tânărul înalt pe care noi l-am adoptat ca pe fratele mai mic pe care nu l-am cerut niciodată. Dar, după atâția ani, Jax nu doar a crescut, pur și simplu, ci ne-a și depășit.

– Sunt bine, Kitt. Ce drăguț din partea ta să întrebi!

Rânjetul acela strâmb se extinde când el se uită la mine, clipind nevinovat. Îmi trec brațul în jurul gâtului său și-l trag la pieptul meu, frecându-i cu pumnul părul scurt. El bolborosește și încearcă să se tragă de lângă mine în timp ce spun:

– Nu mă-ntrebi ce mai fac, J?

Când, în sfârșit, îl eliberez, se întoarce cu fața la mine, frecându-și capul și zâmbind.

– Scuze! Ce mai faci astăzi, Kai?

O spune cu o sinceritate jucată, și nu pot să nu zâmbesc. Kitt intervine înainte să apuc să-l tachinez în continuare.

– E-n toane proaste, oftează el, apoi coboară și mai mult vocea și murmură: Ai grijă, Jax, se joacă din nou cu cuțitele!

Trec pe lângă ei ca să iau cuțitele cu pricina, simțind nevoia să fac ceva cu mâinile.

– Nu sunt... Mă întorc și arunc un cuțit înspre o țintă. ... În toane proaste.

Jax se apleacă spre umărul lui Kitt, șoptind:

– Așa zice *mereu* când e în toane proaste.

– Excelentă observație, J!

– Pe toate molimele, mormăi eu, voi doi împreună sunteți insuportabili.

Ei continuă să stea de vorbă în timp ce eu continui să azvârl cu cuțite în țintă. E mai bine decât să arunc cu ele-n oameni, așa că e clar că nu sunt în toane cumplite. Sunt pe cale să fac să zboare încă o lamă tăioasă, când prind cu vederea periferică o pată de culoare.

Nu observasem că Blair se antrena în cealaltă parte a curții, dar iat-o, cu părul violet în bătaia vântului, în timp ce se luptă cu Sadie. Mă rog, cu vreo douăsprezece exemplare de Sadie, ținând cont de faptul că e o Clonatoare.

Se mișcă una în jurul celeilalte înainte ca Blair să fie brusc asaltată de o baricadă de trupuri, toate înalte și cu plete castanii. E un haos desăvârșit. Blair aruncă prin aer o copie a lui Sadie, doar cu puterea minții, dar o alta îi sare în spate, încercând s-o pună la pământ. E aproape comic de privit, numai că știu de la sursă cât de mortale le pot fi puterile, știind cum e să le deții.

Nu după multă vreme, Blair trece printre ringuri urmată de Sadie. Pielea palidă a lui Blair e în contrast total cu cea închisă a lui Sadie, cele două fiind opuse din toate punctele de vedere. Cu toate că au crescut împreună, nici c-ar putea fi mai diferite. Cum tatăl lui Sadie e sfetnic al regelui, familia ei trăiește alături de ceilalți nobili considerați suficient de importanți să locuiască în acea aripă special alocată din castel. Se opresc amândouă în fața noastră, iar Blair își înclină capul, spunând:

– Băieți.

Kitt își trece un braț pe după umerii lui Jax înainte de a înclina capul înspre fiecare din fete.

– Blair. Sadie.

Sadie ne oferă un zâmbet mic, sincer, dar rezervat, la fel cum e ea dintotdeauna.

– Voiam să vă felicit pe amândoi pentru că ați fost aleși să participați la Întreceri.

„Corect. Azi, au fost anunțați concurenții."

Nu-i vreo surpriză că particip la întreceri. Eu și regatul suntem conștienți de destinul meu încă de când eram copil. Viitorul Executor trebuie să se afirme, iar Întrecerile mă forțează să fac exact asta. Următoarea mea misiune e să câștig competiția, iar dacă nu o fac... Îngheț, înțelegând abia acum cuvintele lui Sadie. „Voiam să vă felicit pe amândoi..."

Arunc o privire confuză către Kitt, convins că trebuie să fie o greșeală. Întrecerile au fost mereu soarta mea, nu a lui. Viitorul rege iese doar rareori din castel, în nici un caz nu într-o arenă însângerată unde Moartea l-ar putea revendica. Tata n-ar risca niciodată în felul ăsta viața moștenitorului său, dar cu siguranță nu are nici o problemă să îmi riște mie reputația.

– Da, măcar doi dintre frați vor fi împreună, zice Blair cu un rânjet, iar privirea i se plimbă de la mine la... Nu. Nu el.

– C-ce?

Vocea îi e plină de uimire, iar ochii căprui se fac mari de mirare.

„Jax."

Se uită când la Kitt, când la mine, iar pe față i se întinde un zâmbet.

– Am reușit! Sunt în întreceri!

Aproape că sare-n sus de bucurie, rezistând impulsului de a se face cât ai clipi nevăzut în jurul ringurilor, de la atâta încântare. Întâlnesc privirea lui Kitt, iar încruntarea lui cunoscătoare o reflectă pe a mea.

Asta va face întrecerile și mai dificile. De-acum, n-o să mă protejez doar pe mine, ci și pe un frate mai mic care aproape leșină la vederea sângelui.

Dar nu spunem nimic ce l-ar putea descuraja pe Jax și ne înlocuim încruntarea cu zâmbete. A concura la întreceri e o onoare deosebită care nu li se acordă multora,

iar Jax merită să sărbătorească, în ciuda îngrijorării noastre bruşte provocate de întreaga situaţie.

– Ei bine, pare-se că suntem rivali acum, zice Blair cu un surâs afectat, lăsându-şi cuvintele să se aşeze.

Nu e o modalitate prea abilă de a ne informa că şi ea, şi Sadie vor participa. Ne uităm cu toţi unii la ceilalţi. Sadie tăcută, Blair rânjind. Kitt îşi drege vocea, intervenind în discuţie:

– Ştiţi cine mai concurează?

Sadie încuviinţează din cap şi scoate dintr-un buzunar o hârtie boţită. Kitt aruncă o privire asupra numelor, apoi oftează.

– Mda. Sunt doar trei nume pe care nu le recunosc. Probabil sunt Defensivi sau dintre oamenii de rând din oraş.

Îmi înmânează hârtia, şi parcurg iute lista. Ochii îmi zăbovesc asupra unei anumite succesiuni de litere înainte să mi se taie respiraţia. Acolo, la finalul listei, e un nume la care m-am gândit de mult mai multe ori decât sunt dispus să recunosc.

Ea e.

Capitolul 10

Paedyn

Aş fi rămas acolo ore în şir, holbându-mă la afişul pe care e trecut numele meu, cu litere uriaşe, dacă n-ar fi fost mulţimea de oameni holbându-se la mine.

„M-au ales."

Sau, cu alte cuvinte, m-au ales să mor.

„Toate astea pentru că l-am salvat pe nemernicul ăla de prinţ."

O bătaie pe umăr mă smulge din stupoare.

Înţepenesc simţind brusc mirosul de scrobeală şi mă întorc încet ca să dau ochii cu gardianul imperial. E tânăr.

Ochii îmi trec de la părul lui roșcat și dezordonat la ochii căprui fixați într-ai mei, complet nederanjat de disprețul meu evident față de cei de teapa lui. Îmi zâmbește slab și timid. Neliniștitor. În toți anii de până acum, n-am întâlnit un gardian imperial cumsecade, și mă îndoiesc că el e excepția.

– Ești Paedyn Gray, corect?

Face un gest cu mâna înspre afișul de deasupra noastră.

– Cine vrea să știe? i-o tai eu.

– Ăăăă... face el, frecându-și ceafa. Regele? Sunt aici ca să te însoțesc la palat, unde vei sta până se termină Întrecerile.

Cuvintele nerostite plutesc în aerul dintre noi.

„Sau până mori."

– Acum? Chiar acum? Detest cât de spartă și de lipsită de vlagă îmi sună vocea, dar nu pot ține-n frâu panica pe care o simt cum mi se ridică în gât. Dar întrecerile încep abia peste două săptămâni.

El arată aproape ca și cum și-ar cere scuze, și urăsc asta.

– Concurenții merg mereu la palat cu două săptămâni în avans, pentru antrenamente, interviuri și, desigur, pentru primul bal.

Cum de-am uitat câtă paradă se face cu Întrecerile astea? Capul i se mișcă în toate direcțiile, părul roșcat îi arde ca niște flăcări în timp ce verifică dacă se uită cineva la noi. Apoi se apleacă ușor înspre mine și murmură:

– Pot să îți acord doar vreo... hmm, cinci minute sau pe-acolo înainte să trebuiască să plecăm.

Nu ezit o clipă și mă năpustesc pe stradă cât mă țin picioarele.

„Adena."

Frânez în fața micii noastre alei și-mi înghit nodul din gât când o zăresc ghemuită în spatele fortului, cântând în surdină în timp ce coase. Rețin imaginea pe retină în vreme ce mă îndrept spre ea.

Fiecare lucru adunat de la gunoi pe care l-am curățat împreună ca să ne țină de cald noaptea. Fiecare petic de haină îngrămădit lângă ea în timp ce lucrează. Fiecare șuviță cârlionțată de păr scăpată din cocul dezordonat de la ceafă. Sprâncenele ei întunecate încruntate deasupra ochilor căprui, cuprinși de concentrare.

„O voi mai vedea vreodată?"

Încerc să-mi alung gândul din minte în timp ce mă las la pământ şi o cuprind într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Icneşte surprinsă înainte să-şi lase repede baltă lucrul şi să mă strângă tare.

– Şi eu mă bucur să te văd? Râde în părul meu şi se îndepărtează, îngrijorată de manifestarea mea bruscă de afecţiune. Eşti... bine?

Îi întâlnesc privirea, memorând stropii de aur răspândiţi în ochii ei.

– Plec, A.

– C-ce?

Expresia de pe chipul ei este deopotrivă temătoare şi sceptică.

– Mă trimit la Întreceri. Oamenii mă vor acolo, se pare. Vorbesc fără cap şi coadă. În scop de divertisment, desigur.

Îi ofer un zâmbet slab, dar nimic nu poate împiedica expresia de groază ce i se răspândeşte pe chip. Îşi duce o mână moale şi brună la gură în timp ce şopteşte:

– Oh, Pae... Se opreşte, neştiind ce să spună, ce să facă. Dar tu... Nu ai nici o abilitate...

– O să fie în regulă, spun eu, încercând să o conving şi să mă conving şi pe mine, deopotrivă. Voi fi...

– Să nu-ndrăzneşti să zici că vei fi bine! pufneşte ea în timp ce furia îi domină temporar frica. Pae, Întrecerile sunt oricum mortale, dar, dacă vor afla ce nu eşti, te vor...

– ... Omorî, închei eu fraza în locul ei. Ştiu.

Frica inundă din nou ochii Adenei, izbind-o atât de tare, încât îmi fac griji că s-ar putea prăbuşi. Un zâmbet mic şi trist îmi ridică uşor colţurile buzelor în timp ce o privesc lung. Părăsesc unica persoană care mă cunoaşte, unica persoană în care pot avea cu adevărat încredere. Ea a fost o constantă în viaţa mea, o ancoră fără de care voi rătăci. Dar e cel mai bine aşa. Ea e mai în siguranţă fără mine aici.

– Pot să fac asta, spun încet. Pentru asta am fost făcută.

Adena încuviinţează din cap amorţită, ştiind deja asta. Ştiind cum tatăl meu a început să mă antreneze când i-a devenit evident că fetiţa lui era un Obişnuit sortit morţii. Ea ştie cum, la vârsta de cinci ani, viaţa mea s-a schimbat înainte să înceapă. Tata m-a aşezat în poală, mi-a şoptit că sunt diferită, că trebuie să mă prefac că sunt ceva ce nu

sunt dacă vreau să cresc cu el lângă mine. Era micul nostru joc, spusese el. Un joc în care ne prefăceam. Un joc în care alesese deja rolul perfect pe care aveam să-l joc pentru tot restul vieții.

„Ce este un Clarvăzător, tati?"

Acea întrebare este încă atât de vie în mintea mea, deși i-am adresat-o acum mai bine de treisprezece ani. Tata doar a chicotit încet, un sunet aparent simplu, pe care îmi doresc să-l fi memorat.

„Clarvăzător, Paedyn, este un cuvânt de fițe pentru cineva care este un observator al celor din jur. O putere care poate fi simulată cu ani de exercițiu. Ceva cu care nu trebuie neapărat să fii înzestrat, ci o abilitate pe care o poți deprinde." În acel moment, îmi bătuse vârful nasului cu degetul. „Și am să te învăț. Așa o să putem fi mereu împreună."

De-ar avea moartea vreun respect pentru promisiuni...

Sunt trasă dintr-odată într-o altă îmbrățișare sufocantă.

– Întoarce-te acasă, la mine, Pae! Te rog? Vocea Adenei este înăbușită pe părul meu. Tu ești tot ce mi-a mai rămas, știi asta.

Îmi doresc mai mult decât orice ca acele cuvinte să nu fie atât de terifiant de adevărate. Când mama Adenei s-a îmbolnăvit, probabil că tatăl meu a fost cel care a încercat să o trateze. Tămăduitorii sunt rari în mahalale, iar oamenii aveau nevoie de el la fel de mult pe cât îl iubeau. Dar chiar și Elitele au limitele lor, în timp ce se pare că Moartea nu cunoaște restricții. Și, din moment ce Adena nu și-a cunoscut niciodată tatăl, el ar putea foarte bine să fie negustorul cu ochi de culoarea alunei pe care l-am jefuit în această dimineață.

Un râs îndurerat îmi scapă de pe buze.

– Și tu ești tot ce mi-a mai rămas, A.

– Bun. Își trage nasul și face un pas în spate ca să se uite la mine. Atunci ai face bine să găsești o modalitate de a te întoarce la mine. Dacă cineva de prin partea locului poate scăpa din acele Întreceri sângeroase, tu ești aia. Privirea pe care mi-o aruncă e sfidător de hotărâtă. În cel mai rău caz, pierzi și vii acasă. În cel mai bun caz, câștigi blestemata de competiție.

Râd la gândul absurd.

– Voi face tot posibilul pentru tine, A. După ce-mi înghit nodul din gât, adaug: O să te vizitez. Îți promit! Voi găsi o cale. Vin pe jos dacă trebuie.

Ea zâmbește, oferindu-mi o ultimă îmbrățișare înainte de a-mi face cu mâna în timp ce mă îndrept pe alee. Ridicându-se în spatele fortului, strigă:

– Acesta nu este un rămas-bun, ci doar o modalitate bună de a spune la revedere până data viitoare când te văd!

Este aceeași replică dulceagă pe care o spune de ani buni și, totuși, e prima dată când chiar sună ca un rămas-bun.

– Ești preferata mea, A! îi strig înapoi, iar vocea mi se frânge fără să-mi fi cerut în prealabil permisiunea.

– Și tu ești a mea, Pae!

Zâmbind, în cele din urmă, îmi desprind privirea de la ea și o iau în grabă pe Loot, luând în calcul să fug de gardian, de Întreceri, de tot. Dar gândul nesăbuit dispare la fel de repede pe cât picioarele mele aleargă pe pavaj. Voi fi vânată și ucisă dacă voi fugi. Cel puțin, dacă merg la Întreceri, am cât de cât șanse de supraviețuire. Oarecum. Gâfâind, mă întorc la gardianul imperial, căruia i se alătură acum o fetiță care mă măsoară timid.

– Gata de plecare? mă întreabă el, privind la fiecare dintre noi două.

Îi fac hatârul încuviințând din cap, în ciuda faptului că nu am de ales în chestiunea de față. Mergem pe aleea Loot în tăcere, trecând pe lângă mulțimi de oameni, cu toții aplaudând și strigându-ne felicitări. În timp ce ne apropiem de capătul străzii lungi, văd o trăsură întunecată care așteaptă, la pachet cu un gardian care stă pe bancheta vizitiului, cu uniforma lui albă aproape orbitoare în lumina soarelui.

Gardianul nostru roșcat ne deschide portiera înainte să se alăture și el celui de pe banchetă. Fata urcă înăuntru și eu o urmez, scoțându-mi capul pentru o ultimă privire la Loot înainte să fiu închisă în trăsură și să las în urmă viața mea de dinainte.

Ne așteaptă scaune tapițate negre, cu perne, și sunt aproape prea ocupată să admir cel mai luxos lucru pe care l-am văzut vreodată ca să-l observ pe băiatul care stă în fața noastră. Părul lui castaniu este frumos aranjat, chiar deasupra ochilor de un verde-închis, fixați acum asupra

mea. După cum îi arată îmbrăcămintea, pot spune că provine dintr-o zonă mai bună a mahalalelor și probabil că, între Elite, se încadrează în rangul Defensivilor.

Trăsura se smucește înainte, iar eu mă lipesc de perete. Și-așa nu-mi plac spațiile mici, darămite locurile mici aflate în mișcare. Îmi calmez respirația, forțându-mă să mă liniștesc înainte să mă uit din nou la băiatul plictisit.

– Bună, zic eu, încercând să mai elimin din tensiune. Sunt Pae...

– Știu cine ești, mă întrerupe el, hotărând imediat că să se uite pe fereastră este mult mai interesant decât conversația noastră. Ești fata care *l-a salvat* pe prințul Kai.

Tonul lui sugerează că nu s-ar fi întâmplat tocmai asta. De parcă zeci de oameni nu ar fi asistat. Deschid gura, permițând cuvintelor să scape înainte să mă pot gândi mai bine la ele.

– Corect. Și e clar că tu nu ai o reputație, altfel aș fi auzit de tine până acum.

Ochii lui se îndreaptă spre ai mei, iar nările i se zbat.

– Eu sunt Ace. Ace Elway. O spune cu mândrie, îndreptându-și gulerul cămășii în timp ce continuă: Sunt Iluzionist. Rar. De aceea sunt aici. Zâmbetul îi este la fel de rece ca ochii. Și o să am nevoie de acei douăzeci de mii de șilingi ca să ies, în sfârșit, din mahalalele astea, așa că sunt sigur că îmi voi face o reputație destul de curând.

Nu am întâlnit niciodată un Iluzionist, dar am auzit destule despre ei încât să știu că este periculos, chiar dacă e un Defensiv.

– Și tu cine ești? o întreabă pe fata de lângă mine. Ce poți să faci?

Ea se uită când la mine, când la el și pare că ar vrea să dispară. Și aproape că râd când chiar o face. Era acolo acum o secundă și în următoarea a dispărut. Mă uit la scaunul gol de lângă mine înainte ca forma ei să reapară, concretizându-se în câteva clipe.

„Camuflat."

– Eu sunt Hera, spune ea timid.

Ochii ei adânci, căprui îi întâlnesc pe ai mei în timp ce ea își dă după ureche o șuviță de păr negru, mătăsos.

Ceva din acel gest mi se pare vag familiar, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva e una dintre acele Camuflate

celebre care fac spectacole de magie în stradă.

– Eu sunt Paedyn, zic eu peste zgomotul trăsurii care rulează pe caldarâmul neuniform.

– Care este puterea ta? mă întreabă ea curioasă.

– Sunt Clarvăzător. Ridic din umeri cu nonșalanță. Simt în special emoții puternice care îmi dau fulgerări de informații. Nu e mult, dar e tot ce am.

„Mincinoaso! Nu ai nimic."

– Serios?

Face ochii mari, probabil șocată că cineva cu o abilitate atât de slabă ar putea ajunge la Întreceri, darămite să învingă un Anihilator.

– Este o abilitate mentală de necontrolat și singurul motiv pentru care Anihilatorul nu a putut să-mi intre în minte când l-am salvat pe prințul Kai. Arunc o privire ascuțită către Ace. Bănuiesc că de-asta mă vor oamenii la aceste Întreceri.

Măgarul de Ace pufnește.

– Te vor în întrecerile epurării ca să te vadă cum mori, fată de rând.

Mă uit fix la el, și, după o clipă lungă, un mic zâmbet mi se așterne pe buze.

– O, da, cu siguranță. Dar pe mine măcar mă vor vedea.

Capitolul 11

Paedyn

Tăcerea este singurul sunet în restul călătoriei, lăsând fereastra lângă mine să fie singura mea sursă de distracție.

Trecem pe lângă zeci de străzi aglomerate de străini zâmbitori, toți fluturând mâinile și părând stânjeniți. Unii aplaudă și aleargă lângă trăsură în timp ce trecem, încercând să arunce o privire la noi înainte de a ne duce spre soarta noastră.

Pe măsură ce ne apropiem de palat, casele devin din ce în ce mai mari, mai frumoase, iar străzile nu mai sunt pline de oameni fără adăpost care umblă de colo-colo. Observ vârfurile turnurilor descurajante înainte ca întregul palat descurajant să ne apară în fața ochilor, sub ele. E uriaș. Chiar și cu piatra gri și exteriorul rece, este uluitor. Dealuri pline de iarbă și grădini vibrante pline cu flori viu colorate despre care nici măcar nu știam că există înconjoară zidurile castelului, îndulcind structura intimidantă.

Aud bătăile de copite în piatra netedă în timp ce intrăm într-o curte, trecând pe lângă o fântână arteziană mare, în centru, cu statui albe împrăștiate pe perimetrul ei. Când trăsura încetinește în cele din urmă până la oprire, mă uit pe fereastră și văd o scară mare de piatră care duce în palat, înconjurată de răsaduri de flori. Gardienii imperiali sar de pe bancheta lor și deschid portierele trăsurii, permițând luminii calde a soarelui să se reverse în micul nostru compartiment.

Mă arunc, practic, afară, în graba de a scăpa din trăsura înghesuită și de compania dinăuntru. Odată ce picioarele îmi sunt din nou pe pământ și în aer liber, respir adânc, inspirând aroma dulce a florilor și a soarelui. Ceilalți doi se împiedică să se așeze lângă mine, amândoi cu ochii larg deschiși și holbându-se. O voce ne face să tresărim și ne smulge din contemplație când gardianul imperial cu părul roșu își drege glasul și spune:

– Urmați-mă!

Urcăm treptele de piatră în spatele lui, trecând pe lângă zeci de gardieni imperiali aliniați pe scară. Când ajungem în vârf, încă două gărzi ies și se alătură roșcatului care ne conduce, înainte de a trece prin ușile uriașe.

Dacă exteriorul era frumos, până și el pălește în comparație cu *asta*. Fiecare perete este decorat cu picturi strălucitoare și mulaje complicate care urcă pe pereți și se prind de tavan. Totul este orbitor de alb, cu un strop de smarald, ici-colo, care punctează holurile pe care înaintăm, evidențiind culoarea regatului Ilya. Sunt prea hipnotizată de mărimea și frumusețea acestui loc ca să-mi dau seama că roșcatul ni se adresează nouă, celor trei.

– ... Camerele sunt într-acolo, în aripa de est a palatului.

Face un semn către numeroasele holuri despre care presupun că sunt pline cu camere la fel de împodobite. Se întoarce pe călcâie ca să ajungă cu fața la noi, făcându-mă să frânez brusc înainte să mă izbesc de pieptul lui.

– Următoarele două săptămâni vor consta din antrenamente, întâlniri cu ceilalți concurenți, interviuri și primul bal. În fiecare săptămână dintre etapele Întrecerilor se va urma aceeași rutină. Vi se va aloca un gardian imperial pentru restul șederii aici, el vă va escorta către și dinspre locul unde trebuie să fiți, până când vă familiarizați cu castelul.

Unul dintre gardienii imperiali care stau în spatele nostru se așază lângă Hera, în timp ce celălalt ocupă locul de lângă Ace.

– Ei bine, zice tânărul apropiindu-și palmele și oftând, vă vom arăta camerele voastre și o să vă lăsăm să vă instalați.

Când Hera și Ace ocolesc colțul de la capătul culoarului, mă întorc către gardianul meu personal.

– Deci tu vei fi cu ochii pe mine?

– Norocosul de mine. Chicotește și se întoarce, făcându-mi semn să-l urmez. Apropo, eu sunt Lenny.

– N-am crezut niciodată că o să-i spun asta unui gardian imperial, dar mă bucur să te cunosc, Lenny.

Închizându-mi gura înainte să vărs și alte lucruri pe care n-ar trebui să le spun, mă grăbesc și încerc să țin pasul cu mersul lui.

– Da, bine, nu te învinovățesc. Majoritatea gardienilor pot fi...

Își freacă ceafa, căutând cuvântul potrivit.

– Porci? mormăi înainte să apuc să mă gândesc de două ori.

El își împiedică râsul, dregându-și rapid glasul.

– Mda, pe aici sunt pus adesea să fiu el cel care vorbește. Probabil nu sunt la fel de intimidant.

Îl privesc rapid de sus în jos, incapabilă să nu fiu de acord. Părul său roșcat, dezordonat, combinat cu explozia de pistrui care i se ițesc de sub mască diminuează orice speranță de a părea amenințător. Se oprește în fața unei uși aproape de capătul unui hol lung, înainte de a o împinge și de a face semn înăuntru. Îmi mușc limba pentru a nu icni

la vederea celei mai frumoase încăperi pe care am văzut-o vreodată, plină cu rafturi cu cărţi, o măsuţă de toaletă delicată, un birou şi...

„Un pat."

Un pat *uriaş*.

După cinci ani de dormit pe caldarâm cu pietre crestate, gândul de a dormi pe aşa ceva este copleşitor. Clipesc de uimire când, în sfârşit, fac un pas înăuntru. Covorul se simte grozav sub picioare, şi mă învârt ca să văd o baie ce se iţeşte în spatele unei uşi, în stânga. Mă îndrept cu paşi mari spre ea, străduindu-mă să nu zâmbesc când dau cu ochii de o cadă de baie din porţelan, imaculată, pe picioare aurii.

„Apă fierbinte, curentă."

O toaletă şi o chiuvetă la fel de strălucitoare stau pe podeaua de marmură albă pentru a completa setul. Ies încet din baie, încă holbându-mă la dormitorul din faţa mea. Cu coada ochiului, îl văd pe Lenny privindu-mă, amuzat de uimirea mea.

– Sper că găseşti camera... satisfăcătoare?

– Eh, merge, presupun.

Mă las pe pat în timp ce vorbesc, cuvintele fiindu-mi înmuiate în sarcasm.

– Ei bine, o să te las să te faci comodă, dat fiind că o să petreci mult timp aici, înăuntru, spune el, întorcându-se să iasă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Îşi freacă ceafa, oftând.

– Vei afla destul de curând.

Lenny a avut dreptate să-mi spună să mă fac comodă. Sunt blocată în această cameră de două zile. A devenit colivia mea aurită personală, unde sunt încuiată în lux. Gărzile staţionate în faţa uşii mele nu mă consideră suficient de importantă pentru a mormăi mai mult de câteva cuvinte despre faptul că respectă ordinele ţinându-mă închisă în cameră. Aşa că am străbătut fiecare centimetru din încăpere, ocupându-mă cu răsfoitul cărţilor, înmuindu-mă în băi fierbinţi, devorând mese delicioase.

Şi, cu toate astea, nu m-am simţit niciodată mai neliniştită.

Mă doare interiorul obrazului de la muşcăturile neîncetate în încercarea de a-mi calma nervii. Şi, în ciuda faptului că dorm într-un pat moale pentru prima dată în ultimii ani, sunt agitată. Din prima mea zi aici, nu am vorbit cu nimeni, nici măcar nu mi s-a spus ce naiba se întâmplă. Am fost lăsat să mă plimb de colo-colo pe podeaua căptuşită, întrebându-mă cu îngrijorare care îmi sunt adversarii şi ce pot face aceştia.

„Jocuri ale minţii, despre asta e vorba."

Regelui probabil i se pare comic. Îi place ideea că suntem anxioşi, neliniştiţi şi captivi în camerele noastre până zice el. Scopul e să ne împingă la limită, să ne facă să ne pierdem răbdarea. O bătaie la uşă mă face să mă opresc din mers. Capul lui Lenny se iţeşte în cadrul uşii, cu un rânjet mânzesc pe chip.

– Şi… Ce mai faci, Paedyn?

Clipesc înspre el.

– Ce mai fac? *Ce mai fac?*

Îşi face loc în cameră şi rosteşte următoarele cuvinte lent:

– Bun, am impresia că nu faci… foarte bine.

Râsul îmi e amar.

– Ai putea spune asta. Au trecut *două zile.* Unde naiba ai fost?

– Regelui îi place să-i ţină pe concurenţi complet izolaţi în primele două zile, spune el înţepat. Dar, veşti bune, vei lua cina în seara asta cu ceilalţi concurenţi, împreună cu regele şi regina.

Înghit în sec. După 48 de ore agitate, îi voi întâlni dintr-odată pe concurenţii care mi-au bântuit gândurile şi pe regele care mi-a bântuit coşmarurile.

– Mă întorc în curând să te conduc la cină, spune Lenny, întorcându-se spre uşă. Dacă ai nevoie de ceva, strigă! Nu voi fi departe. Oh! mai zice el, aruncându-mi o privire peste umăr, şi poate vrei să te schimbi înainte de cină.

După ce pleacă, mă strecor în baie şi mă joc cu diversele robinete de la cadă până când apa fierbinte şi aburindă începe să curgă. În câteva minute, sunt dezbrăcată şi înmuiată în apa acum plină de spumă, datorită cantităţii

inutil de mari de săpunuri şi săruri pe care le-am pus în ea. Îmi frec energic părul şi corpul, lăsându-mi pielea roşie şi împrospătată.

„Nu m-am mai simţit atât de curată de ani buni."

Mintea îmi rătăceşte la numeroasele mele griji, iar apa caldă nu prea reuşeşte să mă linişească. Întrecerile îmi consumă gândurile, amintindu-mi de puterea care îmi lipseşte şi de puţina protecţie pe care o deţin. Ca să nu mai spun că, dacă întrecerile nu mă ucid, a fi demascată drept un Obişnuit cu siguranţă o va face.

Mă înmoi în apă clocotită până devine rece ca băile cu care sunt atât de obişnuită. Când, în sfârşit, îmi adun puterile să mă forţez să ies din cadă, tremur în timp ce îmbrac un halat de mătase verde. Mă întorc în camera mea, deschizând uşile albe ale dulapului uriaş de vizavi de patul meu, ca să mă uit la zecile de culori şi modele, toate atârnate frumos pe un suport. Acolo sunt agăţate, ca şi cum n-ar fi mare lucru, ţinute pentru orice tip de ocazie şi le am pe toate la dispoziţie.

„Adena ar muri dacă ar vedea asta."

Mă uit în gol la haine, apoi la straiele mele sărăcăcioase care zac uitate pe podea. Nu am nici cea mai vagă idee ce ar fi potrivit să port la această cină şi aş prefera să nu mă fac de râs înainte să înceapă întrecerile.

Îmi amintesc că Lenny mi-a spus să strig dacă am nevoie de ceva şi intenţionez să fac fix asta. Sunt sigură că gardianul imperial a fost martor la câteva dintre aceste mese şi va avea o idee despre ţinuta pe care e de aşteptat să o port. Mă îndrept cu paşi mari spre uşă şi o deschid, privind în jos în timp ce îmi strâng cordonul halatului. De fapt, strig:

– Lenny, cu ce mama dracului ar trebui să mă îmbrac...

Şi apoi ridic privirea. Ochii mei se întâlnesc cu ochi mari, de un verde strălucitor. Nu l-am văzut niciodată pe bărbatul din faţa mea. Mi-aş fi amintit. Părul lui dezordonat, de un blond murdar, arată uşor umed, de parcă şi el tocmai ar fi ieşit din baie. Are trăsături puternice, dar delicate, deopotrivă, cu nasul drept şi buzele moi. Mâna îi e ridicată, pregătită să-mi bată la uşă. Se repliază mai repede decât mine.

– Probleme cu garderoba?

Gura i se răsucește într-un rânjet jucăuș, și ceva din asta îmi pare atât de cunoscut, și totuși, deloc.

– În mod clar, spun eu cu un mic zâmbet.

Ochii lui se perindă rapid asupra mea, și abia atunci îmi amintesc că port un halat. Mi-l strâng mai bine-n jurul trupului, luptându-mă cu roșeața din obraji. El își drege glasul.

– Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji. Camerista ta, Ellie, va veni în curând să te ajute să te îmbraci și să te pregătești pentru cină.

Vorbește cu un aer autoritar, de parcă ar fi obișnuit să dea ordine. În ciuda hainelor sale simple – pantaloni negri pe picior și o cămașă mai strâmtă, verde, care îi scoate în evidență silueta suplă –, știu imediat că acest om nu este un servitor. O fi un concurent? La gândul că mă va sluji o cameristă, îi spun repede:

– Nu va fi necesar. Pot să mă ocup singură de mine, mulțumesc.

Privirea lui se plimbă de la părul meu încâlcit, din care încă picură apă, la halatul de mătase pe care îl strâng mai mult pe corp.

– În mod clar, spune el, repetând răspunsul meu la adresa lui, cu doar câteva clipe în urmă și etalând acel rânjet ciudat de familiar.

Mă uit în jos la mine și aproape că râd.

– Bine, poate că va fi nevoie de o cameristă până la urmă.

El râde încet înainte de a face semn către camera din spatele meu.

– M-am oprit doar ca să văd dacă totul e corespunzător.

Mă trezesc aproape râzând, din nou.

– Dacă *asta* înseamnă corespunzător, nici nu-mi pot imagina ce este considerat rafinat pe aici.

Ochii lui îi caută pe ai mei.

– Atunci adu-mi aminte să-ți arăt grădina, într-o zi. Îmi oferă o înclinare a capului. Aștept cu nerăbdare să te văd la cină, Paedyn.

Clipesc la el.

– Ciudat, spun eu încet. Dar nu-mi amintesc să-ți fi zis cum mă cheamă.

– O, nici nu era nevoie. Rânjetul acela strâmb îi flutură din nou pe buze. Mă îngrijesc să cunosc toate fetele drăguțe care îl salvează pe fratele meu mai mic.

„Pe toate molimele, el e…"

– Apropo, eu sunt Kitt.

Îmi zâmbește înainte de a se întoarce și de a porni pe culoar, lăsându-mă șocată și cu privirea fixă. Prințul Kitt. Gen Kitt, „viitorul rege al Ilyei".

„Care e treaba de tot dau nas în nas cu membri ai familiei regale?"

Nu îl mai văzusem niciodată pe viitorul rege și cu siguranță nu m-am gândit niciodată că îl voi întâlni în timp ce port un halat. El este moștenitorul tronului, următorul conducător, gata să calce pe urmele ticălosului său tată. Între el și fratele său…

„Fratele său."

De-asta zâmbetul lui părea atât de familiar.

Am văzut o variantă a lui pe chipul celuilalt prinț, deși al lui Kitt era strălucitor și copilăros, în timp ce al lui Kai era mai arogant, mai rece. Mă uit cum o fată măruntă, cu părul negru, pășește timid spre camera mea, cu un zâmbet reținut pe buze.

– Bună seara, domnișoară. Voi fi camerista dumitale cât timp vei fi aici, la palat, și te voi ajuta cu orice vei avea nevoie.

Vocea ei este blândă și delicată, dar cuvintele ei exersate sunt sigure.

– Te rog, spune-mi Paedyn!

Ea mă privește neîncrezătoare, dar eu insist.

– Pe toate molimele, acum câteva zile, dormeam printre gunoaie, deci crede-mă când îți zic că nu ar trebui să-mi spui „domnișoară."

Ea se forțează să nu râdă, încuviințând încet din cap.

– Grozav, oftez, iar acum, că am rezolvat acest aspect, mă poți ajuta să-mi dau seama cu ce ar trebui să mă îmbrac în seara asta?

Ea îmi zâmbește timid, părând ușurată.

– Cu asta cred că te pot ajuta.

Ne petrecem următoarea jumătate de oră sortând ținute înainte de a ne opri asupra a ceva relativ simplu după standardele palatului, dar care e deja cel mai frumos lucru

pe care l-am purtat vreodată. Cu jumătate din garderobă întinsă pe podea, ne-am decis asupra unei perechi de pantaloni negri strâmţi, lucioşi, în combinaţie cu o bluză mătăsoasă, de un verde-închis. Este relativ decoltată şi cu mâneci căzute, care ştiu sigur că se vor înmuia accidental în mâncare. Îmi strecor un pumnal mic în betelia din spate a pantalonilor, iar senzaţia dată de lama plată pe spate este răcoroasă şi reconfortantă.

După ce mi-a legat şireturile la cizmele înalte, Ellie mă duce la măsuţa de toaletă, unde începe să se joace cu părul meu, încercând să facă mopul umed să arate prezentabil.

– Aşadar, domni... Îşi drege glasul şi încearcă din nou. Aşadar, Paedyn, îmi subliniază ea numele cu un zâmbet mic, ai idee cum vor fi întrecerile?

– Nici o idee. Îi arunc un zâmbet rugător în oglindă. Totuşi, speram că tu ştii, din moment ce cu siguranţă îţi ajung la ureche multe lucruri în palat.

Următoarele ei cuvinte sunt rostite doar puţin mai tare decât un murmur.

– Tot ce ştiu este că anul ăsta Întrecerile ar trebui să fie... diferite.

– Diferite? repet eu.

Ea ridică din umeri, cu şuviţe din părul meu prinse în pumni.

– Nu ştiu. Doar diferite într-un fel.

Mă străduiesc să văd cum poate fi diferită o ediţie a Întrecerilor, văzând că fiecare este la fel de sângeroasă şi de brutală ca anterioara. Dar puţinele informaţii mă fac să mă simt şi mai nepregătită pentru ceea ce va urma, şi încerc să nu stărui asupra neliniştii care mi se răsuceşte-n pântec.

Ellie îmi lasă baltă claia de păr, oftând, hotărând să-l lase să cadă fără vlagă pe spate. Apoi îmi dă cu nişte pudră pe faţă înainte de a-mi da cu un pic de negru pe gene.

– Poftim, spune ea, studiindu-mă. Nu mai arăţi ca şi cum ai dormit în gunoaie.

Pufnesc.

– Pe toate molimele, uite că începi să ieşi din carapace.

Ea roşeşte înainte ca o bătaie în uşă să o facă să se grăbească să răspundă. Lenny se uită în jos la ea şi zâmbeşte, făcând-o să roşească şi mai intens.

– Eşti gata de plecare, Paedyn?

Își desprinde ochii de la Ellie pentru a-i întâlni pe ai mei.

Când ies cu el pe hol, ne începem parcursul pe holurile complicat ornamentate. În timp ce mergem prin labirintul care este castelul, fac tot posibilul să alcătuiesc o hartă mentală a locului.

„La stânga, de două ori la dreapta, din nou o dată la stânga..."

Revenim curând în holul mare de la intrare, care se întinde până la ușile și mai mari pe care am intrat pentru prima dată, în urmă cu două zile. Lenny mă conduce la o altă pereche de uși, din podea până în tavan, puțin mai departe pe coridorul larg, în timp ce murmură:

– Sala tronului. Aici, vei lua masa cu ceilalți concurenți.

Înainte să am ocazia să dau drumul la întrebări, el face semn din cap către gărzile care stau în apropiere, ordonându-le în tăcere să deschidă ușa.

La început, nimeni nu pare să mă observe.

Toți stau în jurul unei mese lungi, din lemn, în centrul podelei de marmură, atât de în antiteză cu frumusețea delicată a sălii tronului. Cât despre Elitele din jur, discută relaxați între ei, din moment ce mulți dintre ei probabil au crescut împreună.

Respir adânc și încep să mă îndrept încet spre masă. Opt perechi de ochi se îndreaptă în direcția mea, privindu-mă din cap până-n picioare în vreme ce merg spre ei.

„Normal că sunt ultima venită."

Trag un scaun la capătul mesei, lângă Ace, ezitând să mă așez lângă el, dar ușurată să mă așez odată, pentru ca lumea să nu se mai holbeze la mine. Numai că asta nu se-ntâmplă. Le simt privirile și ridic ochii, incapabilă să-mi blochez cuvintele care-mi ies pe gură.

– Deci ce-avem la cină?

Oftez de ușurare când fata care stă de cealaltă parte a lui Ace pufnește și se apleacă peste masă să se uite la mine. Părul ei de culoarea vinului roșu, tuns bob, strălucește în lumina soarelui amiezii târzii care bate prin fereastră, concurând cu cercul argintiu strălucitor din nasul ei.

– Asta tot întreb și eu!

Ochii ei ca mierea par să strălucească, poznași.

– Eu sunt Andy.

– Paedyn, spun eu, oferindu-i un mic zâmbet.

– Ei bine, dacă facem prezentări, spune o voce profundă de la celălalt capăt al mesei, eu sunt Braxton.

Ridic privirea și văd un băiat uriaș, cu pielea întunecată, înclinând capul spre mine.

„Un Vânjos."

Încuviințez din cap spre el în timp ce o voce masculină mai înaltă strigă:

– Eu sunt Jax!

Mă uit în josul mesei, spre el, observându-i zâmbetul timid. Nume sunt acum strigate peste masă. În afară de Hera și Ace, care au venit din mahalale, este evident că toți ceilalți se știu bine.

– Eu sunt Sadie.

Mă întorc spre voce și văd o fată cu pielea într-o nuanță caldă, care mă studiază. Privirea ei este cumpănitoare, curioasă. Fata de lângă ea își ridică bărbia și își drege glasul, atrăgându-mi atenția în direcția ei.

– Blair. Mă bucur să te cunosc, Paedyn!

Scuipă cuvintele de parcă i-ar lăsa un gust scârbos în gură, în timp ce se uită la mine de parcă aș fi ceva lipicios pe talpa cizmei ei. Am impresia imediată că această fată nu vrea să aibă nimic de-a face cu oamenii de rând, darămite cu oricine pentru care mahalalele înseamnă acasă. Părul liliachiu i se revarsă peste umeri, contrastând cu ochii căprui care mă țintuiesc. Este superbă, dar uimitor de rece.

– Plăcerea e de partea mea, Blair, spun eu calmă.

Expresia flămândă din ochii ei mă face să mă simt de parcă voi fi următoarea ei masă. Și apoi o voce profundă și enervant de amuzată vine de la capătul mesei, chiar vizavi de mine.

– Iar eu sunt Kai. Dar asta știai deja.

Capitolul 12

Kai

„Ea e aici."

Kitt s-a stricat de râs când a descoperit exact cine era Paedyn Gray, dar o scăpărare a unuia dintre cuțitele mele l-a făcut rapid să tacă. Dar, chiar și în timp ce își ridica mâinile în semn de capitulare, nu se putea opri din bolboroseală despre cât de amuzantă era întreaga situație.

Și are dreptate. *E* de tot râsul. Clarvăzătoarea care a salvat fără să vrea un prinț de care evident că nici nu-i pasă e acum răsplătită pentru asta, fiind forțată să ia parte la Întreceri, care ar putea-o ucide.

Și acum, stă chiar în fața mea. După ce m-am spălat de transpirația și sângele care însoțesc o zi lungă de antrenament și tortură, mi-am îndreptat pașii spre sala tronului. La scurt timp după aceea, a venit Braxton, urmat de Jax, care continuă să țopăie de entuziasm.

Restul grupului familiar a urmat la scurt timp, împreună cu un băiat și o fată pe care nu-i recunoscusem – cei din mahalale. Scaunele din jurul mesei s-au umplut, lăsându-le libere pe cele două din capul mesei, pentru rege și regină, și pe cel de lângă mine, pentru Kitt.

Dar, tocmai când începem să ne simțim în largul nostru și începem conversații banale, cam aceleași conversații regurgitate de ani buni, ceva se întâmplă.

Ea se întâmplă.

Ea intră.

Ia loc vizavi de mine, fără ca măcar să se uite în direcția mea, și spune:

– Deci ce-avem la cină?

Vorbește cu un aer încrezător, cu toate că degetele i se frământă, învârtind inelul pe degetul mare.

„Interesant!"

Prezentările se fac rapid între Andy, Braxton, Jax, Sadie, Blair și nou-veniți, Ace și Hera. Și totuși, nici măcar nu s-a obosit să se uite la mine. Lucrurile chiar nu pot rămâne așa.

– Iar eu sunt Kai. Dar asta știai deja.

Asta îi atrage, în sfârșit, atenția. Colțul gurii îmi zvâcnește atins de fantoma unui zâmbet când ochii ei se întâlnesc cu ai mei. Genele ei sunt întunecate de machiaj,

contrastând cu albastrul strălucitor al privirii ei. Valuri moi, argintii, îi cad pe umeri și pe față, și simt dorința bruscă și enervantă de a-i da laoparte șuvițele din ochi, fie și numai pentru a le putea vedea mai bine.

– Da, din păcate, știam deja asta.

Zâmbetul ei blând este în total contrast cu privirea tăioasă. Ochii noștri se îndreaptă spre ușile mari când se deschid gemând, atenția mea fiind acum concentrată asupra tatălui și asupra mamei, care trec de ele. Nu, asupra *regelui* și *reginei* trecând cu pași mari de uși, arătând întocmai conform titlurilor lor. Strălucesc în lumina soarelui care intră prin ferestrele uriașe ce înconjoară sala tronului, lumina reflectându-se pe coroanele și bijuteriile lor în timp ce se îndreptă spre masă. Sunt obișnuit cu această formalitate, regele într-un costum fin în timp ce regina strălucește într-o rochie elegantă. Tata arată sobru și sever, în timp ce mama arată senină cu zâmbetul ei strălucitor.

Kitt îi urmează, părând relaxat și totuși exact cum trebuie să arate viitorul rege. Privirea lui o găsește pe a mea înainte de a se îndrepta spre Paedyn cu un zâmbet cunoscător pe buze. Se așază lângă mine în timp ce regele trage unul dintre scaunele grele de lemn pentru regina lui.

– Bine ați venit la cea de-a șasea ediție a Întrecerilor Epurării, tună el de la masă.

Mama își dă laoparte din ochi o șuviță de păr negru, spunând:

– Și felicitări tuturor pentru că ați ajuns aici!

– Este o onoare să fii ales, spune tata. O onoare pentru regatul tău, pentru familia ta și pentru tine. Repetă cuvintele care mi-au fost vârâte în cap încă dinainte să le înțeleg. Vă sugerez să vă petreceți timpul cu înțelepciune, pentru a vă pregăti pentru întreceri. Nu se știe niciodată cu ce v-ați putea confrunta. Ochii lui aterizează asupra mea, în tăcere și nu tocmai subtil, amintindu-mi de misiunea mea de a câștiga. V-aș îndemna să vă folosiți timpul rămas înainte de primele Întreceri, precum și fiecare săptămână din următoarele, pentru a vă antrena.

„Și a-ți vedea adversarii antrenându-se."

Aproape că pot vedea cuvintele nerostite în ochii lui. Să știi cum se luptă concurența ta, să înveți cum să le citești

mișcările și manevrele ar putea face diferența dintre viață și moarte.

– Dar și pentru a exersa pașii de dans! spune mama cu căldură, pentru că întotdeauna i-au plăcut balurile mult mai mult decât vărsarea de sânge de la întreceri.

Tata îi zâmbește soției sale. Este un gest autentic, de genul celor pe care i le dăruiește numai ei.

– Am vorbit destul despre Întreceri. Să mâncăm!

Și, cu asta, începe să se perinde alaiul slujitorilor, toți purtând tăvi aburinde la masă. Zeci de vase pline ochi cu mâncare sunt așezate în fața noastră. Curcan condimentat și grămezi de fasole sunt puse cu lopata pe farfurii. Gail însăși scoate o tavă cu melcișori dulci, așezându-le înaintea lui Kitt și a mea, pentru a ne tachina pe noi doi. Îi fac cu ochiul rapid în timp ce se îndepărtează, dându-și ochii peste cap la mine înainte de a ieși din cameră.

Eu și Kitt vorbim încet în timp ce trecem de la unii la alții tăvi cu mâncare, gonind servitorii când se oferă să ne servească. Sunt în mijlocul procesului de a îngrămădi niște curcan pe farfurie, când ochii mei se îndreaptă spre Paedyn, care stă rigidă vizavi de mine. Are maxilarul crispat de parcă ar încerca din răsputeri să nu cațte gura. Curios, mă uit în josul mesei, la Hera, care are pe chip o expresie similară de uimire.

Până și Ace, care părea să o ducă cel mai bine dintre ei trei, nu se poate abține să nu se uite în tăcere la cantitatea de mâncare pusă în fața noastră.

Privirea mea alunecă înapoi către Paedyn, care este prea ocupată să clipească pentru a se deranja să mănânce. Pot doar să-mi imaginez ce-i trece prin minte. Probabil ceva legat de cât de dezgustată este de cantitatea de mâncare pe care o risipim, în timp ce ea abia avea îndeajuns pentru a supraviețui. În timp ce mă uit la furia mascată care crește pe chipul ei, ceva îmi spune că ar prefera să-i fie foame în seara asta.

Și asta nu accept.

Doar pentru că vom concura unul contra celuilalt nu înseamnă că vreau să o înving din start din cauză că se înfometează până la moarte. Așa că înțep o bucată de curcan cu furculița, mă întind peste masă și o arunc pe

farfuria ei. Ochii ei se îndreaptă spre ai mei, pe fața ei citindu-se un amestec de enervare și șoc.

– Îți place fasolea? o întreb dezinvolt, iar, când ea nu răspunde, îi pun oricum în farfurie. Ei bine, cred că voi afla. Mă aplec peste masă, adăugând cartofi la grămada tot mai mare de mâncare de pe farfuria ei, în timp ce murmur: O să mă faci să te hrănesc cu lingura sau te descurci să te hrănești singură?

Cu asta, îi zâmbesc într-un mod care, fără îndoială, o va face să vrea să-mi arunce în față și fasolea, și un pumn. Ochii ei ard ca niște flăcări albastre, practic mă ceartă doar din priviri. Dar, așa cum bănuiam, își ia fără tragere de inimă furculița și își vâră niște fasole în gură, cu privirea ațintită asupra mea. Mă las pe spate în scaun, zâmbind. Putea vedea în ochii mei că, de fapt, aș fi hrănit-o cu lingura dacă nu începea să mănânce, și în nici un caz nu ar fi lăsat să se întâmple asta.

Următoarele minute sunt umplute de sunete de argintărie și de conversații împrăștiate. Blair se întoarce spre mine și Kitt, vorbind despre numai molima știe ce. În general, Kitt este un bărbat mult mai bun decât mine, și mai ales când vine vorba despre ea. Vorbește dezinvolt în timp ce eu îi ofer atenția mea mâncării dinaintea mea. Vocea tatălui întrerupe brusc zgomotul conversației.

– Deci... Ridic privirea și văd că se uită la Paedyn, intrigat. Aceasta este fata care te-a salvat pe alee?

„Asta după ce m-a jefuit."

Simt că ochii tuturor se îndreaptă spre noi, toți ascultând conversația. Paedyn își lasă ușor furculița și se uită la rege cu atâta intensitate în privire, încât îmi amintește pentru scurt timp de Blair. O anumită emoție îi întunecă ochii în timp ce se uită la el – o emoție pe care încearcă să o ascundă. Nu am timp să încerc să o descifrez înainte ca ea să-și transforme trăsăturile și să le dea un aer neutru, cât ai clipi.

– Da, i-am salvat viața. Nu-i așa, Alteță?

Își îndreaptă atenția spre mine, zâmbetul ei transformându-se într-o provocare.

– Deci, până la urmă, îmi cunoști titulatura. Cuvintele îmi sunt scăldate în sarcasm, în timp ce un zâmbet îmi

joacă în colțurile buzelor. Vezi tu, nu eram sigur. Pentru că atunci, pe alee, mi-ai zis cumva foarte, foarte diferit.

Zâmbetul ei este doar dinți.

– Sunt sigură că oricum te-am numit a fost justificat. O pauză. Și precis. Un zâmbet. Și meritat.

„Ticălos îngâmfat."

Ochii ei, zâmbetul ei, tonul ei, toate strigă cele două cuvinte. Strigă titulatura cu care m-a gratulat.

– Și care era titlul tău? Salvatoarea de Argint?

Pufnesc și râd încet.

– Ți se potrivește. Știu cât de mult îți plac *arginții*.

Zâmbetul rece al lui Paedyn pălește din pricina sensului ascuns al cuvintelor mele.

E enervată. Sunt amuzat.

Sentimentele mamei le oglindesc clar pe ale lui Paedyn, pentru că ea îmi aruncă o privire înainte de a spune:

– Mulțumesc, Paedyn, că l-ai ajutat pe Kai. Gestul nu a trecut neobservat nici de noi, nici de oameni, din moment ce te-au dorit la întreceri.

Paedyn pleacă ușor capul și îi zâmbește blând, deși nu și cu ochii. La sunetul vocii tatălui meu, zâmbetul ei șovăie.

– Trebuie să spun că nu am mai întâlnit vreodată un Clarvăzător. Se uită la ea curios. Puterile tale sunt... neobișnuite.

Paedyn se relaxează și râde încet.

– Da, ei bine, tatăl meu spunea că este un dar rar, dar mic, pe care nu mulți oameni îl au. Presupun că partea cea mai utilă a abilității mele este că nu sunt afectată de Anihilatori și nici de fiul vostru, se pare.

O șuviță de păr argintiu îi cade în ochi, iar ea și-o trece în spatele urechii, cu un aer distras, în timp ce restul mesenilor revin la conversațiile lor anterioare, aparent plictisiți să o urmărească pe aceasta.

– A, da, tatăl tău. Adam Gray a fost un mare Vindecător. Un om foarte educat, spune tata, căzut pe gânduri.

Paedyn devine rigidă pe scaun.

– L-ați... Își drege glasul. L-ați cunoscut pe tatăl meu?

– Da. Obișnuia să vină la palat în sezonul febrelor, pentru a-i ajuta pe medicii noștri de la curte, când erau prea mulți pacienți de îngrijit.

Paedyn încuviințează din cap.

– Da, îmi amintesc că făcea asta în fiecare iarnă.

Conversația lor este întreruptă atunci când servitorii se revarsă din nou în încăpere pentru a elibera mesele. Iau farfurii și argintărie înainte de a dispărea înapoi pe hol, lăsând totul fără pată în urma lor. Tata și mama se ridică de parcă ar fi o singură ființă.

– Odihniți-vă, Elite! Antrenamentele voastre încep mâine.

Cu aceste ultime cuvinte din partea regelui, se întorc și ies pe ușile mărețe. O undă de tăcere adie înainte ca scaunele să facă zgomot pe podeaua de marmură și toată lumea să se ridice. Trei gardieni imperiali se îndreaptă către noile Elite, gata să le însoțească înapoi în camerele lor. Mă uit cum un gardian tânăr și roșcat se îndreaptă spre Paedyn cu un rânjet. Și, deodată, pășesc între ei înainte să mă pot opri.

– Preiau eu de aici.

Se uită la mine, confuz.

– Sire, trebuie să o însoțesc…

– Sunt perfect conștient. Și sunt perfect capabil să mă asigur că ajunge în camera ei, nu ești de acord?

– Da, Majestate.

Și, cu asta, își înclină capul spre Paedyn înainte de a ieși cu pași mari din sală. Mă uit la ea, expresia de confuzie de pe chipul ei oglindind-o pe cea a băiatului. Și apoi mă întorc și ies pe uși, fără să aștept ca ea să mă ajungă din urmă. Ea pufnește înainte ca zgomotul cizmelor ei cu toc să înceapă să răsune în spatele meu.

– De ce impulsul brusc de a fi un gentleman? mă întreabă ea sec din spate.

Mă opresc și mă răsucesc pe călcâie, privind-o în timp ce se îndreaptă spre mine, privirea mea trecând scurt peste ea.

– Nu te obișnui cu asta! spun eu cu un zâmbet rapid. Camera mea se întâmplă să fie vizavi de a ta, așa că aș putea la fel de bine să fiu un gentleman doar de această dată.

Îmi bag mâinile în buzunare când începem să mergem din nou, de data asta cu ea lângă mine.

– Și de ce ar rămâne un prinț în aripa din palat rezervată concurenților?

– Ei bine, în caz că n-ai observat, și eu sunt un concurent la Întreceri.

Ea râde fără umor.

– Da, am observat, întâmplător. Dar am crezut că prințul trebuie să aibă o cameră mare, plină de servitori care îl așteaptă să-l slugărească, nu?

Întrebarea ei este acuzatoare, cuvinte frumoase împletite cu venin.

– O, nu-ți face griji, am și așa ceva, răspund eu cu detașare și o aud pufnind batjocoritor lângă mine.

Are dreptate doar parțial. Am o cameră mare, deși refuz să las servitorii să se ocupe de mine.

– Toți concurenții trebuie să aibă aceleași condiții de viață înaintea și în timpul probelor. În acest fel, nimeni nu poate acuza pe altcineva că este favorizat sau că deține un avantaj.

Ne oprim în dreptul camerei ei, iar ea se întoarce să fie complet cu fața înspre mine. Arată ca și cum ar da să râdă iar, dar, când vorbește, cuvintele îi sunt amare.

– Doar pentru că stăm în camere asemănătoare nu înseamnă că unii nu au un avantaj.

Rămân tăcut, gândindu-mă o clipă la ce a spus. Dacă aș fi un om de rând aruncat în întreceri, pus să concureze împotriva unor Elite care posedă printre cele mai puternice abilități, nu mă îndoiesc că m-aș simți altfel decât ea. Puterea ei nu e ceva ce-ar putea întrebuința ca armă, la fel ca noi, ceilalți. E obligată să se bazeze pe propriile puteri mai degrabă decât pe puterea unei abilități.

Mă gândesc brusc la cum s-a luptat cu Anihilatorul, atât de pricepută și de sigură pe ea. Poate că are o șansă mai mare să supraviețuiască acestor Întreceri decât crede.

Îi văd privirea îndreptată, peste umărul meu, la ușa pe care în prezent o blochez. Deschide gura să spună ceva, atrăgându-mi atenția spre buza ei de jos, a cărei rană se vindecă.

Dintr-un impuls pe care se pare că nu reușesc să îl ignor, îi prind bărbia cu degetele și îi ridic fața înspre a mea. E prea uluită ca să facă vreo mișcare, iar eu profit de asta.

– Aș fi crezut că poți să eviți o lovitură directă ca asta. Poate că nu ești o luptătoare așa bună cum credeam.

Ridic din umeri și îi înclin capul înspre lumină, examinându-i calm tăietura inflamată de la buză. O, dar nu mai stă acolo uluită, nemișcată și tăcută. Cu o mișcare iute, îmi prinde încheietura de sub bărbia ei și mi-o răsucește cu o smucitură, trimițându-mi săgeți de durere în braț. Apoi mă înșfacă de cămașă și mă împinge în perete. Mâna ei liberă îmi găsește pumnalul prins la cingătoare, pe șold, și îl scoate, lipind lama ascuțită de gâtul meu.

– Ai dori să afli cât de pricepută sunt în luptă?

Se uită calmă la mine, iar ochii îi sclipesc amuzați de situația în care mă aflu. Îi place să-l vadă pe prinț înghesuit la perete. Și nu orice prinț: viitorul Executant.

Mă sprijin de piatra rece, râzând întunecat, în timp ce îmi strecor mâinile lejer în buzunare. Asta o face doar să apese lama mai tare pe gâtul meu, amenințând că o să curgă sânge.

„Mică și rea, este?"

– Atenție, Alteță! Nu aș vrea să vărs sânge regal.

Mă ia în râs, și este o încercare adorabilă. Mă aplec spre ea, lăsând oțelul ascuțit al propriei lame să mi se afunde în gât, trasând o linie subțire de sânge fierbinte.

– Ai grijă, dragă! Uiți că vărsarea de sânge e ceea ce fac cel mai bine.

Ne uităm unul la altul. Mă privește cu o expresie pe care nu prea o pot citi, dar își revine repede, deturnând cu ușurință conversația.

– Unul dintre gardienii voștri mi-a făcut asta. Își desface pumnul de pe cămașa mea și face un semn spre buză. Apropo, l-ai întrebat până la urmă de mine? Sunt sigură că a avut multe de spus.

Îl întrebasem, iar el chiar avusese multe de zis. După ce am vorbit cu fiecare gardian alocat rotației de dimineață, unul a menționat recenta lui întâlnire cu Clarvăzătoarea. Disprețul individului față de Paedyn a fost mai mult decât evident, în timp ce a redat ce simțise ea de la el. Și totuși, nu a menționat că a lovit-o. Poate că îl voi scăpa de una din mâini, astfel încât să nu mai aibă niciodată ocazia să o ridice asupra unei femei.

– Am vorbit cu el, da, spun eu încet. Deși se pare că o să mai avem o conversație în viitorul apropiat.

Ochii ei trec scurt peste fața mea, făcându-mă să mă simt anormal și enervant de neliniștit sub privirea ei. Îmi dreg glasul și mă uit în jos, spre cuțitul pe care încă îl ține ferm la gâtul meu.

– Credeam că am stabilit că știi cine sunt, corect?

Colțurile buzelor mi se răsucesc în sus când o spun, amintindu-mi întâlnirea noastră de pe alee. Când eu eram cel care o țintuia de zid.

– Știu, zice ea și e atât de aproape de fața mea, că îi pot observa toate nuanțele de albastru ale ochilor. Am zis-o și o repet. Un nemernic încrezut?

Râd, ceea ce face ca pumnalul să se afunde mai mult în carnea mea.

– În plus, nu contează cine ești. Privirea ei coboară spre podea pentru scurt timp, înainte de a se fixa înapoi asupra mea. Suntem în competiție unul cu celălalt acum. Fără *favoritisme*, mai știi? Tu ai spus-o.

„Prea bine. O să-i fac jocul."

Scot o mână din buzunar și mă întind în spatele ei, încet, susținându-i privirea tot timpul. Se uită la mine, cu o expresie de confuzie pe chip, deși ține ferm cuțitul. Și ea, și eu știm că nu îmi va tăia gâtul, așa că nu sunt deloc îngrijorat în timp ce continui să-mi înfășor brațul în spatele ei până când degetele mele se ating de mânerul rece al unui pumnal înfipt în betelia pantalonilor ei.

Știam că era acolo, am văzut soarele reflectat pe mânerul argintiu când ea s-a ridicat de la masă, întorcându-se cu spatele la mine.

Zâmbindu-i în timp ce mă uit în jos la ea, scot pumnalul încet, degetele mele atingându-i pentru scurt timp partea de jos a spatelui. Cred că aud cel mai slab gâfâit ieșindu-i de pe buze, în timp ce îi apăs propriul cuțit pe gât, oglindind ceea ce îmi face ea.

– Ai dreptate. Concurăm unul împotriva celuilalt acum. Râd încet. Deci cred că aș face bine să mă străduiesc.

Ne privim lung pentru o vreme. Privirea ei este neclintită, aducându-mi aminte de oceanul liniștit, de calmul de dinaintea furtunii.

– Fii atent la cuvintele mele, prințe! Eu voi fi pierzania ta.

Mă aplec înspre ea, ignorând cuțitul de pe gâtul meu în timp ce murmur:

– O, dragă, aștept cu nerăbdare!

Trece mult prea mult timp.

Și apoi...

Încet, surprinzător, ea lasă în jos cuțitul de la gâtul meu. Și eu cobor pumnalul – pumnalul ei – și îl pun în mâna ei care e în așteptare, întinsă. Se mișcă să se îndepărteze, să plece de lângă mine și această conversație, dar eu îi prind încheietura mâinii. Rămâne nemișcată la atingerea mea, iar ochii mei se fixează asupra ochilor ei, în timp ce îi ghidez mâna și cuțitul strâns în ea spre pieptul meu. Lama pătată cu propriul meu sânge se întâlnește cu țesătura cămășii mele, iar degetele ei îmi ating pieptul în timp ce îi șterg pumnalul.

– Uite că tot s-a ajuns la vărsare de sânge regal, spun cu un oftat.

Ea expiră încet.

– Urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

– Deci ar trebui să mă obișnuiesc cu asta?

– Ar trebui să te aștepți la asta.

Zâmbesc.

– Atunci aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire!

Îi fac cu ochiul, iar ea își dă ochii peste cap înainte de a-mi strecura pumnalul înapoi în teacă și de a-l vârî pe al ei în betelia pantalonilor. Iar apoi trece pe lângă brațul meu și se îndreaptă spre ușa camerei ei.

– O plăcere, ca întotdeauna, spun eu, mergând cu pași mari spre camera mea de partea cealaltă a holului.

– Din păcate, mă tem că nu pot spune același lucru.

Zăresc un zâmbet înainte ca ea să pășească în camera ei, închizând ușa.

De îndată ce mă aflu de cealaltă parte a ușii mele, mă plimb prin camera care se întâmplă să fie chiar vizavi de a ei. Degetele mele se îndreaptă spre gât, simțind căldura lipicioasă a sângelui meu acolo.

„Fata asta ar putea fi pierzania mea. La propriu."

Capitolul 13

Paedyn

Transpirația mi se prelinge pe frunte și mi se lipește de gene.

„Sunt atât de ieșită din formă."

După trei zile lungi de antrenament, tot corpul mă doare și țipă la mine să mă opresc. Anii de când trăiesc pe stradă și-au luat tributul, lăsându-mă mai lipsită de forță decât îmi dădeam seama, în ciuda alergăturilor mele obișnuite ca să scap de gardieni și a escaladării de hornuri.

Îmi las capul în jos și îmi duc în dreptul ochilor marginea bluzei murdare de pământ, pufnind în timp ce îmi șterg broboanele de sudoare de pe față. Sunt groaznic de murdară. Și, din păcate, mă simt cel mai normal de când am ajuns la palat.

Un copac înalt, căptușit cu material textil, se profilează în fața mea, urmele pumnilor mei fiind încă vizibile în pernele aspre care se înfășoară în jurul trunchiului. Sunt deja de ore bune pe terenul de antrenament, împreună cu ceilalți concurenți, făcând diverse exerciții sau luptându-ne între noi.

Terenul nici nu se compară cu ringul noroios unde am crescut și m-am antrenat. Mă întorc și mă sprijin de copacul căptușit, plimbându-mi privirea asupra duzinii de ringuri mari împrăștiate în curtea cu iarbă unde se află în prezent majoritatea concurenților mei.

Rastelele largi, din lemn, pline cu arme și scuturi, toate noi și care așteaptă să fie folosite, însoțesc fiecare dintre ringuri. Nu am mai văzut așa ceva. Atâtea arme la dispoziția mea. Atât de multe arme care se irosesc. Ochii mi se plimbă peste terenul de antrenament. Oriunde mă uit, adversarii mei exersează, se întind, se luptă între ei și sunt la fel de murdari și de asudați ca mine. Toți par să evite deocamdată să se antreneze cu abilitățile lor, probabil așteptând să-și arate puterile abia la interviuri.

Doar gândul mă face să învârt neliniștită inelul de pe degetul mare. Mâine pe vremea asta ne vom prezenta în

fața regatului Ilya în timp ce încercăm să câștigăm simpatia oamenilor. Din puținul pe care l-am aflat de la Ellie, interviurile reprezintă modul în care oamenii aleg pe cine doresc să susțină în întreceri. Este timpul ca Elitele să-și arate puterea, să vorbească despre propria persoană și să încerce să câștige voturile oamenilor.

Și exact asta trebuie să fac și eu: să câștig oamenii. Ei joacă un rol vital în aceste jocuri întortocheate, și, cu cât un concurent primește mai multe voturi, cu atât mai mult îi crește scorul. Oftez și inspir aerul umed, mirosind a iarbă proaspătă, a pământ și a transpirație din plin. Sunt ușurată să mă antrenez, să fac ceva cu mâinile pentru a-mi împiedica mintea să rătăcească înspre gânduri periculos de dăunătoare. Cum ar fi Întrecerile și posibilitatea – probabilitatea – morții mele iminente.

Sunt smulsă din gânduri când ochii îmi aterizează pe o piele bronzată. Cum soarele amiezii bate puternic, băieții au renunțat de mult la cămășile transpirate. Și este enervant de... dăunător pentru atenție.

Kitt și Kai se învârt unul în jurul celuilalt într-un ring, zâmbind în timp ce schimbă cuvinte, părând că se confruntă verbal înainte de a începe să o facă și fizic. Frații par în largul lor, mulțumiți de acest moment împreună.

Deși viitorul rege nu este un concurent la Întreceri, asta nu pare să-l împiedice să se antreneze și să mănânce cu noi ca și cum ar fi unul. M-am ținut la distanță atât față de frați, cât și față de ceilalți concurenți, căci tensiunea dintre noi toți crește pe zi ce trece.

Privirea îmi rătăcește înapoi la băieți, urmărind tatuajul întunecat identic, cu tușe răsucite, chiar deasupra inimilor lor. Chiar și de la distanța asta, pot distinge simbolul forței Ilyei gravat pe pielea lor. Creasta în sine este simplă, constând din vârtejuri groase, toate conectate într-un diamant lateral. Se presupune că reprezintă diferitele puteri și modul în care toate lucrează împreună, reprezentând, de asemenea, cele patru repere care înconjoară Ilya. Muntele Plummet la nord, Marea Puțin Adâncă la vest, Deșertul Pârjol la est și Pădurea Șoaptelor la sud – toate se unesc pentru a crea un diamant în jurul orașului.

Clipesc și îmi smulg privirea de la frați înainte de a mă întoarce spre copac, simțind brusc nevoia de a lovi din nou ceva. Mă învârt și trag o lovitură zdravănă în pernele groase, provocând o bufnitură satisfăcătoare. Transpirația mi se prelinge pe trup în șiroaie, chiar și după ce m-am dezbrăcat în maioul subțire, care este acum umed și lipit deloc confortabil de mine. Pantalonii mei negri, pe corp, sunt fierbinți la atingere sub soarele care parcă mă gătește, și îi rulez aproape până la genunchi, tentată să-i smulg naibii pe nenorociți.

Lovesc în copacul capitonat până când degetele îmi sunt roșii și iritate, înainte de a-mi sprijini fruntea transpirată de pernă, gâfâind ușor. Îmi înăbuș geamătul înainte să mă forțez să mă îndrept spre cel mai apropiat rastel de arme. Degetele îmi dansează de-a lungul frumoaselor cuțite de aruncare care zac nevinovate pe suport. Netezimea, ascuțimea pură a acestor cuțite mă fac să îmi doresc să arunc cu ele. Îmi îndrept atenția către ținta aflată la aproape zece metri în fața mea și încep să îngrop mai multe cuțite adânc în lemnul aspru. Intru într-un ritm, lăsându-mi corpul să se relaxeze cu fiecare cuțit pe care îl las să zboare. Mă simt concentrată. Mă simt năucită.

„Mi-a lipsit."

Îmi las mintea să rătăcească, urmărind cum cuțitele își întâlnesc ținta. Deodată, sunt din nou în curtea mea, aruncând cu lame mici și mizerabile în coaja aspră a unui copac. Tatăl meu se plimbă prin spatele meu, punându-mi întrebări încontinuu. Întrebări despre ce e în jurul meu, despre lucruri pe care ar trebui să le observ în câteva secunde, chiar dacă mintea mea se concentrează asupra lamelor care se afundă în ținta lor.

Aproape că aud pașii tatălui meu pe pământul din spatele meu.

Vâjâitul familiar al unui cuțit spintecând aerul mă face să mă feresc instinctiv, simțind șoapta unei lame deasupra capului meu înainte de a ridica privirea exact la timp pentru a vedea cuțitul cum se afundă în țintă.

„O aruncare frumoasă."

Dar sunt mult prea iritată ca s-o admir. Mă îndrept și mă învârt pe călcâie, cu ochii ațintiți asupra ochilor cenușii aflați la câțiva metri distanță. Imaginea perfectă a

nevinovăției: mâinile deja în buzunare, părul ciufulit sub briză și un zâmbet leneș pe buze.

– Bune reflexe, Gray!

„Înfumuratul ăsta de..."

– Ce *naiba* e în neregulă cu tine? Mă reped spre Kai, reducând distanța dintre noi în câteva secunde. Ce se-ntâmpla dacă nu mă lăsam pe vine, ha?

El ridică din umeri. *Ridică din umeri!*

– Păi, aș fi avut mai puțină concurență de care să-mi fac griji.

– Deci recunoști că sunt o amenințare pentru tine?

– Nu am spus niciodată asta.

– Dar asta ai lăsat să se înțeleagă.

– Nu te flata singură!

Pieptul îmi saltă în timp ce îi susțin privirea. O singură gropiță își face apariția când el se uită în jos la mine, cu colțul gurii înclinat de amuzament. Iar dorința de a-i arde una nu face decât să crească în mine.

– Știam că te vei feri, Gray, murmură el, buzele zvâcnindu-i după folosirea numelui meu de familie.

Un fior rece mi se scurge pe șira spinării, în ciuda faptului că soarele îmi bate pe spate, când el se apropie și mai mult pentru a-mi șopti ceva la ureche.

Dar nu aflu ce voia să spună. O înțepătură de durere îmi străpunge urechea, și tresar din cauza șocului. Aud zgomotul unui cuțit lovind ținta din spatele nostru și ridic privirea peste umărul lui Kai pentru a o vedea pe Blair cu mâna întinsă. Un zâmbet îi răsucește buzele roșii, dar ochii ei întunecați trec de la mine la Kai. Duc o mână la ureche, unde degetele mele sunt rapid acoperite cu sânge lipicios. Ea a aruncat cuțitul în zbor către țintă, dar nu înainte de a-și lăsa amprenta asupra mea.

„M-a tăiat. Dinadins."

Un mușchi zvâcnește în bărbia lui Kai, singurul indiciu al furiei lui. Rămâne aplecat asupra mea, refuzând să se întoarcă spre Blair, în timp ce mă acoperă pe jumătate de ea cu trupul lui.

– Cam teritorială, Blair, așa-i? spun eu, uitându-mă de la Kai către privirea ei aprinsă.

În mod clar nu-i plăcea faptul că prințul acorda atenție altcuiva, chiar dacă acea atenție însemna să arunce cuțite

în direcția mea. Poate că-i ceva care-i place ei. Ea ignoră întrebarea mea, pe un ton îngâmfat.

– M-am gândit să îmi marchez ținta înainte de a începe Întrecerile.

Apoi se răsucește pe călcâie și se îndepărtează cu pași mari, lăsându-mă să mă uit în urma ei. Înghit în sec, simțindu-mă mai mică și mai slabă decât m-am simțit vreodată. Demonstrația lui Blair mi-a reamintit cât de ușor ar fi pentru oricare dintre aceste Elite să pună capăt vieții mele de Obișnuit.

„Ea m-a marcat."

– Ți se murdărește părul de sânge, dragă.

Ochii mei se îndreaptă spre Kai, care încă e aplecat asupra mea, evaluându-mi rana cu privirea lui pătrunzătoare. Ridic mâna, intenționând să-mi dau părul după urechea însângerată, când mâna lui mă prinde de încheietură.

– Nu, oftează el, iar bătăturile lui îmi ating pielea în timp ce îmi trage mâna în dreptul feței lui și face semn din cap spre degetele mele însângerate. Dacă nu cumva vrei și mai mult sânge în păr.

Încerc să nu rămân cu gura căscată la el, iar asta nu face decât să-i accentueze zâmbetul.

– De ce ești…

– … Un gentleman? îmi continuă el ideea, oftând de parcă nici el nu ar ști răspunsul. Să zicem că se întâmplă să știu cât de greu este să speli sângele din păr, așa că nu te invidiez pentru actuala situație. Ochii lui rătăcesc peste rana care ustură și peste sângele pe care îl simt picurând din ea. Apoi îmi lasă mâna, înainte de a-mi da cu grijă părul după ureche, mormăind: Faci mizerie, Gray!

Clipesc la el, întrebându-mă vag dacă o rană atât de superficială m-a făcut să pierd suficient sânge încât să am halucinații. Ceva trebuie să fie îngrozitor de greșit, fiindcă viitorul Executant tocmai mi-a dat părul în spatele urechii, astfel încât să nu se umple și mai mult de sânge.

– Întoarce-te!

Ordinul mă readuce la realitate.

„Minunatul viitor Executant." Sprâncenele i se ridică în expectativă, așteptând să mă supun ordinului. În schimb, cuvintele care îmi ies din gură sunt:

– Şi de ce aş face asta?

Vocea lui e plată.

– Pentru că aşa ţi-am spus eu.

– Şi asta ar trebui să însemne ceva pentru mine?

„Joc un joc foarte, foarte periculos."

El surâde slab.

– Prea bine.

Apoi trece brusc în spatele meu, mormăind:

– Mică şi-ncăpăţânată.

Degetele aspre îmi ating ceafa. Mi se taie respiraţia în timp ce îmi prinde părul în mâini, adunându-mi şuviţele de pe faţă şi ţinându-le departe de urechea mea însângerată.

– Ce tot... Mă opresc brusc, simţind modelul pe care îl ţese uşor. Nu cumva... îmi *împleteşti* părul?

– De ce pari aşa mirată? mă întreabă el simplu, fără să ştie că am gura căscată din pricina şocului. Vocea îi e plină de înfumurare şi are o undă de provocare în timp ce spune: Ce, ai nevoie să te învăţ cum se face?

– Nu, n-am nevoie să mă înveţi... Mă opresc şi trag aer în piept. Dar cum de ştii să împleteşti părul?

El pufneşte într-un hohot de râs care îmi face să fluture părul de la ceafă.

– O spui de parcă ar fi ceva greu.

Suntem tăcuţi pentru o clipă, iar atingerea degetelor lui care îmi coboară pe spate mă face să rămân nemişcată. Îmi dreg glasul.

– Parcă mi-ai spus să nu mă obişnuiesc să faci pe gentlemanul?

Practic îi aud zâmbetul din glas când spune:

– Şi îmi menţin acea afirmaţie.

– Atunci de ce faci asta?

El oftează. Degetele lui îmi alunecă pe braţ şi aproape că sar la atingerea bruscă a bătăturilor lui. Se opresc pe cureluşa înfăşurată în jurul încheieturii mele înainte de a o trage pentru a începe să-mi prindă părul.

– Poftim, zice el, trecând în faţa mea în timp ce-mi dă peste umăr coada lungă.

Apoi trage de ea, admirându-şi lucrarea cu un zâmbet care îi dezvăluie gropiţele. Mă uit în jos la împletitură şi

îmi înăbuş un pufnet la vederea mai multor şuviţe care ies în afară.

– Parcă ziceai că nu-i greu pentru tine?

Râd în timp ce îi spun:

– Ştii că tot părul ar trebui prins în împletitură, corect?

– Ciudat mod de a spune „Mulţumesc", dar presupun că este cel mai bun de care o să am parte de la tine. Se apleacă mai aproape, cu buzele curbate într-un rânjet batjocoritor. Poate că, dacă tot nu mă laşi să te învăţ cum să împleteşti părul, o să iei în calcul să mă laşi să te învăţ nişte bune maniere.

Aproape că mă sufoc de râs la gândul că viitorul Executant mă va învăţa bunele maniere. Ochii lui se opresc scurt asupra urechii mele înainte ca el să facă un pas în spate, băgându-şi mâinile în buzunare.

– Ar trebui să te vindeci înainte de interviurile de mâine, spune el degajat, arătând cu capul către rana mea. Nu am vrea ca semnul lăsat de Blair să devină cicatrice.

Înţepătura bruscă din acele cuvinte mă uimeşte pentru o clipă, în timp ce îl studiez în tăcerea crescândă.

– Nu, reuşesc să zic în cele din urmă, nu am vrea asta.

Privirea lui se îndreaptă din nou spre mine înainte ca el să se întoarcă, aruncând un zâmbet peste umăr.

– Succes mâine, Gray!

Nu mă obosesc să mă străduiesc să zâmbesc.

– Dacă aş avea vreun pic de maniere, ţi-aş ura şi eu ţie succes, prinţe. Dar m-ai informat deja că nu le am.

El râde, iar sunetul îmi şerpuieşte pe şira spinării în timp ce el continuă să se îndepărteze cu paşi mari. Când el nu mai e acolo să-mi distragă atenţia, urechea mă usturā cu furie când pornesc înapoi spre castel, preocupată de un singur gând.

„Nu mi-a răspuns la întrebare."

Capitolul 14

Paedyn

Oțelul rece al inelului tatălui meu nu prea reușește să mă calmeze când îl învârt pe degetul mare. Degete blânde alunecă prin părul meu, prinzând cu agrafe și trăgând de șuvițele dezordonate. Între atingerile liniștitoare ale lui Ellie și bancheta moale a măsuței de toaletă pe care sunt prăbușită în prezent, pleoapele mele căzute amenință să mă tragă înapoi în somnul agitat, cu toate că mintea-mi gonește sălbatic. Probabil că Ellie vede îngrijorarea și oboseala întipărite pe chipul meu, pentru că îmi oferă un zâmbet plin de compasiune în oglindă.

– Cum te simți? Știi tu, legat de interviuri?

Învârtirea constantă a inelului meu nu încetinește niciodată, deși nici nervii mei nu se calmează niciodată.

– Ei, bine, nu am idee la ce să mă aștept. Și, dacă merge prost...

Tărăgănez cuvintele, în timp ce Ellie încuviințează din cap spre mine în oglindă, fără a fi nevoie să-mi termin gândul.

– Nu te gândi prea mult la asta! O să fii bine, mă asigură ea în timp ce continuă să-mi prindă părul. În plus, oamenii nu se pot opri să vorbească despre Salvatoarea de Argint.

„Salvatoarea de Argint."

Aproape că râd de porecla pe care am primit-o. Dacă lumea ar ști cu adevărat de ce am reușit să opresc Anihilatorul, nu mi-ar mai spune Salvatoarea. De fapt, nu mi-ar spune nimic, pentru că aș deveni un alt Obișnuit mort care nu merită un nume, un titlu, o amintire.

Un coc elegant îmi stă la baza cefei când Ellie termină, agrafe strălucitoare îl țin la locul lui, în timp ce cârlionți argintii îmi înconjoară fața pudrată și genele întunecate. După multă deliberare, alegem o rochie de un albastru-deschis, fără mâneci. Elegantă, dar nu prea țipătoare.

– Vei dori să faci o impresie bună, și cred că aceasta va fi de efect, spune Ellie zâmbind.

De îndată ce mă strecor în rochie, sunt târâtă spre oglindă, astfel încât Ellie să-și poată admira opera. Cu părul aranjat, machiată și în rochia albastră care îmi îmbrățișează trupul, aproape că arăt ca și cum aș aparține

acestui loc. Ca și cum n-aș fi dormit pe străzi în ultimii cinci ani din viața mea. O bătaie în ușă mă face să tresar îndeajuns încât să nu mă mai uit la reflexia mea.

– Ești gata?

Lenny așteaptă în afara ușii când Ellie mă împinge pe hol, aruncându-i o privire timidă înainte de a se retrage în camera mea. El îmi zâmbește relaxat înainte de a mă conduce înapoi la ușile principale ale castelului și în curtea scăldată de soare de cealaltă parte a acestora. Nu suntem singuri. Majoritatea celorlalți concurenți se plimbă încordați, în vreme ce restul ies încet din castel. În curând, gardienii vin și se alătură grupului nostru, care stă pur și simplu.

– Ce se petrece? suflu către Lenny, care încă stă lângă mine.

– Noi, zice el făcând un gest către ceilalți gardieni imperiali, vă escortăm pe toți la arenă.

Ochii mei se îndreaptă spre structura care se profilează, nevinovată, în apropiere. Nu am mai fost niciodată la nici unul dintre interviurile concurenților, așa că nu am avut niciodată plăcerea de a mă înghesui în tribunele arenei alături de mii de locuitori ai Ilyei. I s-a acordat numele lipsit de originalitate de Arena Bolului datorită formei înclinate, asemănătoare unui bol, a stadionului mare, în care nu credeam că voi păși vreodată.

Grupul stabilește un ritm lejer în timp ce ne îndreptăm către arenă, cu gardienii flancându-ne pe toate laturile. Este la mai puțin de un kilometru și jumătate de palat, și sunt mulțumită să studiez împrejurimile în timp ce mergem pe poteca cu pietriș. Deasupra noastră se profilează copaci răsuciți și aplecați, încântător de ciudați prin felul în care soarele curge prin frunzele lor, aruncând pete de lumină pe pământul de dedesubt. Flori de un alb strălucitor, precum și de un roz-deschis sunt presărate pe crengi în timp ce unele se scutură, așternând petale pe jos.

Mă las să ajung la coada grupului, urmărindu-mi adversarii în timp ce ei merg în fața mea. Toți băieții poartă diverse variante de pantaloni pe picior și cămăși colorate, cu nasturi, în timp ce fetele poartă rochii elegante, dar simple.

Braxton și Sadie vorbesc pe un ton șoptit, cu zâmbete ezitante, în timp ce Andy își tot întinde piciorul ca să-i prindă glezna lui Jax, făcându-l să se împiedice în timp ce ea rânjește. Ochii mi se îndreaptă spre Hera, care e tăcută în vreme ce se uită în jur cu uimire la tunelul de copaci care mărginește calea. Ace, pe de altă parte, are nasul atât de sus, încât mă îndoiesc că poate vedea ce-i în fața lui.

În cele din urmă, privirea mi se îndreaptă spre cele două siluete înalte care merg cu pași mari în fața grupului. Kitt și Kai chicotesc discret, lucru aparent obișnuit când ei doi sunt împreună. Încă o dată, viitorul rege se amestecă printre concurenți, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva și-ar dori să facă parte din aceste Întreceri defecte.

Blair se bagă între cei doi frați, râzând la ceva spus de unul din ei. Atât părul ei liliachiu, cât și rochia bleumarin lucioasă sclipesc în lumina soarelui, creând iluzia că un reflector o urmărește constant. Folosește orice pretext pentru a-i atinge pe băieți, ceea ce numai subtilă n-o face. Știe ce vrea, și este clar că îl vrea pe unul din ei. Mai că-i admir perseverența.

Merg în liniște în timp ce văd petalele roz căzând din copaci, plutind spre pământ cu o adiere blândă...

– Văd că ai găsit ceva de îmbrăcat.

Vocea adâncă de lângă mine mă face să tresar, și înjur în barbă văzând că viitorul rege e brusc lângă mine. El chicotește drept răspuns la expresia uluită de pe chipul meu, și mă lupt cu dorința de a-l îmbrânci pentru că m-a speriat așa. Inspir adânc înainte de a-i întâlni privirea verde precum frunzele care atârnă deasupra noastră, precum ochii tatălui său.

„Ochii regelui."

Revelația aceasta bruscă mă face să mă clatin. Mă forțez să-mi înghit dezgustul față de acest om și de regatul corupt pe care îl va conduce precum tatăl său. Respirând adânc, îmi amintesc să fiu civilizată, politicoasă.

„Joacă rolul!"

– Da, dar nu-mi pot asuma toate meritele. Mă uit în jos la rochia mea de un albastru-deschis, care se umflă în adierea blândă a brizei. Lui Ellie trebuie să-i mulțumesc pentru asta.

– Ah, da. Rânjetul viitorului rege mă tachinează, mă surprinde. Ellie, servitoarea de care ai insistat că nu ai nevoie?

– Chiar ea, răspund eu sec. Știi, am crezut că mă place, dar se pare că vrea să mă chinuiască, de fapt, cu pantofii ăștia.

Simt deja că picioarele încep să facă bășici de la încălțările prea strâmte, cu barete, pe care Ellie a insistat să le port. El râde din nou, un sunet luminos și contagios care reușește să mă facă să nu mă simt în largul meu.

– Nu te invidiez și nu invidiez nici bășicile pe care o să le ai. Un mic zâmbet îi curbează buzele în timp ce face un gest înspre mine. Dar îți vin bine.

– Mulțumesc...

Cuvântul iese sunând mai mult ca o întrebare decât mi-am propus. Întotdeauna am presupus că viitorul rege va fi rece, calculat – mai asemănător cu fratele lui, cel puțin. Dar Kitt pare a fi exact opusul, ceea ce mă încurcă, având în vedere cine este tatăl lui și ce îi rezervă viitorul.

Pierdută în gânduri, ridic privirea și văd silueta uriașă a Bolului care se apropie, așteptându-ne la capătul tunelului format din copaci. Este enorm. În afară de castel, nu am văzut niciodată o structură atât de mare.

Simt că ceva aterizează deasupra capului meu și tresalt speriată. Kitt scoate un hohot de râs când se întinde și îmi ia obiectul din păr, făcându-mă să tresar. Reacția nu trece neobservată, iar sprâncenele lui se încruntă.

„Nu joc prea bine rolul."

Ștergându-mi expresia de neliniște de pe chip, care cred că se vede de la o poștă, încerc un zâmbet slab în timp ce mă uit la floarea roz pe care o învârte acum între degete. Ridic privirea, văzând câteva petale agățate de părul dezordonat al lui Kitt.

– Știi, spune el încet, punând floarea la loc pe capul meu, și asta îți vine bine.

Trag adânc aer în piept și forțez un zâmbet mai energic.

– Aș putea spune același lucru despre tine, zic eu, arătând spre părul lui blond plin de petale.

Îmi întoarce zâmbetul în timp ce trece o mână prin păr, nefăcând mare lucru ca să îl scuture de florile ce-i creează o coroană în vârful capului.

– Ei bine, acum, ne asortăm, spune el simplu, cu privirea scrutătoare.

Mă uit în altă parte, simțindu-i în continuare privirea asupra chipului meu, în timp ce încerc din răsputeri să par calmă, adunată.

– Arăți... Face o pauză, încercând să găsească un cuvânt potrivit. Neliniștită.

„Calmă și adunată pe naiba."

Îi ofer un zâmbet rapid, care nu mi se reflectă și în ochi.

– Ei bine, să sperăm că și neliniștea îmi vine bine.

– Ești agitată din cauza interviurilor sau din alt motiv?

Cuvintele lui sunt blânde, curioase.

„Pare preocupat."

Privirea mea alunecă spre a lui înainte de a mă uita iute în lateral la vederea ochilor regelui care se uită fix la mine.

– Doar interviurile și posibilitatea de a mă face de râs.

– O să te descurci bine. Mai ales după... incidentul cu fratele meu, pe aleea Loot. Îmi aruncă acel zâmbet fermecător al lui. Știi că oamenii încă vorbesc despre tine.

Sunt pe cale să răspund, când fața îmi e scăldată brusc de lumina soarelui. Nu mi-am dat seama că tunelul de copaci se terminase, ceea ce mă face să clipesc repede sub lumina orbitoare.

Dar soarele dispare la fel de repede cum a apărut. Grupul e redus la tăcere când pășim în umbra aruncată de Bol. Ne îndreptăm spre unul dintre multele tuneluri mari de ciment care duc în arenă, pașii noștri răsunând din pereții reci de piatră până când suntem duși la cel mai de jos nivel al stadionului.

Capul mi se mișcă înainte și înapoi, cu ochii mari în timp ce înregistrez totul. În jurul întregii arene ovale sunt zeci de rânduri largi acoperite cu bănci de beton care urcă pe partea laterală a Bolului. Ochii îmi trec peste sticla groasă care îmbracă fiecare secțiune a standurilor.

Nu, nu e sticlă.

„Mutenie."

Am auzit doar în treacăt despre materialul rar inventat de Învățați, nici vorbă să-l fi văzut cu ochii mei. Prin mijloace care sunt mult prea complicate pentru mine ca să le înțeleg, acest material ce arată ca sticla împiedică Elitele

din tribune să-şi folosească puterile, pentru a nu interfera cu Întrecerile.

Îmi desprind ochii de la ciudatul fenomen şi continui să parcurg Bolul cu ochii măriţi. Deşi stăm la nivelul solului, lângă rândul de jos de bănci, arena plină de nisip e sub noi. Mă indrept spre balustrada metalică groasă de la marginea potecii şi mă uit in jos. Este o cădere de cinci metri lejer până la suprafaţa plină de nisip a arenei de sub noi.

Groapa.

Iar acolo vor avea loc întrecerile, în timp ce sute de ilyeni le urmăresc din tribunele care ne înconjoară.

Gardienii incep să ne conducă de-a lungul drumului, până când ne oprim lângă o cameră largă care iese in alee, inconjurată de sticlă groasă. Privind înăuntru, pot vedea trei scaune mari şi luxoase, toate aşezate pe o podea din lemn lustruit şi arătând in mare contrast cu betonul gri şi rece din restul Bolului. Loja regelui. Deci aici stă el confortabil şi se uită cum murim.

Spre surprinderea mea, gardienii încep să ne împingă în camera de sticlă, unul câte unul. Ne aşezăm cu toţii intr-o linie şi privim cum Kai păşeşte spre colţul îndepărtat. Îmi întind gâtul pentru a-l vedea ridicând un zăvor ascuns în podea, deschizând o trapă, inainte de a sări cu uşurinţă. O mână pe umărul meu mă îndeamnă să înaintez.

„Unde mergem?"

Trec prin camera sufocantă şi mă îndrept spre gaura din podea care mă aşteaptă. Camera de dedesubt e în penumbră, ceea ce face imposibil să vezi cât de departe este podeaua. Oftez înainte de a cobori de pe margine şi în întuneric. Picioarele mele lovesc pământul cu o bufnitură moale. După ceea ce am estimat a fi o cădere de aproape doi metri, sunt recunoscătoare că suprafaţa de sub sandalele mele e moale. Dar cu covoraşul care se mişcă sub mine şi genunchii îndoiţi pentru a diminua impactul căderii, nu pot să nu mă izbesc de ceva solid.

Nu. Nu de ceva. De *cineva*.

Braţe puternice mă cuprind inainte de a simţi râsul profund venit din pieptul lat de care m-am izbit. Mâini mari sunt aşezate ferm pe şoldurile mele, şi, pe măsură ce ochii mei se adaptează la întuneric, pot doar să văd curba

familiară a unui zâmbet pe buzele lui Kai în timp ce se uită la mine.

– Neglijent joc de picioare, Gray. Deloc nu mi-ar plăcea să-ți fiu partener pe ringul de dans.

Îi împing pieptul cu palmele, iar el mă eliberează fără tragere de inimă, râzând întunecat.

– Ei bine, sentimentul este reciproc.

Am roșit toată, și urăsc asta.

– Și am un joc de picioare fabulos, mulțumesc foarte mult... Îmi dreg glasul, ferindu-mi privirea înainte de a adăuga încet: În luptă.

Are din nou dreptate. Și, tot din nou, urăsc asta. Sunt o dansatoare de toată jena. Oi fi capabilă să dansez într-o încăierare, dar talentul nu se prelungește și în sala de bal. El râde iar, dar, înainte să aibă ocazia să facă vreun comentariu deștept pe care cu siguranță l-aș face să și-l regrete, Kitt apare lângă mine.

– Te joci cu concurența, frate?

Aud unda de amuzament din vocea lui în timp ce se îndreaptă spre o pârghie mare montată pe un perete și o trage în sus. Luminile de deasupra noastră licăresc și bâzâie, prinzând viață, amintindu-mi în mod dureros de acasă și de puținele felinare care bâzâie pe aleea Loot.

– Nu mă pot abține să nu mă joc cu concurența cu care e amuzant să mă joc, răspunde Kai, ridicând neglijent din umeri.

Sunt pe punctul de a spune ceva ce probabil n-ar trebui să spun, când conversația încetează, căci restul Elitelor cad, la propriu, în încăpere.

Privind în jur, descopăr spațiul plin de scaune și canapele de pluș, împreună cu o varietate de gustări întinse pe o masă lungă, arătând clar că aici vom aștepta până încep interviurile. Toată lumea umblă prin cameră, lăsându-se pe scaune și luând din mâncare. Simt atingerea ușoară a unei mâini pe umăr și tresar, întorcându-mă pentru a întâlni o pereche de ochi amuzați, de culoarea mierii, care se ascund în spatele părului de culoarea vinului roșu.

– Ești cam arțăgoasă, este?

Andy ridică dintr-o sprânceană.

– Da, ei bine, credeam că ești Kai și tocmai mă pregăteam să-ți sparg nasul.

Ea pufnește sonor.

– E de înțeles. Vărul meu este un măgar. Oarecum.

Ea își înalță capul spre Kai, dar zâmbetul nu îi dispare de pe chip.

– Vărul... Clipesc nedumerită. Vărul tău?

– Da. Este îndeajuns de norocos să fie rudă cu mine. Zâmbește, iar inelul din nas sclipește în lumina slabă. Amândoi sunt verii mei, deși cu Kitt sunt verișoară doar pe jumătate, presupun.

– Deci și tu ai crescut la palat? Cu ei?

Fac semn din cap înspre băieții care par să-l tachineze fără milă pe Jax.

– Da, din păcate. Clatină din cap și chicotește. În câte bătăi au intrat ăștia doi pentru mâncare... Se oprește, zâmbind ca pentru sine. Oricum, sunt ceea ce ei numesc un om bun la toate la palat. Eu și tatăl meu reparăm orice trebuie reparat în castel, și, crede-mă, ăștia doi au stricat multe de-a lungul anilor.

În cele din urmă, ne găsim drumul către una dintre canapele și ne lăsăm jos, vorbind cu un dram de ezitare. Suntem politicoase una cu cealaltă, mulțumite să avem o conversație civilizată, dar perfect conștiente, în tot acest timp, de faptul că suntem în concurență.

Sunetul bubuitor al sutelor de picioare care calcă greu ne reduce pe toți la tăcere. Zgomotul umple arena de deasupra, făcându-mi stomacul să se strângă. Ei sunt aici. Sute de ilyeni – chiar mii. Veniți aici pentru a urmări interviurile, spectacolul. Veniți aici pentru a alege pe cine vor să sprijine, cine preferă să trăiască.

Nu știu cât timp durează până când încetează parada pașilor care urcă pe rânduri. Dar vocile nu încetează să se audă. Ei scandează și aplaudă, așteptând să se arate concurenții. Gardienii ne fac semn înapoi spre trapă, unde mă trezesc dintr-odată într-o altă coadă, așteptându-mi rândul să ies din cameră și să mă întorc în cutia de sticlă de deasupra noastră. Nici măcar nu îl observ pe viitorul rege de lângă mine până când nu se ridică să-mi scoată ceva din păr. Nici măcar nu am timp să tresar înainte ca el

să-mi țină o floare în fața feței – cea pe care o uitasem încurcată în șuvițele argintii.

– Deși cred că îți vine bine, poate că nu ar trebui să apari la interviu cu asta pe cap. Face semn către floare, cu un zâmbet. S-ar putea să atragi multă atenție. Mai ales din partea albinelor.

„Intră-ți în rol!"

Asta trebuie să-mi tot repet. Pentru că, de fiecare dată când mă uit la el, nu îl văd decât pe tatăl lui și văd un om care va conduce într-o bună zi un regat corupt. Și totuși, în ciuda dezgustului meu, mă forțez să afișez un zâmbet.

– Mulțumesc! Că m-ai salvat și de penibil, și de albine.

Braxton pășește până sub gura de ieșire, și sunt recunoscătoare că am o scuză să nu mă mai uit înspre viitorul rege. Vânjosul nici n-are nevoie să sară ca să apuce marginea de sus a trapei, ci se trage ușor în brațe prin ea. Unul câte unul, băieții se descurcă să iasă singuri și să ajungă în încăperea de deasupra, până când jos nu mai rămân decât cei doi prinți.

Le ajută cu ușurință pe fete, practic ridicând-o de tot pe Hera până la deschizătură. Blair profită de situație și o folosește drept scuză ca să fie atinsă de băieți. După ce Sadie roagă politicos să fie ajutată, eu rămân singură cu frații. Mă uit în sus înspre trapă, cumpănindu-mi săritura, când Kai vine în spatele meu și își coboară capul până când bărbia aproape că îi ajunge pe umărul meu.

– Prea încăpățânată să-mi ceri ajutorul, Gray?

– Nu, spun eu cu răceală. Prea puternică să am nevoie de el.

Următoarele cuvinte mi le murmură lângă ureche:

– Asta-mi place s-aud.

Căldura pe care o transmite dispare când el face un pas într-o parte, făcând un semn înspre trapă, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Sar, iar degetele mi se încovoaie în jurul marginii deschizăturii, în timp ce picioarele îmi atârnă în aer preț de o clipă. Niciodată nu am fost mai recunoscătoare pentru anii de antrenament într-ale escaladării clădirilor. Mă trag în sus, gata să-mi trec picioarele deasupra...

– Rochia asta afurisită! pufnesc.

E strâmtă, iar materialul tare care îmi cuprinde șoldurile face imposibil să mă mișc liber.

– Haide, aud din spate vocea sarcastică a lui Kai. Cere-mi ajutorul, Gray!

Îmi dau ochii peste cap la peretele din fața mea.

– Încăpățânată, ai uitat? îl aud pe Kitt chicotind, înainte să simt mâini atingându-mi picioarele.

Speriată, mă uit în jos, iar ochii îmi aterizează asupra unui cap aplecat, plin de onduleuri negre, dezordonate. Kai apucă marginea de jos a rochiei, iar ochii îi sclipesc în sus, spre mine.

– Îmi dai voie?

Vocea îi e blândă, iar tonul – amuzat.

Înghit în sec, îmi dau din nou ochii peste cap și încuviințez împotriva propriei judecăți. Apoi el îmi smulge rochia. Rupe țesătura cu ușurință, creând o fantă în partea laterală a coapsei mele, eliberându-mă de limitările țesăturii. Degetele lui aspre îmi ating scurt pielea în timp ce spune:

– Sunt mai mult decât dispus să-ți rup rochiile, Gray. Pentru a te ajuta, desigur.

Kitt pufnește în timp ce Kai zâmbește.

– Nu trebuie decât să ceri.

– De ce-aș cere când ești atât de dornic să-ți oferi serviciile?

Râsul lui Kai mă urmărește în timp ce, în cele din urmă, mă ridic, cu brațele arzând de încordare. Când mă ridic în cutia de sticlă, sunt ușurată să constat că scaunele sunt încă goale. Gândul de a-l vedea pe rege, după felul blând în care a vorbit despre tatăl meu, de parcă nu ar fi ucigașul lui, îmi face sângele să fiarbă. Înainte de acea cină, nu a trebuit niciodată să mă lupt cu dorința de a înfige o furculiță în jugulara cuiva.

Respir adânc înainte de a ieși pe potecă.

Mulțimea urlă.

„Iată-ne!"

Gardienii ne conduc la o mică deschidere din balustrada de vizavi de lojă, unde au fost amplasate scări, pentru ca noi să intrăm în groapa de dedesubt. Picioarele mele lovesc nisipul tare al arenei, în timp ce mulțimea aplaudă, și sună de parcă Întrecerile au început deja.

Traversăm groapa, oprindu-ne chiar în mijloc, unde o scenă improvizată se ridică la câțiva metri de pământ. Zece scaune de pluș se aliniază în zona din spate, în timp ce alte două sunt poziționate mai în față. Gardienii ne conduc pe scenă, unde luăm loc. Privirea mea o surprinde pe a lui Lenny, iar el îmi face un semn liniștitor din cap înainte de a păși în rând cu ceilalți gardieni.

– Bine ați venit, frați ilyeni, la a șasea ediție a Întrecerilor Epurării!

Mulțimea urlă, în timp ce îmi îndrept capul spre vocea stridentă, feminină. Se întoarce spre noi, cu ochii căprui strălucind de emoție și buzele pline și roșii curbate într-un zâmbet în timp ce ne primește.

„Tealah."

E ironic faptul că părul ei strălucitor, într-o nuanță de albastru-verzui[1], se potrivește cu numele ei. Nu le-am văzut niciodată pe tinerele care au realizat interviurile pentru Întrecerile anterioare, dar am auzit destule despre aspectul ei unic pentru a o identifica.

– O, dar ediția din acest an nu va fi una obișnuită! Strălucește spre mulțime, arătându-și dinții albi. Pentru prima oară în istoria întrecerilor, avem printre concurenți un viitor Executant!

Aproape că simt miile de ochi care se mută în direcția lui Kai. El este, în mod evident, obișnuit să aibă parte de atenție, părând complet relaxat în timp ce se înclină în scaun. Tealah continuă:

– Iar, din acest motiv, Întrecerile din acest an vor fi un pic... diferite.

Publicul o ia razna. Cuvintele lui Ellie îmi răsună în minte, oglindindu-le pe cele pe care Tealah tocmai le-a rostit.

„Diferite."

Asta doar pentru că un membru al familiei regale concurează? Pentru a face lucrurile mai dificile pentru viitorul Executant? Nu am timp să cumpănesc mai mult, pentru că Tealah spune:

– Sunteți pregătiți să vă cunoașteți Elitele?

Își apasă mâna pe piept în timp ce vorbește, făcând ca vorbele să îi fie purtate în întreaga arenă. Abilitatea ei de Amplificator îi permite să-și proiecteze vocea, dar și vocile

altora, cu condiția să îi atingă. E o putere de rând, dar una utilă în zona ei de activitate. Mulțimea ovaționează și bate din picioare, imitând sunetul tunetelor.

– Haideți să-l cunoaștem mai întâi pe Jax. Jax, scumpule, vino și stai aici, lângă mine!

Jax aproape cade pe scaunul îndreptat înspre Tealah, în fața scenei, cu un zâmbet timid pe chip. Se foiește, iar unul din picioarele lui lungi se tot mișcă pe podea în timp ce ea îl bombardează cu întrebări banale despre viața lui și despre Întreceri.

– Păi… îmi place să mă antrenez cu Kitt. În primul rând, pentru că, uneori, mă lasă să câștig. Kai… nu prea face asta.

Publicul izbucnește în râs la răspunsul pe care Jax îl dă la întrebarea despre ce-i place cel mai mult la antrenamentele pentru Întreceri. El zâmbește mânzește la Tealah, iar zâmbetul i se amplifică atunci când își schimbă poziția în scaun ca să îl vadă pe Kai ridicând absent din umeri.

– Nu-i așa că e adorabil? Tealah zâmbește către public, apoi i se adresează iar: Spune-mi din nou, Jax, câți ani ai?

Mâna lui Tealah e așezată pe umărul lui, amplificându-i răspunsul:

– Am 15 ani.

„Pe toate molimele, e atât de tânăr!"

– Ai 15 ani și deja ai onoarea de a concura la Întreceri! exclamă Tealah, uitându-se înspre public pentru a-i obține aprobarea, iar aceasta vine sub forma uralelor și a bătăilor din picioare. Și reamintește-ne care e puterea ta!

El își drege vocea.

– Sunt Călător.

– Ce fascinant! Povestește mai multe despre asta, pentru cei care n-au mai văzut această abilitate.

– Păi… zice el și se îndreaptă în scaun, mă pot teleporta în oricare loc pe care îl văd… ei bine, cât ai clipi.

Zâmbește când publicul începe să râdă.

– În regulă, Jax, încă o întrebare înainte să ne arăți ce poți să faci. Tealah pare brusc serioasă când spune: Ce aștepți de la Întreceri?

Capul lui Jax se înclină gânditor.

– Ei bine, nu prea știu în ce vor consta Întrecerile, dar, orice ar fi, mă aștept să aduc onoare regatului meu, familiei mele... Face o pauză și îi aruncă o privire lui Kai. Și mie însumi.

Stadionul erupe în aplauze la auzul mottoului Întrecerilor Epurării. Tealah se ridică și îl conduce pe Jax pe treptele scenei până la nisipul arenei din fața noastră.

– Scena îți aparține, Jax.

Într-o clipă, Jax rânjește spre public, iar, în clipa următoare, ia-l de unde nu-i! Mă răsucesc în scaun ca să văd unde s-a dus, doar ca să îl observ stând în spatele lui Kai, cu un zâmbet poznaș pe chip. Îi ciufulește părul și apoi dispare, lăsându-l pe prinț bolborosind.

Jax își continuă micul număr, apărând și dispărând cât ai clipi, făcând publicul să suspine de uimire cu fiecare nouă apariție. După câteva minute, călătorește înapoi la locul lui inițial, fix între Kai și Braxton, iar primul nu ezită să-l apuce și să-l ciufulească fără milă.

Tealah își continuă propriul număr, punându-le întrebări concurenților, înainte de a le da drumul să-și demonstreze abilitățile, urmând același ritual.

„Nu e nimic altceva decât o demonstrație de talente. O demonstrație cu scopul de-a arăta cine e cel mai puternic."

Braxton sparge și aruncă statui din piatră care au fost presărate în arenă pentru el. După interviul lui Ace, în care a vorbit de parcă ar fi câștigat deja Întrecerile, el a pășit în groapă, infatuat ca de obicei. Iluzia pe care o creează pare atât de credibilă, încât e ușor să o iei drept realitate. A făcut să izbucnească focul, creând o linie de flăcări în nisip, reușind chiar să producă miros de fum. Iar apoi totul a dispărut într-o secundă, la fel de repede cum a apărut, fără să lase vreo urmă.

Sadie, fiind Clonatoare, și-a demonstrat puterea creând zece copii ale propriei persoane și răspândindu-le în tribune. Fiecare copie a făcut scurt cu mâna publicului, apoi s-a așezat la locul ei.

Blair a urmat după interviul lui Sadie, fiind enervant de dulce cu Tealah și cu mulțimea, deși nu ratez nota de asprime din vocea ei atunci când vorbește despre câștigarea Întrecerilor. Pășește pe nisipul dens și o ridică ușor pe Tealah de pe pământ folosindu-și telechinezia, și

astfel aflu că puterea ei e mai degrabă mentală decât fizică. De fapt, lama care mi-a tăiat urechea nu mai departe de ieri a fost probabil aruncată de puterea ei, nu de mâna ei.

Hera a fost timidă, foindu-se pe scaun şi vorbind doar când era necesar. Am văzut-o practic oftând uşurată când a fost, în sfârşit, liberă să-şi arate abilităţile şi să evite să vorbească cu publicul. Ea dispare şi, după un moment, dispare şi Tealah. Mulţimea aplaudă, rămasă cu privirile înspre aerul gol unde stăteau ele cândva.

Andy a fost de departe cea mai amuzantă, spunând fără pic de ruşine poveşti jenante despre copilăria ei cu Kitt şi Kai. Mulţimea a adorat-o, râzând la fiecare cuvânt pe care-l rostea. Dar, când a ieşit în arenă pentru a-şi etala puterea, icnetul meu de uimire a fost înghiţit de cel al mulţimii. Chiar în faţa ochilor mei, ea s-a transformat într-un tigru. Apoi într-un şoim. Într-un lup. Toate de aceeaşi culoare ca de vin roşu a părului ei. Şi apoi după ce s-a transformat cu lejeritate în diverse animale, s-a transformat din nou în sinele ei uman, rochia ei liliachie fiind, nu ştiu cum, perfect intactă.

Tealah îl alege în continuare pe Kai, lăsându-mă pe mine ultima.

„Grozav!"

Cu Kai zâmbindu-i, Tealah pare îmbujorată şi tulburată. E limpede că şi-a pus masca fermecătoare în timp ce glumeşte şi interacţionează cu mulţimea. Când Tealah îl întreabă ce aşteaptă de la Întreceri, răspunsul lui este acelaşi ca al tuturor concurenţilor de dinaintea lui: onoare regatului meu, familiei mele şi mie însumi.

Când prinţul termină, în sfârşit, de vorbit, îi aruncă un rânjet lui Tealah, care roşeşte toată, şi coboară de pe scenă ca să îşi demonstreze puterea. Mă rog, puterile tuturor celorlalţi. Trece prin dreptul concurenţilor, folosind abilitatea fiecăruia şi seducând publicul. Puterile lor îi par la îndemână, familiare, efect al numeroşilor ani de antrenament.

Când ajunge la capătul rândului, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Capul i se înclină uşor în lateral în timp ce mă măsoară cu privirea, ochii lui cenuşii rătăcind peste faţa mea. Nici nu pot să-mi imaginez cât de mult trebuie să-l sâcâie faptul că nu îmi poate folosi *abilitatea*, iar gândul

acesta îmi aduce un mic zâmbet pe buze în timp ce mă uit la el. Apoi Kai se întoarce pe scaun, iar eu mă îndrept cu pași mari către propria osândă.

– Și, în sfârșit, o avem pe Paedyn Gray! răsună în arenă vocea lui Tealah în timp ce bate ușor cu palma scaunul de lângă ea, așteptând.

„Joacă-ți rolul!"

Capitolul 15

Paedyn

Palmele îmi sunt ude de sudoare. Mă așez pe scaunul de lângă Tealah și-mi netezesc fusta, fie și doar ca să am o scuză să-mi șterg mâinile transpirate pe mătasea fină. Mă uit în sus, în public, și respirația mi se accelerează. Mi-e jenă că nu i-am observat mai înainte, dar, acum, nu pot să-mi iau ochii de la imagine.

Regele și regina și…

„Kitt."

Se uită la mine din loja lor confortabilă din sticlă. Regele și moștenitorul lui stau aproape unul de altul, asemănarea dintre ei izbindu-mă ca un pumn în plex. Părul lor nisipiu și ochii de smarald se oglindesc reciproc, semănând atât de bine, că ura mea față de unul din ei începe să se prelingă în celălalt.

– Așadar, Paedyn, povestește-ne despre incidentul tău cu prințul Kai!

Ochii mi se duc înapoi înspre cei ai lui Tealah, și sunt aproape orbită de dinții ei albi strălucitori și de părul viu colorat. Se apleacă spre mine și pune o mână blândă pe umărul meu, amplificându-mi vocea, pentru ca toți să o audă.

– Ei bine, potrivit prințului Kai, nu sunt multe de spus. Dar, dacă mă întrebi pe mine, cred că e un pic jenat că o fată din mahalale a trebuit să-i vină în ajutor.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

„Pe toate molimele, am nevoie ca oamenii să mă placă, iar să-mi bat joc de prințul lor probabil nu e cea mai bună strategie de a..."

Râsete.

Spre surprinderea mea și norocul meu, publicul mă consideră amuzantă. Arunc o scurtă privire peste umăr, la Kai, și îi văd pe chip fantoma unui surâs.

„Ei bine, poate că, în definitiv, pot să îl iau în râs pe prințul lor. Pot să mă descurc cu asta."

– Nu ți-e deloc teamă s-o zici pe-a dreaptă, spune Tealah râzând încet, apoi trece la următoarea întrebare, care, sunt sigură, e pe buzele tuturor. Așadar, spune-ne din nou cum de-ai putut să-l învingi pe Anihilator. Adică, e limpede că poți face față într-o luptă fizică, dar cum de Anihilatorul nu te-a afectat?

Trag adânc aer în piept, perfect conștientă că acest detaliu e important pentru ca toți să înțeleagă și să mă creadă.

– Ei bine, Tealah, sunt Clarvăzătoare. E o abilitate mentală care-mi permite să percep emoțiile puternice ale altora și să primesc crâmpeie de informații. Și, datorită acestui lucru, dețin puterea de a-mi proteja capul, de a-mi ține mintea în siguranță în fața unora precum Anihilatorii. Zâmbesc slab înainte de a continua: Și, se pare, precum prințul Kai, întrucât nu poate să îmi folosească sau să îmi simtă mica abilitate.

– Ce fascinant! Mărturisesc că nu am cunoscut niciodată un Clarvăzător.

Are ochii mari, părând foarte intrigată de mine, așa cum sunt convinsă că sunt și cei din public.

– Da, ei bine, în ciuda faptului că este o abilitate banală, pare a fi destul de rară.

Zâmbesc strălucitor, de parcă n-aș minți de îngheață apele.

– Bine, Paedyn, povestește-ne despre viața ta în... se bâlbâie ea, aproape spunând mahalale înainte de a alege să spună „în Ilya".

Mă gândesc să mai bag niște minciuni, zicând că nu a fost așa rău, spunând că e ușor să trăiești în mahalale. Dar se pare că am, brusc, nevoia să fiu sinceră.

– Te referi la viața în *mahalale?*

Ea clipește la mine, surprinsă de replica mea abruptă.

– Nu sunt multe de spus. Viața pe străzi nu prea e viață. O privesc drept în ochi înainte de a mă întoarce spre mulțimea care a tăcut. În ultimii câțiva ani, foamea și frigul au fost singurele constante din viața mea. Dar nu sunt doar eu în situația asta. Mai sunt și alții, cu zecile, care dorm pe aceleași pietre tari pe care am dormit eu. Zeci de oameni care vor face orice pentru un singur bănuț. Fac o pauză și respir. A trăi în mahalale înseamnă că cel mai abil supraviețuiește. Deci, într-un fel, sunt mai pregătită decât oricine pentru aceste Întreceri.

Tealah se uită la mine șocată – e clar că nu se aștepta la acel răspuns. Apoi ceva asemănător cu mila îi strălucește în ochii căprui. Urăsc asta. Nu vreau mila ei sau a mulțimii. Vreau *schimbare*. Ea trece rapid la întrebări mai ușoare, despre antrenament și colegii mei concurenți.

– Cine crezi că va fi principala ta concurență?

– Hmm.

Îmi trec o șuviță de păr pe după ureche, gândindu-mă la răspuns.

– Poate prințul Kai, văzând că are capacitatea de a folosi orice putere? propune Tealah.

– Nu și pe a mea, mai știi?

Râd ușor, iar ea la fel.

– El nu va fi o problemă. De fapt, vom vedea cât de departe va ajunge în aceste Întreceri fără să fiu lângă el să-l salvez.

Zâmbesc dulce în timp ce mulțimea hohotește de râs și simt efectiv cum ochii lui Kai îmi ard o gaură în ceafă.

– Bine, Paedyn, ultima întrebare. Ce aștepți să obții din Întreceri?

Gura mea se deschide, intenționând să vărs mottoul exersat al Întrecerilor Epurării, așa cum au făcut toți ceilalți. Așa cum ar trebui să fac. Dar, când ochii mei se fixează asupra lojii din sticlă de deasupra mea, asupra actualului rege și asupra celui care-i va succeda, cuvintele îmi ies din gură înainte să pot să-mi mușc limba.

Cuvintele *greșite*.

– Supraviețuire. Mă aștept să le supraviețuiesc.

Simt mii de ochi ațintiți asupra mea. Tealah reușește să clipească încet, în timp ce fire de păr verde-albăstrui îi adie pe chip sub briza blândă. În cele din urmă, ea își drege glasul și se ridică țeapănă pentru a mă conduce jos de pe scenă.

– Bine, atunci, încearcă ea să se comporte natural în timp ce vorbește: Arată-ne ce poți face!

Acum, clipesc eu la ea.

„Cum mama naibii aș putea să fac asta?"

– Hmm... Mă uit roată prin stadion, în timp ce spun: Ce-ar fi să alegi o persoană la întâmplare, din mulțime, și să o... citesc.

„Pe toate molimele, ce tot spun acolo?"

Tealah zâmbește și încuviințează din cap, în mod evident fericită că are ceva de făcut. O privesc cum urcă treptele, ieșind din groapă, și începe să treacă printre rândurile de oameni, zâmbind și făcând cu mâna în timp ce merge. După câteva minute de cumpănire, arată în cele din urmă spre o fată tânără așezată câteva rânduri mai sus. Biata fată pare îngrijorător de confuză, dar se ridică ezitant înainte de a coborî în groapă, condusă de Tealah.

Când se apropie cu prudență de mine, îmi dau seama că nu poate fi cu mult mai în vârstă decât mine. Părul ei scurt castaniu, împreună cu pistruii care îi stropesc fața, îi conferă un aer permanent de inocență. Zâmbesc și întind mâna să o prind de mâini, hotărâtă să transform totul într-un spectacol.

– Nu-ți face griji! Nu mușc, spun încet când ea face un pas mic înapoi.

Îi ofer ceea ce sper să fie un zâmbet cald, iar gestul o face să îmi întindă încet mâinile bronzate. Prinzându-le ușor între ale mele, o măsor rapid din priviri înainte să închid ochii.

„Am tot ce îmi trebuie."

Mă gândesc la lanțul uzat din jurul gâtului ei, împreună cu inelul mare și decolorat atârnat de el, care abia se observă în spatele faldurilor cămășii. Și eu am păstrat inelul tatălui meu după ce a murit, doar că îl port pe degetul mare.

– Simt... jale. Tu... Îi strâng mâinile calde, trăgând adânc aer în piept, ai pierdut un bărbat care îți era foarte

apropiat. Cu ceva timp în urmă. Tatăl tău?

Deschid ochii să-i văd gura căscată.

– Da, spune ea încet, deși are pe umăr mâna lui Tealah, pentru a-i amplifica vocea. Da, a murit acum patru ani.

– Îmi pare atât de rău pentru pierderea ta! Știu cum este să îți pierzi tatăl.

Îmi țin ochii asupra alor ei, deși îmi doresc cu disperare să mă uit la rege, în loja lui strălucitoare. Un icnet colectiv răsună prin mulțime – oamenii sunt uimiți că am putut să știu un detaliu atât de personal. Și vor mai mult. Tealah alege persoană după persoană să vină în groapă, fiecare mai încântată să fie „citită" decât cealaltă. Spun chestii aleatorii și personale despre ei, lucruri pe care un străin nu ar trebui să le cunoască.

– Tocmai ai aflat că ești însărcinată...

– Tatăl tău este fierar...

– Ai furat pantofii pe care îi porți...

De fiecare dată, atât persoana pe care o citesc, cât și mulțimea de deasupra noastră sunt uimite. Icnesc, aplaudă și aplaudă – un public complet captivat.

„Pe toate molimele, dacă știam că oamenilor le place asta atât de mult, aș fi luat bani ca să îi citesc pe stradă."

Un tânăr slăbănog stă acum în fața mea, cu chipul luminat de un rânjet, în timp ce se uită în jos, așteptând. Închizând ochii, îmi amintesc de vagul cerc de murdărie de pe genunchiul drept al pantalonilor lui în timp ce se îndrepta spre mine. Detaliul, combinat cu conturul subtil al unei mici cutii din buzunarul hainei lui și cu strălucirea fericită de pe chipul lui mă duc în câteva secunde la concluzie:

– Simt bucurie. Pentru că... Îi eliberez una dintre mâini pentru a-mi apăsa degetele pe tâmple. Tocmai te-ai logodit. Azi.

Deschid ochii exact la timp ca să văd cum rămâne cu gura căscată.

– Da! Are dreptate! Tocmai am cerut-o în căsătorie, acum mai puțin de două ore!

Se învârte pentru a fi cu fața la mulțime, cu un zâmbet larg pe chip, în timp ce publicul o ia razna.

– Felicitări!

Strigătul meu este înghițit de mulțimea care aplaudă în timp ce el sare, practic, pe scări ca să se întoarcă la locul lui. Acestea fiind spuse, mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept înapoi spre scaun, fără să aștept ca o altă persoană să vină să o „citesc".

– Iată, zice Tealah, făcând un gest larg în spatele ei, înspre noi, ei sunt concurenții voștri la a șasea ediție a Întrecerilor Epurării!

Vocea îi răsună pe stadion, doar pentru a fi rapid acoperită de mulțime. Concurenții din jurul meu stau în picioare, iar eu fac același lucru. Facem cu mâna și zâmbim mulțimii, urmărind cum oamenii cântă, bat din picioare, își agită pumnii în aer.

Mă simt rău.

Mă simt folosită.

„Toate astea sunt un joc pentru ei."

Dar dacă vreau să rămân în viață, trebuie să-mi joc rolul. Trebuie să îi joc *pe ei* pe degete. Să fiu un pion în jocul lor este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a supraviețui. Să-i fac să creadă că îmi place asta, iar ei mă vor plăcea, la rândul lor.

Așa că mă îndrept de spate, ținându-mi capul puțin mai sus, în timp ce zâmbesc puțin mai luminos.

„Nu sunt pionul nimănui."

Capitolul 16

Kai

Sângele mi se lipește de mâini, de haine, pătând totul într-un roșu scârbos. Tortura tinde să fie o ocupație urâtă, și, în ciuda anilor mei de practică, niciodată nu pare să devină mai ușoară. Sau mai curată.

Spre deosebire de Kitt, care a fost pregătit încă din copilărie să fie concentrat, drept și cu atitudine regală, pregătirea mea a constat în principal din muncă *practică*.

Strategiile de luptă, asasinatele şi arta torturii au constituit o mare parte din educaţia mea. Şi, datorită acestei pregătiri unice şi extinse pe care am primit-o, sunt foarte bun la ce fac.

Mai puţin, se pare, când vine vorba despre Anihilatorul ghemuit pe podeaua temniţei, în faţa mea. Au trecut zile întregi. L-am bătut pe acest om până ce-a ajuns o masă de carne însângerată şi ce am aflat în schimb?

„Nimic."

Să spun că sunt supărat ar fi un eufemism. Singurul cuvânt util pe care l-am făcut să îl scape printre buze, pe lângă ţipetele şi rugăminţile întretăiate, este ceea ce presupun că e numele lui.

„Micah."

Oftez, ghemuindu-mă deasupra trupului său sfâşiat şi însângerat. Părul lui lung, îmbibat de sânge, îi cade peste ochii căprui profunzi. Se lărgesc când îi întâlnesc pe ai mei, făcându-l să pară atât de tânăr. Nu poate fi cu mai mult de câţiva ani mai în vârstă ca mine.

– Acum, corectează-mă dacă greşesc, spun eu, înşelător de blând, dar nu cred că eşti mut. Îi prind maxilarul şi îl deschid pentru a scoate la iveală sângele care i se adună în gură, peste limbă, pătându-i dinţii în nuanţe de stacojiu. Dar aş putea rezolva asta cu uşurinţă. Aş putea să-ţi tai limba.

Îi las capul pe podeaua de piatră şi mă ridic să plec, conştient că am întârziat deja la cină.

Trântind în urma mea uşa celulei, îi ofer lui Damion o scurtă înclinare din cap. El pleacă încet capul înainte de a mă urma pe holul lung presărat cu celule.

Paşii noştri răsună din pereţii de piatră în timp ce urcăm scările şi pătrundem pe holul luminat de soare de deasupra temniţelor. Mă îndrept spre sala tronului chiar dacă mintea îmi rătăceşte.

Întrecerile se apropie cu repeziciune, doar patru zile ne despart de primul joc mortal. În ultimele zile, am urmat aceeaşi rutină de antrenament, mâncat, vorbit şi torturat. Şi, ei bine, de jucat cu Paedyn. Ea a fost principala mea sursă de divertisment în ultima vreme. E distractivă. Cu inteligenţa şi încăpăţânarea ei, însă şi cu enervarea constantă şi evidentă pe care i-o provoc.

„Oprește-te!"

Îmi scot din minte gândurile despre Paedyn în timp ce trec prin ușile mari ale sălii tronului. Mâinile mele își găsesc, lejer, drumul spre buzunarele mele, cu toate că sunt conștient că, acum, cămașa mea bleumarin pătată de sânge nu se prea potrivește prea bine cu codul vestimentar pentru cină.

Slujitorii au adus deja mâncare, de care toți cei așezați la masă se bucură cu lăcomie. Capete se întorc la auzul zgomotului pe care încălțările mele îl fac pe podeaua lustruită, mai multe perechi de ochi trecând de la fața mea la sângele de pe hainele mele. Le ignor privirile, din moment ce eram prea obosit să mă schimb și prea flămând să-mi pese.

– Ah, Kai. Mă bucur că ai putut veni.

Tata pare supărat, ca de obicei, când mă așez.

– Scumpule, zice mama încet, aplecându-se spre mine, arăți un pic... mă rog, însângerat.

Se înfioară în timp ce își plimbă privirea asupra mea, evaluându-și fiul.

– Riscurile meseriei, mamă.

Îi ofer un zâmbet mic, pe cel dulce care îi e rezervat doar ei. Ea înclină capul, ezitant, înainte de a încerca să se sprijine relaxată de spătar.

Abia dacă ascult pălăvrăgeala liniștită din jurul meu. Îmi termin porția de fasole, când un zgomot mă face să ridic privirea. Șuvițe din părul argintiu al lui Paedyn îi cad în jurul feței în bucle largi, restul fiind legat la spate într-un coc dezordonat la baza cefei. Ochii ei sunt fixați asupra farfuriei, degetul mare și inelul de argint bătând constant în masa de lemn. Iar apoi acei ochi precum oceanul alunecă spre ai mei. Îmi înclin capul spre degetul cu care bate darabana.

– Te preocupă ceva, Gray?

Ea se uită la mine de parcă m-ar fi observat pentru prima dată.

– Ai ceva pe cămașă, Azer?

Ochii ei trec peste hainele mele înainte de a se mări ușor.

– E cumva... sânge?

Sunt sigur că doar îmi imaginez scurta umbră de îngrijorare de pe chipul ei, expresia de preocupare când crede că e propriul meu sânge cel care pătează cămașa.

– Ai grijă, dragă! Aproape că arăți de parcă ți-ar păsa.

Îi ofer un zâmbet leneș, iar ea își dă ochii peste cap.

Privirea mea se îndreaptă brusc spre mama când vocea ei blândă îmi întrerupe gândurile:

– Sper că ați început cu toții să vă alegeți perechea pentru primul bal!

Mă uit în jurul mesei. Doar cele trei persoane care nu au locuit până acum în castel par ușor confuze. Hera, Ace și Paedyn nu au crescut uitându-se la aceste baluri, nici măcar nu au fost vreodată la un bal. Le invidiez.

– Conform tradiției, continuă mama, concurenții vor forma perechi pentru balurile care au loc înainte de fiecare probă. Și, din moment ce sunteți un număr impar, cine nu are partener va avea totuși pe cineva drept pereche, nu vă faceți griji! Zâmbetul ei devine mai larg în timp ce spune: Așa că alegeți-vă perechea și exersați pașii de dans.

Kitt se mișcă lângă mine, și îl văd aruncând o privire rapidă în direcția lui Paedyn. Îmi trec o mână prin păr înainte de a-mi întoarce atenția asupra mâncării, având nevoie să mă concentrez la ceva.

Întrucât fetele sunt mai numeroase decât băieții, probabil Kitt va face pereche cu cine rămâne fără partener. Dar asta nu-l va împiedica să lanseze el o propunere uneia dintre ele, dacă dorește. Este limpede că Paedyn îl intrigă. Dar, chiar de Kitt nu avea de gând să-i ceară lui Paedyn să-i fie parteneră la bal, ceea ce nu mă îndoiesc că va face, ea nu mă vrea. Îmi plac provocările. Dar ea a spus foarte clar ce vrea să fim: concurenți.

Inamici.

Și, încă mai important, cum se face că eu nu-mi doresc asta?

Mă trezesc a doua zi dimineață ud leoarcă. Nu-i lucru neobișnuit, nu cu coșmarurile care tind să-mi bântuie somnul. Dar astăzi este diferit. Astăzi, e o căldură afară de dai în clocot. Sunt abia zorii zilei, iar camera mea este deja lipicioasă de la umiditate. Mă dau jos din pat și mă îndrept spre baie, unde îmi stropesc cu apă rece fața deja udă. Nu-

mi ia mult să mă pregătesc, trăgând pe mine, fără chef, o cămașă albă de bumbac înainte de a mă strecura pe ușă și...

Și iat-o!

Iese din camera ei cu capul plecat, închizând ușa încet înainte de a ridica privirea și practic sărind la vederea mea.

– Pe toate molimele, Kai, nu mă speria așa!

Clipesc. Este prima dată când mă strigă pe numele mic, și îmi dau seama în clipa aceea că m-aș obișnui cu sunetul acela rostogolindu-se de pe limba ei. Ea pare să observe ce a spus și își drege glasul înainte de a porni pe hol.

– Nu te-ai trezit cam devreme pentru un prinț? îmi aruncă ea peste umăr. Ce, fără micul-dejun la pat?

O ajung cu ușurință din urmă, făcând vreo trei pași înainte de a merge alături de ea.

– Dacă tu nu iei micul-dejun la pat, nici eu nu-l iau. Sunt doar un concurent ca oricare altul, îți amintești? Nu mai sunt, deocamdată, prințul fermecător.

– Nu c-ai fi fost vreodată.

Chicotesc în timp ce cotim, observând după colț bucătăria care se profilează chiar în față. Mirosul de biscuiți și de ouă care plutește din interior este suficient să mă facă să schimb traseul.

– Deci... începe Paedyn, probabil începutul unui comentariu șmecher pe care nu voi avea niciodată plăcerea de a-l auzi, pentru că o apuc de încheietură și o trag spre ușile bucătăriei.

Sunt sigur că și ei îi este la fel de foame cum îmi e mie, iar micul-dejun nu va fi servit pentru aproape încă o oră. Ne fac amândurora un favor. Se pare însă că Paedyn nu îmi împărtășește sentimentul. Picioarele ei se înfig în podea în pragul ușilor bucătăriei, și mă privește în ochi.

– Ce tot... începe ea, adresându-mi acea privire ucigașă cu care m-am obișnuit într-atât.

– Șșșttt!

Îmi apăs ușor degetul pe buzele ei, și cuvintele îi rămân blocate în gât.

– Presupun că, pentru totdeauna, treaba mea va fi să mă asigur că ai de-ale gurii, este, Gray?

Expresia ei tulburată mă face să râd încet înainte să aud un târșâit de pantofi, așa că îmi mut, fără tragere de inimă,

privirea de la privirea ei cu ochi mari. Ne-am atras ditamai publicul. Mai multe servitoare sunt cu ochii pe noi, urmărind scena dinaintea lor. Dar se îndepărtează repede, râzând în timp ce încearcă să pară ocupate.

– Bună ziua, doamnelor, zic eu, uitându-mă prin încăpere la slujnicele îmbujorate. Azi, am adus un musafir mult mai interesat decât Kitt.

Pun blând o mână pe spatele lui Paedyn, împingând-o uşor în faţă. E o întrebare, un test ezitant, o cerere nevinovată.

„Este în regulă?"

Mă întreb pentru o clipă dacă nu cumva se gândeşte să-mi rupă încheietura mâinii sau să-mi pună un pumnal la gât... Dar ea se relaxează, devine mai confortabilă cu atingerea mea.

Un răspuns la întrebarea mea, fără să scoată un cuvânt.

„Da."

O conduc spre mijlocul bucătăriei, unde am zărit-o pe Gail, aplecată deasupra aragazului.

– Bună dimineaţa, Gail!

Se întoarce, iar faţa i se luminează când mă vede.

– Arăţi minunat, ca întotdeauna.

Gura mi se curbează în timp ce mă ridic pe blat şi mă aşez lângă locul unde ea întoarce felii crocante de şuncă deasupra focului.

– Eşti atât de linguşitor, Kai, mă tachinează ea, biciuind uşor un prosop în direcţia mea.

Ochii ei se opresc asupra lui Paedyn, iar ea se îndreaptă de spate, aplecând scurt capul.

– Ah, domnişoară Paedyn. O plăcere.

– Te rog, oftează Paedyn, cu un zâmbet mic, fără domnişoară. Paedyn şi atât.

O văd practic pe Gail relaxându-se, probabil mulţumind molimei că nu sunt necesare formalităţi.

– Acum, ce face o fată drăguţă ca tine lângă o lepădătură ca el?

Gail arată cu degetul mare în direcţia mea, în timp ce şterpelesc o fâşie de şuncă din tigaia din spatele ei. Râd încet.

– O, dulce nu este cuvântul pe care l-aş folosi pentru a o descrie, Gail. Mi-a ţinut un cuţit la gât acum câteva zile.

– A meritat-o, spune simplu Paedyn, ridicând ușor din umeri.

– Oh, sunt sigură că da, răspunde Gail, zâmbind către ea. Probabil că aș fi făcut și eu același lucru. Ea se uită la mine, făcând semn din cap spre Paedyn. Îmi place de ea.

Paedyn își lasă capul pe spate și râde. Corpul meu rămâne nemișcat în timp ce ascult sunetul care umple bucătăria. Atât de cald, atât de luminos. Apoi mult prea repede, se adună, își drege glasul și se întoarce spre mine.

– Carevasăzică, tu și Kitt sunteți apropiați de Gail?

Înclin capul într-o parte când mă uit la ea, ochii mei neabătându-se o clipă de la ai ei când spun:

– Inseparabili, nu-i așa, Gail?

Bucătăreasa scapă un pufnet puternic.

– Chiar că inseparabili. Prinții nu îmi dau niciodată pace. Ochii ei sclipesc de mândrie când îi întâlnesc pe ai mei. Eu sunt singurul motiv pentru care cei doi nu sunt slabi morți.

– Ah, da, oftez, trebuie să le mulțumim melcișorilor dulci ai lui Gail că ne-au îngrășat.

După ce Gail o informează bucuroasă pe Paedyn despre câteva povești destul de jenante din copilăria mea, vorbim lejer, o rutină obișnuită pentru bucătăreasă și pentru mine. O întreb despre fiul ei, staționat ca gardă lângă Pârjol, totul în timp ce șterpelesc de mâncare, iar ea mă lovește peste mâini. Privirea mi se îndreaptă spre Paedyn, care mă privește curioasă, de parcă ar încerca să se dumirească în privința mea.

„Amuzant, în mod normal, eu sunt cel care are privirea asta."

Sar de pe blat și o pup scurt pe obraz pe Gail.

– Să nu-ți fie prea dor de mine!

Apoi mă întorc către Paedyn, care se sprijină lejer de blat, un mic zâmbet curbându-i buzele. Fac un pas lent spre ea. Capul i se ridică pentru a mă privi în ochi în timp ce acopăr distanța dintre noi, ajungând atât de aproape, încât pot simți mirosul persistent de lavandă de pe pielea ei. Îmi întind mâna în jurul spatelui ei, cu degetele atingându-i bluza. I se taie respirația, și îmi simt buzele curbându-se în sus.

Când deschide gura ca să mă pună la locul meu, îmi trag încet mâna înapoi, ținând un măr în fața ei.

– Mă asigur mereu că ai de-ale gurii, îți amintești?

Ea se uită la fruct înainte de a mi-l smulge din mână, pufnind de enervare. Apoi zâmbește, iar asta îi luminează fața, în timp ce freacă mărul de cămașa mea, chiar deasupra inimii. Mușcă din el, cu ochii adânciți într-ai mei.

– Și mai zici că nu ești un gentleman.

Până ajungem la terenul de antrenament, sunt din nou lac de sudoare.

Aproape la unison, câțiva dintre noi ne dezlipim cămășile de pe noi și le dăm jos, neputând să mai îndurăm arșița. Eu și Kitt pornim în alergare ușoară pe teren. Mă uit cum concurenții fac pereche pentru a se lupta sau se antrenează separat. Andy are în prezent forma unui leopard roșu, înconjurând mai multe Sadie într-unul dintre ringurile de antrenament. Deloc surprinzător, Braxton este la sol făcând flotări, în timp ce Jax e ocupat să arunce pietre ca apoi să folosească abilitatea de Călător și să le prindă înainte să atingă pământul.

În cele din urmă, ochii mei trădători alunecă spre o străfulgerare de păr argintiu. Ea lovește acel copac căptușit, ca de obicei. Face mereu asta. Mișcările îi sunt rapide, controlate, canalizând o emoție pe care nu o pot identifica. Se învârte brusc, cu brațul ridicându-se înainte să-i văd încheietura mâinii fulgerând. Clipesc, și un cuțit se afundă adânc într-un copac aflat la aproape zece metri distanță.

Exersat. Intenționat. Precis.

Dar nu sunt singurul care e atent la ea. Privirea lui Kitt este fixată asupra ei, aproape curios. Îmi dreg glasul și grăbesc ritmul.

– Deci cum te simți?

Capul lui Kitt se întoarce spre mine.

– În clipa asta? Obosit.

Râd, lovindu-l ușor în stomac.

– Îți cam ieși din formă, Pisicel.

Mă îmbrâncește la auzul poreclei lui din copilărie.

– Ei bine, nu e ca și cum am vreun motiv pentru care trebuie să fiu în formă, nu?

Deşi spune asta în glumă, nu îmi scapă unda de amărăciune din vocea lui. Oftez, căci ştiu deja despre ce este vorba.

– Ştii de ce nu ai cum.

– Nu am idee despre ce vorbeşti.

– Pe naiba! mormăi eu. Kitt, tu eşti următorul rege al regatului Ilya. Avem nevoie de tine in viaţă. Întrecerile nu sunt un loc pentru tine.

„La naiba!"

De îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gură, am ştiut că l-au izbit ca o lovitură fizică.

– Şi nici propriul regat nu e un loc pentru mine? Râsul îi este lipsit de umor. La naiba, nu există nici un loc în afara castelului suficient de sigur pentru moştenitor?

– Kitt...

– Ştiu, mă întrerupe el, inspirând adânc. Ştiu că îndatoririle noastre sunt diferite. Vor fi mereu. Mi-aş dori doar ca ale mele să nu fie atât de al naibii de plictisitoare.

Cu asta, îmi aruncă un zâmbet slab, într-un efort de a detensiona atmosfera. Îl privesc, aşteptând să văd dacă va spune ceea ce ştim amândoi că vrea. Aştept să văd dacă îmi va spune că se simte prins în capcană, că simte că încearcă în mod constant să demonstreze că şi-ar dori să participe la întreceri tocmai ca să poată face exact asta. Dar el nu spune nimic din toate astea, zâmbetul lui este o rugăminte tăcută de a reveni la a fi doar fraţi şi nu viitorul rege şi viitorul Executant. Aşa că, de dragul lui, îmi forţez un rânjet pe faţă.

– Ei bine, măcar pot conta pe votul tău la Întreceri.

Tensiunea pare să se topească din trupul lui Kitt, zâmbetul lui afişându-i emoţiile, ca întotdeauna. Oftează uşurat la schimbarea subiectului înainte de a-mi spune:

– Oh, nu ştiu dacă te poţi baza pe votul meu după ce m-ai numit gras acum câteva minute, Plăcinţel.

Urăsc porecla aia, şi nenorocitul o ştie. Aşa că întind piciorul şi-l trimit pe următorul rege al regatului Ilya la pământ, cât e de lung, înainte să apuce să mă tragă după el.

Ne terminăm turele, plini de sudoare, în timp ce soarele se revarsă asupra noastră. Fac rapid exerciţii de mobilitate înainte de a intra în ring cu Kitt. Dansăm unul în jurul celuilalt, folosindu-ne atât puterile, cât şi trupurile pentru

a lupta. Intrând într-un ritm familiar, mă las să rumeg ceea ce spusese Kitt, pierzându-mă în gânduri.

Lumea se dă peste cap.

Nu. Eu mă dau peste cap.

Și apoi sunt întins pe spate, încercând să trag aer în plămânii care-mi țipă.

„La naiba! Mi-am pierdut concentrarea."

– Te-am pus la pământ, Kai. Kitt îmi zâmbește. Au trecut ceva ani de când s-a întâmplat ultima dată, nu?

Îmi dau seama că e dornic să continue să savureze momentul, așa că nu-i las oportunitatea asta. Piciorul îmi țâșnește în exterior, prinzându-i gleznele și trimițându-l la pământ lângă mine.

– Nu te obișnui cu asta, zic eu, lăsându-mi capul pe sol și zâmbind spre cer.

După ce-și trage sufletul, râde.

– Ar fi trebuit să mă aștept la asta... îngână el în timp ce eu mă ridic fără tragere de inimă și îmi scutur leneș hainele de praf înainte de a-i oferi o mână.

O ia fiecare pe drumul lui, Kitt ca să se lupte cu o Blair insistentă, în timp ce eu mă îndrept către ținte. Iau cuțitele subțiri de pe rastelul de lângă mine și răsucesc unul în mână înainte de a-l azvârli în aer.

Arme. Luptă. *Ucidere.*

Asta am fost crescut să fac. Acesta este motivul pentru care eu voi fi Executantul și cel care luptă în întreceri, nu Kitt. Aud lovituri de pumni și un gâfâit înăbușit la câțiva metri în stânga mea, acolo unde copacii căptușiți mărginesc terenurile de antrenament.

„Ea a luat-o de la capăt."

Din nou, lovește cu pumnii în copac. Sau poate că nici nu s-a oprit din capul locului. Pare frustrată, furioasă – neglijentă. Loviturile îi sunt mai slabe, atitudinea îi e mult mai puțin controlată. E obosită, iar postura ei are de suferit din pricina asta.

Răsucesc absent un cuțit în mână, clătinând din cap spre cer pentru ceea ce sunt pe cale să fac. Îmi trimit lama spre țintă, spintecând aerul, înainte de a mă îndrepta spre ea, venind din spate, în timp ce ea continuă să lovească în căptușeală. Stau în spatele ei acum și...

Ea pivotează dintr-o mişcare rapidă, trimiţând un cot spre faţa mea. Abia am timp să mă feresc înainte de a o strânge de braţ, oprindu-l în aer. Capul ei se întoarce, şuviţe de păr argintiu lipindu-i-se de faţă, pătate de sudoare.

Buzele îmi zvâcnesc într-un zâmbet.

– Ar trebui să te mai antrenezi înainte să-ncerci să mă loveşti.

Ea pufneşte.

– În caz că ai uitat cum te-am salvat, ştiu să lupt. N-am nevoie *să încerc* să te lovesc, prinţe.

Îşi smulge braţul din strânsoarea mea şi se întoarce spre copac, ignorându-mă intenţionat.

„Ei bine, nu accept asta."

– La forma în care eşti, va trebui să încerci, Gray.

– Oh, chiar aşa?

Nu-mi dau seama dacă e amuzată sau se gândeşte să încerce să mă lovească chiar în acest moment. Poate şi una, şi alta.

– Da, chiar aşa. Eşti neglijentă. Nu îţi stă în fire, spun eu, făcând-o să pufnească.

Se întoarce din nou înspre copac şi începe să îl lovească iar, clar sătulă de conversaţia noastră. Degetele ei sunt roşii, iritate şi aproape sângerează.

„De ce îşi face asta?"

Clatin din cap, cunoscând deja răspunsul. Pentru că şi eu am făcut-o. Am lovit perne de antrenament, pereţi, *orice* până când sângele mi-a picurat din pumni. Totul pentru a găsi o eliberare pentru mânia, frustrarea acumulate în interiorul meu.

Şi asta-i exact ce face Paedyn.

Încă îşi foloseşte prea mult braţele, în loc să-şi folosească întregul corp pentru avânt. E, de obicei, foarte tehnică atunci când vine vorba despre luptă, ceea ce face ca acest lucru să fie neobişnuit pentru ea. Dar e obosită şi frustrată. Şi, în ciuda faptului că ştiu toate astea, nu pot să-mi înfrânez dorinţa de a mă juca un pic cu ea. Mă apropii şi mai mult de spatele ei şi îmi pun mâinile pe şoldurile ei, răsucindu-i corpul în timp ce ea mai dă un pumn. Sare şi se împiedică în mine, cu capul lăsat pe spate pe pieptul meu gol.

– Încetează să folosești așa mult brațele și ia-ți avânt cu tot corpul, spun eu, aplecându-mi capul ca să fiu aproape de urechea ei.

Ea trage aer in piept când mâna mea trece peste abdomenul ei, șoapta degetelor mele dansând de-a lungul bluzei ei subțiri.

– Folosește tot corpul, Gray.

Pieptul i se ridică. Apoi face un pas înainte, căldura corpului ei părăsindu-l pe al meu. Mâinile îmi sunt încă plasate pe șoldurile ei când ea își întoarce capul pentru a-mi arunca o privire iritată.

„Știe că am dreptate. Și urăște asta."

A devenit leneșă și nu și-a dat seama până acum, prea concentrată și frustrată pentru a observa. Gândul mă face să-i zâmbesc în timp ce ea pufnește, suflându-și o șuviță de păr din ochi înainte de a se întoarce spre copac.

– Acum, dă un pumn, murmur eu, aplecându-mă pentru a adăuga: Și fă-o corect!

În mod șocant, nu comentează, dându-și seama, probabil, că nu-i va servi la nimic. Își îndreaptă umerii și sare pe pingele. Apoi împinge, pumnul ei zburând spre învelișul matlasat ce înconjoară copacul, în timp ce eu îi răsucesc șoldurile la unison cu pumnul. Există mult mai mult avânt în spatele loviturii, și observ că a devenit mult mai puternică în scurtul timp petrecut aici, cu mese și antrenamente consistente. Când degetele ei se afundă în învelișul matlasat, mușchii supli ai spatelui și ai brațelor sunt evidenți.

– Mult mai bine, spun eu sec, cu toate că sunt impresionat. După un moment care a fost, cu siguranța, prea lung, mi-am luat, în sfârșit, mâinile de pe șoldurile ei. Acum, fă-o pe cont propriu! Doar ca să mă asigur că ai fost atentă.

Ea încremenește, cu fața spre copac.

Și apoi apare un fulger de păr argintiu în timp ce ea se rotește, dând o lovitură superbă înspre fața mea.

Capitolul 17

Kai

Abia reuşesc să mă feresc la timp. Doar anii de lupte le permit reflexelor mele să reacţioneze atât de repede.

– Cum a fost? mă întreabă ea pe un ton dulce, aruncându-mi acel zâmbet uimitor.

Râd.

– Şi dacă nu m-aş fi ferit, Gray?

– Ştiam că o s-o faci, Azer.

E aproape de faţa mea acum, un zâmbet răutăcios îi curbează buzele când repetă exact fraza pe care i-am spus-o după ce am aruncat un cuţit în direcţia ei.

– Se pare că cineva doreşte o luptă.

Ochii mei poposesc asupra trupului ei, întârziind după bunul-plac. Îi observ postura, văd cum stă uşor pe vârfuri, cu mâinile ridicate, fiecare parte din îmbrăcăminte lipindu-i-se de trup.

– Tocmai aşteptam o scuză să-ţi şterg rânjetul ăla de pe faţă.

Loveşte din nou înspre mine, ştiind că mă voi feri. Se joacă cu mine.

– Nu ar fi prima dată când cineva îmi spune asta, zic eu, în timp ce ne mişcăm în cerc. Ne-am retras într-un mic spaţiu dintre ţinte şi rastelul cu arme de vizavi. Ridic braţele cu palmele înspre ea, predându-mă înainte ca lupta să înceapă. Nu vrei cu adevărat să faci asta şi nici eu nu vreau. Mai ales că nu aş vrea să-ţi stric faţa drăguţă, dragă.

Ea aproape că îşi dă ochii peste cap spre mine.

– Amuzant, pentru că eu nu voi ezita să-ţi stric faţa drăguţă.

Zâmbesc.

– Ştiam că mă consideri drăguţ.

La aceste cuvinte, ea mai îndreaptă un pumn înspre mine, pe care îl evit cu uşurinţă. Continuăm să ne mişcăm în cerc, încet. Părul umed mi se lipeşte de frunte, şi îmi trec degetele prin el, dându-l laoparte de pe pielea lipicioasă.

– Știi că am opt puteri la dispoziție chiar în clipa asta, și oricare dintre ele te-ar putea învinge.

Rânjesc în timp ce o spun, privind cum ochii ei se îngustează.

– Nu vreau să mă lupt cu puterea ta, vreau să mă lupt *cu tine*. Doar cu tine.

Privirea ei pătrunzătoare nu o părăsește niciodată pe a mea, chiar dacă celelalte Elite își îndreaptă atenția către noi, considerând această luptă mult mai interesantă decât antrenamentul lor.

– Deci mă vrei doar pe mine? Fără puteri?

– Da. Te vreau doar pe tine, respiră ea, enervată din pricina mea.

Gura mi se răsucește într-un rânjet strâmb.

– Știam că mă vrei, Gray.

Și, cu acel mic comentariu, o lovitură înaltă cu piciorul vine zburând spre fața mea. Blochez cu mâinile și îi împing piciorul în jos, încă o dată surprins de forța ei. Înainte să apuc să respir, un pumn frumos se îndreaptă spre fața mea, acesta intenționând să-și atingă puternic ținta. Mă las în jos înainte de a-i apuca încheietura întinsă și de a o trage pe spate în timp ce îi răsucesc brațul sub omoplat.

– Va trebui să te descurci mai bine de-atât, Gray, îi șoptesc la ureche, zâmbind.

Ea mormăie și împinge cotul brațului ei liber în stomacul meu. Aerul îmi iese din plămâni, iar ea profită de asta. Pivotând, își înalță cotul spre fața mea, făcându-mi capul să se răstoarne în lateral când îmi lovește maxilarul. Strânsoarea mea asupra brațului ei slăbește, iar ea se răsucește, scăpându-mi din mână înainte de a arunca un croșeu de dreapta în maxilarul meu, exact în același loc.

„La naiba!" Îmi țin capul întors într-o parte, limba mi se plimbă pe interiorul obrazului, în timp ce gura începe să mi se umple de sânge. Și apoi privirea mea alunecă încet spre ea. Stă în picioare, pe vârfuri, cu mâinile încă ridicate într-o poziție de luptă, în timp ce se uită la mine. După care zâmbește, distrăgându-mi o clipă atenția. Râd gros și încet înainte de a scuipa sânge pe pământ.

– Mult mai bine, Gray. Zâmbesc în timp ce mă mișc în cerc în jurul ei, cu pumnii ridicându-mi-se instinctiv. S-ar

putea să fie nevoie să ripostez.

Zâmbetul îi alunecă de pe buze înainte ca ea să se lase brusc la pământ și să-și rotească piciorul într-un arc larg, intenționând să mă doboare. Sar repede peste el, dar ea se ridică într-o fracțiune de secundă, lansându-se într-o combinație de lovituri. Aruncă asupra mea o serie de upercuturi directe cu brațul din față și lovituri semicirculare, dar eu continui să mă apăr, blocându-i pumnii. Cu mișcările ei rapide, reușește, în sfârșit, o lovitură puternică în stomacul meu, tăindu-mi respirația.

„Bine. Dacă vrea să lupt, voi lupta."

Nu o voi răni. Nu rău. De fapt, e destul de pricepută, și, în ciuda faptului că o iau în râs, este o luptătoare bună. Dar, cu maxilarul și stomacul rănite, nu mă mai joc.

Se ferește înainte ca pumnul meu să întâlnească aerul unde mai devreme se afla capul ei. Apoi dă o lovitură de picior spre coastele mele. O prind de gleznă chiar înainte să-mi atingă trunchiul, în timp ce cu cealaltă mână îi trag un pumn în falcă. A fost o lovitură mai ușoară, dar suficient de puternică încât să-i facă capul să se smucească într-o parte.

I-am eliberat piciorul în același moment în care îmi înfășuram piciorul pe după glezna ei, izbind-o zdravăn. Ea cade violent. O tuse zdravănă îi scutură trupul imediat ce spatele îi aterizează pe sol, iar ea încearcă să-și recapete suflul.

Mă aplec deasupra ei cu un zâmbet pe buze, presupunând că meciul s-a încheiat.

Greșit.

Mă lovește în vintre. Tare.

Mă aplec, slobozind un râset îndurerat.

– O lovitură ieftină, dragă.

– Da, dar eficientă.

Sare în picioare, respirând greu, dar cu un zâmbet șiret. Are brațele ridicate, protejându-și fața, în timp ce restul trupului îi e acoperit de praf. Și începem să schimbăm lovituri și eschive, în timp ce ne jucăm unul cu celălalt. Este ca un dans, iar ea e o parteneră aprigă.

Dar, din cine știe ce motiv, refuz să-mi pun toată greutatea în lovituri. Mă înfrânez. Nu îndeajuns încât să nu ripostez, dar suficient cât să nu îi rup ceva. Cu toate că

ea clar nu face la fel. Lovește puternic, neîncetat, dorind să mă rănească. Ba flirtăm, ba ne batem – sau poate le facem pe ambele în același timp. Se pare că nu reușesc să-i dau de cap fetei ăsteia nărăvașe.

După minute de eschive și de lovituri care își ating ținta, gâfâim amândoi sub căldura insuportabilă. Sudoarea mi se prelinge de pe frunte și face să mă usture ochii în timp ce grupul din jurul nostru exclamă și murmură de fiecare dată când unul dintre noi încasează o lovitură. Abat asupra ei o combinație de lovituri, iar upercutul meu își găsește ținta chiar sub bărbia ei, smucindu-i capul. Continui cu o directă cu brațul din față, leneșă, pe care ea o evită, prinzându-mi cu o mână brațul în extensie și umărul opus, în cealaltă. Apoi se apropie de mine, dându-mi un genunchi în burtă.

Numai că și-a lăsat expus brațul care-mi ține umărul, așa că profit de asta. Îmi folosesc ambele mâini ca să o apuc de antebraț și de încheietura mâinii, apoi mă răsucesc astfel încât spatele îmi e lipit de pieptul ei. După aceea, îmi folosesc avântul ca să o ridic de la pământ, aruncând-o peste umărul meu, până cade cu o bufnitură.

E căzută pe spate, cu răsuflarea întretăiată din cauza impactului cu pământul tare, iar eu mă uit jos înspre ea, sperând că, în sfârșit, a renunțat. Greșit, din nou. Cu o viteză surprinzătoare, mă prinde cu mâinile de glezne și trage cu forță. Luându-mă prin surprindere, reușește să-mi tragă picioarele de sub mine, iar pământul îmi zboară spre spate.

Într-o secundă, se ridică și mă încalecă. Și apoi își trage în spate pumnul însângerat, gata să lovească, iar zâmbetul îi e triumfător. O privesc în cel mai mic detaliu, însângerată și călare pe mine.

– Dacă nu ar fi situația mea actuală, zic eu, uitându-mă la pumnul ei încă pregătit pentru a lovi, postura asta ar putea fi mult mai distractivă, continui încet, privind-o de sus până jos înainte de a mă uita la acei ochi albaștri care se măresc.

Concentrarea îi scapă pentru o clipă. Perfect. O prind de talie și o răstorn. Acum, sunt eu deasupra ei, fixându-i încheieturile la pământ, de-o parte și de alta a capului. Gâfâie sub mine, ridicându-și privirea spre fața mea. E

plină de pământ, și sunt sigur că nici eu nu arăt altfel. O vânătaie întunecată începe deja să-i înflorească pe pomeți, iar sângele i se scurge din nas și din gură.

– Bună treabă, Gray, îi spun cu fața apropiată de a ei.

Ea se foiește, dar asta n-o ajută să-mi slăbească strânsoarea.

– Am câteva critici.

Ea rămâne nemișcată, și urmăresc cum un zâmbet lent i se întinde pe buze.

– Din moment ce ești viitorul Executant, nu eram sigură că ești capabil să arăți îndurare. În mod clar, ești.

O privesc fix, iar fața mi se metamorfozează în acea mască rece la auzul cuvintelor ei. Apoi ea înalță capul de la pământ până când ne separă doar câțiva centimetri și șoptește:

– Știu că n-ai dat tot ce puteai cu mine.

„A fost atât de evident sau abilitățile ei de Clarvăzător i-au spus asta?"

Privirea mea rătăcește iar pe chipul ei, la pământul și sângele ce-i pătează pielea, mascând pudra vagă de pistrui care știu că-i acoperă nasul.

– Și ce te face să crezi asta?

Fața i se apropie incredibil de mult de a mea, genele îi flutură, buzele sunt curbate într-un surâs și periculos de aproape de ale mele. Vocea îi e întretăiată, abia audibilă când șoptește:

– Pentru că, dacă ai fi dat tot ce puteai, n-aș putea să fac asta.

Abia dacă am suficient timp să fiu confuz înainte ca ea să-și izbească tare capul de al meu.

Când creștetul ei ia contact cu nasul meu, văd stele verzi. Își eliberează încheieturile din strânsoarea mea și își folosește ambele picioare ca să mă dea jos de pe ea. Un nor de praf mă împresoară în timp ce zac pe pământ, clipind ca să înlătur durerea ce pulsează. Lovitura a fost puternică, dar nu îndeajuns cât să mă împiedice să mă ridic, clătinându-mă, și să mă așez cu fața la ea, cu sângele curgându-mi din nasul spart.

Ea nu irosește nici o clipă.

Brațele ei îmi împresoară gâtul, iar genunchiul îmi lovește burta, iar și iar. Până să apuc să reacționez, îmi

folosește piciorul flexat ca pe-o treaptă, aruncându-și picioarele pe după umerii mei cu o mișcare rapidă. Folosindu-și elanul și picioarele împletite în jurul meu, ne trântește pe amândoi la pământ. Mă prăbușesc la sol în timp ce ea se rostogolește și nu irosește nici o clipă înainte de a se cățăra pe mine. Și apoi brațele îmi sunt iar blocate sub genunchii ei.

– Ce zici de cât de în formă sunt, prințe? gâfâie ea cu buzele însângerate. Mai ai vreo critică?

Greutatea ei mă apasă, și pufnesc în râs.

– Am câteva observații.

– Și eu. Mâna îi fulgeră spre cizmă, scoțând o lamă subțire din pielea uzată. Pentru început, nu apreciez ca adversarii mei să fie blânzi cu mine.

Îmi trece ușor vârful cuțitului peste pomeți, gâdilându-mi pielea. Zâmbesc în ciuda lamei pe care ea mi-o trece pe față, privirea mea arzând intr-a ei. Și apoi ochii mei trec la sângele care i se prelinge pe față, curgând din mai multe tăieturi și crestături făcute de mine.

– Se pare că ți-am cam distrus fața drăguță până la urmă, in ciuda strădaniei mele.

– Oh, asta nu-i nimic. Ea râde abia suflând. Ar trebui să vezi ce-am făcut eu feței tale drăguțe.

Buzele mi se curbează într-un zâmbet în timp ce îmi înalț capul înspre al ei.

– Oh, dragă, atât timp cât încă mă consideri drăguț, nu-mi pasă deloc de felul cum arăt.

Ochii aceia albaștri clipesc la mine șocați înainte ca ea să și-i dea peste cap, enervată. Iritată, ea se dă laoparte și se ridică. Fac același lucru, ștergându-mi murdăria de pe corp în timp ce ea procedează asemenea. Înainte să apuce să se întoarcă și să plece, îi spun:

– Ești un partener de antrenament mult mai amuzant decât Kitt. Ar trebui să mai facem asta cândva.

Capul ei se înclină ușor în lateral, zâmbetul ei e viclean.

– Nu voi rata niciodată șansa de a-ți arde o mamă de bătaie, prințe.

Și, spunând asta, se îndepărtează cu pași mari, in timp ce eu rămân cu privirea la ea.

– Oh, Kai? strigă ea cu voce neutră.

Și apoi mă feresc. S-a învârtit, aruncând cuțitul atât de brusc, încât abia am avut timp să mă las pe vine înainte ca acesta să se cufunde în ținta de lemn, la câțiva metri în spatele meu.

– Nu vreau îndurarea ta. Data viitoare când ne luptăm – și, de unde mă aflu, îi văd ochii albaștri mocnind –, *impresionează-mă!*

Un fluierat prelung se aude din mulțime – este Kitt, desigur. Îl ignor, clatin din cap și rânjesc la ea în timp ce îmi întoarce spatele.

„Mică și nărăvașă, într-adevăr."

Capitolul 18

Paedyn

Sunt aproape convinsă că nu sunt o Obișnuită. E posibil ca puterea mea să fie capacitatea de a minți fără pic de efort. De a minți cu privire la ce sunt, în cine am încredere și cât sunt de bucuroasă să mă aflu aici.

Da, Întrecerile sunt o serie de încercări fizice, dar presiunea e aceeași când vine vorba despre cele mentale. Trebuie să îi câștig pe oameni, să îi conving că ador aceste întreceri în aceeași măsură ca ei. Vreau voturile lor ca să rămân în viață, dar *am nevoie* de voturile lor dacă vreau să câștig mizeria asta.

Mă uit în jur la masa așternută pentru cină și remarc umerii încordați și conversațiile căznite. Tensiunea din încăpere e aproape sufocantă și ne sugrumă într-o tăcere jenantă umplută în cea mai mare parte de mestecatul nostru. Nu e greșit să spui că am devenit neliniștiți în ultimul timp. Atât de mult, încât a izbucnit o ceartă între Ace și Braxton pe terenul de antrenament, una pe care primul a declanșat-o în mod deloc surprinzător. Nu-mi pot imagina ce trebuie să fi făcut Ace pentru a afecta calmul răbdător al lui Braxton, dar la acea ceartă a fost

nevoie de aproape patru gardieni imperiali ca să îi despartă, cu toții îngrămădindu-se peste cei doi concurenți.

Ochii mei alunecă asupra adversarilor mei, încet, oprindu-se la privirea verde care deja mă țintuia. Trag aer în piept, întărindu-mă să fac față furiei pe care o simt de fiecare dată când mă uit la rege...

Nu, nu la rege.

Kitt se uită fix la mine cu ochi atât de asemănători cu cei ai tatălui său, încât trebuie să clipesc pentru ca imaginea regelui să îmi dispară din față, forțându-mă să mă concentrez, în schimb, asupra băiatului din fața mea. Zâmbetul îi e cald, iar privirea îi rătăcește pe chipul meu. Fac același lucru înainte de a mă uita rapid în altă parte, iar privirea îmi cade asupra unei perechi de ochi familiari.

Brusc, sunt înghițită de furtuna acelor ochi cenușii, oțeliți, încadrați de gene întunecate. Kai își înclină ușor capul, zâmbindu-mi într-un fel care mă face să-mi răsucesc nervos inelul de pe degetul mare.

Sper că și el își pierde mințile încercând să îmi dea de cap în aceeași măsură în care mi le pierd eu.

Privirea lui Kai scapă scurt înspre degetul meu mare și înspre inelul pe care îl răsucesc pe el. În ochii lui se vede o licărire când se apleacă peste masă înspre mine.

– Te agită ceva, Gray?

„Pe toate molimele, cum poate o singură persoană să fie în egală măsură enervantă și atrăgătoare?"

– Și ce anume ți-ar da impresia că sunt agitată?

– Hmm, murmură el, trecându-și o mână peste bărbia aspră, ar trebui, oare, să încep cu faptul că învârți inelul sau cu faptul și mai evident că strângi intens în mână un cuțit?

Clipesc la el înainte să mă uit în jos. Într-adevăr, țin strâns în pumn un cuțit de friptură care nu știu cum de și-a găsit drumul până acolo. Mă uit lung la el și pufnesc în râs înainte de a-mi descleșta degetele de pe mâner. Când privirea mea o întâlnește pe a lui, descopăr că e scrutătoare, dar mai blândă ca înainte.

Și, destul de enervant, mă uit la el cu aceeași privire cu care se uită el la mine, cu toate că vedem lucruri foarte diferite.

nevoie de aproape patru gardieni imperiali ca să îi despartă, cu toții îngrămădindu-se peste cei doi concurenți.

Ochii mei alunecă asupra adversarilor mei, încet, oprindu-se la privirea verde care deja mă țintuia. Trag aer în piept, întărindu-mă să fac față furiei pe care o simt de fiecare dată când mă uit la rege...

Nu, nu la rege.

Kitt se uită fix la mine cu ochi atât de asemănători cu cei ai tatălui său, încât trebuie să clipesc pentru ca imaginea regelui să îmi dispară din față, forțându-mă să mă concentrez, în schimb, asupra băiatului din fața mea. Zâmbetul îi e cald, iar privirea îi rătăcește pe chipul meu. Fac același lucru înainte de a mă uita rapid în altă parte, iar privirea îmi cade asupra unei perechi de ochi familiari.

Brusc, sunt înghițită de furtuna acelor ochi cenușii, oțeliți, încadrați de gene întunecate. Kai își înclină ușor capul, zâmbindu-mi într-un fel care mă face să-mi răsucesc nervos inelul de pe degetul mare.

Sper că și el își pierde mințile încercând să îmi dea de cap în aceeași măsură în care mi le pierd eu.

Privirea lui Kai scapă scurt înspre degetul meu mare și înspre inelul pe care îl răsucesc pe el. În ochii lui se vede o licărire când se apleacă peste masă înspre mine.

– Te agită ceva, Gray?

„Pe toate molimele, cum poate o singură persoană să fie în egală măsură enervantă și atrăgătoare?"

– Și ce anume ți-ar da impresia că sunt agitată?

– Hmm, murmură el, trecându-și o mână peste bărbia aspră, ar trebui, oare, să încep cu faptul că învârți inelul sau cu faptul și mai evident că strângi intens în mână un cuțit?

Clipesc la el înainte să mă uit în jos. Într-adevăr, țin strâns în pumn un cuțit de friptură care nu știu cum de și-a găsit drumul până acolo. Mă uit lung la el și pufnesc în râs înainte de a-mi descleșta degetele de pe mâner. Când privirea mea o întâlnește pe a lui, descopăr că e scrutătoare, dar mai blândă ca înainte.

Și, destul de enervant, mă uit la el cu aceeași privire cu care se uită el la mine, cu toate că vedem lucruri foarte diferite.

Eu văd un băiat care e zăpăcitor, captivant, încrezător și calculat. Dar, cu cât descopăr mai multe detalii despre el, cu atât știu mai puține, cred. Are o latură blândă doar pentru cei pe care îi iubește mult, atâta lucru e clar. Dar și-a construit ziduri, s-a protejat, și-a pus măști, ceea ce-l face enervant de greu de descifrat.

Mintea îmi fuge la lupta noastră, la senzația mâinilor lui pe mine, sigure și puternice. A-l vedea luptând era ca și cum aș fi privit un dansator, pe cineva care simte muzica în suflet, până în oase. E făcut pentru bătălii. Crescut să ucidă.

„Și trebuie să îmi amintesc asta."

Sunt smulsă din gândurile mele când un servitor întinde mâna să-mi ia farfuria. Din instinct, mă mănâncă degetele să șterpelesc o chiflă, două, înainte să fie luate. Încă nu-s obișnuită să am parte de mese regulate, ca să nu mai zic și hrănitoare, în fiecare zi, și mă trezesc luptându-mă constant cu instinctele mele de hoț care urlă la mine să înhaț orice chestie de mâncare pe care pot pune mâna.

Scaunele hârșâie pe pardoseala de marmură în timp ce oamenii din jurul meu se ridică să plece. O voce angelică și delicată strigă peste zarvă, și ne oprim cu toții pentru a ne întoarce înspre sunet. Regina are mâinile încrucișate frumos în poală, peste rochia ei bleumarin impecabilă, strălucind în lumina soarelui care apune. Ne zâmbește, iar sclipirea din ochii ei îmi amintește vag de Kai.

– Mai sunt câteva zile până la primul bal! Doamnelor, am încredere că v-ați ales rochia sau ați vorbit cu servitoarele voastre să vă pregătească una.

Cu siguranță, nu am făcut încă nici una, nici alta.

– A, și nu uitați să exersați dansul, adaugă regina zâmbind. Am încredere că veți dori să le faceți o impresie bună oamenilor.

„Oh, cu siguranță voi face impresie."

Ea ne face semn cu capul că putem pleca, iar eu mă îndrept repede spre ușă, intenționând să mă strecor înapoi în camera mea și să îi cer lui Ellie sfatul în legătură cu rochia.

– Paedyn.

Picioarele mi se clatină, încetinindu-mă până când mă opresc. Căldura din acea voce și folosirea numelui meu

mic îmi spun că nu Kai este în spatele meu.

Nu, este fratele lui. Mă răsucesc pe călcâie și îl privesc pe Kitt venind spre mine, cu părul blond dezordonat și zâmbetul fermecător. Înghit în sec când se apropie de mine și apoi mă privește cu acei ochi de smarald pe care îi imparte cu un criminal.

– Hei, spune el cu căldură. Te deranjează dacă te conduc la camera ta?

„Da."

– Nu, deloc, mă aud spunând printre dinții pe care-i dezvelesc într-un zâmbet.

Pornim pe hol, îndreptându-ne spre aripa din castel unde sunt cazați concurenții.

– Încă nu te-am felicitat pentru interviul tău, spune el cu o undă de mândrie în voce. Nu ți-am spus că o să te descurci foarte bine?

Mă gândesc în urmă, la interviuri, când am reușit să fac praf singurul lucru pe care se aștepta să-l spun.

„Supraviețuire. Mă aștept să le supraviețuiesc."

Aproape că râd la acest gând.

– Ei bine, mă bucur să știu că viitorul rege nu o să-mi taie capul pentru că am stricat mottoul regatului său.

Îmi mușc limba, dar e prea târziu să opresc cuvintele care mi-au ieșit deja din gură.

El râde.

Sunetul este bogat, umplându-mă de ușurare. Se freacă în spatele gâtului, chicotind în continuare, în timp ce spune:

– De fapt, asta a fost partea mea preferată.

Îi arunc o privire uluită.

– Chiar așa?

– Da. Râsul îi părăsește vocea când rămâne pe loc să se uite la mine, oprindu-ne în mijlocul holului. A fost cel mai real lucru pe care l-a spus cineva vreodată în acele interviuri.

Îi cercetez fața, încercând să ignor asemănarea cu tatăl său.

– Vrei să spui că a fost cel mai stupid lucru pe care l-a spus cineva vreodată în acele interviuri.

Chicotul lui cald răsună din nou.

– Poate. Face o pauză, uitându-se la mine. Dar, dacă te face să te simți mai bine, nu cred că ai greșit când ai spus că te aștepți să supraviețuiești acestui lucru și te admir pentru că ai exprimat cum te simți cu adevărat.

Sunt atât de șocată de sinceritatea cuvintelor lui, încât râd.

– Atunci înseamnă că mă admiri adesea, pentru că tind să-mi spun părerea mult mai mult decât ar trebui.

„Chiar te admir adesea."

Ochii lui par să rostească acele patru cuvinte în timp ce îi cercetează pe ai mei, exprimând ceva ce nu intenționase să facă. Și este prima dată când pot să-i întâlnesc privirea și să nu-l văd pe rege uitându-se înapoi la mine. Îmi dreg glasul, mă întorc și continui să merg pe hol. Kitt e lângă mine când ne oprim în fața camerei mele, și deja deschid ușa în timp ce-i spun:

– Mulțumesc că ai mers cu mine! Fac o pauză pentru a-i oferi un mic zâmbet peste umăr. Acum, pot spune că am fost escortată de viitorul rege.

Trec pragul ușii când cuvintele îi ies pe gură în grabă:

– Da, și, dacă o să îmi mai permiți, o voi face din nou.

Mă întorc și-l văd că brusc e chiar în spatele meu.

– Ce?

Fața lui se despică într-un zâmbet care pare aproape prea timid pentru a fi pe buzele unui membru al familiei regale.

– Domnișoară Gray, ai vrea să fii partenera mea la baluri?

Aproape că mă sufoc cu aerul pe care îl trag în piept. Și totuși, în loc să răspund la întrebarea lui, una a mea, fără rost, îmi iese de pe buze odată cu un hohot de râs.

– De când sunt domnișoara Gray?

Un zâmbet viclean îl înlocuiește pe cel timid, amintindu-mi pentru o clipă de fratele său.

– De când ai început să te referi la mine ca fiind „viitorul rege".

– Și asta nu-ți place? Să te numesc viitorul rege, adică.

Curiozitatea mea forțează întrebarea să-mi iasă din gură, deoarece am presupus că e destul de atașat de titlu și de puterea care îl însoțește.

– Aş prefera să nu fiu numit cu un titlu pe care nu l-am câştigat şi la nivelul căruia nu m-am ridicat încă, spune el simplu.

– De aceea te-am numit *viitorul* rege.

Zâmbeşte, mulţumit să lase liniştea să se aştearnă între noi inainte de a spune, în cele din urmă:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnişoară Gray.

Aud propunerea din vocea lui, văd întrebarea tăcută din acei ochi pe care îi evit în continuare. Dacă spun da, vom fi pur şi simplu Kitt şi Paedyn. Dacă spun nu, titlurile rămân.

Dacă spun da, joc rolul.

Dacă spun nu, îmi reduc şansele de a fi pe placul oamenilor.

Gândul de a sta la braţul viitorului rege şi de a ridica privirea înspre chipul asemănător cu al ucigaşului tatălui meu nu este plăcut pentru mine, personal, dar ar fi plăcut pentru oamenii din Ilya. Aş avea, fără indoială, parte de atenţia lor – un gând terifiant, dar ispititor.

Un zâmbet îmi curbează buzele la imaginea unei foste fete din mahala de mână cu viitorul conducător, ilustrarea perfectă a polilor opuşi.

Cel mai puternic bărbat împreună cu cea mai lipsită de puteri.

– Ar fi o onoare să fiu partenera ta, Kitt, spun eu incet, zâmbind uşor.

„Joacă rolul!"

Kitt chicoteşte, părând uşurat.

– Speram că vei spune asta, Paedyn.

– Ellie! Ajutor! Te rog!

Mă uit ţintă la garderoba mea, înnebunind de la toate culorile şi stilurile de rochii agăţate înăuntru.

– Pe care ar trebui s-o port la bal? Trebuie să fac o impresie bună…

– Da, trebuie, şi nu o vei face cu una dintre rochiile astea, mă întrerupe Ellie, râzând incet.

Îmi las capul pe spate şi gem.

– Ce e în neregulă cu ele?

Arăt înspre numeroasele rochii care-ţi iau ochii pe care le am la dispoziţie.

– Astea, zice și arată către dulap, nu sunt rochii de bal. Cu toate acestea, cu siguranță ai face o impresie dacă ai purta una dintre ele. Doar că nu una bună.

– Deci ce facem acum?

Nu pot împiedica enervarea să iasă din mine. În mod clar, Ellie a observat, pentru că spune încet:

– Va trebui să facem o rochie pentru tine. Imediat. Cunosc câteva croitorese excelente care ți-ar putea pregăti o rochie frumoasă în cel mai scurt timp, va trebui doar să alegi stilul și nuanța de verde.

Aparent, este un fapt cunoscut că femeile tind să poarte rochii verzi la aceste baluri, din moment ce verdele smarald este culoarea regatului Ilya. Nu este o regulă stabilită, ci ceva ce toată lumea face, pur și simplu. Tipic. Tradiție.

„Obositor."

Ellie continuă să vorbească despre croitoresele pe care le cunoaște, despre cât de minunat lucrează.

Și apoi mă lovește. Cunosc o croitoreasă, *am trăit* alături de una. Sunt brusc zdrobită de greutatea a ceea ce am făcut. Nu, a ceea ce *nu* am făcut.

„Adena."

Promisiunea către ea îmi răsună în minte, o amintire a modului în care *am uitat* de ea. Am jurat că o voi vizita și, totuși, mi-am amintit să o fac doar de îndată ce mi-a fost convenabil.

Sunt sugrumată de vinovăție, aproape că mă sufoc din cauza strânsorii pe care o resimt în jurul gâtului. Înghit în sec, blestemându-mă în tăcere pentru egoismul meu.

Dar n-ar fi prima dată când sunt egoistă când vine vorba despre Adena. Am fost egoistă în noaptea în care m-a găsit pe acoperișul unui magazin, acum doi ani, rănită și isterică și sperând *să înțeleagă* cineva, pur și simplu. Ploaia îmi cădea pe față în timp ce mă uitam la cer, amestecându-se cu lacrimile mele și făcând să usture rănile proaspete cu care mă alesesem de la un gardian în acea dimineață. Adena s-a tras la marginea acoperișului înainte de a-mi spune dintr-o suflare cât de sigură fusese că avea să mă găsească acolo sus, așa cum era sigură că nu urma să mai fure niciodată dintr-un magazin.

Dar zâmbetul i-a dispărut când ochii ei au alunecat spre mine tremurând în ploaie, îmbrățișându-mi genunchii. Eram obosită. Sătulă să încerc să fiu ceva ce nu eram, în vreme ce nimeni nu știa ce eram.

Așa că am decis să studiez cerul în acea noapte, observând asemănări între noi. Eram singură într-un fel în care îmi imaginez că și stelele sunt, observate de toată lumea, dar prea departe pentru a fi *văzute* cu adevărat.

Și, o dată în viață, am vrut să fiu văzută de cineva.

A fost egoist din partea mea să-i spun Adenei despre trecutul meu, despre prezent și despre tot ce se afla între. Și simplul fapt că știe ce sunt o pune în pericol, și, totuși, n-am făcut decât să ne apropiem, în ciuda acestui lucru.

Ea m-a crezut. Ea a ascultat cum adevărul ieșea din mine întretăiat de suspine, a rămas cu mine chiar și după ce a aflat ce sunt.

Și niciodată nu am fost mai ușurată de un moment de slăbiciune.

– Ellie, spun eu în mod voit încet. Dacă știu eu o croitoreasă?

Se gândește o clipă înainte de a răspunde, ridicând din umeri.

– Ar fi în regulă. Ai cunoscut pe cineva aici? La palat?

– Nu, e de pe aleea Loot.

Ellie îmi aruncă o privire sceptică, dar continui:

– E incredibilă. Pot să garantez că îmi va face cea mai frumoasă rochie pe care Ilya a văzut-o vreodată.

– Ei bine, presupun că aș putea vorbi cu Lenny să te însoțesc acolo, ca să o iei. Ea adaugă repede: Asta dacă el are voie.

Sprâncenele mi se întâlnesc.

– Să o iau?

– A, da. Dacă primești încuviințare să te duci, ea va veni cu tine și va fi angajată aici pe post de croitoreasă personală până când Întrecerile se vor termina. Sau până când...

Ezită. Restul cuvintelor ei sunt înecate de sângele care mi se zbate în urechi, iar inima îmi bate atât de repede, încât mă simt de parcă aș fi în mijlocul unei lupte.

„Adena va locui aici. Cu mine."

Va fi hrănită și *plătită*. O să o pot vedea. Va fi în siguranță. Mă cuprinde ușurarea, făcând o încercare slabă de a înlocui sentimentul de vinovăție pe care încă îl resimt.

Ellie promite că va vorbi cu Lenny, apoi îmi spune noapte bună înainte de a se strecura pe ușă afară.

Mă trântesc pe pat, uitându-mă la stucatura complicată de pe tavan. Nu știu sigur cât am zăcut acolo, lăsând speranța și fericirea să mă inunde la gândul de a o vedea pe Adena teafără și în siguranță.

Iar apoi, o bătaie ușoară în ușă îmi spulberă gândurile.

Capitolul 19

Paedyn

Trebuie să fie aproape miezul nopții, deci, pe toate molimele, cine să fie?

Strâng mânerul pumnalului și îl scot de sub pernă, ținându-l aproape de corp, în timp ce pășesc pe podea. Când deschid ușa, ochii mei întâlnesc perechea gri aflată de cealaltă parte.

Privirea lui Kai coboară spre pumnalul din mâna mea înainte de a se întoarce la fața mea, zăbovind pe obrazul meu învinețit și pe buza despicată pe care mi le-a oferit cu atâta generozitate în lupta noastră de dimineață. Orgoliul meu nu le-a permis Tămăduitorilor să se ocupe de rănile mele, și, deloc surprinzător, prințul pare să fi avut aceeași problemă. Pe maxilar i-au înflorit vânătăi ușoare, o amintire a fiecărei lovituri pe care i-am aplicat-o.

– Ai de gând să mi-l pui iar la gât?

Buzele lui Kai zvâcnesc în sus când își înclină capul spre pumnalul strâns în pumnul meu.

– Nu mă ispiti! spun eu, trecându-mi degetele peste marginea netedă și plată a lamei. Ai venit pentru revanșă?

Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor strâmți și închiși la culoare înainte de a-și încrucișa gleznele și de a

se sprijini de tocul ușii.

– Nu mă ispiti!

Părul de abanos îi cade peste frunte, făcându-i ochii cenușii să iasă în evidență în contrast cu onduleurile de culoarea cernelii. Este clar că nu s-a bărbierit, lăsând o umbră de barbă să-i acopere maxilarul ascuțit, accentuat de vânătăile întunecate pe care i le-am provocat.

– Ce vrei, Azer?

– Și mie mi-a fost dor de tine, Gray, spune Kai, culegând cu dezinvoltură ceva de pe cămașa lui extrem de subțire. Apoi privirea lui se îndreaptă spre a mea, genele lungi contrastând total cu ochii săi deschiși la culoare. Sunt aici pentru lecția ta.

Pufnesc disprețuitor.

– Scuze, pentru *ce* anume?

– Lecția ta.

Își înclină capul într-o parte, nedumerit într-un mod amuzat.

– Ești Clarvăzătoare. Nu ai simțit că se va întâmpla?

– Nu așa funcționează, și știi asta, zic eu, tonul meu fiind o combinație de iritare și confuzie. Ce tot…

– Atunci chiar aveai de gând să mergi la bal și să-l calci pe picioare pe fratele meu? Pufnește și râde. Ești plină de surprize, nu-i așa?

– Nu, nu l-aș călca pe picioare. Poate o să-mi dau cu stângu'-n dreptu', dar…

Mă opresc, privindu-i zâmbetul amplificându-se. Gropița lui își bate joc de mine, ispitindu-mă să folosesc pumnalul care așteaptă răbdător în palma mea. Și apoi cuvintele lui capătă sens, în cele din urmă.

– Lecții *de dans?* De-asta ești aici?

Scap un hohot de râs, gândindu-mă că probabil glumește.

– Ți-a luat ceva să te prinzi. Se desprinde de tocul ușii, făcând un pas mai aproape. Hai, nu avem toată noaptea la dispoziție! Apoi zâmbește. Doar dacă nu cumva vrei să o avem.

Nici nu mă clintesc.

– Nu. În nici un caz. Nu vreau și nu am nevoie de ajutorul tău. Îi zâmbesc batjocoritor. Dar e bine de știut că ești mereu atât de dornic să-l oferi.

Apuc marginea ușii și încep să o închid peste el, dar strecoară un pantof strălucitor în camera mea. Deschide cu ușurință ușa, brațele lui puternice împingând-o înapoi, în ciuda eforturilor mele. Cu mâna încă pusă pe lemnul ușii, se apleacă suficient de aproape pentru a murmura:

– Fix ca întotdeauna, ești prea încăpățânată să recunoști că ai nevoie de ajutorul meu.

– *Am nevoie* doar să ieși din camera mea.

Îi zâmbesc, dar numai cu dinții. Și totuși, cu fiecare cuvânt care spune contrariul, știu că are dreptate. Știu că ar trebui să-i accept oferta și să exersez, ca să previn să mă fac de râs alături de viitorul rege. Dar nu-mi place că poate să aibă avantajul ăsta asupra mea, nu-mi place ideea de a mă ajuta. Din nou.

– Ce ai nevoie și ce vrei sunt două lucruri foarte diferite. Mirosul de pin mă învăluie când el își apleacă ușor capul spre mine, obligându-mă să-i întâlnesc privirea. Haide, Gray, ai mai multă minte de-atât! Știi că ai nevoie să faci o impresie bună la balul ăsta. Și, fiind lângă fratele meu, o să ai asupra ta și mai mulți ochi decât în mod normal.

Parcă mi-ar fi citit gândurile, le-ar fi însumat și mi le-ar fi scuipat înapoi. Mă uit lung la el. Știu că are dreptate, și o știe, la rândul lui. Probabil vede cum împotrivirea îmi dispare din privire, pentru că un zâmbet îi arcuiește buzele.

– Mă bucur să văd că ți-a venit mintea la cap. Hai să mergem!

Trec pe lângă el și-l ating cu umărul, ținând capul sus. Eu am ales să fac asta, nu el, și trebuie să țină minte asta.

– Unde mergem? îl întreb, în timp ce el mă conduce pe hol.

La capătul lui urcăm pe o scară largă în spirală drapată cu un covor de catifea verde smarald. Umbra unui zâmbet se așterne pe chipul lui.

– Undeva unde să ai suficient loc să cazi.

Când ajungem la capătul scărilor, sunt condusă pe un hol larg, plin cu tablouri și stucatură sidefată care urcă de pe pereți până la tavan. Ochii îmi alunecă asupra stratului subțire de praf care acoperă ramele tablourilor presărate pe perete.

„A trecut ceva timp de când cineva a mai fost pe-aici."

Acest etaj se întâmplă să fie unul dintre puținele pe care nu le-am explorat încă, în condițiile-n care m-am strecurat din camera mea de mai multe ori în toiul nopții pentru a învăța planul castelului și potențialele ieșiri. O fi personalitatea, o fi paranoia, dar faptul că nu cunosc împrejurimile mă sperie aproape la fel de mult ca Întrecerile.

Întrucât Lenny nu îmi păzește ușa, nu pot rezista nevoii de a cerceta. De fapt, nu-mi văd gardianul prea mult și, în mod surprinzător, gândul ăsta îmi provoacă o tresărire bruscă de tristețe. Sunt șocată de cât de mult îmi place cu adevărat compania lui și chiar mai șocată de faptul că aș gândi astfel de lucruri despre un gardian imperial.

Un fald al covorului îmi prinde piciorul, iar podeaua îmi zboară în fața ochilor. Sunt pe cale să cad lată pe covorul cu model în spirală, când un braț îmi alunecă în jurul mijlocului, ferm și enervant de familiar.

– Iată acel joc de picioare neglijent de care încercăm să te scăpăm, spune Kai, iar rânjetul i se citește în glas.

Mă repune în picioare, ghidându-mă cu o mână pe care o împing tulburată și simțind nevoia să pun ceva spațiu între noi. Își ridică mâinile și face batjocoritor un pas înapoi, înainte să se întoarcă și să pășească din nou pe hol. În timp ce continuăm să mergem, întrebarea pe care am așteptat să o pun îmi alunecă, în cele din urmă, de pe buze.

– De ce faci asta?

Kai se oprește în fața mea. Se întoarce încet, părând aproape amuzat de întrebare.

– E chiar simplu. Te duci la bal cu fratele meu, iar el trebuie să dea cât se poate de bine.

Îi studiez chipul, văd cum un milimetru din masca lui se sfărâmă, scoțând la iveală toată dragostea și tot devotamentul față de fratele său, toate eforturile pe care este dispus să le facă pentru el. E ca și cum ar avea o datorie de îndeplinit, de parcă deja ar fi Executantul și ar fi vorba despre mai mult decât de a mă împiedica pe mine să-l calc pe fratele lui pe picioare.

Apoi masca lui se reface brusc, și din nou am în fața ochilor expresia aceea rece, lipsită de emoția ce a fost cândva acolo. Cum nu mă pot gândi la o replică, încep să pășesc. O luăm la dreapta pe un hol mai mic și ne

îndreptăm spre ultima ușă din stânga. El apasă clanța și deschide, dezvăluind de partea cealaltă un dormitor luminat doar de razele lunii care se preling prin fereastră.

Dacă am crezut că am o cameră magnifică, sigur pălește în comparație cu *asta*. Este cel puțin de două ori mai mare decât a mea, făcând-o să pară mai curând o casă decât un dormitor. Deși este dotată cu un pat cu baldachin, dulap și un birou – la fel ca a mea –, această cameră pare locuită. Raftul este plin, cărțile fiind stivuite în unghiuri ciudate pentru a încăpea. Câteva dintre copertele lor uzate îmi spun că sunt cărți de strategie, luptă și... *poezie*.

„Interesant!"

Totul din cameră e mai frumos decât în a mea, dar uzat.

„Aceasta e camera lui – camera lui adevărată."

Biroul e acoperit cu pete de cerneală închisă la culoare, iar diverse armuri sunt îngrămădite în colț. Ochii mei scrutează crestăturile mari care acoperă stâlpii patului, de unde lipsesc bucăți de lemn închis la culoare.

„Tăieturi de sabie."

A lovit stâlpii cu o sabie boantă. De mai multe ori.

Presupun că este mai bine decât să abată sabia asupra unui om, deși sunt sigură că face și asta. Ochii mei se întorc în cele din urmă spre Kai. Stă rezemat de tocul ușii, privindu-mă curios în timp ce stau în mijlocul camerei lui, deși nu-mi amintesc să fi ajuns atât de departe înăuntru.

Fac un semn din cap spre stâlpii de lemn ciobiți ai patului său generos, neștiind ce să spun sub privirea lui.

– Interesant mod de a scăpa de stres!

– La fel și să dai cu pumnii într-un trunchi de copac învelit cu căptușeală până îți sângerează degetele.

Îmi aruncă un zâmbet slab în timp ce se plimbă prin cameră spre birou, cu mâinile în buzunare, înainte de a începe să se joace cu un instrument pe care îl recunosc. Tata avea un gramofon, unul cu un corn larg de aur în care îmi băgam capul când eram copil. Ca Tămăduitor respectat în mahalale, câștiga bani buni, dar gramofonul era totuși cel mai frumos lucru pe care îl aveam. Cu ani în urmă, îmi punea picioarele peste ale lui ca să putem dansa prin bucătărie. Ei bine, *el* dansa. Eu doar făceam act de prezență. Dar nu a avut niciodată ocazia să mă învețe cu

adevărat cum să dansez fără să calc literalmente pe picioarele cuiva.

Scârţâitul acului care atinge discul este familiar, deşi sunetul valsului blând care urmează nu este. Kai se întoarce, desfăcându-şi lejer jumătate dintre nasturii cămăşii şi făcându-mi ochii să caute ceva la care să se uite, altceva decât pieptul lui bronzat şi tatuajul.

Şi apoi el e brusc în faţa mea, privindu-mă din cap până în picioare cu un zâmbet uşor care evidenţiază gropiţa mai adâncă de pe obrazul său drept. Privirea lui e ca o mângâiere, iar el îşi ia tot timpul din lume. Refuz să mă foiesc sub acea privire pătrunzătoare, ştiind cât de mult i-ar plăcea să vadă cum mă frământ. Nedorind să fiu mai prejos, îmi trec privirea peste trăsăturile puternice ale feţei lui şi peste corpul şi mai puternic. Totul la el este letal. Acel zâmbet. Acei ochi. Mintea aceea vicleană.

– Eşti sigură că te vei putea concentra asupra dansului sau o să-ţi distrag prea mult atenţia, dragă?

Cuvintele lui mă fac să tresar, iar ochii mei se întorc spre ai lui. Pufnesc.

– Cred că o să mă descurc, mulţumesc.

Îmi aruncă o privire plină de îndoială.

– Presupun că vom afla, nu-i aşa?

Mă aştept să întindă mâna şi să mă tragă la dans, iar gândul face inima să îmi bată, mă pregăteşte să-i simt mâinile pe corpul meu. Dar el nu se mişcă, nu încearcă să micşoreze distanţa dintre noi.

„Bine."

– Deocamdată, o să începi doar prin a învăţa paşii pentru valsul obişnuit, spune el. În principal, pentru că nu vreau să mă calci pe picioare.

Cu mâinile încă în buzunare, Kai face un pas înainte, unul înapoi, în laterale, arătându-mi elementele de bază. E atât de graţios, atât de elegant, atât de *natural!*

„Lupta. Şi lupta e ca un dans pentru el."

Mă simt ţeapănă şi dintr-odată atât de nesigură pe mine. Chiar şi cu mâinile încă în buzunare, Kai păşeşte cu uşurinţă la unison cu mine, deşi nu îndrăzneşte să se apropie suficient de mult cât să fie călcat de picioarele mele stângace. Oftez, iritată din cauza mea şi a prinţului zâmbitor din faţa mea.

– Relaxează-te! murmură Kai în fața mea, cu mai mult decât un strop de amuzament în voce. Te gândești prea mult. Nu calcula, doar mișcă-te în ritm cu muzica!

Îmi ridic privirea și il văd că se uită deja la mine cu un rânjet.

– De asemenea, știi că acesta este un dans, corect? Deci nu este necesară nici o poziție de luptă.

Abia atunci observ cât de încordat și tensionat îmi e trupul, cu mâinile ușor ridicate, de parcă s-ar pregăti să lovească. Mă îndrept și îmi trec o mână prin șuvițele de păr care cad din împletitură. Sunt ciudat de... *agitată*. Și este înnebunitor de enervant.

„Ar fi mult mai ușor dacă el nu s-ar holba la mine."

Un alt vals se termină, înlocuit de o melodie lentă și suavă. Țin capul coborât, șuvițe de păr căzându-mi pe față în timp ce îmi privesc picioarele pășind în acord cu muzica. O apăsare pe talie mă face să tresar. Din reflex, mâna mea zvâcnește spre cuțitul ascuns acum sub faldurile rochiei, dar o mână aspră îmi prinde încheietura.

– De asemenea, cuțitele nu sunt necesare pentru dans, spune Kai, râzând încet.

Cu ochii fixați într-ai mei, își lasă degetele aspre să alunece încet de la încheietura mâinii la palma mea, înainte de a-și îndoi palma peste a mea, ridicându-mi brațul. Dar cealaltă mână a lui e cea care îmi atrage atenția, cea care s-a așezat confortabil în zona inferioară a spatelui meu. Cea care mă trage spre el. Prin țesătura subțire a rochiei pe care am purtat-o la cină, simt căldura palmei lui pătrunzând în spatele meu.

Mă uit la el în timp ce mă trage aproape. Nu este ca și cum nu știam că acest lucru se va întâmpla, doar că nu mă așteptam la asta atât de brusc. Se uită la mine în expectativă înainte de a chicoti încet și de a-și aluneca mâna până când se desprinde de pe spatele meu, făcându-mă să mă simt brusc înfrigurată în absența ei. Îmi ia cealaltă mână și o ridică la umăr, lăsându-mi palma peste cămașa lui subțire. Simt fiecare mușchi mișcându-se sub ea în timp ce mâna cealaltă îi revine pe spatele meu, apăsând materialul rochiei.

– Hai să vedem ce-ai învățat! spune el încet în timp ce picioarele încep să i se miște în ritmul muzicii.

Mă străduiesc să-l urmez, reuşind ca paşii mei să-i oglindească pe ai lui. El conduce cu uşurinţă, ghidându-mă cu încredere pe parcursul dansului. Ochii îmi rătăcesc prin încăpere şi în jos, spre picioarele mele, numărând fiecare pas. Presiunea asupra spatelui meu dispare brusc când degetele lui îmi prind bărbia, ridicându-mi capul.

– N-ai să înveţi niciodată dacă te tot uiţi la picioare, Gray. Ochii la mine! Zâmbeşte, punându-şi mâna la loc pe spatele meu. N-ar trebui să fie prea greu.

Îmi dau ochii peste cap la el, deschizând gura ca să fac o remarcă, doar că, în schimb, pun o întrebare:

– De unde ai ştiut că fratele tău m-a invitat să fiu partenera lui la bal?

Râsul lui Kai e lipsit de umor şi sec.

– Nu-s vreun Clarvăzător, dar n-a fost greu să pun lucrurile cap la cap. Când nu fac decât să îl privesc lung, el continuă: Îl cunosc pe fratele meu şi de-asta am ştiut că o să te invite.

– E un răspuns foarte prost, zic eu simplu.

– Iar tu eşti în continuare o dansatoare proastă, aşa că munca mea e departe de a se fi încheiat.

Pufnesc.

– A, adaugă Kai detaşat, şi e posibil ca el să fi menţionat că te-a invitat.

Un alt râset îmi scapă înainte să-l pot opri, şi îmi strâng buzele pentru a înăbuşi sunetul. Ochii îmi coboară spre pieptul lui, care este mult prea aproape, amintindu-mi că *noi doi* suntem mult prea aproape faţă de cum ar trebui să fie nişte concurenţi, nişte inamici din aceste întreceri.

Şi totuşi, iată-mă, dansând cu el în dormitorul lui. Singuri. În întuneric.

Chiar dacă nu părea posibil, sunt dintr-odată mai ţeapănă decât înainte. Kai simte că devin rigidă în strânsoarea lui şi vine incredibil de aproape.

– Eşti ţeapănă ca o scândură, Gray. Relaxează-te!

„Nu mă ajută!"

Încerc – şi eşuez – să mă topesc în îmbrăţişarea lui, aşa cum ar trebui s-o facă un partener de dans. Sunt fără speranţă. Depăşită de situaţie.

Dar prinţul nu renunţă atât de uşor. Nu, îşi înfăşoară complet braţul în jurul taliei mele şi mă trage spre el. Îmi

târâi picioarele, nevrând să elimin distanța mică rămasă între noi. O gropiță înnebunitoare mi se arată, abia vizibilă în lumina slabă.

– Deci ce am învățat astăzi? mă întreabă el, enervant de amuzat ca întotdeauna. Unu la mână, pumnalele nu sunt necesare pentru dans și, doi la mână, chiar trebuie să fii aproape de partenerul tău în timpul dansului. Și, în mod șocant, se pare că te chinuiești mai mult cu aspectul al doilea.

– Ai prefera să mă chinuiesc cu primul și să-ți pun un pumnal la gât? Fac o pauză. Din nou.

– Atât de previzibil, chicotește el. Sunetul mă învăluie înainte ca el să mormăie: Întotdeauna atât de nărăvașă și dornică să mă înjunghie.

Este foarte aproape de mine. Prea aproape de mine.

Și, pentru că sunt atât de distrasă de acest lucru, piciorul meu aterizează deasupra piciorului lui, și mă împiedic, ciocnindu-mă de trupul lui puternic. Mâinile lui îmi cuprind talia, ținându-mă locului până îmi vin în fire și îl îmbrâncesc. Un râs adânc bubuie din pieptul lui, la pachet cu un zâmbet autentic, unul pe care i l-am văzut doar în preajma fratelui său.

„Mortal."

– Cum poate un luptător să aibă un joc de picioare atât de slab? Ochii lui dansează între ai mei. Ești, pur și simplu, plină de surprize.

– Ei bine, *surpriză*, am terminat cu această lecție, spun eu categoric, ieșind din strânsoarea lui.

Sunt cu spatele la el când mă apucă de încheietura mâinii și mă răsucește, trăgându-mă înapoi.

– Dar încă îmi datorezi un dans.

Părul ondulat îi cade peste frunte, expresia din ochii lui practic mă imploră să mă joc cu el.

– Bine, zic eu, intrând în joc. Încă un dans și, la schimb, primesc răspuns la o întrebare.

I se ridică sprâncenele.

– Asta e mită, Gray?

– Sunt condițiile mele. Acceptă-le sau renunță, prințe!

Singurul lui răspuns este un chicot ușor. Își întoarce capul de la mine, gândindu-se înainte de a-mi întâlni, în

sfârşit, privirea. Încet, îmi ridică mâna înapoi în aer şi îşi sprijină din nou cealaltă mână confortabil pe spatele meu.

– Batem palma.

Începe un alt vals lent, şi mă ţin ocupată cu muzica şi cu paşii, afundându-mă în dans. Când pare că nu mai pot ignora senzaţia pe care mi-o dau ochii lui ce mă privesc atât de intens, îi întâlnesc, în sfârşit, privirea.

– Bun, ce vrei să ştii? mă întreabă Kai, conducându-mă în timp ce dansăm.

„Nu am nici o idee."

Se uită la mine, prin mine, aşteptând un răspuns. Ochii lui cenuşii sunt ca nişte aşchii de gheaţă, ca nişte cioburi de sticlă. La fel ca ele, privirea lui e ascuţită şi pătrunzătoare. Rece, dar captivantă. Frumoasă în felul în care numai lucrurile mortale pot fi.

Şi, uite-aşa, dintr-odată, nu mă pot gândi nici măcar la un singur lucru pe care vreau să-l întreb. Îmi scormonesc mintea după o întrebare, doar pentru a scoate pe gură primul lucru care îmi vine în minte.

– Ţi-ai dori să fi fost tu?

Clipeşte, genele întunecate fluturând.

– Ţi-ai dori să fi fost tu viitorul rege al regatului Ilya? Moştenitorul?

Nu este deloc întrebarea pe care am crezut că aveam să i-o pun, dar iată-ne aici!

– Nu, spune el simplu, susţinându-mi privirea.

Ridic din sprâncene într-o întrebare tăcută. Cum el nu continuă, îi zic:

– Asta-i tot? „Nu"?

– Tu ţi-ai primit răspunsul, iar eu mi-am primit dansul. Asta ne-a fost înţelegerea, dragă.

Abia pot să respir. Braţele subţiri ale Adenei sunt înfăşurate atât de strâns în jurul gâtului meu, încât încep să văd pete în faţa ochilor. A ţipat şi a chiuit când m-a văzut aşteptând lângă fort.

Cea mai bună prietenă. Complicea mea. E în siguranţă. Frumoasă şi spumoasă ca întotdeauna.

Lenny a venit în camera mea devreme în această dimineaţă, gata să mă ducă în Loot şi să-mi preia noua croitoreasă. Se pare că a obţinut aprobare pentru a face

acest lucru, dar eram prea încântată să mă obosesc să cer detalii. E posibil ca și eu să fi țipat de bucurie.

– O să fiu... *ce* a ta? chiuie Adena.

Oftez, deși îmi iese mai degrabă un hohot de râs.

– Croitoreasa mea personală. Deja i-am spus ce și cum de vreo trei ori până acum. Asta, bineînțeles, dacă vrei slujba.

– Ești nebună?! Bineînțeles că o vreau, Pae!

Practic țopăie în timp ce ne îndreptăm spre trăsura care așteaptă la capătul îndepărtat al aleii Loot. Privesc piața și aleea largă din fața mea. Casa mea arată la fel de plictisitoare și de tristă ca atunci când am părăsit-o. Mă las învăluită de zgomotul de înjurături și tocmeală, de mirosul de pește și de mirodenii. Toate cunoscute. Toate la fel.

Lenny deschide ușa trăsurii și atât Adena, cât și eu ne așezăm înainte să pornim pe strada pietruită denivelată, îndreptându-ne către palat.

– Nu pot să cred că se întâmplă asta, spune Adena uimită, în timp ce se uită pe fereastra minusculă. Se întoarce spre mine, analizând cu ochii mari rochia lejeră în care Ellie m-a forțat să mă îmbrac. Nu pot să cred.

Se uită de la fața mea la rochie, înainte de a-i apuca tivul fustei și de a o inspecta.

– Nu te obișnui cu... *asta*, spun eu făcând un semn către rochie. De obicei, port pantaloni în timpul zilei, dar Ellie a insistat să port o rochie pentru a le face o impresie bună celor care mă văd pe Loot.

Și cu siguranță au fost mulți oameni. Chiar dacă era atât de devreme, piața colcăia de bărbați, femei și copii, toți uitându-se la mine pe când treceam. Nu știu ce impresie le-am făcut, dar cu siguranță am făcut una.

– Se pare că eu și Ellie ne vom înțelege perfect, spune Adena, zâmbind strălucitor.

– Oh, sunt sigur că o veți face. Râd înainte de a continua: Și vei fi plătită, hrănită și vei avea un pat adevărat în care să dormi noaptea. Mi s-a spus că există o cameră de cusut unde îți vei petrece cea mai mare parte a timpului, plină cu orice tip de material la care ai putea visa vreodată.

Ochii Adenei devin strălucitori la acest gând.

– Raiul. Voi fi în rai.

Îi povestesc despre tot și toate – antrenamentele, interviurile, concurenții. Ea face același lucru, povestindu-mi despre timpul petrecut în Loot cât am fost plecată.

– Începusem să cred că m-ai uitat! spune Adena râzând, respingând ideea. Și, acum, iată-te, luându-mă cu tine!

Un val de vinovăție mă lovește, amenințând să mă înece. Înghit în sec înainte să deschid gura ca să-mi cer iertare, să-i spun că îmi pare rău, să...

– N-aș putea niciodată să uit de tine, A.

„Niciodată de acum încolo."

Ea strălucește, în timp ce inima îmi bate sălbatic în piept. Ea este atât de bună, iar eu sunt atât de vinovată. Sunt slabă pentru că îi ascund adevărul, dar, cu fiecare bătaie a inimii mele, jur să nu o mai fac niciodată.

– Oh, stai! Cu cine mergi la bal?

Întrebarea aproape țipată a Adenei pătrunde prin gândurile confuze. Bineînțeles că Adena cunoaște acel detaliu al întrecerilor, cum că trebuie să formăm perechi pentru baluri. Ea iubește genul ăsta de lucruri. Îmi trec o mână prin păr, dându-l laoparte de pe față.

– Păi... merg cu Kitt.

Adena clipește. Și apoi țipă.

– Kitt? Adică moștenitorul?

Se hiperventilează, făcându-și vânt cu mâinile.

– Nu e mare lucru, A. Numai că trebuie să arăt bine, spun eu, încercând să o calmez.

– Ei bine, atunci ai venit la fata care trebuie, spune ea încrezătoare. Măiculiță, bun, atunci trebuie să arăți chiar foarte bine. Își dă laoparte bretonul cârlionțat care îi pică pe ochi. Ei bine, sunt mai multe nuanțe frumoase de verde dintre care am putea alege. Am putea să mergem pe un verde smarald sau un verde salvie...

Ridic o mână, iar buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

– De fapt, am o altă culoare în minte.

Capitolul 20

Kai

Stau într-o mare de negru. Sacouri negre, cravate negre, pantofi negri. Precum cerneala, bărbații care umplu sala de bal sunt împrăștiați pe pardoseala de marmură albă, ca niște cuvinte mâzgălite în grabă pe o bucată de pergament lucios.

Slujitorii dansează prin cameră, deși nu au muzică să-i însoțească, în timp ce se împletesc prin mulțime. Își fac turele aducând vin, șampanie și aperitive extravagante pe farfurii și mai extravagante.

Văzând că Întrecerile sunt *diferite* anul acesta – mulțumită mie și testării viitorului Executant –, nu este surprinzător ca și balurile să fie ieșite din comun. În mod obișnuit, balurile din Întreceri sunt fix asta: baluri. Ele constau în mult prea multe ore de dans și discuții obositoare, ambele necesitând cantități excesive de alcool pentru a le depăși.

Dar primul bal din aceste Întreceri începe cu un banchet.

Corpuri îmbrăcate în negru sunt împrăștiate în toată încăperea, bărbați de toate vârstele amestecându-se laolaltă. Adică bărbați de toate vârstele care fie sunt nobili ori de sânge regal, fie au reușit cumva să obțină o invitație la primul bal al Întrecerilor Epurării.

După o oră de umblat de colo-colo prin grupurile de bărbați, purtând conversații banale atât cu tineri, cât și cu vârstnici, atât cu prieteni, cât și cu dușmani, n-am stare și sunt plictisit în cel mai bun caz. Eu și Kitt ne-am retras lângă una dintre numeroasele mese frumoase care mărginesc sala de bal, pline de băuturi.

Mi-am petrecut timpul admirând încăperea mea preferată a castelului, pentru a suta oară. Coloanele de marmură și ferestrele mari, din podea până în tavan, aliniate, îi conferă un aspect eteric. Candelabrele atârnă din tavan, picurând diamante și eleganță. Două seturi de scări pardosite cu smarald se oglindesc reciproc în timp ce coboară de la balconul de sus pe pardoseala de marmură. Uși aurii și bogate în detalii se deschid pe platforma în semicerc ce dă spre ringul de dans, care este atât de lucios,

încât îmi pot vedea în el propria reflexie plictisită. Sorb din al doilea pahar de vin, dorindu-mi să fi luat ceva mai tare.

„Va începe dintr-o clipă în alta."

Mica orchestră din colțul îndepărtat al elegantei săli de bal prinde viață, în timp ce ușile strălucitoare din partea de sus a balconului se deschid. O femeie frumoasă, îmbrăcată în smarald mătăsos, pășește către balustradă și se uită în jos.

„Mama."

Radiază, practic strălucind. Apoi începe să coboare grațios pe scara din dreapta ei, cu pași măsurați și ușori. Uneori, uit că până și ea este o luptătoare cu capacitatea ei de Volt de a manipula electricitatea, care poate fi folosită cu ușurință în moduri mortale, dacă își dorește.

Zgomotul tocurilor ei se aude pe pardoseala de marmură în timp ce străbate sala de bal. Bărbații îi fac loc, creând un culoar, în timp ce ea se îndreaptă spre tatăl meu, așezat la capătul celălalt al încăperii. El zâmbește – îi zâmbește cu adevărat. Este o expresie rară pentru el, una pe care pare să o afișeze doar când ea este prin preajmă. Se ridică și îi iese în cale în mijlocul sălii înainte de a o lua de braț. Regele se uită în jur, la bărbații care îl privesc, la rândul lor.

– Să înceapă primul bal al Întrecerilor Epurării!

Bărbații aplaudă în timp ce regele și regina merg împreună, vorbind și salutându-i pe cei pe lângă care trec.

„Și așa începe."

Femeile, și tinere, și mai în vârstă, încep să treacă prin acele uși aurii, una câte una. După cum este tradiția, bărbații intră întotdeauna primii în sala de bal și așteaptă sosirea femeilor, în cinstea reginei care a apărut târziu la balul la care l-a cunoscut pe tata, iar toate privirile au fost asupra ei când și-a făcut intrarea. De atunci fiecărei femei i s-a oferit ocazia să-și facă intrarea în așa fel încât toți să o privească și să o admire.

Zeci de femei coboară pe scări, toate purtând rochii în diverse nuanțe de verde. Imediat ce ajung jos, partenerii lor le preiau și le conduc să ia loc la una dintre multele mese răsfirate pe latura cea mai îndepărtată a sălii de bal.

Eu și Kitt urmărim parada femeilor în timp ce ne sorbim vinul, admirând de la distanță. Ele nu vin într-o

ordine anume, în funcție de vreun rang sau statut. O privesc intrând pe verișoara mea, purtând o rochie verde mentă care îi contrastează cu părul roșu ca vinul. Andy îi zâmbește lui Jax, care o așteaptă în josul scărilor, cu un rânjet tâmp pe față. Ea îl trage spre masa mare destinată concurenților, pusă în centru, pentru a le permite invitaților o vedere perfectă asupra noastră. O cină și un spectacol.

Îi privesc cum se așază înainte de a-mi îndrepta atenția înapoi spre balcon, spre fluxul constant de femei care începe să scadă. Îi văd pe Hera și Ace croindu-și drum prin mulțime, nici unul dintre ei nefiind prea fericit să fie partenerul celuilalt. Ochii mei se îndreaptă spre uși când Sadie intră, pielea ei maro sclipind în contrast cu rochia verde-deschis în timp ce coboară treptele către Braxton, care o așteaptă.

O nuanță de liliachiu îmi atrage atenția, dezvăluind-o pe Blair în capătul scărilor, privind în jos peste balustradă. Materialul verde pădure al rochiei îi îmbrățișează talia, silueta, înainte de a coborî în falduri la picioarele ei. Părul ei este prins cu agrafe și răsucit, iar un rânjet viclean i se formează pe buze când mă zărește.

– Baftă, frate! mormăie Kitt, și nu ratez amuzamentul din tonul lui.

După ce am fost încolțit înainte de cină, în urmă cu câteva seri, Blair a insistat să mergem împreună la bal. Și, văzând că nu am de ales în respectiva chestiune, un „da" reticent a fost singurul răspuns pe care l-am putut da. Îmi las paharul de vin în mâna lui Kitt cu un oftat enervat.

– Ai grijă de el, spun eu, înclinând capul spre paharul pe care el îl strânge acum în mână. Cu siguranță voi avea nevoie de el.

Râsul profund al lui Kitt mă urmărește în timp ce mă îndrept spre trepte, întâmpinând-o pe Blair exact la timp. Îi întind un braț, pe care îl strânge cu lăcomie.

– Arăți uluitor, Blair, spun eu încet, pentru că așa și arată, într-un mod rece și tăios.

– Ei bine, mulțumesc, Kai, zice ea gânditoare, cu genele întunecate plecate în timp ce îmi studiază ținuta, părul, fața. E valabil și pentru tine.

O conduc la masă, acum aproape plină de concurenții care stau țepeni in jurul ei. Când mă așez lângă Jax, el imi adresează acel zâmbet strălucitor al lui care mereu reușește să mă facă să zâmbesc la rândul meu.

– Ia uită-te la tine, J! Te-ai aranjat bine, spun eu, uitându-mă la costumul impecabil și la pantalonii inchiși la culoare care sunt, in sfârșit, suficient de lungi cât să-i acopere gleznele. Nici n-ai zice că te-am bătut măr în ring azi-dimineață.

O aud pe Andy pufnind de cealaltă parte a lui Jax inainte să se aplece și să adauge:

– Nu ești singurul.

Jax își dă ochii peste cap drept răspuns la tachinarea noastră, dar zâmbetul nu-i părăsește nici o clipă fața.

– Unde e Kitt? El este singurul dintre voi care e drăguț cu mine.

Andy își duce o mână la piept, prefăcându-se ofensată, în timp ce eu nici măcar nu mă obosesc să încerc să neg că are dreptate. În schimb, spun pur și simplu:

– Adevărat, dar știi bine că eu sunt mult mai amuzant.

Jax deschide gura ca să răspundă, dar, in schimb, aud o voce feminină rece.

– Chiar ești? Pentru că eu mă plictisesc.

Mă întorc încet să o privesc pe Blair, căci uitasem și că era acolo. Sunt un partener groaznic, deși presupun că era conștientă de asta atunci când mi-a cerut să mergem împreună la bal, așa că nu-mi pierd timpul simțindu-mă prost din cauza asta.

– Îmi pare rău că nu te amuz, Blair! O aud pe Andy pufnind înainte să adaug: Și ce mai faci în seara asta?

Ea zâmbește, aparent mulțumită că ii ofer toată atenția mea. Și asta este tot ce are nevoie ca să înceapă să se plângă de agrafele incomode din păr, înainte de a discuta despre materialul rochiei, insistând să pipăi și să constat personal cât de moale este.

Jax chicotește lângă mine în tot acest timp, incapabil să-și înăbușe râsul de fiecare dată când aprob monosilabic sau încuviințez din cap drept reacție la cuvinte pe care nu le ascult in totalitate. Dar sunt smuls din contemplarea mea plictisită când în fața ochilor îmi e pus un pahar.

– M-am gândit că s-ar putea să îl vrei înapoi, frate.

Întorc capul și dau de Kitt stând în spatele scaunului meu, înainte ca ochii mei să alunece spre *ea*, sclipind toată alături de el.

E Salvatoarea de Argint în toată puterea cuvântului. Materialul strălucitor, argintiu, i se lipește de trup. Bretele subțiri se înfășoară peste umeri, ținând în sus rochia cu decolteul ei adânc, dezvăluindu-i pielea bronzată și claviculele pronunțate. Rochia i se înfășoară pe talie și șolduri ca niște monede topite, amintindu-mi de cele pe care mi le-a furat când ne-am întâlnit prima dată.

Genele evidențiate cu cărbune ale lui Paedyn flutură rapid spre mine în timp ce o privesc. Părul ei este ca o perdea care îi acoperă rochia, ceea ce face dificil să știi unde se termină șuvițele argintii și unde începe rochia strălucitoare. Țesătura i se revarsă în jurul gleznelor, afișând o despicătură mare care îi alunecă pe lungimea piciorului, imitând-o pe cea pe care i-am făcut-o când i-am rupt rochia în ziua interviurilor. Și acolo, prins de coapsa ei, este un pumnal de argint, în văzul tuturor. Mă străduiesc să îmi rețin zâmbetul la vederea armei mortale contopite cu ținuta ei uluitoare – atât de drăguță, dar atât de letală.

Fiecare părticică din ea este drapată în argint.

Nu verde. Nu previzibil.

Ceva frumos, îndrăzneț, care nu se pierde-n mulțime. O declarație. O amintire despre cine este și ce a făcut.

Femeilor nu li se cere neapărat să poarte verde la aceste baluri, și se pare că Paedyn a profitat de acest mic detaliu.

Ochii ei îi întâlnesc pentru scurt timp pe ai mei, apoi Kitt o conduce de partea cealaltă a mesei. Și asta este de ajuns ca să mă facă să-mi dau pe gât băutura și să-mi doresc cu disperare ca această seară să se încheie. Ridic privirea, întâlnind-o pe a lui Paedyn peste masă. Ea nu pleacă ochii decât când, lângă ea, Kitt spune ceva încet, întorcându-și atenția de la mine și îndreptând asupra lui ochii aceia precum oceanul.

Îi privesc fără rușine interacționând, fără să mă intereseze cine mă vede uitându-mă. Paedyn pare încordată în timp ce ei doi vorbesc încet, ochii ei rătăcind încontinuu spre gulerul cămășii lui, în loc să îi întâlnească privirea. Mă uit cum învârte încet inelul de pe degetul

mare și aproape zâmbesc la vederea lui în combinație cu rochia. Dar ea încuviințează din cap în timp ce Kitt face la fel, fără îndoială foarte conștientă de zecile de ochi care îi privesc dinspre mesele din jur.

Slujitorii încep să se reverse în sala de bal, purtând tăvi pline cu farfurii aburinde cu mâncare. Nu trece mult până când mâncăm în tăcere somon condimentat și sparanghel cu unt, singurele sunete fiind zgomotul furculițelor și conversația oaspeților care ne înconjoară.

Și mi-ar fi plăcut să rămână așa, s-ar fi putut chiar să mă bucur de bal, o dată în viața mea, dacă am fi putut să stăm acolo și să lăsăm liniștea să ne înghită. Numai că *partenera* mea decide să deschidă gura.

– Rochia ta e foarte frumoasă, Paedyn.

Tonul lui Blair e batjocoritor, iar buzele îi sunt arcuite într-un surâs disprețuitor. Oftez și ridic privirea dinspre farfurie ca să o văd pe Paedyn zâmbind ușor.

– Vai, mulțumesc! Ochii ei trec în grabă peste Blair și ținuta ei verde. Iar rochia ta este într-atât de... *unică*, zice ea, uitându-se fix spre sala de bal la femeile care poartă rochii în nuanțe asemănătoare.

Blair mijește ochii.

– Nu știu dacă te-au învățat asta în *mahalale*, așa că dă-mi voie să te luminez. Culoarea regatului Ilya e verde. Nu argintiu.

Înțepenesc auzind cum a scuipat cuvântul mahalale, ceea ce i-a făcut până și pe Sadie și pe Braxton să își întrerupă conversația și să privească prudent înspre masă. Pare-se că ne ținem cu toții răsuflarea în așteptarea replicii lui Paedyn. Iar ea pare să nu dezamăgească niciodată. După ce ia încet o înghițitură din pahar, întâlnește privirea arzătoare a lui Blair.

– Hmm! Viața la palat te-a învățat cum să fii o scorpie?

Blair cedează.

Înainte să apuc să clipesc, cuțitul de lângă farfuria lui Paedyn e în dreptul pieptului ei, iar vârful țintește înspre inima ei. Imaginea îmi provoacă o undă de furie, dar vocea îmi e mult mai calmă atunci când spun:

– Ușurel, doamnelor! Apelez la abilitatea Telechineticilor și pun cuțitul la locul lui cu zgomot, în timp ce ignor privirea pe care mi-o aruncă Blair. În mod

normal, nu-s eu cel care împiedică luptele, dar haideţi să încercăm să nu ne omorâm când nici nu au început Întrecerile.

Oaspeţii murmură în jurul nostru, urmărindu-şi concurenţii cu expresii pline de interes. Nici nu pot să-mi imaginez ce distractiv e pentru ei să ne vadă tentativele de a fi civilizaţi unii cu ceilalţi, când mâine nu vom fi câtuşi de puţin aşa. Ace râde, sunetul fiind trufaş şi complet lipsit de umor.

– Asta intenţionezi, Kai? Să ne omori?

Când binevoiesc, în sfârşit, să mă uit la el, nu îmi scapă sclipirea din ochii lui care îi însoţeşte provocarea din voce. Îl ţintuiesc cu privirea.

– Intenţionez să câştig.

– La fel ca noi, ceilalţi, răspunde Ace înainte de a-şi trece o mână peste părul uleios, chicotind. Mă rog, noi toţi cu excepţia lui Paedyn, care pur şi simplu intenţionează *să supravieţuiască*.

Îşi bate joc de răspunsul ei din interviuri. Hera se foieşte pe scaunul ei lângă Ace, evident la fel de jenată ca restul mesenilor. Iar ceea ce sunt pe cale să spun va înrăutăţi lucrurile.

– Ajunge!

Vocea lui Kitt intervine în atmosfera tensionată, întorcând toate privirile asupra lui. Dar el are ochi doar pentru o persoană, pentru fata în rochie sclipitoare de lângă el, în timp ce îi spune:

– Dansezi cu mine? Te rog?

Paedyn ezită doar o clipă înainte de a încuviinţa din cap. Şi apoi mă uit după ei în timp ce se duc pe ringul de dans, unde alte câteva cupluri au început să se învârtească în ritmul muzicii.

Blair îmi spune deodată ceva, trăgându-mă în picioare înainte de a mă târî pe ringul de dans. Nu-mi amintesc când am început să dansăm. Deodată, ea e în braţele mele, şi ne învârtim pe podeaua de marmură. Senzaţia îmi este străină după nopţile petrecute cu Paedyn în braţe. Nopţi despre care încă nu i-am spus lui Kitt.

„Îi făceam o favoare."

Ochii mei rătăcesc pe ringul de dans, aterizând asupra fratelui meu şi asupra fetei din braţele lui. Nu port verde,

dar sunt verde totuși. Invidia își înfige ghearele în mine în timp ce îi văd dansând în ritmul valsului în care am condus-o pe Paedyn chiar aseară. Arată elegantă, ademenitoare, captivantă.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?"

Mă întorc de la siluetele lor care fac piruete, supărat pe mine însumi pentru că simt asta. Pentru că simt gelozie și posesivitate față de singura fată care a spus clar ca nu e cazul să simt asta. Așa că îmi distrag atenția. Dansez cu Blair și cu alte femei frumoase care mă poartă pe ringul de dans. Flirtez și mă joc cu ele, concentrându-mă la fetele din fața ochilor mei, nu la cea care dansează alături, cu fratele meu. O observ că se uită la mine, și privirile ni se întretaie, iar scânteile dansează între noi. Ea e întruparea unei decizii proaste. Pericol și dorință, deopotrivă. Linia fină dintre mortal și divin.

Și simt cum mă inec.

Capitolul 21

Paedyn

Lumea se învârte în jurul meu, verdele și negrul se amestecă. Gâfâi, luată prin surprindere de pirueta în care sunt prinsă, înainte de a fi trasă brusc înapoi în brațe puternice, mirosul slab de mirodenii și râsetul adânc învăluindu-mă.

– Îmi pare rău, am crezut că ești pregătită pentru asta, chicotește Kitt, ochii lui verzi provocându-mă să mă uit în ei.

– O dansatoare mai bună ar fi fost, spun eu cu un zâmbet mic, privirea cutreierându-mi prin încăpere în loc să o întâlnească pe a lui.

Sala de bal nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum, cu ferestrele, stâlpii și mulajele superbe. Sunt uluită de amploarea și eleganța care mă înconjoară.

Oamenii care umplu spațiul se potrivesc perfect cu împrejurimile, toți îngrijiți și grațioși. Bărbații sunt îmbrăcați în negru intens, în timp ce femeile poartă toate nuanțele de verde.

Mă rog, toate în afară de mine.

Adena a amuțit pentru prima oară când i-am spus că vreau o rochie argintie. Trebuie să ies în evidență. Trebuie să le reamintesc oamenilor despre Salvatoarea lor de Argint. Și, din moment ce nu există o regulă cum că femeile trebuie să poarte verde, singurul risc de a apărea în argintiu a fost să atrag mai multă atenție asupra mea dacă mă împiedic pe ringul de dans.

Atâția ochi, atât de mulți oameni care urmăreau cum coboram scările. Atât de multe priviri asupra trupului meu, asupra rochiei cu crăpătură și pumnalul de dedesubt. Chiar și acum sunt urmărită. Toți mă privesc mai mult sau mai puțin intrigați, unii cu curiozitate, alții cu atenție. Nu sunt sigură că voi câștiga voturile acestor oameni în seara asta, dar cu siguranță mă fac memorabilă. Ridic privirea la Kitt, părul lui blond părând și mai deschis în contrast cu costumul închis la culoare, strâns pe corp. Arată... frumos. Fermecător.

„Ca tatăl lui. Arată ca tatăl lui."

– Ești pregătită pentru mâine? mă întreabă el încet, încă învârtindu-mă ușor.

Ochii mei se îndreaptă spre ai lui cu de la sine putere.

– Ar trebui să fiu?

Aproape că râde, dar, în schimb, spune:

– Nu. Nu ar trebui.

– Și ți se pare corect? zic eu înainte de a mă putea opri. Ți se par corecte aceste Întreceri?

Cântecul se termină, la fel și dansul nostru. Îi simt privirea rătăcind peste fața mea chiar și după ce mă uit în altă parte, de parcă ar căuta răspunsul acolo. Apoi oftează.

– Să mă duc să aduc ceva de băut?

Clipesc. Cu toate că îmi evită întrebarea, încuviințez din cap drept răspuns la întrebarea lui. Se uită în jur la bărbații care se înghesuie pe ringul de dans, dintre care câțiva privesc brusc în direcția noastră.

– Și presupun că te voi împărți cu ceilalți, fie și doar pentru câteva dansuri.

Zâmbește înainte de a pleca ușor capul înspre mine și a se îndepărta cu pași mari. De îndată ce viitorul rege se întoarce cu spatele, un tânăr înalt îmi iese în cale pe ringul de dans și face o plecăciune. Accept politicos oferta lui de a dansa împreună și nu am timp să fiu agitată, că brațele lui deja mă cuprind. Nu mă pot abține să nu simt un pic de mândrie pentru că țin pasul cu pașii lui lungi, și discutăm nimicuri în timp ce ne învârtim pe ring.

Când acordurile unui nou vals prind viață, un nou partener mă fură. Sunt brusc înfășurată de brațele unui tânăr, aparent de vârsta mea, cu părul albastru pal, coafat cu meticulozitate.

– N-aș fi ghicit niciodată că ești o fată din mahalale, la cum arăți, spune el, privirea rătăcindu-i cu lăcomie în sus și în jos pe trupul meu.

Mă foiesc, căci nu sunt deloc în largul meu cu strânsoarea lui puternică în jurul taliei mele, și simt greutatea liniștitoare a pumnalului meu legat de coapsă. Dacă n-aș încerca să obțin simpatia oamenilor, acel mic comentariu i-ar fi atras un pumn în față. Vocea lui este mai joasă decât înainte când spune:

– Ești o apariție.

– Este, nu-i așa?

Îmi stă inima preț de o clipă. Vocea care se aude de peste umărul meu este atât de rece, încât aproape tremur. Kai mă atinge de braț în timp ce ajunge lângă mine, înfruntându-l pe tânărul uluit care încă mă strânge lângă el.

– O voi fura acum, spune Kai simplu, perfect conștient de cât de nepotrivit este să intervină în mijlocul unui dans.

Dar, din nou, el este prințul, următorul Executant, *un nemernic înfumurat*. Mâna bărbatului coboară încet de pe talia mea, ochii lui trecând peste mine pentru ultima oară înainte de a-i face lui Kai o plecăciune rapidă și de a se îndepărta. Prințul nu pierde nici o clipă. Sunt în brațele lui înainte ca muzicienii să apuce să își termine nota. Îl simt prea familiar. Ne potrivim perfect, ca piesele unui puzzle. Nu ar trebui să îmi îngădui să mă relaxez sub atingerea lui. Nu ar trebui să las tensiunea din corpul meu să se dilueze când mă ține în brațe. Dar nu pot face nimic să opresc toate astea. Sunt cu totul și cu totul lipsită de putere.

Palma lui este întinsă și fermă pe spatele meu dezgolit, bătăturile mi se freacă de pielea încinsă.

– Păreai să ai nevoie să fii salvată, spune Kai, și văd cu coada ochiului un mic surâs înainte ca el să mă lanseze într-o piruetă.

– O dată-n viață, oftez, va trebui să fiu de acord cu tine.

– Sunt sigur că m-aș putea gândi la alte lucruri asupra cărora suntem de acord.

– O, chiar așa? Și care ar fi acele lucruri?

– Că tipul avea dreptate, spune Kai încet. Ești o apariție. Sunt sigur că amândoi putem fi de acord în privința asta.

Înghit în sec, și inima începe să-mi bată într-un ritm rapid pe care aleg să îl ignor. Neștiind ce să-i spun, îl întreb în schimb:

– Și cu privire la ce alte lucruri suntem de acord?

– Hmm, face el distras, în timp ce privirea lui mi se plimbă pe chip. Te distrezi în seara asta?

Clipesc la el.

– Păi...

– Haide, zi, Gray!

– Bine, răbufnesc. Nu, nu mă distrez în mod deosebit.

El schițează un zâmbet.

– Atunci amândoi suntem de acord că balurile astea sunt incredibil de plictisitoare.

Nu pot să nu râd.

– Și ce-ai zice dacă tocmai tu ai fi motivul pentru care nu mă distrez?

– Dacă ar fi așa, spune el rânjind, până acum m-ai fi călcat pe picioare sau ai fi scos cuțitul la mine ca să scapi.

– Nu-mi da idei, prințe!

El chicotește încet.

– Ai dreptate. Nu vreau să îmi pătez costumul de sânge.

Continuăm să ne rotim în jurul ringului de dans în timp ce ignor cât de aproape e trupul lui de al meu și mă uit în jur în încăperea plină de zgomot de conversație, de râsete și de muzică. O observ pe Andy râzând cu Jax în timp ce se poticnesc în jurul ringului de dans și nu îmi ia mult să-i identific în mulțime și pe alți concurenți.

Când privirea îmi ajunge la Kitt, sunt surprinsă să constat că el se uita deja la mine. E înconjurat de un grup de fete care se gudură pe lângă el, dar ochii îi sunt ațintiți

asupra lui Kai și asupra mea în timp ce dansăm, iar el nu face nimic să își întrerupă fratele și să-și ia înapoi partenera. Iar acolo, în mâinile lui, sunt două pahare cu băutură, unul plin și celălalt aproape gol.

Sunt pe cale să îmi întorc privirea către partenerul meu, când ochii mi se opresc asupra unui servitor. Părul negru, cârlionțat al băiatului îi saltă în vârful capului la fiecare pas, în timp ce duce spre mulțime o tavă cu băuturi acidulate. Ochii lui căprui parcurg încăperea ca și când ar căuta ceva sau pe cineva.

„Băiatul de pe Loot. Băiatul cu pielea. Băiatul de la care am furat. Băiatul cu biletul al cărui destinatar era în casa mea."

Un val de întrebări îmi inundă mintea. De ce e aici? Am crezut că e un ucenic, nu un servitor. Oare mă caută pe mine? Caută biletul pe care l-am furat?

Sunt smulsă din gânduri când Kai mă învârte, iar ochii mei se mută către ai lui, fără să le fi dat permisiunea.

Mare greșeală!

Părul lui ca noaptea îi pică pe frunte în onduleuri mătăsoase, dezordonate. Ochii grei, fumurii îi întâlnesc pe ai mei, captivanți, dându-mi fiori. Maxilarul i se relaxează, iar buzele i se arcuiesc într-un surâs plin de îngâmfare în timp ce mă privește cum îl studiez.

Gropițe. Ambele râzând de mine.

– Îți place ce vezi, Gray? murmură el, știind că asta îmi va provoca o ieșire.

Pufnesc și mă uit în altă parte ca să mă lupt cu roșeața pe care o simt urcându-mi în obraji. Degete aspre îmi alunecă de pe spinare și îmi apucă bărbia, ghidându-mi cu blândețe fața înapoi înspre a lui, în timp ce el mormăie:

– Dar, te rog, continuă! Nu m-aș priva vreodată de șansa de a mă uita la felul cum te uiți la mine.

– Și de ce, mă rog? îl întreb cu o nonșalanță pe care n-o simt.

Zâmbetul îi e parșiv.

– Pentru că e mult mai distractiv să te admir când gestul este reciproc.

Aproape că mă înec râzând.

– Nu te flata, prințe! Nu te admir și nu-ți admir nici gropițele idioate, i-o trântesc eu, încercând să mă port ca și

cum nu am făcut fix asta puțin mai înainte.

Zâmbetul nu face decât să i se extindă, făcând ca acele gropițe din obraji să i se adâncească tulburător.

– *Mincinoaso!*

Un sunet frustrat îmi scapă în timp ce îi arunc o privire arzătoare, refuzând să-i dau satisfacția de a-i evita privirea pătrunzătoare. Continuăm să dansăm pe melodia lentă, mișcările noastre încetinind, la rândul lor, când Kai mă întreabă:

– Deci care este scorul acum?

– Ce?

Sprâncenele mi se încruntă întrebător la brusca schimbare de subiect, deși sunt totuși ușurată.

– Te-am ajutat de... cât, de trei ori? Posibil patru acum? Ochii lui îmi studiază cu atenție fața. Deci asta înseamnă patru la unu, atunci.

Pufnesc și râd.

– În primul rând, eu nu *te-am ajutat*. *Te-am salvat*, îți amintești? Ridic din sprâncene spre el. Cu siguranță, asta trebuie să îmi aducă mai mult decât un punct. În plus, nu știam că ținem evidența.

– Corect. El ridică ușor din umeri. Ce-ar fi să spunem că scorul e doi la patru? E generos.

Mi se luminează ochii.

– Ia te uită! Prințul a recunoscut, în cele din urmă, că l-am salvat.

Râde, sunetul bubuind din piept, încrețindu-i colțurile ochilor.

– N-am spus niciodată...

Țipete tăioase îi înăbușă cuvintele. Sunt blocată preț de o clipă și sunt smulsă din uluire doar când durerea îmi străbate antebrațul stâng. Împunsătura care mă săgeată îmi conduce ochii asupra cărnii sfâșiate și însângerate de acolo. Un cuțit azvârlit.

Deodată, mă prăbușesc pe podea, iar un trup puternic și solid aterizează deasupra mea. Nu, un trup puternic și solid mă *acoperă*. Explozii izbucnesc prin încăpere, iar urechile îmi răsună de la impact. Simt un val de căldură însoțit de fum și bucăți de piatră care zboară spre noi.

Silueta masivă a lui Kai este deasupra mea, mâna lui cuprinzându-mă pe după ceafă ca să nu-mi zdrobesc capul

de podeaua de marmură de când am fost aruncați la pământ. Îmi protejează corpul de proiectilele și cuțitele care zboară prin cameră. Îmi recapăt treptat auzul, fiecare țipăt amplificându-se pe măsură ce urechile îmi revin la viață. Aud groază și zgomot de pași în jurul nostru, bărbați și femei care se reped spre ieșiri, încercând să scape din întreaga nebunie. Kai mă saltă în picioare, lăsându-ne apoi pe vine în timp ce mă trage spre perete, încercând să ne scoată din spațiul deschis.

– Ce se întâmplă?! strig peste sunetul exploziilor și peste ecourile țipetelor.

Dar Kai este ocupat să latre ordine gardienilor și oamenilor din jurul nostru, spunându-le ce și cum să facă. Este întruchiparea perfectă a viitorului Executant.

Sala de bal este un haos total. Resturile provocate de explozii zac împrăștiate pe pardoseala cândva curată. Cuțitele sclipesc în timp ce zboară prin aer, aruncate de cele câteva siluete care aleargă purtând benzi negre de piele ce le acoperă doar jumătatea superioară a feței.

Imitând măștile gardienilor imperiali.

„Cine sunt acești oameni?"

Câteva trupuri zac pe podea, unele pline de sânge, altele zdrobite sub bucățile mari de piatră aruncate în urma exploziilor și căznindu-se să se elibereze. Dar elementul-surpriză a trecut, iar Elitele care dansau în urmă cu doar câteva minute luptă acum împotriva siluetelor mascate. Gardienii năvălesc în încăpere, unii Fulgere, alții Vânjoși sau Arzători.

Câteva Scuturi împrăștie câmpuri violet de forță prin încăpere, protejându-i pe cei din jur de atac, în timp ce armele se izbesc, inofensive, de cupolele strălucitoare. Fără să ezite, Kai adaptează capacitatea Scuturilor și formează propriul câmp de forță în jurul nostru.

– Nu-i timp să-i explic. Ochii îi sunt mari, singurul semn al îngrijorării lui. Cât de grav ești rănită?

Se întinde spre mine, dar dau înapoi și mă lovesc de peretele dur din spatele meu. Durerea îmi străfulgeră brațul, dar strâng din dinți și o ignor.

– Sunt bine, dar ce...

– Vreau să ajungi într-una dintre camerele sigure. Gardienii te vor duce...

– Kai, nu plec.

Mă lipește complet de perete, țintuindu-mă, cu brațele de-o parte și de alta a capului meu. Ochii îi sunt sălbatici, ca fumul ce se ridică dintr-un foc aprins.

– Atunci să n-ai impresia că n-o să te iau pe sus ca să te scot eu însumi de aici. Asta vrei?

Știu că o va face. Kai nu e genul care să arunce amenințări goale. Mă uit peste umărul lui la cele câteva siluete mascate care încearcă să fugă și se luptă să iasă. Par nepregătite, folosind mai degrabă arme decât puteri, provocând daune limitate contra abilităților folosite împotriva lor.

Asist la haosul ce rezultă, iar confuzia îmi întunecă gândurile. Unde sunt Incandescenții care au provocat exploziile? Ochii mei cercetează încăperea, oprindu-se asupra unui obiect rotund, din sticlă, plin cu un lichid închis la culoare, ținut strâns în mână de o persoană mascată.

„Bombe improvizate."

În acea clipă, îmi dau seama.

„Ei nu folosesc abilități pentru că nu au nici una."

Pentru că sunt Obișnuiți.

– Lasă-mă să te ajut, zic dintr-o suflare, implorându-l din ochi pe Kai.

– Nu.

– Pot să-mi port singură de grijă.

Râsul lui e sec.

– Atunci dovedește-o! Du-te în camera sigură, fără să crâcnești! Acum!

– Obligă-mă!

Practic mârâi cuvintele în fața lui, printre dinții strânși.

Am greșit să spun asta.

Își întoarce privirea și expiră, clătinând din cap.

– Ești prea încăpățânată pentru binele tău, Gray.

Și atunci lumea se întoarce cu susul în jos. Mâna lui îmi apucă partea din spate a genunchilor, iar partea superioară a corpului meu este atârnată peste umărul lui, pe spatele său. Mă zbat, dar strânsoarea lui e fermă. Mă simt ca un copil mic care are un tantrum și nici că-mi pasă.

– Lasă-mă *jos!*

Tonul meu promite o moarte lentă și dureroasă, dar el mă ignoră.

– Dacă ai ști să asculți ordinele, nu ar fi nevoie să te arunc de colo-colo ca pe-o păpușă de cârpă, spune Kai rece.

Mă zbat după pumnal, periculos de furioasă.

– Kai, o să te înjunghii literalmente în spate dacă nu...

– Dacă tu crezi că o înjunghiere mă va opri, atunci îmi subestimezi serios abilitățile, dragă.

Prin perdeaua argintie de păr care cade peste cap meu, renunț să mă mai zbat, îndeajuns cât să văd siluetele mascate rămase trecând pe lângă noi, în exteriorul câmpului nostru de forță. Și apoi ochii mi se agață de o siluetă cu bucle întunecate și neglijente.

„E el."

Masca i se lipește de față ca o a doua piele, iar, când privirea lui o întâlnește pe a mea, inspir încet. Se oprește, privindu-mă în timp ce și eu îl privesc.

„E unul dintre ei. Și mă recunoaște."

Biletul. Locul de întâlnire.

„Pielea."

Desigur, fiecare dintre ei e plin de veste și măști de piele.

„Armură. El făcea armuri pentru ei."

Brusc, suntem lângă un cerc de gardieni imperiali care înconjoară ceva, încercând să-l țină pe loc. Kai se împinge prin mulțime, iar eu îl surprind pe Kitt cu coada ochiului, luptându-se cu gărzile care îl rețin.

– Credeam că ți-am spus să-l scoți de aici.

Vocea lui Kai este profundă, mortală.

– Sire, n-a vrut să... începe un gardian înainte ca Kitt să-l întrerupă, mai agresiv decât l-am văzut vreodată.

– Nu mă ascund de asta, Kai. E și regatul meu.

Vocea îi e aspră, pe punctul de a-i striga drept în față fratelui său.

– Ei bine, n-o să mai ai ce regat să conduci dacă *mori*, Kitt, îi răspunde Kai pe un ton rece. Trebuie să stai la adăpost până când punem lucrurile-n ordine. Asta ar putea fi un atentat la viața ta.

– Nu mă retrag din lupta asta! răcnește Kitt.

– Atunci riști să ne osândești pe toți! Fațada rece a lui Kai se sparge, în sfârșit, trimițând în aer cioburi de mânie

incandescente. Oftează și îi domolește respirația. Avem nevoie de tine în viață, Kitt. Eu am nevoie de tine în viață. Doar... Se oprește, adunându-se în timp ce își reface masca. Stai deoparte de data asta! Pentru regat. Pentru mine.

Se privesc unul pe celălalt, comunicând în tăcere, în felul în care nu o pot face decât frații care sunt la fel de apropiați cum sunt ei. Am brusc impresia că e o confruntare frecventă între ei, o confruntare repetată a voințelor. Mă uit cum fața lui Kitt se încrețește, iar zidurile i se prăbușesc. Îl văd cum cedează.

– Bine. Se pare că destinul meu e să stau deoparte în astfel de lupte, nu?

Kai nu răspunde și, în schimb, mă pune ușor pe pământ în fața lui. Fără o singură privire în direcția mea, spune:

– Duceți-i într-o cameră sigură, alături de ceilalți!

Apoi fuge înapoi în toiul luptei, zeci de puteri trecându-i peste piele înainte ca el să se hotărască asupra uneia dintre ele.

Focul.

Capitolul 22

Paedyn

Kitt nu s-a oprit din umblat de colo-colo din clipa în care am fost băgați în camera asta sigură. Mă lupt cu dorința de a-l trage la podea, de a-l face să-mi explice ce se întâmplă. În schimb, în ultima oră, l-am urmărit mormăind și înconjurând camera. I-am urmărit degetele aprinzându-se ca niște lumânări pâlpâitoare, când furia arzătoare se scurgea din el, arătând acea abilitate a lui, de Dual.

Un strat subțire de sudoare îmi acoperă corpul, dându-mi probabil aspectul unui melcișor însiropat, glazurat. Sunt prăbușită pe podeaua încăperii sigure săpate în

piatră, iar peretele rece lângă spatele meu expus este singura mică uşurare de la căldura din camera, provocată de zecile de trupuri înghesuite laolaltă, toate purtând rochii grele şi costume la dungă.

Camera sigură este închisă etanş de o uşă puternică de metal, păzită pe ambele părţi şi menţinând înăuntru, cu noi, umiditatea sufocantă. Eu şi Kitt am fost îndesaţi în aceeaşi cameră pe care o ocupă regele şi regina, precum şi majoritatea celorlalţi concurenţi şi oricare alţi oaspeţi care au reuşit să ajungă aici. Este destul de mare, simplă şi ticsită de oameni.

Din mulţimea extinsă, doar doi Tămăduitori se află în camera aglomerată. Ei umblă de colo-colo, oblojindu-i pe cei răniţi, după ce s-au asigurat că regele, regina şi Kitt au fost îngrijiţi. După un timp, o doamnă robustă, într-o rochie verde-închis, se îndreaptă în cele din urmă spre mine, fără să spună nimic în vreme ce vindecă rana de cuţit de pe braţul meu. Sprâncenele ei se ating datorită concentrării, în timp ce simt un val de căldură care se infiltrează în tăietură şi mă uit în jos pentru a vedea că rana aproape a dispărut, lăsând doar o cicatrice subţire, roz.

Dar inima mă doare mai mult decât rana, simţindu-se mai tăiată şi ciopârţită decât mi-a fost vreodată corpul. L-am văzut pe tatăl meu făcând acelaşi lucru atâtor oameni. L-am văzut salvând vieţi. Oblojind răni. Oblojindu-mi *mie* rănile. Mi-aş dori să fie aici ca să îngrijească obiectul frânt, stricat care este acum inima mea. Inima care s-a frânt când m-a părăsit.

„Când a fost ucis de bărbatul care stă chiar în această cameră."

Privirea îmi trece înspre rege şi regină, care vorbesc în şoaptă, precipitaţi, urgent unul cu celălalt şi cu puţinii consilieri de încredere din jurul lor. Fără îndoială, discută despre ceea ce tocmai s-a întâmplat acolo, pe toate molimele, şi despre ce trebuie făcut în privinţa asta. Kitt a fost chemat de nenumărate ori alături de tatăl său pentru a discuta pe ton scăzut cu consilierii, dar, după aceea, revine de fiecare dată la umblatul prin cameră.

Mă desprind de Jax şi Andy, care sunt lipicioşi de la sudoare, de-o parte a mea şi de alta, şi ies în calea lui Kitt.

– Bună, spun eu prostește, incapabilă să mă gândesc la o replică mai de soi.

Aproape că zâmbește inainte de a ofta:

– Bună.

„Dacă vreau să vorbească cu mine, trebuie să joc rolul."

Respir adânc inainte de a-i pune o mână pe brațul expus – haina lui de costum e pierdută de mult, iar mânecile lui albe îi sunt acum suflecate până la coate. Pielea lui arde, iar eu îmi trag mâna cu un șuierat mic, în timp ce ochii mi se îndreaptă spre flăcările slabe care i se perindă peste degete.

Clipesc, și focul a dispărut, lăsând în urmă doar piele aspră.

– Te-am ars? sare Kitt, părând alarmat. Întinde mâna spre mine, dar se răzgândește și își trece mâinile prin părul dezordonat. Nici măcar puterea nu mi-o pot ține în frâu, mormăie el, întorcându-se dinspre mine.

– Nu... nu, sunt bine.

Nici nu se uită la mine. Își trece mâinile prin păr, peste față.

– Hei! spun eu, dar cuvintele mele nu-i ajung la urechi.

E pe cale să înceapă să se plimbe din nou.

„Am nevoie să se concentreze."

Dintr-un impuls, întind mâinile și îi cuprind fața, simțind în palme doar căldura firească a pielii lui. Mă pregătesc să fac contact vizual cu acei ochi, conștientă că trebuie să fac asta ca să primesc, în schimb, un răspuns. Privirea lui se oprește degrabă asupra privirii mele, ochi verzi și limpezi ca roua ce se agață de iarba proaspăt tăiată. Ca un trifoi cu patru foi, ca un smarald strălucind sub razele soarelui.

„Ca ochii unui ucigaș. Ochii regelui."

– Vorbește cu mine! Cuvintele mi se prăvălesc din gură, sunând mai mult ca un ordin decât aș fi vrut. Așa că adaug degrabă: Te rog!

El oftează și lasă capul într-o parte înainte de a-mi prinde cu blândețe încheieturile mâinilor și de a le îndepărta de pe chipul lui. Apoi mă conduce în colțișorul cel mai puțin aglomerat din cameră, iar mâinile lui calde mă trag pe podea, lângă el, înainte de a-și pune brațele pe genunchii îndoiți.

– Îmi pare rău că sunt așa... agitat, spune Kitt într-un sfârșit.

Nu l-am mai văzut așa serios, așa sobru, așa regal.

– Nu-mi place să-mi poarte alții bătăliile.

Aproape mușcă din cuvinte și parcă detestă gustul pe care il simte în gură.

– Cred că e ceva cu care va trebui să te obișnuiești când vei fi rege, îi zic blând.

El pufnește.

– Adică, să mă obișnuiesc ca fratele meu să își pună constant viața în pericol în timp ce eu stau și mă uit?

Valuri de căldură par să il traverseze, și mă intreb brusc dacă nu cumva el e parțial de vină pentru atmosfera inăbușitoare din incăpere. Și atunci văd, verdele din ochii lui e al geloziei, al invidiei. Văd acea parte din el care își dorește să alerge la luptă și să salveze situația, la fel cum face fratele lui. Își dorește să obțină aprecierea tatălui său datorită priceperii în luptă, nu datorită creierului. Își dorește să fie eroul în loc să fie cel pe care eroul îl apără. Și, cu toate astea, nu simt pic de milă pentru băiatul din fața mea. A-l invidia pe Kai inseamnă a invidia un ucigaș.

„Joacă rolul! Joacă-l pe degete!"

– Ce vreau să spun, zic eu încet, este că tu ai îndatoririle tale, iar Kai le are pe ale lui. Amândoi luptați pentru regatul vostru, doar că în feluri diferite.

Îl văd că nu e convins, dar îmi zâmbește oricum, un zâmbet care aproape că ii cuprinde și ochii.

– Ai fi un consilier bun, știi?

– Păi, poate că, dacă scap cu viață din Întrecerile astea, o să mă angajezi.

El chicotește încet, iar eu ii zâmbesc.

– Cu toate că, zic eu oftând, consilierii știu ce se petrece, iar eu n-am habar.

„Haide! Vorbește cu mine! Ai încredere în mine!"

– Vicleană, zice Kitt și oftează. Bine, meriți să știi ce se petrece, din moment ce unul dintre ei aproape că te-a lăsat fără un braț.

Își trece un deget peste cicatricea subțire de pe brațul meu dezgolit, iar ochii săi urmăresc mișcarea. Mă crispez la atingerea lui, iar gestul nu scapă neobservat. Kitt își drege glasul și se trage mai departe de mine.

– Ei își spun „Rezistența". Vocea îi e joasă și controlată, cu intenția ca doar eu să îl aud. Sunt un grup de Obișnuiți care s-au înhăitat de ani buni. Luptă împotriva regelui și a regatului din cauza a ceea ce li s-a făcut acelora ca ei.

„Acelora ca ei. Ca mine."

Mă forțez să-mi înghit dezgustul și să ascult, în timp ce el continuă:

– La început, abia dacă reprezentau o amenințare, erau o glumă de revoluție. Am ținut secretul cu privire la acest mic grup, îl ținem departe de oameni de câțiva ani deja. Până de curând, nici n-a fost greu. Dar e limpede că sunt mai mulți și mai puternici decât înainte.

Cred că am încetat să respir. Nu aud decât sângele bubuindu-mi în urechi în timp ce înțeleg greutatea cuvintelor sale.

„Un grup de Obișnuiți care se luptă cu regele și cu regatul."

– Cum? Cuvântul sună răgușit, aproape înecat în zgomotul din încăpere. Cum de există un grup atât de mare de Obișnuiți? Cum de reprezintă o asemenea amenințare acum?

– Se pare că în Ilya se ascund mult mai mulți Obișnuiți decât se bănuia după ce au fost alungați și, atât timp cât se repopulează aici, în regat, numărul lor va continua să crească. El oftează din greu. Dar Rezistența pare să fie mai mult o cauză decât un grup. Sunt răspândiți în tot orașul, ascunzându-se la vedere. Ceea ce face lucrurile mult mai dificile, deoarece nu sunt într-un singur loc. Și mai rău e că nu credem că operează singuri.

Ridic din sprâncene întrebător, iar el continuă:

– Au Elite care colaborează cu ei. Puternice. Care sunt supărate pe tatăl meu, pe regat.

Fruntea mi se umple de riduri din cauza confuziei, în încercarea de a înțelege la ce se referă. Și atunci piesele se așază, exact în clipa în care Kitt articulează ceea ce tocmai am înțeles.

– Fatalii. Anihilatorii, Cititorii de Minte și Controlorii. Tata i-a izgonit laolaltă cu Obișnuiții în vremea Epurării, pentru că erau periculoși, chiar și pentru alte Elite, și nu are la curte decât unul din fiecare categorie care îi este

loial. Dar încă există alții ca ei în regat și chiar acum avem unul în temnița de sub noi.

Face ușor semn din cap înspre mine, cu un zâmbet mic.

– Și trebuie să-ți mulțumim ție pentru asta.

„Anihilatorul."

– Stai așa, zic eu încet, încercând să pun totul cap la cap, dacă Fatalii chiar colaborează cu Rezistența, atunci de ce n-ar fi luptat direct în atac? Dacă ar fi luat și ei parte, ar fi provocat pagube mai serioase.

Kitt își trece o mână prin păr.

– Nu suntem siguri. Poate nu intenționau să atace. Au fost nepregătiți și incredibil de depășiți numeric, ceea ce mă face să mă întreb de ce au venit aici din capul locului.

Cuvintele îmi ies din gură și nu pot face nimic să le opresc:

– Și ce părere ai despre această Rezistență?

– Ce părere am despre acești criminali? Oftează pe nas, clătinând din cap. Eu... eu înțeleg. Cred că este greșit ce fac ei, dar înțeleg de ce o fac.

Mă privește fix în ochi, cu intensitate.

– Dar, dacă li se permite să trăiască, atunci rasa Elitelor va muri încet. Cine știe câte Elite au fost deja infectate de Obișnuiții care se ascund printre ei? Sunt sigur că oamenii au început deja să simtă efectele, slăbirea puterii lor. Se oprește, oftând. Sacrificarea Obișnuiților e necesară pentru binele mai mare al regatului.

„Corect. Uitasem că sunt *atinsă de boală.*"

Îl privesc cu atenție, observându-i trăsăturile puternice ale feței, acum marcate de tensiune și stres.

– Și crezi asta?

Știu că ar trebui să-mi pun lacăt la gură, să încuviințez din cap în loc să risc să rostesc cuvinte asociate cu trădarea. Dar e ceva la acest băiat care îmi scoate la iveală o anume nesăbuință, o nevoie de a-i arăta cât de greșită, cât de perversă e împărăția lui.

– Asta e ceea ce știu, spune el încet, privindu-mă în ochi până când îmi desprind privirea, neputând să nu-l văd pe ucigașul tatălui meu în ochii lui.

– Și totuși, poți să știi ceva și să nu crezi. Vocea mea sună tremurătoare, și sper că el crede că este din frică, nu din furie. Ai de ales, Kitt. Ai mereu de ales.

El chicotește, dar este lipsit de umor.

– Dacă aș avea întotdeauna de ales, atunci nu aș fi în această cameră sigură. Aș fi acolo, luptând alături de fratele meu.

Ochii mei coboară asupra flăcărilor care pâlpâie peste degetele lui, trădându-i frustrarea. Înalț capul și respir înainte de a-l privi în ochi.

– Nu vrei să fii rege?

El nu ezită.

– Nu vreau să fiu un laș.

Mă forțez să-i susțin privirea, văzând toată confuzia și gândurile ce se reflectă în ea.

– Nimeni nu m-a mai întrebat asta până acum.

– Da, ei bine, vei descoperi că pun adesea întrebări pe care nu ar trebui să le pun, îi zic, mutându-mi privirea de la el.

– Nu te opri, spune el repede, pe ton scăzut.

Privirea mea alunecă înapoi spre el pentru a se odihni pe nasturele de sus al cămășii lui.

– Întrebările tale, gândurile tale, opiniile tale – vreau să le aud pe toate.

Deschid gura să răspund, când o undă de aer rece îmi trece peste față, iar ușa groasă de metal se deschide cu zgomot. Capul meu se îndreaptă spre mâna de gardieni imperiali care se revarsă în cameră, îndreptându-se spre rege și regină.

– Sala de bal este securizată, Majestate.

Vocea gardianului e gravă, capul lui e plecat spre regele care încuviințează scurt din cap. Dacă aș vrea să-l privesc în ochi, sunt sigură că aș vedea înotând în ei toate întrebările. Întrebări despre câți morți sunt, despre câți Obișnuiți au fost capturați, despre cât de mari sunt pagubele. Dar nu îndrăznește să-și exprime gândurile, nu cu public de față și mai ales când încă încearcă să mușamalizeze ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Regele se ridică de pe scaunul său mare de lemn și își drege glasul, sporind liniștea din camera deja tăcută.

– Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost regretabil, și vă pot asigura că nu se va mai întâmpla.

Aproape că pufnesc la auzul promisiunii goale.

– Dar nu vom lăsa acest incident să ne sperie, să ne schilodească, să ne controleze. Din acest motiv, Întrecerile vor continua conform programului.

La auzul acelor cuvinte, murmure șocate răzbesc din mulțime, deși nu pot spune că sunt surprinsă. Trebuie să mențină impresia de putere, să nu-și arate frica.

– Suntem Elite. Suntem puterea. Regele se oprește, scrutând camera aglomerată cu acei ochi verzi pe care îi evit. Onoare regatului tău! Onoare familiei tale! Onoare ție însuți!

Oamenii din jurul meu îi redau cuvintele, recitând mottoul regatului Ilya. Buzele mele se mișcă odată cu ale lor, jucând rolul concurentului, al celui onorat să fie aici. Al celui care este o Elită la fel ca ei.

Gardienii încep să conducă oaspeții și nobilimea afară din camera lipicioasă, iar eu sunt aproape călcată în picioare de tocuri ascuțite și pantofi lustruiți acolo unde încă stau, pe podea, înainte de a mă ridica.

– Mi-aș dori să te pot conduce în camera ta, dar, din păcate, voi schimba această încăpere sufocantă cu o alta. Tata ne va ține probabil pe mine și pe Kai la reuniuni până la începerea primelor întreceri, discutând despre evenimentele care au avut loc în seara asta. Vocea lui Kitt e încordată, obosită. Dar gărzile se vor asigura să ajungi cu bine în camera ta, nu că ar exista o amenințare reală acum.

Ochii lui alunecă în jos spre pumnalul care îmi îmbrățișează coapsa, expus pentru ca toată lumea să-l vadă.

– Și, chiar dacă ar exista o amenințare, sunt sigur că te poți descurca fără probleme.

Îmi oferă un zâmbet pe care abia reușesc să-l întorc. Ochii lui se mută din direcția mea pentru a ateriza pe altceva, undeva în partea din spate a camerei. Îi urmăresc privirea doar ca să descopăr că regele și regina se uită fix la mine. Regele are ochii mijiți, și e nevoie de toată puterea mea și antrenamentul de care am avut parte pentru a nu-i arunca aceeași privire.

– Ne vedem după Întreceri. Vocea lui Kitt îmi sfâșie gândurile. Chiar ne vom revedea după Întreceri. Te aștepți să scapi cu viață, mai știi?

Îmi plec ușor capul și zâmbesc împotriva voinței mele. Dacă reușesc să scap cu viață din această primă rundă a Întrecerilor, știu exact ce voi face. Îi voi găsi pe cei din Rezistență. Și, mulțumită băiatului cu părul creț și biletului pe care l-am șterpelit de la el, știu exact unde vor fi.

– Ne vedem atunci îi spun acelui nasture de sus al cămășii sale înainte de a-i întâlni pentru scurt timp ochii.

Au o anumită căldură și preocupare și, cu fiecare clipire, seamănă tot mai puțin cu cei ai tatălui său.

Sunt împinsă spre ușă într-un curent de trupuri umane și măturată afară, pe hol. Culoarele sunt pline de gardieni și oaspeți, toți grăbindu-se dintr-un loc în altul. Sunt mânată pe hol, înghițită de marea de oameni din jurul meu. Trecem pe lângă ușile întredeschise ale sălii de bal, și prin ele văd moloz și podele acoperite de roșu.

Curiozitatea refuză să mă elibereze din ghearele ei. Nu este greu să scapi de gardienii imperiali, de grup. Am ajuns să stăpânesc arta de a trece neobservată, de a fi trecută cu vederea. Nu peste mult timp, deschid ușile sălii de bal, iar gărzile nici nu observă, în toată nebunia.

Sunt întâmpinată de carnagiu. Mă rog, de ce-a rămas după el. Sânge întunecat acoperă porțiuni din podea, în mare parte curățat deja de Apoșii care bântuie de colo-colo, lăsând în urmă doar suprafețe curate ca lacrima.

Telechineticii eliberează sala de bucățile mari de dărâmături, iar Rafalele mișcă aerul din jur ca să zboare tot molozul și praful de pe pardoseală. În scurt timp, încăperea va fi reparată, va reveni la starea sa imaculată. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sunt pe cale să mă strecor înapoi pe ușă, când o masă de păr negru dezordonat îmi atrage privirea. El stă – de fapt, nu, nu, *e prăbușit* – pe o lespede mare de piatră, aproape de capătul îndepărtat al sălii de bal, murdar și plin de sânge. Inima îmi bate ca un ciocan în piept.

„E rănit. Încă mai important este de ce îmi pasă?"

Cobor treptele câte două. Aproape că îmi răsucesc glezna în instrumentul mortal care sunt încălțările mele cu toc, înainte de a le arunca fără grație din picioare, lăsându-le să cadă pe scări ca să nu fac și eu la fel.

Brusc mă aflu în fața lui, după ce am parcurs sala de bal în câteva secunde. Mă las în genunchi, privind în sus la

fața lui însângerată și cu dâre de murdărie. Ochii lui cenușii par uimiți doar pentru o clipă, înainte de a începe să mă cerceteze, uitându-se pe corpul meu în căutarea rănilor, în vreme ce eu fac același lucru cu el. Cuvintele mi se revărsă din gură:

– Ce s-a întâmplat? Unde ești rănit? Mă uit în jur, cercetând încăperea. Și unde sunt Tămăduitorii ăia blestemați?

– Ah, Gray. Fix persoana pe care voiam să o văd.

Scrâșnește cuvintele printre dinții strânși, deși încă se comportă ca de obicei, rece și controlat.

– Ce s-a întâmplat? îi cer să-mi spună, privindu-i hainele sfâșiate și pieptul expus de sub ele, acum acoperit de tăieturi.

Mâinile și o bună parte a corpului îi sunt acoperite de sânge, deși sunt sigură că cea mai mare parte nici măcar nu îi aparține.

– Înainte să ajungem la asta... El se luptă să împiedice grimasa să-i marcheze trăsăturile. Te-a văzut un Tămăduitor?

Devine serios dintr-odată, uitând de durere, în timp ce ochii lui mă cercetează din nou. Sunt deopotrivă confuză și enervată pe el – o stare de fapt obișnuită, se pare.

– Ce? Da. Sunt bine. Îi înlătur întrebarea cu o fluturare din mână și mă apropii, cu mâinile ușor întinse. Dar, în mod clar, tu nu ești.

– Iar eu care mă gândeam că ne urăști, pe mine și gropițele mele idioate. Sunt impresionat că îți pasă atât de mult de bunăstarea mea, Gray.

Chiar dacă e evident că resimte dureri, tot găsește o modalitate de a rânji. Și de a fi un nesuferit desăvârșit.

– O, să nu-mi interpretezi greșit motivele, prințe. Vreau doar să te mențin în viață îndeajuns de mult cât să îți șterg rânjetul ăla cu un pumn. Din nou.

Există puțin venin în cuvinte, iar el râde în timp ce se mișcă pe piatră, expunându-mi mai mult din zona spatelui. Icnesc.

– Ce naiba e în neregulă cu tine?!

– Dragă, aceasta este o întrebare foarte grea.

Îi ignor comentariul, neputând să-mi smulg ochii de la cuțitul de aruncare îngropat adânc în carnea omoplatului

său drept.

– Ai avut un cuțit în spate în tot acest timp și m-ai lăsat să vorbesc? întreb eu, împroșcând cuvintele.

O gropiță îi însoțește rânjetul.

– O, dar sunetul vocii tale a fost o distragere atât de binevenită de la durere.

Îl ignor încă o dată înainte de a mă ridica pentru a inspecta cuțitul care i-a pătruns adânc în spate. Oftând, mormăi:

– Da, ei bine, acum, mă auzi spunându-ți că ești complet idiot.

– Și tot e unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-ai spus, așa că o să-l accept, zice el lin, aparent nederanjat de bucata de metal care i-a pătruns în trup.

Nici nu-mi pot imagina prin ce durere a trecut ca să facă rana asta să pară atât de suportabilă.

– Bine, spun încet, zi-mi ce să fac!

Râsul lui este încordat.

– Spui asta ca și cum de data asta chiar mă vei asculta.

– Kai, sunt pe punctul să-ți bag și eu un cuțit în spate dacă nu...

– Vreau doar să-l scoți.

Clipesc. Spune asta atât de dezinvolt, încât aproape cred că glumește.

– Atunci trebuie să avem un Tămăduitor aici, gata să te trateze de îndată ce cuțitul e scos.

Scoate un râs încordat, făcând să i se miște mușchii de sub cămașa lui ruptă.

– Sunt jignit că te îndoiești atât de mult de abilitățile mele. Există un Tămăduitor nu prea departe de mine. Îi simt puterea. Mă voi trata singur.

– Corect. Bine.

Respir adânc și apuc mânerul cuțitului.

– O să doară.

– Știi, e păcat că nu am reușit să ne încheiem dansul, spune el. A fost prima dată când am putut să mă concentrez asupra ta, în loc să evit să mă calci pe picioare...

Smulg cuțitul dintr-o singură mișcare fluidă. El geme și se întinde pe piatră. Zâmbesc ușor, răzbunându-mă pe el pentru ceea ce a spus despre cum dansez, oricât de

adevărat ar fi. Ocolesc dărâmăturile și mă ghemuiesc în fața lui, cu chipul aproape de al lui, în timp ce văd durerea acoperindu-i trăsăturile frumoase. Răsucesc cuțitul în mână, încă ud de sângele lui.

– Ia zi, asta a durut la fel de tare ca atunci când te călcam pe picioare?

Râsul lui este aspru, îndurerat. Mă ridic și privesc cum își întinde o mână pe după umăr, apăsând-o peste rana din care acum țâșnește constant sânge. Mă uit în timp ce pielea sfâșiată se lipește la loc. Privesc cum carnea și mușchii i se refac în fața ochilor mei, nelăsând decât o cicatrice zimțată care se alătură celorlalte de pe spatele lui. Tensiunea din umerii lui încordați se diminuează, iar el oftează ușurat.

– E mult mai bine. Mulțumesc!

Mă întreb cât de rar îi iese pe gură acel cuvânt, dar colțul gurii i se ridică, iar el se saltă în picioare.

– Cine ar fi zis că tu vei fi cea care îmi va scoate pumnalul din spate, nu cea care-l va înfige?

– Încă e timp suficient pentru asta, nu-ți face griji!

Zâmbește, dinții albi sclipind pe trăsăturile sale murdare. Apoi își răsucește gâtul și se întinde, comportându-se ca și cum nu ar fi fost înjunghiat cu doar câteva clipe în urmă.

Palma i se întinde brusc spre mine, în așteptare, iar eu mă uit la bătăturile ei, în gol. Cum nu fac nici o mișcare, își lasă încet mâna pe cea de lângă mine, degetele lui aspre prinzându-se în jurul încheieturii mele.

Bătăile inimii mi se accelerează, și îmi blestem idiotul de organ. El îmi trage brațul, mâna spre el – pe cea care încă ține cuțitul. Apoi cealaltă mână a lui îmi atinge palma, smulgându-mi ușor mânerul dintre degete.

– Ai destule dintr-astea ca să-mi înfigi în spate, nu crezi? spune el încet, cu mâna încă înfășurată în jurul încheieturii mele, unde probabil că poate simți pulsul meu stupid și haotic. Prin urmare, cred că-l păstrez eu pe ăsta.

Ies din strânsoarea lui, având nevoie să pun puțin spațiu între noi.

– N-ai o întâlnire importantă la care ar trebui să fii chiar acum? îl întreb, pentru că pur și simplu nu mă gândesc la altceva de spus.

– Probabil. Oftează, trecându-şi o mână prin păr. Kitt te-a pus la curent, pesemne.

Încuviinţez din cap inainte ca el să spună:

– Tata va continua cu Întrecerile. Un semnal de putere, desigur. Şi va trebui să informeze, în sfârşit, oamenii despre ceea ce se întâmplă. Nu poate ascunde pe cine şi ce urmăreşte Rezistenţa, după cele întâmplate în seara asta.

– Ce s-a întâmplat? îl intreb dintr-o suflare, înainte de a mă enerva brusc pe el, amintindu-mi ce a făcut. Ce s-a intâmplat după ce m-ai scos din incăperea asta, ca un nemernic, deşi aş fi putut să te ajut?

Acum, râde spre mine.

– Se pare că tot uiţi cine sunt, Gray.

– Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră! Ce s-a întâmplat după ce m-aţi scos din această cameră ca un nemernic regal?

– Ei bine, aş zice că progresăm. Zâmbeşte, uitându-se din nou la mine cu acea privire pătrunzătoare a lui. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, asta nu era lupta ta. Ca să nu mai spun că nu puteam risca ca un concurent să moară înainte de inceperea primei runde de Întreceri.

Râsul meu e amar.

– Ştii al naibii de bine că pot avea grijă de mine…

– Şi ştii al naibii de bine că mă puteam ocupa singur, fără probleme.

– Ai fost înjunghiat, îţi aminteşti?

– Riscurile meseriei.

Ne uităm unul la altul, cu feţele apropiate. Simt mirosul de transpiraţie, sânge şi murdărie de pe el, împreună cu parfumul de pin care persistă pe pielea lui. Respir greu şi, după un moment prea lung, mă îndepărtez, în sfârşit, cu un pas de el.

– Câte victime? il întreb încet.

Îşi intoarce privirea de la mine, trăgând aer în piept înainte de a spune:

– Doi morţi dintre Elite, mai mulţi răniţi. Patru Obişnuiţi morţi şi doar doi luaţi prizonieri. Ochii lui se indreaptă spre ai mei in timp ce spune: Au fost mai puţin de o duzină de Obişnuiţi, ceea ce mă face să mă întreb care a fost misiunea lor reală, deoarece nu cred că intenţia a fost să atace o sală de bal plină de Elite.

Încuviințez din cap distrasă, prelucrând informația.
– Deci unii au scăpat?
Un mușchi îi zvâcnește în zona maxilarului.
– Din păcate.
Spunând asta, începe să se îndepărteze de mine, deși ochii lui nu-i părăsesc niciodată pe ai mei.
– Ne vedem mâine, Gray.
– Ne vedem mâine, Azer.
În cele din urmă, se întoarce, traversând sala de bal în timp ce îi urmăresc silueta aflată în retragere. Apoi strigă peste umăr:
– Fă-mi o favoare, dragă!
– Și care-i aia?
– Promite-mi că vei rămâne în viață suficient de mult încât să apuci să mă înjunghii în spate!
Râd tare.
– Asta mi-a fost scopul de la bun început, prințe.

Capitolul 23

Kai

Aproape că înghit o gură de pământ ud. Genele îmi flutură, deschid ochii și tușesc drept în pământul ud de sub mine, care îmi face hainele leoarcă să mi se lipească, deloc comod, de trup. Mă întorc pe spate și strivesc mușchi, crengi și pietre și clipesc sub bătaia soarelui ce se ițește printre copacii înalți, dominatori.
„Pe toate molimele, unde mă aflu?“
Sunetele melodioase ale ciripitului păsărilor m-a trezit din somnul greu și profund.
„Provocat de faptul că am fost drogat.“
Copacii aglomerează cerul de un albastru profund de deasupra, majoritatea pini înalți, amenințători care întind degete de frunziș înspre nori – și i-aș recunoaște oriunde.

Ajungi să cunoşti copacii dacă eşti forţat să te urci în ei de nenumărate ori ca să îţi depăşeşti frica de înălţime.

Pădurea Şoaptelor.

Sunt în afurisita de pădure.

Mă ridic, simţindu-mă ameţit, stors şi drogat. O presiune ciudată pe antebraţul stâng mă face să mă uit în jos, şi văd o bandă subţire din piele în jurul braţului, cu capetele legate. Mi-ar fi blocat complet circulaţia dacă ar fi fost mai strâns legată, iar braţul mi-ar fi devenit pur şi simplu inutilizabil.

Soarele bate înspre mine în timp ce mă întorc încet pe loc, analizând împrejurimile. Nu văd nimic şi pe nimeni în afară de copaci, pietre şi solul inegal al pădurii, sub mine, ţinându-mă într-o cuşcă de frunziş.

„De ce mama naibii sunt în Pădurea Şoaptelor?"

Evident, ştiam că încep Întrecerile. Doar despre asta şi despre Rezistenţă am discutat ore în şir noaptea trecută. Sala tronului e locul unde mi-am petrecut seara şi primele ore ale dimineţii, împreună cu Kitt, cu regele şi cu sfetnicii lui.

Gâtul mă ustură şi sunt răguşit după lungile ore de ceartă şi dezbateri privind cel mai bun mod de a aborda situaţia cu această Rezistenţă, cu această ameninţare. Iar acum, mai mult ca oricând, eu şi oamenii mei avem sarcina de a-i găsi pe aceşti membri ai Rezistenţei şi de a-i termina.

Încerc să îmi scutur hainele de bucăţile de pământ care încă sunt prinse de ele, în timp ce privesc atent acest loc cunoscut şi, cu toate astea, înspăimântător. Pădurea Şoaptelor nu e tocmai una ca-n poveşti. Pe suprafaţa ei uriaşă pândesc fiare mortale, iar plante chiar mai mortale răsar din ea. Chiar sunt în măsură să ştiu, dat fiind că am petrecut multe nopţi antrenându-mă aici cu tata, care îmi lătra ordine de parcă aş fi fost soldatul lui, nu fiul său.

„Dar de ce mă aflu aici acum?"

Mă aşteptam ca măcar să mă pot trezi în patul meu, poate să interoghez câţiva prizonieri înainte să trebuiască să pornesc spre arenă pentru prima rundă a Întrecerilor. Dar cu siguranţă, la naiba, nu mă aşteptam să fiu drogat şi târât în pădure.

„Diferite."

Asta spusese Tealah. N-au mai existat Întreceri care să aibă loc în afara arenei, fără public, pentru a ne susţine. O creangă se rupe, şi mă întorc brusc, trecând în poziţia de luptă. Mă uit fix la individul subţire aflat la nici patru metri de mine, îmbrăcat în haine albe ce contrastează cu pielea sa închisă la culoare. Se uită şi el la mine, cu ochii ficşi şi imobili.

„Un Vizual."

Şi atunci o simt. Simt sub piele furnicătura puterii lui. Am fost prea ocupat cu propriile gânduri ca să îi percep abilitatea, puterea de a înregistra şi de a proiecta, totodată, ceea ce vede, doar prin intermediul propriilor săi ochi. Şi exact asta face acum.

Mereu i-am găsit neliniştitori din cauza felului în care privesc fix, atunci când înregistrează ceea ce văd, dar m-am obişnuit cu ei, din moment ce sunt duzini de astfel de Elite prezente la Întreceri. Aleargă în jurul arenei, consemnând evenimentele şi concurenţii, pentru a-şi folosi apoi abilităţile pentru a proiecta ceea ce văd pe ecrane uriaşe de deasupra Gropii.

Şi se pare că fac acelaşi lucru pentru această versiune a Întrecerilor. Numai că acesta nu proiectează ceea ce vede, ci stochează imaginile pentru mai târziu. Probabil sunt zeci ca el alergând prin pădure, urmărindu-i pe concurenţi şi consemnând prima probă, pentru a o proiecta apoi pentru public, când se va termina totul.

Nu fac nici măcar un pas înspre el. E interzis să interacţionezi cu Vizualii, să îi atingi în orice fel pe parcursul probelor. Ei sunt, pur şi simplu, ochi şi urechi pentru un public care nu poate fi de faţă pentru a asista în persoană.

Bărbatul clipeşte, în sfârşit, iar ochii i se limpezesc un pic după ce, din câte se pare, a obţinut toate imaginile cu mine pe care le voia. Dă să plece, fără îndoială pentru a obţine şi alte imagini sau pentru a urmări alţi concurenţi. Dar se opreşte înainte să facă primul pas şi îşi atinge cu degetele lungi şi negre buzunarul pantalonilor, susţinându-mi scurt privirea înainte de a se grăbi înapoi în pădure.

Mă uit lung după el, apoi îmi desprind privirea şi mă uit în jos, spre propriul buzunar de la pantaloni. M-au aruncat

aici doar cu hainele pe care le aveam pe mine când m-am împleticit în pat, în afară de încălțările pe care, în generozitatea lor, mi le-au pus în picioare. În afară de ele, singurul accesoriu adăugat trupului meu e ciudata bandă subțire de piele din jurul brațului. Mulțumesc în tăcere molimei că azi-noapte am rămas cu cămașa cea subțire pe mine, fiind prea epuizat ca să o dezbrac.

Bag mâna în buzunarul de la pantaloni, iar degetele cuprind un petic aspru de hârtie. Îl despăturesc cu grijă, și în fața ochilor îmi apare un scris precis, de mână:

La prima probă fii binevenit,
Cu Pădurea Șoaptelor te-ai întâlnit.
Sper că o vreme vei mai sta
Sunt în joc onoarea și demnitatea ta.
Scopul acestui joc e clar,
Câștigătorul va fi popular.
Victoria va fi a ta
Benzile de le vei aduna
De pe brațele celor cu care vei concura.

Cu mâna goală de vei reveni,
Cu mare băgare de seamă să fii.
De vrei să câștigi, cât mai multe să ai
Și te vom ovaționa în alai.

Doar că finalul nu e departe
Mai sunt de jucat de șase ori câte-o noapte.
La a șasea ediție binevenit fii
Și roagă-te molimei să treci de înc-o zi.

Sarcina de a fura cât mai multe benzi din piele cu putință pare relativ simplă; asta dacă poți supraviețui pădurii preț de o săptămână. Dar citesc printre rândurile poeziei.

„Ne forțează să ne luptăm între noi."

Nimeni nu va renunța cu ușurință la fâșia de piele. La aceste Întreceri s-a lăsat cu vărsare de sânge și pentru mai puțin de niște benzi de piele. Strâng hârtia în pumn și o îndes adânc în buzunar înainte de a arunca o privire la propria bandă care-mi cuprinde bicepsul. Strâns. Atât de strâns, încât singurul mod de a obține afurisitele astea de

obiecte e să le tai de pe piele, ceea ce, inevitabil, va provoca sângerare, oricât de delicat ai face-o.

Totul e făcut intenționat și în mod inteligent.

„Tata s-a autodepășit anul ăsta."

Transpirația mi se prelinge de pe frunte, făcând să mă usture ochii. Căldura ar putea rivaliza cu cea din Pârjol, și îmi dezlipesc cămașa ca să-mi șterg fața lucioasă. Gâtul îmi e deja uscat, după ce m-am copt sub soarele dimineții.

„Trebuie să găsesc apă, întâi și-ntâi. Și abia apoi pe adversari."

Mă opresc, pașii scârțâindu-mi peste vegetația și pământul de sub mine. Oftând, ridic privirea înspre unul dintre pinii amenințători din calea mea. Îmi rotesc capul, umerii, încercând să-mi alung nervozitatea. Apoi apuc cea mai apropiată creangă și-mi azvârl picioarele în sus.

Da, m-am cățărat în acești copaci de multe ori și, da, mi-am învins frica de înălțime. Dar doar pentru că o frică a fost învinsă nu înseamnă că este plăcut să mă confrunt cu ea iar și iar. Și, cu toate astea, iată-mă, cățărându-mă în copac, creangă cu creangă.

Vântul bate, iar soarele orbește în timp ce continui să escaladez pinul, în căutarea apei. Minute sau poate ore mai târziu, cu membrele dureroase și inima bătându-mi nebunește, ajung, în sfârșit, în vârf. În fine, pe ultima creangă care îmi poate suporta greutatea. Sunt la vreo șaizeci de metri în aer acum, suspendat acolo doar de o cracă mare pe care am picioarele. Mă uit în jos doar ca să regret instantaneu.

„Controlează-te, Kai!"

O căzătură mortală în timpul unei întreceri ar fi o modalitate patetică de a muri și mi-ar distruge complet reputația, chiar și post-mortem. Cu gândul la asta, apuc trunchiul de copac devenit între timp subțire și privesc printre crengi peste frunzișul pădurii.

Mă simt de parcă aș fi înapoi în sala de bal, privind înspre o mare de nuanțe de verde. Crengi încărcate de frunze se mișcă în bătaia vântului la fel ca femeile frumos îmbrăcate care se unduiau ieri pe ringul de dans.

„Acolo!"

Ochii mi se plimbă peste un spațiu liber între linia copacilor, o pauză în dansul frunzelor lor. Ceva argintiu –

un râu, un pârâu, o sursă de apă. În clipa asta, nu-mi pasă nici dacă ar fi o afurisită de baltă.

Îmi croiesc dureros de greu drum înapoi, pe pământul stabil, și respir gâfâit, cu dificultate. Când picioarele îmi ating, în sfârșit, pământul, soarele s-a deplasat deja pe cer, informându-mă că e deja după-amiaza târziu.

Și atunci pornesc. Pornesc în direcția apei la care tânjesc toți concurenții după ce au fost drogați și nevoiți să se târâie prin pădure ore în șir. Tata ne-a ticluit o capcană, una în care pășim cu toții de bunăvoie.

Ore. Lungi, epuizante ore de mers prin frunziș, la asta a ajuns să mi se rezume viața. Am dat peste mai mulți șerpi veninoși și plante otrăvitoare, ambele provocându-mă să mă apropii. Sunt atât de-al naibii de plictisit.

Ochii și trupul îmi sunt în alertă în timp ce merg căznit înainte, cu toate că mintea îmi umblă la fel de brambura precum o fac eu însumi. Mă gândesc la Întreceri, la concurenți... Apoi gândurile mi se opresc *asupra ei.*

„Încetează!"

Dacă Paedyn e atât de hotărâtă să mă urască, aș putea face să-i fie foarte, foarte ușor. Nu ar fi nevoie de mult. Dar sunt egoist, slab și vreau să-i fie cât de greu cu putință să mă respingă.

E năucitoare pe cât e de amăgitoare. Gura aia frumoasă a ei spune una, dar ochii aceia precum oceanul spun alta. Îmi scoate un cuțit din spate doar pentru a-mi spune că îmi va înfige altul acolo. E zăpăcitoare, captivantă, și suntem complet nepotriviți unul pentru celălalt în toate felurile care contează. E o flacără, iar eu o să mă ard. Un ocean, iar eu o să mă înec.

Îmi trec o mână peste față, dorind să dau vina pe deshidratarea mea pentru orice naiba e în neregulă cu mine.

Nu am fost niciodată atât de afectat de vreo fată, și este absurd, absolut enervant. Dar, apoi, rânjesc, amintindu-mi de bătăile inimii ei sub degetele mele, de respirația ei care se poticnește de fiecare dată când o ating, ochii ei sorbind fiecare zâmbet și fiecare gropiță pe care se presupune că le urăște.

Sentimentul de enervare absolută din cauza fascinației față de cineva este cu siguranță reciproc, deși sunt sigur că

mi-ar nega asta cu un pumnal pus la gât.

„Atât de afurisită!"

Ceva sclipește în lumina soarelui care coboară, atrăgându-mi privirea. Acolo, atârnată de o creangă în dreapta mea, este o sabie în teacă, cu mânerul argintiu sclipind în lumină în timp ce pășesc spre ea. Îmi ia doar o clipă să urc și să dezleg cureaua de pe ramură înainte de a sări jos din copac.

Există probabil arme și alte obiecte ascunse peste tot în Pădurea Șoaptelor, pe care să le folosim.

„E mai ușor să faci vărsare de sânge în acest fel. Mai ușor să faci lucrurile interesante."

Îmi prind la mijloc cureaua și teaca înainte de a scoate sabia pentru a tăia frunzișul gros.

„Aproape am ajuns."

Pământul este acoperit de umbre, iar, acum, am un iepure ce trebuie gătit și un stomac ce trebuie hrănit. Am dat peste o singură stea de aruncat înfiptă adânc în scoarța unui copac și am folosit-o asupra iepurelui care nu bănuia nimic și care acum e atârnat de cureaua mea. Fac o pauză, auzind-o înainte de a o vedea.

Apă minunată, susurând.

Apoi un pârâu mic și puțin adânc devine vizibil printre copaci, apa curgătoare trecând peste stâncile care îl mărginesc. Ezit, studiind cu privirea locul aparent pașnic.

Totul pare sigur – deocamdată.

Mă strecor până la marginea pârâului, lăsându-mă în genunchi în dreptul lui și aruncând o privire peste umăr la fiecare câteva secunde, fără să vreau să-mi las spatele nepăzit.

Mă stropesc cu apa rece pe față, lăsând-o să îmi picure pe piele și pe pieptul gol. Pârâul clocotitor curge dintr-un mic iaz aflat la câteva zeci de metri distanță, apa fiind curată și rece.

„Un pârâu creat de om."

Și recent. Opera Apoșilor, fără îndoială – ni se oferă această mică favoare de a avea apă proaspătă. Mulțumesc molimei că apa este atât de curată, atât de purificată, încât mă scutește de bătaia de cap de a o fierbe cumva. Cercetez zona după o sursă de foc și vreascuri, când aproape că mă lovesc cu capul de niște obiecte ce atârnă de copacul de

deasupra, ascunse în umbră. Bidoane. Două, legănându-se în briza serii.

Mă trezesc mulțumind încă o dată Molimei.

A freca două bețe este la fel de distractiv pe cât sună, dar, cu ani de exercițiu și răbdare, în curând, am în față un foc care trosnește. Și, deși jupuirea unui iepure cu o sabie lungă este pe cât de dificilă, pe atât de enervantă, în curând, carnea se rumenește deasupra focului. Și apoi...

O undă de putere îmi furnică prin corp, ațâțându-mi terminațiile nervoase și trimițându-mi un fior familiar de-a lungul șirei spinării. Părul de pe ceafă mi se ridică, și simt cum puterea, acea forță, îmi inundă corpul.

„Vine cineva. Și știu cine."

O creangă se rupe în stânga mea. Apoi alta.

Nu-mi amintesc când m-am ridicat, dar, acum, mă balansez pe pingele, incapabil să nu simt pofta familiară de luptă, și aștept cu nerăbdare acel dans al dominației și al distrugerii. Lupta este valsul meu preferat, și știu pașii pe de rost.

Braxton dă buzna printre copaci; ochii îi sunt sălbatici când aterizează asupra alor mei. A văzut fumul produs de focul meu și s-a gândit că îl va prinde în ambuscadă pe cel care l-a aprins. Dar, ghinion pentru el, l-am simțit venind înainte de a-l auzi măcar gonind prin pădure.

Îl văd ezitând de parcă ar cumpăni dacă să se întoarcă, mai curând, în loc să riște o luptă cu mine. Dar incertitudinea îi dispare de pe chip în timp ce începe să se apropie încet, cu pași mari.

Pășește în inelul de lumină provenind de la foc, silueta fiindu-i mare și greoaie.

– Bună, Brax. Drăguț din partea ta să treci pe aici!

Își înclină capul spre mine în același mod în care a făcut-o întotdeauna.

– Seară bună, Kai!

Vânjosul nu a fost niciodată o persoană care să vorbească; în schimb, a ales să observe cu răbdare înainte de a rosti un cuvânt, lucru care îi face pe el și pe Sadie să semene ciudat de mult. Începem încet să ne înconjurăm unul pe celălalt în tăcere, măsurându-ne.

– Deci presupun că ești aici pentru banda mea, și nu pentru o discuție prietenoasă, zic, făcând un pas spre el.

– Presupunerea ta ar fi corectă. Aruncă o privire către iepurele meu care se gătește. Dacă mi-o dai, plec și te las să te întorci la masă. Nu este nevoie ca lucrurile să devină urâte.

Nu văd să aibă arme asupra lui, așa că mă înfrânez să o iau pe a mea. Ne cunoaștem de când eram băiețandri, și aș dori să-l cunosc în continuare, dacă pot face ceva în sensul ăsta.

– Amândoi știm că nu te pot lăsa să îmi iei banda, Brax.

„Pentru că e misiunea mea să câștig aceste Întreceri."

Cred că îl văd încuviințând din cap în întunericul tot mai greu, înainte de a se năpusti brusc spre mine. Mă las în jos și mă folosesc de avântul lui pentru a-l azvârli peste umărul meu, auzindu-l cum se izbește de pământ cu o bufnitură puternică.

M-am antrenat cu Braxton ani în șir. Este previzibil, dar asta nu-l face mai puțin puternic. Se saltă într-o clipită, cu pumnii ridicați și gata să-mi zboare dinții din gură.

Și apoi se declanșează haosul calculat.

Pumnii zboară, capetele se înclină, picioarele joacă. Un dans. Un dans brutal, sângeros, frumos. În aceste momente, suntem egali în ce privește abilitățile, întrucât am lăsat puterea să-mi scape din vene și să iasă la suprafață. Loviturile mele sunt brutale și rapide în lumina pâlpâitoare a focului.

Pumnul lui se conectează cu maxilarul meu, aproape rupându-l, făcând sângele fierbinte să-mi băltească în gură. Mă clatin și dau înapoi în timp ce el vine în spatele meu și își înfășoară brațul greu în jurul gâtului meu, sufocându-mă.

Îi simt ezitarea înainte să îmi dau capul pe spate, craniul întâlnindu-i nasul cu un scrâșnet crunt. Acum, el e cel care se clătină, sângele curgându-i din nas în gură. Folosesc acea fracțiune de secundă să-i aplic lovituri rapide pe care abia le poate bloca. Își revine rapid, lovindu-mi coastele cu un pumn puternic. Mă feresc de următoarea lui lovitură și îi dau un pumn în falcă.

Este un cerc vicios. Îl lovesc. Mă lovește înapoi. Spre meritul lui, sunt impresionat. Nu l-am văzut niciodată atât de concentrat, atât de hotărât. E cea mai bună luptă pe care

am purtat-o cu el până acum. Păcat că va trebui să-i pun capăt!

O mână întunecată zboară direct spre fața mea. Fac cu ușurință un pas înapoi, călcâiele conectându-se cu ceva, în timp ce fierbințeala îmi încălzește totul, de la spatele picioarelor până la ceafă.

„Focul."

M-a încolțit în foc.

„Inteligent."

Mă aplec sub un pumn ce era destinat nasului meu și îl îngrop pe al meu adânc în burta lui. El mormăie, aplecându-se, dar îmi înșfacă brațul cu o mișcare rapidă. Apoi se răsucește, trăgându-mi atât brațul la spate, cât și pieptul spre foc. Durerea îmi ajunge până la umăr în timp ce flăcările strălucesc în fața mea.

„Poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult."

El mă lovește în zona din spatele genunchilor tare, înainte ca pământul și mai tare să-mi trimită un fior de durere în picioare când mă izbesc de el. Flăcările sunt acum aproape de mine, gata-gata să se prelingă pe pieptul meu dezgolit.

– Lasă-mă să tai banda, Kai, zice Braxton de deasupra mea, aproape ca o rugăminte!

E bine de știut că nu îi surâde neapărat ideea de a mă arde de viu.

– Toată chestia asta se poate încheia.

Vocea îi e profundă, dar simt ușorul tremur din ea. E cu garda jos, e șocat că mă are deasupra flăcărilor asemenea iepurelui de-acum ars de lângă mine. Am fost neglijent și obosit, am fost nesăbuit că l-am subestimat și, acum, îl are pe viitorul Executant la mila lui.

– Este cea mai bună luptă a noastră de până acum, Brax. Sunt cu adevărat impresionat, gâfâi eu, căldura focului formându-mi mărgele de sudoare pe față. Dar va trebui să mă arzi înainte să te las să-mi iei banda.

El oftează.

– Am simțit că vei spune asta. Scoate un oftat. Și mi-aș dori să nu fie așa.

Carnea se întâlnește cu focul.

Pielea se întâlnește cu flacăra arzătoare și fierbinte.

Mă aştept să-mi iasă un țipăt din gât, dar pe lângă buze nu mi se strecoară decât un strigăt sugrumat. Genunchiul lui Braxton mi se apasă pe spate, înclinându-mi corpul şi împingând cu forță partea stângă a pieptului în flăcări.

Ard, fierb, în timp ce el mă ține acolo înainte de a mă trage, în sfârşit, înapoi, permițând aerului rece să mă cuprindă. Gâfâi când el întinde cealaltă mână spre sabia de lângă mine, gata să o scoată din teacă şi să-mi taie banda de pe braț, acum, că sunt năucit de durere.

O, dar am cunoscut dureri mult mai intense.

Brațul lui ajunge lângă mine, iar eu îl apuc, sărind în picioare în aceeaşi mişcare, adrenalina înecându-mi durerea cărnii arse. Îi trag brațul peste umărul meu şi îmi aplec uşor corpul în față, folosindu-mă de propriul elan şi de puterea Vânjosului pentru a-l ridica de pe pământ şi a-l arunca peste spatele meu, direct în flăcări.

El scoate un strigăt, dar nu zăboveşte mult înainte de a se rostogoli din flăcări, țipând în timp ce se zvârcoleşte pe pământ pentru a înăbuşi focul care îi consumă hainele, pielea. Fumul îi iese din straiele arse când mă ghemuiesc deasupra lui.

– Şi eu mi-aş dori să nu fie aşa, spun încet în timp ce el gâfâie greu sub mine. Dar ai ceva de care am nevoie.

Îi tai banda de pe antebraț, neputând să mă abțin de la a-l cresta şi de la a-l face să sângereze. Respirația îi este răguşită în timp ce îi scotocesc în buzunare după alte benzi pe care le-ar fi putut fura pe drum, fără să găsesc nici una. Mă ridic, mă uit la el şi rostesc un singur cuvânt:

– Pleacă!

Se uită la mine pentru o clipă înainte de a mormăi de durere în timp ce se ridică, afundându-se şchiopătând în pădure cât de repede îi îngăduie trupul carbonizat. Îl privesc cum pleacă, auzindu-l cum se chinuieşte să îşi croiască drum prin pădurea întunecată, ştiind că nu va îndrăzni să se întoarcă. Apoi mă răsucesc, uitându-mă direct la Vizualul care clar surprinsese întreaga luptă.

– Sper că v-a plăcut spectacolul, spun cu o plecare batjocoritoare a capului.

De îndată ce cuvintele îmi ies de pe buze, femeile în alb dispar în pădure. Îmi bag banda lui Braxton în buzunar, în timp ce durerea îmi cutremură corpul. O durere orbitoare,

usturătoare. Mă uit în jos la porțiunea de piele roșie, inflamată, chiar deasupra tatuajului.

Adrenalina a dispărut și nu am rămas decât cu durerea care îmi curge prin corp. Mă clatin spre bidoanele mele, desfăcând unul și turnând conținutul rece peste arsuri. Șuier printre dinți când apa se întâlnește cu carnea arsă, dar tot simt o ușurare, cât de mică. Îmi scot din buzunar cămașa mototolită și smulg cu dinții o fâșie mare de pânză, înainte de a începe să înfășor cu prudență materialul sub braț și peste arsură. Rezultatul este un bandaj improvizat pentru a încerca să diminuez riscul de infecție. Dar nu va fi suficient pentru mult timp. Trebuie să găsesc niște ierburi, ceva, *orice*, pentru a curăța rana.

Pentru că moartea nu este o opțiune.

Și, cu siguranță, nici să pierd aceste Întreceri.

Capitolul 24

Paedyn

– O să-ți sucesc gâtul dacă nu taci!

Pasărea îmi ignoră cu desăvârșire cât se poate de reala amenințare cu moartea și continuă gâlceava pe craca de deasupra capului meu. Cârâie de aproape o jumătate de oră, iar eu am aruncat cel puțin o duzină de pietre înspre ea.

Sunt enervată, supărată, neliniștită și, mai presus de toate, flămândă. Desigur, toate astea sunt efecte secundare ale trezirii în mijlocul sălbăticiei cu nimic altceva decât hainele în care am dormit. Mă uit în jos la pantalonii mei strâmți, de pânză, și la bluza și mai revelatoare. O chestie subțire și mătăsoasă pe care regret că am îmbrăcat-o vreodată, având în vedere că acum va fi singura mea cămașă pentru săptămâna ce urmează.

„O săptămână."

Atât trebuie să supraviețuiesc în această pădure. În Pădurea Șoaptelor. În acest loc ce colcăie de dușmani de toate formele și dimensiunile, deși este deja amiază și singurul adversar cu care m-am confruntat până acum este șarpele care aproape că m-a mușcat de picior. M-am plimbat prin frunzișul dens din momentul în care m-am trezit cu fața în jos pe pământ, clipind apoi des la o femeie care se holba la mine, îmbrăcată într-un alb orbitor.

Un Vizual. Se află aici pentru a spiona adversarii. E aici pentru a înregistra aceste Întreceri sângeroase. E aici pentru a înregistra ceva la care publicul nu poate să asiste direct.

Sunt sigură că restul regatului Ilya e la fel de confuz ca mine cu privire la Întrecerile din acest an. Cu toate acestea, nu pot spune că nu am fost avertizați.

„Diferite. Acesta e tot avertismentul pe care l-am primit."

Cu excepția faptului că „diferit" nici măcar nu începe să descrie cât de drastic s-au schimbat aceste Întreceri. În ultimele trei decenii, nu a existat niciodată o Întrecere în afara zidurilor arenei, departe de privirile indiscrete ale publicului. Dar numai cele mai bune, cele mai brutale și sângeroase Întreceri sunt potrivite pentru a-l testa pe viitorul Executant, presupun. Mi-aș dori doar să nu particip la asta.

Cu toții am fost aruncați fără să vrem în mortala Pădure a Șoaptelor, lăsați să murim fie din cauza a ceea ce e în pădure, fie de mâna dușmanilor noștri. E genial. E mârșav. Și nu știu dacă să aplaud sau să plâng.

„Nu ar trebui să mă aștept la nimic altceva de la rege."

Ochii mei se îndreaptă spre antebrațul drept, unde banda din piele e înfășurată strâns.

„Victoria va fi a ta/ Benzile de le vei aduna./ Cu mâna goală de vei reveni,/ Cu mare băgare de seamă să fii."

Râd amar la golul din jurul meu. Ei vor să ne luptăm, să ne luptăm cu adevărat unii cu alții pentru aceste fâșii de piele. Așa că, în efortul de a rămâne în viață suficient de mult pentru a găsi un alt adversar, mi-am propus să găsesc apă. Copacii de aici sunt uriași și înspăimântători, înălțându-se mult și zgâriind norii joși. Mi-a luat o grămadă să mă cațăr într-unul dintre ei ca să găsesc cea

mai apropiată sursă de apă, iar ultimele câteva ore teribil de plictisitoare au constat din a merge cu greu spre ceea ce sper să fie un pârâu.

Numai că acum stau sub un copac și mă cert cu o pasăre. Mai arunc o piatră în ea pentru orice eventualitate înainte de a-mi îndrepta atenția înapoi asupra mănunchiului de vreascuri de lângă mine. Culeg un alt vârf de săgeată pe care l-am procurat de-a lungul drumului, unul dintre cadourile generoase pregătite pentru a ne ajuta, și îl fixez pe unul dintre bețe. Fac săgeți de prea mult timp deja pentru a-mi accesoriza arcul și tolba pe care le-am găsit sprijinite convenabil de trunchiul unui copac.

„De parcă Elitele au nevoie de arme."

Penele furnizate de pasărea enervantă, dar utilă de deasupra completează săgeata. Mă uit la lucrarea mea cu un mic zâmbet, analizând toate cele șapte săgeți improvizate care umplu acum tolba. Datorită tatălui meu, nu a fost prima dată când a trebuit să fac o săgeată de la zero, iar zâmbetul meu crește la amintirea îndepărtată.

Îmi arunc tolba peste umăr și îmi trec coarda arcului de-a lungul pieptului, luându-mi rămas-bun de la pasărea cocoțată în copac. Oftez și încep, din nou, să mă îndrept spre apa de care am atâta nevoie. Picioarele îmi sunt ușoare și silențioase în timp ce înaintez, cu ochii în patru după orice animal pe care l-aș putea devora.

„Acolo."

Un iepure gras țopăie din tufișuri la câțiva metri distanță, complet neștiutor cu privire la intențiile mele-n privința lui. Trag arcul peste cap și las să alunece o săgeată din tolbă. O fixez, țintesc și respir adânc, așa cum m-a învățat tatăl meu. Și apoi trimit săgeata zburând spre țintă. Direct prin ochiul iepurelui.

Este mort înainte de a cădea la pământ. Apuc animalul, șterg vârful săgeții de o plantă din apropiere care sper că nu e otrăvitoare și pun săgeata la loc în tolbă.

„Găsește apă! Fă focul! Mănâncă!"

Reluându-mi mersul, mă împiedic de rădăcinile copacilor și mă poticnesc de pietre.

Îmi las gândurile să gonească în timp ce mențin un ritm constant prin desiș, gândindu-mă la adversarii mei, la bal,

la mâinile aspre pe spatele meu și la ochii cenușii care îmi privesc cu atenție chipul.

Pufnesc enervată și dau un șut într-o piatră, ceva mai tare decât ar trebui. Din gură mi se revarsă un șir de înjurături - îndreptate către piatră, către mine și către ticălosul îngâmfat pe care îl urăsc pentru că nu îl urăsc complet.

Soarele își face coborârea pe cer în timp ce continui să pășesc prin frunziș, înjurând multiplele pânze de păianjen prin care trec și păianjenii uriași care le însoțesc. Un Vizual mă prinde din urmă, și mă străduiesc din răsputeri să-i ignor prezența. Odată mulțumit de imaginile pe care le-a obținut, cu mine umblând și pufnind prin pădure, se întoarce și dispare.

Lumina caldă, de amiază târzie, se strecoară printre copaci, îmbrăcând pădurea în umbre aurii. Pentru o clipă, îmi îngădui să admir frumusețea de rău augur a acestui loc supranatural.

Și apoi ceva mă lovește în față.

De fapt, mă lovesc de ceva. Aproape că mă împiedic și dau înapoi, pufnind, doar pentru a descoperi că am intrat direct într-o cămașă mare, de bumbac, atârnată de o creangă joasă. O apuc, mormăind că nu am nevoie de *bunăvoința* regelui, chiar și în timp ce îmi trag cămașa pe mine.

Merg și iar merg. M-am plictisit. M-am plictisit în timpul unei afurisite de *Întreceri*.

Și apoi ceva captează lumina, sclipindu-mi în colțul ochiului. Schimb direcția și mă îndrept spre acel ceva, iar frunzele îmi foșnesc sub picioare. Aproape că rămân cu gura căscată la ceea ce se află la vreo treizeci de metri de mine. Un bazin adânc cu apă cristalină scânteiază în lumina soarelui, unduindu-se ușor sub briza caldă. Primitor și minunat. Clipesc. Nu am văzut apa asta când eram sus, în copac, scrutând împrejurimile. Pe de altă parte, apa strălucitoare este înconjurată de copaci, aproape înghițită de frunzișul din jurul ei. Mă împiedic, practic, din graba de a ajunge la ea.

„Apă. Apă. Apă."

Mi-e atât de sete, sunt așa dornică să sorb cu lăcomie cât de multă pot. Apoi să fac un foc, să-mi gătesc iepurele și...

E ceva în apă, chiar la suprafață.

Sunt mult mai aproape acum, soarele nu mai e într-atât de orbitor pe suprafața netedă, și pot distinge conturul unei siluete deasupra. Al unei siluete *umane*. Mă strecor înainte, trăgându-mi arcul de peste piept, strângându-l în pumn.

Silueta nu se mișcă.

Silueta cu părul blond murdar lipit pe fruntea bronzată.

Silueta cu aceiași ochi verzi sticloși ca regele, privind la cerul albastru, fără să-l vadă.

Un țipăt sugrumat îmi iese din gât, făcând păsările din copacii din apropiere să zboare care-ncotro.

„Kitt."

E *mort*.

Gâfâi, mă poticnesc spre marginea apei. Cu toate că îi urăsc tatăl și regatul pe care îl va conduce într-o zi, asta nu înseamnă că vreau să-l văd mort. Gândul mă face să tresar, având în vedere cât de mult tânjesc la acea soartă pentru regele care seamănă atât de mult cu el. Dar dacă trăsăturile lor sunt singurele asemănări dintre ei? Dacă există ceva speranță ca prințul să iasă din umbra tatălui său, de pe urmele lui, și să aducă o schimbare în regat?

Mă forțez să-i întâlnesc privirea încețoșată unde acum văd doar potențialul prințului mai curând decât prezența tatălui său. Acei ochi verzi cândva amuzați nu se vor mai miji niciodată de râs. În schimb, se uită în sus la nimic, largi, goi și storși de viață. Acel surâs strâmb nu-i va mai înfrumuseța niciodată buzele. În schimb, gura îi este strânsă într-o linie subțire – albastră, sărutată de răcoarea morții.

Sar în iaz, dorind să-l smulg din această moarte apoasă.

În schimb, picioarele mele dau de pământ solid.

Oasele îmi răsună din cauza impactului, simțind că vor crăpa din pricina forței acestuia. Clipesc să-mi alung durerea, cu toate că gestul nu reușește să-mi risipească și confuzia. Dintr-odată, nu e nici un iaz sub picioarele mele, nici un Kitt care plutește mort pe suprafața apei. Mă uit neîncrezătoare la murdăria de sub mine, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

– Ajută-mă!

Pregătesc o săgeată și arcul chiar înainte să mă întorc și să mă trezesc față în față cu posesorul acelei voci frânte.

Simt că mă sufoc și icnesc.

„Sunt eu."

Ochi albaștri adânci pătrund într-ai mei – ochi triști, înfometați. Plete lungi, argintii, încâlcite și lipsite de strălucire atârnă de capul fetiței. Este, adică sunt, mică, atât de mică! Slăbită, epuizată și cu ochii mari în timp ce se uită fix la mine. Întinde un deget osos spre mine.

– Te rog, șoptește ea, scâncind.

Fac pași poticniți în spate la sunetul vocii aceleia – a vocii mele – frânte, aproape că îmi pierd echilibrul când ea face un pas tremurător mai aproape.

„Asta nu e ceva real."

Mă întorc, gata să o iau la goană din acest coșmar, doar ca să dau peste o altă Paedyn mică, cu obrajii supți și cu ochii înfundați în orbite.

„Delirez. Sunt deshidratată."

Îmi mușc limba ca să nu țip în timp ce mă întorc la dreapta, dând peste o altă versiune înfometată a mea care mă privește.

Sunt înconjurată. Sunt complet înconjurată de niște Paedyn imploratoare.

Ele fac un pas înainte, implorându-mă să le ajut în timp ce se întind spre mine, încercând să mă apuce.

De data aceasta, nu mă obosesc să-mi înăbuș țipătul.

Se apropie de mine, mă înghesuie. Strig, confuză și...

„Nu, nu delirez."

Se împleticesc spre mine, căutând un ajutor pe care nu li-l pot oferi.

„E mâna lui Ace."

Chiar și știind asta, tot nu suport să mă uit la ele, să mă uit la mine. Nu suport să le aud implorând ajutor în timp ce nu mișc un deget. Pentru că asta am fost eu. Am fost cândva fata asta înfometată și tristă. Pentru că, atunci când tatăl meu a murit, a murit și o parte din mine.

„Acest lucru nu este real. Acest lucru nu este real. Acest lucru nu este real."

Strig tare, lăsându-mă în genunchi și strângându-mi tâmplele din cauza frustrării.

– Știu că tu ești, Ace, strig eu printre dinții strânși.

Aud un râs trufaş amplificându-se în timp ce se îndreaptă spre mine. Inspirând adânc, mă ridic, tremurând de dezgust şi furie, în timp ce mă pregătesc să fiu înconjurată de nişte Paedyn bolnăvicioase.

Dar rugăminţile încetează, lăsându-l doar pe Ace în picioare în faţa mea. Privirea lui coboară spre săgeata îndreptată spre pieptul lui înainte de a îi reveni asupra mea. Are îndrăzneala să zâmbească.

– Bună, Paedyn! Vocea îi este îngâmfată în timp ce ridică dintr-o sprânceană. Ţi-a plăcut să reiei legătura cu versiunea ta mai tânără?

– Eşti bolnav, scuip eu cuvintele, încordând arcul.

Oftează, deja plictisit de conversaţia noastră. Ridică nasul şi spune:

– Doar lasă-mă să-ţi iau banda şi îmi văd de drum. O pauză. De fapt, chiar te voi lăsa să ţi-o scoţi singură, ca să nu te tai.

– Ce generos, mârâi, practic, la el. Dar o să-ţi refuz oferta.

Îmi dezvălui dinţii şi sunt la un pas să trimit o săgeată înspre inima aia neagră a lui. Clipeşte la mine, dându-şi părul castaniu laoparte de pe faţă, pufnind iritat.

– Bine. Ochii i se întunecă. Fie ca tine. Nu mă deranjează să trebuiască să se lase cu deranj.

Şi apoi se îndreaptă spre mine cu paşi mari, încercând să mă apuce de braţ. Nu ezit înainte să fac săgeata să-i zboare în coapsă, cu scopul de a-l răni, nu de a-l ucide. Refuz să le dau regelui şi poporului ceea ce îşi doresc: moarte. Numai că săgeata nici nu îi atinge pielea, nu i se înfige în carne. Zboară prin el. Iluzia dispare precum fumul în bătaia vântului, ispitindu-mă să ţip de frustrare. Un alt Ace iese de după un copac aflat la câţiva metri, iar frunzele îi foşnesc sub picioare în timp ce el aplaudă lent.

– Oho! Frumoasă încercare!

Ia în mână o suliţă ascuţită, rânjind ca un motan.

– Nu te mai ascunde în spatele nălucilor tale, laşule!

Fumeg de nervi, iar adrenalina îmi pulsează în vene. Ăsta e Ace cel adevărat, sunt convinsă. Frunzele l-au dat de gol, făcând zgomot când a păşit pe ele, spre deosebire de prima dată când a venit spre mine. El pare să simtă că am pus lucrurile cap la cap şi, fix când sunt pe cale să înfig o

săgeată în el, se înconjoară de o duzină de duplicate, ascunzându-se printre ele. Cu toții vorbesc la unison în timp ce încep să mă înconjoare, mascând zgomotul frunzelor ce se zdrobesc.

– Dacă îmi dai banda acum, n-o să te rănesc. Grav.

Ei râd, și sunetul este cumplit de neplăcut, parcă răsunându-mi în craniu.

Mă învârt pe loc, neștiind către cine să țintesc. Mai am doar șase săgeți și nu-mi permit să irosesc nici măcar una. Ei se apropie de mine, se apropie de pradă.

„Găsește-l pe Ace cel real!"

Ușor de zis. Toți se mișcă exact la fel, ținând în mâini sulițe și fiind gata să mă înjunghie, cu toate că numai cel real mă poate răni cu adevărat.

– O să-mi facă plăcere chestia asta, Paedyn, zic ei zâmbind.

Ochii îmi trec de la unul la celălalt. Mă uit cu atenție la posturile identice, la expresiile faciale identice, la toate lucrurile identice.

„N-am să mor. N-am să mor. N-am să mor."

Și apoi ochii mi se opresc asupra unui Ace anume, identic cu ceilalți.

„Te-am dibuit."

Micile broboane de sudoare care i se preling de pe tâmplă sunt tot ce trebuie ca să îl dea de gol, singurul semn al efortului său de a provoca nălucile. Ridic arcul înspre el exact în secunda în care el se năpustește asupra mea. Sar în lateral, dar nu înainte ca durerea să îmi erupă în burtă. O durere pătrunzătoare, înțepătoare, pe care o ignor în timp ce eliberez săgeata și o las să zboare exact în carnea piciorului său.

El țipă și cade în genunchi, iar mâinile îi tremură în vreme ce cuprind săgeata pătrunsă în coapsă. Dar nu le arunc nici o privire nici lui, nici Vizualului care urmărește totul înainte de a mă-ntoarce și de a o lua la fugă.

Nu știu cât de departe am reușit să ajung. Nu știu câtă distanță am reușit să pun între noi înainte ca adrenalina să mi se scurgă din corp, reamintindu-mi că sângerez. Durerea sfâșietoare a revenit, izbindu-mă așa puternic în plex, încât gâfâi. Îmi ridic cămașa largă ca să scot la iveală maioul de mătase de sub ea, acum însângerat. Trag adânc

aer în piept. Şi ridic bucata de material textil care mă separă de rană, înainte de a mă cutremura la vederea acesteia. O tăietură prelungă, însângerată desface pielea de sub coastă.

O rană de suliţă.

Respiraţia îmi devine tremurată, gâfâită.

„Măcar sunt în viaţă."

Dar, la naiba, chiar nu mă simt în viaţă. E cumplit de dureros.

Durerea e muşcătoare şi arzătoare, aprinzându-mi terminaţiile nervoase. Trag încet de cămaşa largă, tresărind şi înăbuşindu-mi ţipetele de durere la fiecare ridicare a braţului stâng. Mişcarea îmi trage de piele, de rană, făcând-o să sângereze şi mai abundent. Sfâşii marginea de jos a cămăşii, pentru o bucată lată de materia textil. Lucrez cât de rapid îmi permite rana, înfăşurându-mi fâşia de material în jurul taliei şi peste rană.

Respir convulsiv din cauza durerii zvâcnitoare pe care mi-o provoacă şi clipesc ca să alung lacrimile în timp ce trag pe mine ce a rămas din cămaşă.

„Trebuie să găsesc apă."

Oftez tremurat, iar acest fapt mărunt îmi provoacă o durere ascuţită în timp ce înaintez prin pădure.

De fapt, nu, mă împleticesc.

Capitolul 25

Paedyn

„Rămâi trează! Rămâi trează! Rămâi trează!"

Genele-mi trădătoare par ca de plumb. De fiecare dată când clipesc, mă tem că nu se vor mai deschide. M-am împleticit încet prin pădurea plină de umbre înspre pârâu pentru ceea ce mi s-a părut a fi ore în şir şi sper orbeşte că încă mă îndrept în direcţia corectă.

Sunt obosită. Atât de obosită! Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă prăbușesc lângă un copac și să închid ochii preț de un minut. Doar un singur, binecuvântat minut de pace…

„Nu!"

Mă ciupesc tare de braț, făcându-mi pleoapele să tresară și să se deschidă.

Dacă adorm, probabil n-o să mă mai trezesc.

Sunt într-o stare proastă și nu e nevoie să fiu fiica unui Tămăduitor ca să îmi dau seama de asta. Am pierdut atât de mult sânge, încât capul îmi vâjâie în timp ce încerc să pun un picior în fața celuilalt. Clatin din cap, încercând să ignor pielea arzând de febră și trupul ce-mi tremură. La fel cum încerc să ignor faptul că bucata de material pe care am folosit-o pe post de bandaj e deja plină de sânge, care pătează materialul în stacojiu.

Trebuie să curăț rana – și asta rapid. Altfel, sunt ca și moartă.

„Ce îmi trebuie e apă."

Fiecare părticică din mine arde. Arde de durere, de sete și de foame. De-aș putea ajunge la o sursă de apă, aș putea măcar să spăl rana, să îmi ostoiesc deshidratarea și să îmi revin suficient cât să fac o fiertură de ierburi ca să îmi oblojesc rana.

„Sper."

Pe urmă, o să mă gândesc la mâncare, dat fiind faptul că abia pot să trag de arc, iar iepurele pe care l-am săgetat e de mult uitat acolo unde Ace m-a prins în ambuscadă.

Lăsându-mă lipsită de apărare *și* flămândă.

„Să ajung până la pârâu. Să ajung până la pârâu. Să ajung până la pârâu."

O strălucire slabă, portocalie se ițește printre copacii din fața mea, cu contururile vagi din cauza ochilor care îmi lăcrimează. Mijesc ochii înspre ea, fără să îmi dau seama dacă am sau nu halucinații. Strâng mai tare arcul în palma asudată, cu toate că e, practic, inutil dacă nu pot trage de el ca să azvârl o săgeată. Continui să mă strecor mai aproape de focul care pâlpâie la câteva zeci de metri, complet neasistat.

Lumina pe care o împrăștie se reflectă din ceva lucios aflat în preajmă.

„Pârâul."
Un râset uşurat, ca un oftat, îmi scapă în timp ce continui, cu prudenţă, să înaintez. Sunt nesăbuită, desigur, dar, în momentul ăsta, nu prea îmi pasă. Cineva a pornit acest foc, şi probabil mă îndrept exact spre acea persoană. Numai că o să mor dacă nu ajung la apa aceea, cu toate că, dacă o fac, s-ar putea să fiu ucisă.
„Ambele opţiuni ar putea duce la moartea mea iminentă. Grozav!"
Acum, sunt la doar câţiva metri de foc, iar ochii mei scrutează penumbra în căutarea oricărei urme a celui care l-a aprins.
„Să ajung la apă. Să ajung la..."
– Tu chiar nu poţi să te ţii departe de mine, aşa-i, Gray?
Mă opresc, cu inima bătându-mi nebuneşte.
Aud amuzamentul din vocea lui, practic văd cu ochii minţii gropiţele iţite de o parte şi de cealaltă a zâmbetului său. Trag aer în piept, pregătindu-mă psihic pentru durerea cruntă pe care urmează să o resimt.
Mă întorc brusc, ridic arcul şi-i trag coarda. Îmi înghit strigătul de durere când simt cum rana se desface, extinzându-se din cauza mişcării.
„Nu pot să-l las să vadă că sunt rănită. Joacă teatru! Du-te la apă!"
Vârful săgeţii mele e ţintit spre inima lui, şi tocmai îi disting pieptul expus, în lumina pâlpâitoare. Pare-se că nu sunt primul oponent cu care se întâlneşte şi nici nu sunt primul adversar care îi ia inima în cătare. Şi-a înfăşurat o bucată de material sub braţ şi în jurul unei răni, exact deasupra tatuajului.
Ochii mei se întorc spre ai lui, şi îmi impun să alung agonia de pe trăsăturile mele. Vreau ca el să mă vadă ca pe o ameninţare. Se uită la mine cu o expresie pe care nu o pot descifra, dar nu am dispoziţia şi nici starea psihică necesare ca să mă dumiresc în ce-l priveşte.
– Pleacă sau trag.
Braţul începe să-mi tremure din cauza efortului şi a durerii de a ţine arcul îndreptat asupra lui. El doar chicoteşte şi face un pas spre mine.
– Şi eu mă bucur să te văd, Gray.
– Crezi că glumesc. Ce drăguţ!

Mușc cuvintele, pieptul mi se îngreunează.

– Ce, asta e? O să tragi, pur și simplu, în mine? Buzele îi zvâcnesc. Unde este distracția in asta?

– O, pentru mine va fi distractiv, te asigur.

Vocea îmi tremură. Eu tremur.

Kai mai face un pas spre mine, inclinând capul intr-o parte. Mâinile lui sunt lejer in buzunare când mă privește din nou.

– Sunt confuz. Îți dai seama că scopul acestor Întreceri este să-mi iei banda, corect? Zâmbetul i se lățește. Sau măcar *să încerci*.

– Ei bine, te las să scapi ieftin permițându-ți *să pleci*.

Cuvintele nu sună câtuși de puțin amenințător. Mă clatin acum, capul mi se învârte.

„Nu mai pot face asta pentru mult timp."

Simt sângele fierbinte curgându-mi pe burtă din rana sfâșiată, iar puncte negre imi inoată in fața ochilor, amenințând să mă inghită cu totul.

„O să leșin. Dacă nu mă mai trezesc? Și dacă mor pentru că nu am fost suficient de puternică? Pentru că sunt un Obișnuit slab..."

– Gray...?

Printre pleoapele căzute, il văd pe Kai făcând un pas ezitant către mine, expresia amuzată de pe chipul lui dispărând complet. Și pesemne am cu adevărat halucinații, pentru că mi se pare că văd ingrijorarea pâlpâind in privirea lui.

– Gray, ce s-a întâmplat?

Se îndreaptă încet spre mine, dar nu mai pot să țin arcul. Dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, țintesc spre pământ, nu spre el, eliberând coarda și lăsând săgeata să zboare in pământul de la picioarele lui inainte ca arcul să-mi scape din mâna transpirată. Cu greu aud strigătul lui Kai prin țiuitul din urechile mele.

– Gray!

Nu-mi amintesc să fi lovit pământul.

Fața mi se izbește de pământul solid, dar abia simt impactul. Întregul corp îmi e in flăcări, abia respir in timp ce ard din interior spre exterior.

– Paedyn! Hei, Pae, uită-te la mine!

Mâinile aspre îmi prind părţile laterale ale feţei, forţându-mi ochii să se deschidă. Se simt reci pe pielea mea febrilă, acum alunecoasă de la transpiraţie, iar îngrijorarea e întipărită pe tot chipul frumos care gravitează deasupra mea.

Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat, atât de plin de emoţie. Masca lui de indiferenţă e crăpată, spulberată, spartă într-un milion de bucăţi în timp ce îmi înalţă capul de pe pământ, trăgându-mă spre el să-mi cerceteze faţa cu ochi mari şi gri.

Şi apoi dispare.

Întuneric.

– Hei, hei, hei! Mâini aspre îmi dau laoparte părul umed de pe frunte, în timp ce cuvinte sunt mormăite aproape de faţa mea. Pae, rămâi cu mine!

Vocea lui este severă, în ciuda panicii ce cuprinde fiecare cuvânt. Încet, îmi forţez ochii să se deschidă în timp ce croncănesc cuvinte şoptite printre buzele crăpate, cuvinte care deodată par atât de importante.

– Nu mi-ai mai spus niciodată aşa.

L-am auzit doar o dată spunându-mi pe numele adevărat, atunci când m-a ţintuit de zidul unei alei în timp ce testa cuvântul pentru prima dată. Dar, de atunci, nu mi-am mai auzit numele trecând de buzele lui. Nu am auzit cum sună cele două silabe rostogolindu-i-se de pe limbă. Şi cu siguranţă nu l-am auzit niciodată spunându-mi „Pae".

Mă uit în sus spre el şi îi zâmbesc acum, rânjind ca o idioată. Nu mă pot opri. Delirez. Delirez total şi incontestabil.

Dar, în acest moment, nu vreau să mor – fie şi doar pentru a-l putea auzi rostindu-mi numele încă o dată.

„Delirez. Delirez intens."

El rămâne brusc nemişcat. Ochii lui se plimbă pe faţa mea, cu buzele uşor întredeschise în timp ce mă contemplă. Apoi clipeşte. O dată. De două ori. Genele lui întunecate flutură, ochii cenuşii se mută spre ai mei în timp ce spune:

– Adu-mi aminte să te fac din nou să zâmbeşti aşa când n-o să fii pe moarte şi o să am tot timpul din lume să memorez zâmbetul.

Acum, e rândul meu să clipesc la el. O dată. De două ori.

Aceste cuvinte au fost de ajuns pentru a mă trezi, pentru că acum ochii mei nu par să vrea să se desprindă de ai lui. Probabil l-am auzit greșit. Delirez într-atât încât mintea îmi joacă feste, se joacă cu emoțiile mele, cu sentimentele mele. Dar cu siguranță nu îmi imaginez mâinile care îmi trec peste corp. Aproape că mă sufoc cu respirația-mi neregulată când degetele lui îmi ating gleznele, urcând încet pe fiecare din picioarele mele.

„Încearcă să găsească rana."

Deschid gura să-i spun unde este, dar capul mi se învârte și sunt pe punctul de a leșina de durere. Respir greu, încercând să-mi calmez capul și inima, care, ambele, pulsează intens.

Degetele lui trec peste picioarele mele, împingând și pipăind ușor în timp ce caută rana. Odată ce e mulțumit că picioarele îmi funcționează bine, mâinile lui alunecă spre șolduri, ridicându-mă ușor de pe sol pentru a-mi trece o mână peste partea inferioară a spatelui. Sprâncenele îi sunt încruntate de concentrare, în timp ce degetele îmi pipăie zona inferioară a abdomenului, mișcările lui fiind rapide, constante, sigure. Nu e prima dată când face asta.

Mâinile lui alunecă pe abdomenul meu, în jurul taliei...

O durere cum nu am mai simțit până acum se declanșează dinspre rană când degetele lui trec peste ea, urmată de un suspin sugrumat care mi se smulge din gât. Durerea mă orbește într-atât încât sunt, cred, pe cale să-mi pierd cunoștința. Și mă trezesc că îmi doresc asta, măcar pentru a nu mă mai simți cum mă simt.

Urmăresc cu privirea încețoșată cum îmi ridică tivul cămășii zdrențuite pentru a scoate la iveală bluza mătăsoasă de dedesubt, îmbibată de sânge. Oftează pe nas înainte de a ridica marginea bluzei, expunându-mi pielea febrilă în aerul răcoros al nopții. Văd o strălucire a unui obiect mic și ascuțit din mâinile lui când începe să taie cu grijă cârpa însângerată din jurul mijlocului meu. Maxilarul i se blochează la vederea rănii zimțate care se întinde sub cutia mea toracică, un mușchi al feței îi zvâcnește. Ochii lui, plini de o emoție pe care nu am mai

văzut-o la el până acum, inspectează mizeria însângerată de pe abdomenul meu.

Și apoi propriii ochi mi se închid brusc, desprinzându-se de imaginea lui. Lăsându-l în lumea ce începe să se estompeze.

– Paedyn. Vocea lui Kai este atât de departe, atât de îndepărtată de locul în care alunec în inconștiență. Paedyn, deschide ochii!

E un ordin ferm și sever. Și îl ignor. Cât de tipic pentru mine! Chiar și în moarte, corpul meu refuză să dea ascultare ordinelor viitorului Executant.

– Deschide ochii, la naiba!

„Obosită. Sunt atât de obosită!"

Departe, foarte departe, aud o voce masculină mormăind cuvinte panicate.

– Te omor dacă mori.

Capitolul 26

Kai

Ea e prea încăpățânată să moară, iar eu sunt prea încăpățânat să o las. Îi trec o mână peste frunte, pielea ei încinsă de febră fiind fierbinte la atingere, respirația fiindu-i sacadată și superficială. E deshidratată, delirează, moartă de foame...

Moare, pur și simplu.

Ochii mi se mută înapoi la tăietura însângerată de sub coastă, inflamată și, fără îndoială, infectată. Scot ce-a mai rămas din cămașa mea mototolită și încep să tamponez rana, încercând să absorb o parte din sânge, ca să pot vedea exact cu ce am de-a face. Pielea este ruptă, sfârtecată și probabil arată mult mai rău atunci când nu este ascunsă de umbre.

Dar ceea ce este și mai îngrijorător este că nu am idee cum să o ajut. Nu am provizii și nici vreo abilitate de

vindecare în jur, de care să mă folosesc, ceea ce mă face cu totul inutil.

Îi țin viața în mâinile mele inutile și neechipate.

Mă ridic, căutându-mi bidoanele în lumina slabă.

Are nevoie de apă.

Până la urmă, pentru asta a venit aici, de asta a riscat să intre direct în tabăra amplasată de cineva. Avea nevoie de apă. Avea nevoie să bea, să-și spele rana. Dar asta nu o va salva.

Nu o pot salva.

Oftez din pricina frustrării, riscând să-mi pierd cumpătul în timp ce îmi trec mâinile prin păr, tot căutând acele blestemate de bidoane. Însă mintea mea nu se va opri din a relua scena, nu va înceta să se tulbure din pricina a ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Am știut că ceva nu era în regulă când i-am văzut brațul tremurând. L-am văzut tremurând din cauza efortului de a ține arcul îndreptat spre mine, gata să-și pună în practică amenințarea de a trage. Apoi i-am văzut genunchii tremurând, am văzut focul stins din ochii ei albaștri arzători. Dar, mai presus de toate, nu se juca cu mine, nu mă tachina, nu își curba gura în acel zâmbet viclean al ei care îmi place atât de mult. Și asta m-a îngrijorat cel mai tare.

Iar acum, sunt brusc furios pe ea.

Voia să plec. Voia să încerce să se ocupe de asta singură. Ar fi murit singură. E atât de încăpățânată, încât ar alege să se lupte cu mine până când se prăbușește decât să mă lase să o văd rănită. Imaginea ei chircită la pământ îmi trimite un fior rece care-mi pune o pojghiță de gheață peste furia arzătoare. Ai crede că aș fi devenit deja imun când văd suferință, când văd moartea revendicând o nouă victimă. Dar, când ea s-a prăbușit, ceva în interiorul meu a crăpat. Să o văd atât de slăbită, atât de vulnerabilă, atât de diferită de ea însăși a fost suficient pentru a sfărâma o bucată din suflet pe care uitasem că o am.

Picioarele mele se împiedică de ceva în întuneric.

În sfârșit.

Mă aplec pentru a smulge bidonul, doar pentru ca degetele mele să se plieze în jurul unei cutii mici, din tablă.

Mă apropii de lumina focului, aruncând o privire peste umăr către Paedyn, care horcăie.

Nu am timp pentru asta.

Sunt pe cale să azvârl cutia cât de departe pot, de furie şi frustrare, când simbolul pictat pe capac devine vizibil în lumină, atrăgându-mi atenţia. Un diamant decolorat, verde îi colorează partea de sus, şi nu ezit înainte de a deschide capacul pentru a dezvălui un ticălos mic de lichid precum cerneala.

Mă uit lung la el.

Mă uit lung la miracolul ce-a luat forma unui unguent vindecător creat de Tămăduitori, suficient de puternic pentru a vindeca chiar şi cele mai ameninţătoare răni. Şi apoi râd sec, incapabil să mă opresc. Absurditatea, imposibilitatea absolută a acestei întâmplări mă face isteric. Braxton a luat-o, probabil, de undeva din pădure şi i-a scăpat în timpul luptei noastre. Salvarea lui Paedyn a fost ascunsă în umbră în tot acest timp.

– Slavă Molimei, mormăi eu, clătinând din cap neîncrezător când piciorul meu se întâlneşte, în sfârşit, cu unul din bidoanele de pe jos.

Sunt în genunchi lângă ea în câteva clipe, pieptul abia i se ridică odată cu respiraţia superficială. Scot unguentul din cutie şi descopăr dedesubt un ac şi un fir gros pentru cusut rănile. Mă trezesc iar râzând.

Incredibil. Al naibii de incredibil!

Torn cu grijă puţin din lichidul închis la culoare pe un colţ curat al materialului rămas din cămaşă. O să usture, aşa că e bine că ea e inconştientă când îi apăs cârpa pe rană, lăsând unguentul să se infiltreze în tăietură. Încet, îmi croiesc drum peste tăietură, urmărind cum fluxul constant de sânge începe deja să încetinească. Tamponez materialul pe o parte deosebit de adâncă a tăieturii, şi ochii ei se deschid brusc înainte ca mâna ei să zboare spre faţa mea.

La naiba!

Palma ei este şocant de zdravănă venind din partea cuiva care a fost periculos de aproape de a-şi întâlni moartea. Capul îmi e încă întors într-o parte de la şocul şi impactul loviturii ei, dar un zâmbet leneş îmi curbează buzele.

– Au!

În cele din urmă, mă uit la ea și îi găsesc ochii albaștri sălbatici fixându-mă. Respiră greu, evident confuză.

– Așa îmi mulțumești că îți salvez viața?

Îi studiez chipul, ușurat că văd deja ceva culoare înflorindu-i în obraji, îi văd ochii strălucind din nou cu acel foc ce-mi e familiar.

– Eu ar trebui să zic „Au". Ce naiba e aia? Ustură.

Are suflarea întretăiată și tremură toată. Ochii ei trec de la rana curățată la unguentul pe care încă îl țin strâns în mână. Și apoi încearcă să se ridice. Este un efort bun, în ciuda faptului că geme de durere.

– Ușurel, dragă!

Îi pun pe partea nevătămată o mână, ce se încadrează perfect în curbura taliei ei, în timp ce o apăs încet înapoi pe solul pădurii.

– Poți să mă pălmuiești cât vrei după ce te vindeci, dar, până atunci, încearcă să-ți ții mâinile acasă.

– Cum de sunt în viață?

Vocea ei este atât de scăzută, încât e aproape înecată de ciripitul greierilor care ne înconjoară. Ochii ei sunt îndreptați spre cer, neîndrăznind să mă privească.

– Lui Braxton trebuie să-i mulțumim pentru asta. Iau bidonul cu apă și i-l împing către buze. Bea! Ești deshidratată. Deși ești destul de amuzantă când delirezi.

Se uită la mine în timp ce înclin bidonul, lăsând-o să înghită apa cu lăcomie. Ea mă privește, așteptând, iar eu oftez și detaliez:

– Braxton mi-a făcut o mică vizită mai devreme și probabil a scăpat, în timpul luptei noastre, unguentul pe care îl găsise. Suspin. Și mă îndoiesc că este prea fericit, dat fiind că ar fi putut să-l folosească pentru sine.

Îmi dă mâna laoparte, refuzând să mai bea până nu primește niște răspunsuri.

Mică și încăpățânată.

– Deci nu l-ai...

Ochii ei se uită când la rana bandajată, când la fața mea, încercând să mă citească.

– Nu, nu l-am omorât, spun eu încet, răspunzând la întrebarea din privirea ei.

Îmi aruncă o privire ciudată, una pe care i-am mai văzut-o doar de câteva ori. Îmi dreg glasul și privesc în altă parte, lăsându-mă pe spate și sprijinindu-mi palmele pe pământ, în timp ce ea continuă să mă studieze.

– Să ucid nu e un hobby pentru mine, ca să știi.

Am simțit că e nevoie să o spun. Am simțit că am nevoie să recunosc asta față de ea, față de mine. Ceea ce fac – ceea ce am făcut – a avut un scop, un motiv. Sunt tot un monstru, dar nu genul căruia îi plac lucrurile urâte pe care le face.

Și iată din nou privirea aceea.

E ca și cum ea ar vedea direct prin numeroasele mele măști, dărâmându-mi zidurile, dezgolindu-mă cu nimic altceva decât cu privirea. Urăsc asta – ador asta. Mă simt liber – mă simt prins. Gândul că o singură pereche de ochi albaștri mă poate lăsa atât de vulnerabil, atât de expus este alarmant.

Deci fac ceea ce fac cel mai bine: distrag atenția.

Îmi dreg glasul înainte să mă aplec în față și să-mi apuc cămașa zdrențuită. După ce torn restul unguentului pe țesătură, o apăs ușor pe rana ei. Ea șuieră, și ochii îi zboară spre ai mei, plini de un foc care mă face să chicotesc.

– O, asta nici măcar nu e partea cea mai rea, dragă. Încă trebuie să te cos.

Ea își calmează respirația tremurătoare, genele lungi îi flutură în timp ce pleoapele se închid și mă întreabă:

– De ce faci asta?

O întrebare foarte pertinentă, deși nu intenționez să-i răspund până nu primesc eu unele răspunsuri. Iau acul brutal de tocit și încep procesul migălos de a trece prin el ața medicinală groasă.

– Nu mai bine pun eu întrebările? Privirea îmi e îndreptată spre ea, neînduplecată și lipsită de simțire. Dar este pur și simplu o altă mască, pentru că, în clipa asta, fierb de furie. Care dintre ei ți-a făcut asta?

Ochii ei se deschid, și ea pare mai confuză și mai nesigură pe ea însăși decât am văzut-o până acum. Dar își revine repede, scoțând un râs tremurat. Își întoarce capul într-o parte pentru a mă privi de unde stă întinsă pe un pat de mușchi, pământ și frunze.

– Nu contează.

Şi e singurul răspuns pe care crede că mi-l dă înainte de a-şi întoarce capul înapoi spre cerul înstelat ce se anină deasupra noastră, evitându-mi privirea. Degetele mele îi găsesc bărbia. Şi apoi îi trag faţa înapoi în direcţia mea, ca să o pot privi în ochi şi îi spun:

– Voi întreba din nou. Cine ţi-a făcut asta?

Mâna mea încă îi ţine bărbia, maxilarul puternic, în timp ce îmi înfruntă privirea şi îmi spune:

– De ce îţi pasă?

Apoi râde amar, sunetul vibrând sub degetele mele.

– Pentru că nu tolerez să se joace altcineva cu jucăriile mele.

Ea va urî asta.

– Ce ale tale?! Se opreşte, cu ochii mocnind, începând să se înfurie. Asta crezi că sunt? O jucărie cu care te poţi juca?

– Da. Şi, în mod clar, una destul de fragilă.

Pe toate molimele, dacă nu era deja sigur c-o să ajung în iad, acum cu siguranţă într-acolo mă îndrept. Ea bolboroseşte. Chiar bolboroseşte. N-am mai văzut-o până acum rămasă fără cuvinte, şi trebuie să spun că este foarte distractiv.

– Ce dracu' e în neregulă cu tine? Oh, deci crezi că sunt fragilă? O să-ţi arăt cât de fragilă sunt…

– Iată, spun eu calm, întrerupând-o în mijlocul ameninţării. Prima cusătură este întotdeauna cea mai neplăcută, mai ales la cât de tocit este acest ac.

Clipeşte, închizând gura când se uită în jos pentru a vedea acul pe care l-am împins prin tăietură fără ca ea să-şi fi dat seama, prea furioasă pentru a simţi durerea. Exact ceea ce speram.

– Tu… Tu eşti…

Se bâlbâie din nou, aşa că sunt amabil să continui propoziţia în locul ei.

– Inteligent? Irezistibil?

– Calculat, infumurat şi un ticălos absolut arogant, zice ea pe nerăsuflate. Asta urma să spun.

Un zâmbet îmi curbează buzele.

– Mă bucur să văd că te simţi suficient de bine încât să mă insulţi.

Apuc din nou acul și trag pielea din jurul rănii ei mai aproape, pregătindu-mă să mai fac o cusătură la lumina focului.

– Mi-ai distras atenția, murmură ea, de parcă încă ar cumpăni informațiile. Apoi râde în timp ce adaugă: Mi-ai distras atenția fiind un nemernic, dar a funcționat.

Mă uit la ea pentru scurt timp înainte de a-i spune:

– Da, am fost un nemernic. Și vreau să știi că nu e adevărat ce am spus. Împung acul prin piele în timp ce vorbesc, folosind cuvintele tot drept distragere a atenției, deși ea scoate, totuși, un mic șuierat de durere. Nu ești o jucărie, darămite una delicată.

Ea mă privește la lucru, și mă mobilizez să nu mă topesc sub privirea ei arzătoare.

– Spune-mi despre acasă! Despre Loot, zic eu, încercând să-i abat mintea de la acul care îi străpunge pielea.

– Loot nu a fost tocmai acasă pentru mine.

E tăcută, și o surprind mușcându-și interiorul obrazului înainte de a continua:

– Am avut o casă, cândva. Eram doar eu și tatăl meu, dar... eram fericiți. Tresare când mai fac o cusătură, dar următoarele cuvinte sunt la fel de tocite ca acul. După care el a murit, iar pentru mine acasă a devenit Adena. Ne-am făcut o viață pe Loot, împreună. A făcut ca viața pe Loot să merite trăită.

– De cât timp trăiești pe străzi?

– De cinci ani. Aveam 13 ani când a murit tatăl meu și, de atunci, am trăit într-o grămadă de gunoaie numită cu generozitate de Adena „Fortul". Râde amar. Dar apoi am crescut. Ne-am dat seama cum merg lucrurile și am intrat într-o rutină care ne ținea hrănite și îmbrăcate. Fiecare avea propriile abilități ca să ne țină în viață.

Am lăsat cuvintele ei, povestea ei să se așeze. Mă întreb în tăcere ce s-a întâmplat cu tatăl ei, chiar și cu mama ei, la o adică.

– Deci tatăl tău te-a învățat să lupți? o întreb eu curios.

– De când eram mică. Știa că abilitatea mea nu era una de care să mă pot folosi fizic, așa că s-a asigurat că nu am să fiu niciodată cu adevărat fără apărare.

Vocea îi tremură în timp ce trec acul prin partea cea mai adâncă a rănii. Mâna ei se ridică și mă prinde de antebraț,

unghiile mi se afundă în piele în timp ce își mușcă limba pentru a nu striga de durere.

– Și pumnalul pe care-ți place atât de mult să-l porți pe coapsă, îmi dreg eu glasul, a fost al tatălui tău?

– Da, este... a fost. Râsul îi e încordat. Presupun că lui trebuie să-i mulțumești pentru tendințele mele violente.

Ridic privirea și rânjesc, înainte de a spune, ezitant:

– Și mama ta...? Trebuie să îi mulțumesc și ei pentru vreuna dintre minunatele tale calități?

– Moartă. Tonul ei e plat. A fost răpusă de boală la scurt timp după ce m-am născut. N-am cunoscut-o niciodată.

Îmi amintesc de Kitt și despre cum mama lui a murit într-un mod asemănător, o tragedie pe care ei o împărtășesc. Strânsoarea ei asupra brațului meu se intensifică în timp ce continui să împing acul prin pielea ei, apropiindu-mă încet de capătul rănii. Are ochii închiși strâns din cauza durerii, refuzând să plângă sau să țipe.

Atât de încăpățânată! Atât de puternică!

– Încă un pic, Pae, răsuflu eu.

Ea se înfioară, iar mișcarea nu îmi scapă. Poate din cauza durerii, poate pentru că i-am spus numele, nu sunt sigur. Îmi aduc aminte de clipa în care a căzut la pământ. Când eram sălbatic, frenetic, și brusc am conștientizat că nu i-am rostit numele de când ne-am cunoscut.

Și, în acel moment, mi-am dat seama că vreau să îl rostesc – vreau să il audă de pe buzele mele. Mi-am dat seama că, dacă ar muri, nu aș mai putea să mă uit niciodată în acei ochi albaștri și să rostesc acele două silabe care au fost o constantă în mintea mea.

Așa că i-am spus numele, iar și iar. În sfârșit, m-am lăsat să o fac. Am lăsat acea ultimă parte din atașamentul față de ea să se fixeze. Doar să-i spun numele mi s-a părut intim, personal cumva. Și acum, vreau pentru totdeauna numele ei pe buzele mele și rostogolindu-se de pe limba mea până mă îmbăt cu gustul și sunetul lui.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

Ochii ei îi găsesc pe ai mei, scânteind ca un luciu de apă în lumina focului.

– De ce faci asta?

Privirea ei îmi spune că, de data asta, nu am cum să scap de întrebare, deși nici măcar nu sunt sigur că am un

răspuns pentru ea sau pentru mine însumi. Tot ce știu este că am acest impuls să o protejez, să fiu cu ea, să o tachinez, să o ating. E înspăimântător.

– Care mai e distracția în a câștiga din start? zic eu în schimb. Ce fel de gentleman aș fi dacă ți-aș lua banda de piele și te-aș lăsa să mori?

Ea își înalță capul dinspre pământ, cu ochii căutându-i pe ai mei, în timp ce pufnește batjocoritor.

– Deci îmi spui că ai făcut toate astea ca să te porți ca un gentleman?

– De ce te surprinde asta?

– Poate pentru că trebuie să fii un gentleman ca să te și porți ca unul.

– Și cine spune că nu sunt?

– Mi-ar plăcea să găsesc pe cineva care spune că ești.

Zâmbesc la ea, înregistrând fiecare detaliu al feței ei aflate sub a mea. Deschid gura ca să spun ceva spiritual și scandalos de nelalocul lui, când o creangă se rupe în stânga mea. Un Vizual ne urmărește cu ochi încețoșați, înregistrând scena din fața lui. Și îmi e jenă că n-am nici cea mai vagă idee de când stă acolo, nu, pentru că am fost atât de distras de fata din fața mea.

Pot doar să-mi imaginez ce-o să creadă tata despre asta – despre noi. Despre mine ajutând, salvând și bucurându-mă să fiu cu fata din mahalale. N-ar fi prima oară când l-aș dezamăgi și cu siguranță nu va fi nici ultima.

Vizualul clipește, limpezindu-și ochii încețoșați înainte de a dispărea în noapte. Mă întorc spre Paedyn, a cărei atenție e încă ațintită asupra locului unde a fost bărbatul. Apoi mă uit în jos la abdomenul ei expus și la rana care acum e complet cusută. Încep să îi înfășor rămășițele cămășii mari peste rană și în jurul taliei. Ochii lui Paedyn îmi urmăresc mișcările, mâinile și fața.

– Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare, spun eu mult mai relaxat decât mă simt în clipa asta.

– Va trebui să fii mai precis decât atât, Azer!

– Am întrebat cine naiba ți-a făcut asta.

Ea râde disprețuitor, întorcându-și capul dinspre mine.

– Oh, întrebarea asta. Nu contează.

– Dacă nu contează, atunci spune-mi!

Îmi aruncă o privire enervată înainte de a ofta, cedând.

– Ace. Ești fericit acum? Și-a folosit iluziile ca să mă momească. Devine din nou palidă. M-a făcut să văd... lucruri.

Nu am văzut-o niciodată să arate atât de bântuită și sunt șocat de cât de mult urăsc asta.

– L-ai omorât?

– Nu, spune ea încet. Nu, nu l-am omorât.

Tăcem, și îmi trec mâna peste bandajul ei grosier, asigurându-mă că e fixat bine în timp ce ea se uită la mine. Apoi îi întind bidonul înainte de a o forța să înghită niște iepure ars.

Îmi fac de lucru prin mica tabără, iar, când mă uit înapoi la Paedyn de acolo de unde ațâț flăcările focului gata să se stingă, pleoapele îi cad, genele îi tremură cu promisiunea somnului. Apoi o surprind cum tremură ușor sub briza intensă a nopții.

Ei bine, nu las lucrurile așa.

Îngenunchez lângă ea, luând-o în brațe înainte de a o ridica de pe pământ și de a o duce mai aproape de foc. Ea mormăie amețită la pieptul meu înainte să o așez pe pământul compact, urmărindu-i pieptul ridicându-se și coborând cu respirații regulate, atât de deosebite de cele sacadate și superficiale cu care se îneca mai devreme.

Iar apoi, mă așez acolo. Pare-se că nu pot să-mi desprind ochii de la ea în timp ce alunecă în somn lângă foc, vie și respirând adânc. Tremură din nou, făcându-mă să-mi doresc să am o pătură pe care să i-o ofer, să am ceva de oferit. Adevărul acestui gând mă izbește ca o lovitură în plex.

Nu am ce să-i ofer.

Sunt nepotrivit, atât de nepotrivit pentru ea. E prea curajoasă, prea îndrăzneață, prea bună pentru mine. Poate aș putea fi un om mai bun. Poate aș putea fi mai asemănător lui Kitt, cu inima pe tavă și cu fericirea afișată. Poate că viitorul Executant ar putea dărâma câteva ziduri, ar putea să devină un om care este mai mult decât măștile pe care le poartă în prezența poporului său.

Dar, de când a descoperit că sunt prinț și ne-a declarat dușmani, am intrat în joc, nevrând să fiu mai prejos. Și e

distractiv. Este, pentru amândoi, o distragere a atenției, prin felul în care ne jucăm și ne tachinăm. Dar acum?

Dacă e să fiu dușmanul ei, vreau să fie pentru că se detestă că mă dorește.

Capitolul 27

Paedyn

Mă trezesc în sunetul din păcate familiar al păsărilor care ciripesc deasupra mea.

„M-am trezit."

Mijind ochii în soarele orbitor, îmi trec ușor mâinile peste locul unde rana mea în curs de vindecare se ascunde sub faldurile materialului ponosit.

„Sunt în viață. Respir. Mă vindec."

Apoi degetele mele își găsesc drumul spre banda de piele strânsă în jurul brațului meu. Sunt șocată să descopăr că e încă acolo. Șocată că el nu a tăiat-o din capul locului de pe trupul meu muribund. Șocată că mi-a salvat viața, m-a îngrijit ca să îmi revin și m-a lăsat să-mi păstrez pe piele banda aia idioată. Se pare că s-a străduit atât ca să fie corect, ca să dea dovadă de sportivitate, să fie un *gentleman*.

„Pe naiba!"

– Bună dimineața. Mă rog, e aproape după-amiază, de fapt.

Capul mi se îndreaptă spre vocea profundă care vine din spate. Și iată-l, cu mâinile în buzunare, gleznele încrucișate și sprijinit de o creangă joasă care atârnă. Acum, că nu mai sunt la o suflare distanță de moarte, aspectul lui și lipsa cămășii îmi distrag brusc atenția. Îmi abat privirea repede, deși nu ratez zâmbetul care îi alunecă pe buze când mă surprinde privindu-l.

„Nemernic enervant, arogant!"

– Sunt surprinsă că ești încă aici. Și că banda mea e tot aici, spun eu, îndepărtându-mi relaxată praful de pe haine.

Scoate un râset blând în spatele meu.

– Nerăbdătoare să scapi de mine, dragă?

Îmi dreg glasul și mă întorc cu fața la el, lăsându-mă pe spate sprijinită în palme în timp ce îl privesc curioasă. Părul îi e dezordonat, câteva șuvițe lipindu-i-se de frunte din cauza transpirației, chiar deasupra zonei unde ochii îi strălucesc ca niște bucăți de argint. Există o umbră de barbă pe maxilarul proeminent, și pot doar să văd adâncitura gropiței sale drepte, la fel de tulburătoare și devastatoare. Mă scoate din sărite.

– Deci care-i planul? îl întreb eu, gesticulând între noi doi.

– Planul pentru...

Își înclină ușor capul într-o parte, uitându-se la mine, jucându-se cu mine. Știe exact ce vreau să spun.

– Pentru noi.

– „Noi." Îmi place cum sună, ție nu?

Îmi dau ochii peste cap, ignorându-l.

– Ce facem acum?

– Asta-i o întrebare cu mare încărcătură, Gray.

Clipesc. Nu mi-a spus prenumele. Și, dintr-un motiv înnebunitor, îmi doresc s-o fi făcut. Sunt enervată atât pe mine, cât și pe el, așa că, în mod firesc, îmi vărs nervii pe al doilea.

– De ce nu mi-ai luat banda? Și de ce să nu încerci să o iei acum, că m-am vindecat?

Amuzamentul îi face să i se curbeze colțul gurii în timp ce împinge ramura copacului și se îndreaptă spre mine.

– Asta-i o altă întrebare cu mare încărcătură. Acea gropiță din dreapta se adâncește. În primul rând, nu ești complet vindecată. În al doilea rând, de ce aș rata ocazia de a colabora cu tine? Știi că facem o echipă grozavă. Iar, în al treilea rând, spune el și se lasă pe vine în fața mea, astfel încât să fim ochi în ochi în timp ce continuă, este drăguț că ai spus că aș putea încerca să-ți iau banda.

Acum, ambele gropițe mă iau în râs.

– Ei bine, dacă ești atât de încrezător, dă-i bătaie și încearcă!

Fața mea e aproape de a lui, vocea mea – plină de provocare.

– Sunt sigură că îți amintești cum s-a încheiat ultima noastră luptă.

– Ești încă rănită, ai uitat?

– Și nici tu nu arăți cu mult mai bine, zic eu încruntându-mă înspre umărul lui bandajat, cu toate că nici o picătură de sânge nu pătează materialul.

– Îngrijorată pentru noul tău partener?

Un zâmbet afurisit i se lățește pe chip în timp ce își mută privirea între ochii mei, de la unul la celălalt. E aproape. Prea aproape. Miroase a pin, a ploaie și a sudoare și, pe toate molimele, trebuie să-mi mut atenția de la el.

Îmi desprind privirea dintr-a lui, trag de arcul meu și tremur în timp ce mă ridic. Sau mai curând mă chinuiesc să mă ridic. Kai stă lângă mine, cu o mână pe umărul meu și cu cealaltă pe partea de trunchi unde nu-s rănită. Dau să fac un pas în lături, enervată că el crede că am nevoie de ajutorul lui. Dar îmi simt picioarele deopotrivă precum gelatina și ca de piatră, dovedind că într-adevăr am nevoie de ajutorul lui când mă lovesc de silueta lui puternică. Pieptul îi tremură de un râset brut, care doar mă enervează și mai mult.

– Da, nu cred că aș avea prea multe probleme dacă *aș încerca* să-ți iau banda. Își trece un deget peste curelușa din piele, atingându-mă în treacăt.

Îi prind încheietura mâinii și ridic privirea înspre el.

– Ei bine, dacă vom fi parteneri, nu va trebui să te rănești *încercând* să-mi iei banda.

Mă privește de sus în jos, cu sprâncenele ușor ridicate.

– Așadar, ești de acord? Parteneri?

Mă gândesc la asta, având în vedere că aș prefera să lupt alături de viitorul Executant decât împotriva lui. Mijesc ochii la el.

– De unde știu că pot avea încredere în tine?

El pufnește sfidător.

– Faptul că ți-am salvat viața nu a însemnat nimic pentru tine?

– Și eu ți-am salvat-o pe-a ta. Asta nu înseamnă că ai încredere în mine.

– Și de unde știi că nu am?

Ne uităm unul la altul.

„Pe toate molimele, în ce mă bag?"

Poate pentru că sunt prea slabă să mă lupt cu el sau, mai rău, poate că partea din mine care nu vrea ca el să plece mă face să spun:

– Bine. Parteneri.

Mă uit de la umărul lui rănit la ciotul înalt din spatele lui înainte de a-mi așeza palmele pe pieptul lui, pielea lui fiind fierbinte sub a mea. Îl imping în spate până când picioarele lui se ciocnesc de ciot înainte de a-i trage umerii în jos până când stă în fața mea. O expresie de drac împielițat îi joacă în ochii aceia fumurii în timp ce ridică privirea la mine.

– Ce faci, Gray?

– Îmi oblojesc partenerul, spun simplu, începând să-i desfac bandajul improvizat. Zâmbesc înainte de a adăuga: N-o să-mi fii de nici un folos dacă ești rănit.

– Preocuparea ta față de bunăstarea mea este cu adevărat înduioșătoare, spune el sec.

Îl ignor și trag de cârpa încăpățânată care se lipește de pielea de dedesubt. Înjur în barbă când zăresc, în sfârșit, peticul de piele arsă, cu pustule, de sub claviculă. E inflamată și lipicioasă, și nu a fost nevoie să-i observ contracția maxilarului ca să știu că este extrem de dureros. Mă uit la el, descoperind că ochii lui sunt deja îndreptați asupra mea atât de intens, încât înghit în sec înainte de a-l întreba:

– Unde e pomada vindecătoare?

Expresia lui e goală.

– Nu mai e.

Încerc să scap de confuzie, fără nici un rezultat.

– Ai folosit-o pe toată pe mine?

– Fără ezitare.

Cu sânge-rece, calm, adunat. Acesta e Kai.

– Ei bine, asta a fost o chestie…

Bolborosesc, încercând să găsesc cuvântul potrivit.

– Altruistă?

– Prostească, zic eu în schimb. Oftez înainte de a mormăi: Întotdeauna îmi îngreunezi situația, este?

Mă răsucesc pe călcâie și mă duc până la marginea pârâului. Simt ochii lui Kai asupra mea în timp ce

îngenunchez, căutând anumite plante cu care să-mi fac propria pomadă improvizată. Nu îl va vindeca în mod miraculos, așa cum ar fi făcut-o pomada Tămăduitorilor, dar va ameliora semnificativ durerea și inflamația.

Din fericire, majoritatea plantelor de care am nevoie tind să crească lângă apă, așa că le pot găsi cu ușurință. Mai iau niște iepure gătit din care să ciugulesc în timp ce îmi caut ingredientele. După o vreme în care umblu în susul și în josul pârâului în timp ce din mine se ospătează țânțarii, mărunțesc în sfârșit cu o piatră frunzele și tulpinile pe care le-am găsit. Adăugând apă la plantele zdrobite, rămân cu o pastă groasă, verde.

Mă întorc și îl descopăr pe Kai încă privindu-mă când revin la el, aproape o jumătate de oră mai târziu. Stau deasupra lui, ignorând senzația privirii lui asupra mea, în timp ce țin piatra cu unguent pe ea și mă uit încă o dată la rana lui.

– Ești plină de tot felul de surprize! spune el arătând din cap înspre unsoarea verde ajunsă între timp pe degetele mele. Mică și talentată, așa-i?

Îi tamponez rana, iar el șuieră când simte usturimea.

– Fiica unui Tămăduitor, mai știi?

– Devine din ce în ce mai greu să țin evidența numeroaselor tale talente. Un alt mormăit de durere înainte să adauge, enervat: Pe toate molimele, Paedyn, ce dracu' e chestia asta?

Îmi scapă un pufnet.

– Cine-ar fi zis că viitorul Executant e așa un copilaș?

Îi pun mai mult unguent pe piele, iar el strânge din dinți.

– Și cine-ar fi zis că fata din mahalale e capabilă de tortură.

– Oh, te rog! Nu fi atât de dramatic!

– Știi, nu sunt pe deplin convins că nu încerci să mă omori.

Ridic dintr-o sprânceană înspre el.

– Deci, până la urmă, nu ai încredere în mine?

– Nu am încredere în asta, spune el, aruncând o privire sceptică spre pasta verde pe care o frec pe rana lui.

Râd zgomotos, clătinând din cap înspre el. Deodată, rămâne nemișcat la atingerea mea, ochii lui dansând între

ai mei, un mic zâmbet trăgându-i buzele. Îmi dreg glasul.

– Așadar. Caut ceva de spus înainte de a mă hotărî, într-un final, să-l las pe el să vorbească. Ai aflat despre casa mea, așa că spune-mi despre a ta! Cum a fost să crești la palat?

Mă privește cu o expresie goală.

– Să trăiești într-un castel nu este atât de atractiv pe cât ar părea. Poate fi frig, aglomerat. Ca să nu mai spun că ești în mod constant urmărit de priviri indiscrete. Buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet. Dar eu și Kitt l-am transformat în acasă. Pe toate molimele, noi eram stăpânii locului. Noi făceam…

Șuieră printre dinți, întrerupându-și cuvintele.

– La dracu', Paedyn, acum, sunt convins că încerci să mă omori.

– Ei, haide! râd eu adăugând mai multă pomadă peste rană. Doar ustură.

Mă înghiontește în burtă, evitând cu grijă tăietura de acolo.

– Tu ai avut voie să mă pălmuiești când te-a usturat rana, deci cred că am voie să mă plâng puțin.

Îi arunc o privire.

– Asta înseamnă să te plângi un pic?

Mijește ochii la mine, dar văd amuzamentul din ei.

– Îmi pare rău, oftez. Continuă-ți povestea și picul ăsta al tău de plâns!

– După cum spuneam, continuă el pufnind, eu și Kitt am făcut din palat o casă. Ne-am împrietenit cu servitorii, am alergat pe holuri, am renunțat la baluri ca să ne strecurăm în pivniță și să ne îmbătăm ca să putem uita de tot și să râdem pur și simplu până în zori. Probabil ne-am bătut în aproape fiecare cameră a palatului. De câte două ori. Strânge din dinți când pun mai mult unguent pe rană și îmi aruncă o privire enervată înainte de a continua: Aveam nevoie de astea, totuși. Concurența constantă sau farsele stupide pe care li le făceam bietei Gail și celorlalți servitori care nu bănuiau nimic. Pentru că, atunci când nu râdeam și nu ne abăteam atenția, ne antrenam și studiam. Cu toate că în moduri foarte diferite pentru noi. Se uită dincolo de mine către cerul albastru, cu ochii săi cenușii cercetând norii în timp ce spune pe un ton plat: Nu-mi

amintesc viața mea de dinainte să devin viitorul Executant. Nu-mi amintesc o zi anume în care au început toate testele, întrecerile și antrenamentele. Simt de parcă a fost întotdeauna așa. Lasă să-i iasă un râset fără umor, oftând în timp ce spune: Soarta e un lucru amuzant, capricios, care nu îți oferă nici o alegere cu privire la felul în care trăiești.

Am încetat să îl dau cu unguent și, în schimb, mă uit atentă la el.

– Și antrenamentul tău? Cum era?

Oftează, un oftat care mă face să mă întreb ce a îndurat în scurta lui viață.

– Educația mea arăta foarte diferit de a lui Kitt. Acolo unde pregătirea viitorului rege a constat în îndrumare și lecții despre cum să-și conducă regatul într-o zi, a mea a fost mult mai... practică. În calitate de viitor Executant, nu doar cream strategii de bătălii, ci luptam la propriu în ele. Nu doar învățam arta torturii, ci o și induram.

Mâinile mele plutesc deasupra pieptului lui.

– Tu... o îndurai?

Mă studiază o clipă, părând că decide ce vrea să spună înainte de a se hotărî la un simplu:

– Da. De multe ori.

– Cine – înghit în sec – cine îți făcea asta?

– Nu contează, spune el cu un zâmbet ușor, aruncându-mi propriile cuvinte din seara precedentă.

Așa că procedez și eu la fel.

– Dacă nu contează, atunci spune-mi!

Zâmbetul lui se amplifică.

– Mă bucur să aud că mă asculți când vorbesc, Gray.

– Ăsta nu a fost un răspuns, spun eu încet.

El expiră, zâmbetul dispărându-i.

– Păi... regele a luat asupra lui sarcina de a mă antrena constant. Am avut alți tutori și generali, desigur, dar, când nu eram cu ei, eram cu tatăl meu. Să spunem doar că metodele lui au fost... severe.

Nu vreau să știu. Nu vreau să știu ce i-a făcut regele fiului său, la ce orori l-a supus. Îmi face rău. Și totuși, nu ar trebui să fiu surprinsă. La urma urmei, mi-a ucis tatăl, iar ura mea față de rege mă face să am nevoie să știu ce alte mârșăvii demente a comis. Așa că, încet, îl întreb:

– Ce a făcut?

El rămâne tăcut preț de o clipă lungă.

– Gray, nu cred că…

– Te rog, îl întrerup încet. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, dar îți cer să o faci dacă ești dispus.

E ceva în liniștea pădurii, în acoperirea pe care o oferă copacii, care te face să te simți îndeajuns de în siguranță pentru a vărsa tolba cu secrete. Ceva din a ști că s-ar putea să nu prinzi ziua de mâine te determină să faci lucruri pe care le vei regreta dacă supraviețuiești. Întrecerile nu sunt menite să formeze relații de încredere, și, totuși, iată-ne, divulgându-ne unul altuia cele mai profunde taine ale noastre. Oferindu-le adversarilor noștri modalități de a ne răni mai rău decât ar putea-o face orice armă.

Apoi el îmi întâlnește privirea, menținând-o, și spune:

– Te scutesc de detalii, dar mi-a arătat ce înseamnă să torturezi. Ce înseamnă să fii torturat. M-a învățat tot ce știu. M-a antrenat atât mental, cât și fizic, până când a fost mulțumit de ceea ce a creat. El trage aer în piept. Relația lui Kitt cu tatăl nostru este mult diferită de a mea. Ei petrec timpul parcurgând documente și apropiindu-se unul de celălalt datorită poziției în care sunt, iar tata îl instruiește pe fratele meu despre cum să-i calce pe urme. Și Kitt va face exact asta. Va face orice pentru a-l face pe rege mândru – și a făcut-o întotdeauna. Eu, pe de altă parte… Kai râde, dar fără veselie. Nu sunt moștenitorul lipsit de putere. Sunt fiul dispensabil. Viitorul Executant pe care tatăl meu l-a modelat și l-a trimis în misiune de ani în șir. Oftează, aproape zâmbind. Eu și fratele meu avem roluri foarte diferite, relații foarte diferite cu tatăl nostru. Dar din acest motiv Kitt va fi un mare rege. Iar eu voi fi ucigașul lui.

Fac o pauză, uitându-mă cu atenție la el în timp ce spune ultimele cuvinte.

„Iar eu voi fi ucigașul lui."

Nimic. Nici o emoție, nici o expresie nu-i traversează chipul.

Mă uit la el pentru o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva măștile pe care și le-a creat sunt rezultatul faptului că trebuie să-și suprime emoțiile față de propriul tată. Și

poate că tocmai asta şi-a dorit regele, ca viitorul său Executant să fie în aparenţă nesimţitor.

– M-ai întrebat odată dacă aş fi vrut să fiu eu cel care devine rege, spune Kai. Şi menţin ceea ce am spus. Nu vreau rolul lui Kitt pentru că refuz să i-l dau pe al meu. Fratele meu nu este un ucigaş, şi mai bine că sunt eu în loc să fie el.

Îi las cuvintele să se aşeze înainte de a-mi drege glasul pentru a-l întreba:

– Şi aceste Întreceri care sunt diferite anul acesta? E doar o altă misiune pe care trebuie să o îndeplineşti?

– Nu doar să o îndeplinesc. S-o câştig, spune el simplu. Întrecerile sunt doar un alt mod de a-mi demonstra puterea în faţa poporului meu, de a demonstra că sunt valoros pentru rege.

Îl privesc, dorind să ştiu ce gândeşte. Niciodată nu mi-a spus atât de multe despre viaţa lui, despre lucrurile prin care a trecut în copilărie – prin care trece şi astăzi. El este motivul pentru care Întrecerile Epurării din acest an arată atât de diferit, iar noi, ceilalţi, suntem pur şi simplu pioni într-un joc ce nici măcar nu ne este destinat.

Îi pun mai mult unguent pe rană şi aştept până când termină de mormăit despre cum este sigur că eu complotez să-l omor înainte de a-i pune întrebarea care nu-mi dă pace.

– Rolul tău în viaţă ca viitor Executant. Ce crezi despre el?

– Cred că este de datoria mea.

Mă încrunt.

– Totuşi, cred că ai mai multe de spus despre propria viaţă decât atât. Te întreb pe tine, Kai. Nu pe prinţ şi nu pe viitorul Executant. Doar pe tine. Fac o pauză, iar el mă studiază în timp ce repet: Ce părere ai despre asta? Despre rolul tău? Despre viaţa ta?

Tace o clipă înainte ca licărirea unui zâmbet să-i traverseze chipul.

– Dacă răspunde Kai, vei renunţa la verzitură?

Aruncă o privire ascuţită spre pasta din mâna mea. Îi arunc un început de zâmbet.

– Da, o să renunţ la verzitură.

Zâmbetul lui slab se estompează, lăsând în loc o expresie serioasă.

– Atunci… adevărul?

– Întotdeauna adevărul, zic dintr-o suflare.

Când, în sfârșit, răspunde, tonul îi e sec.

– Nu mi-am dorit niciodată asta. Nu mi-am dorit niciodată să fiu ceea ce sunt astăzi. Dar nu ne naștem monștri, ci devenim. Și nu am avut de ales în această chestiune. *Nu am* de ales în această chestiune. Dar nu voi nega ceea ce sunt și voi face ceea ce trebuie pentru regatul meu. Pentru regele meu.

Cuvintele lui mă lovesc puternic, iar semnificațiile lor, și mai puternic. Știe exact ce este, ce face. Este un pion ce va fi jucat într-un joc în care este captiv pentru totdeauna, iar fiecare act oribil pe care îl comite este în numele datoriei, în numele regatului Ilya.

Dar băiatul acesta din fața mea s-a uitat în ochii mei și a recunoscut că este un monstru, a recunoscut în ce a fost modelat, fără să dea nici măcar un semn de groază. În schimb, acceptarea este vizibilă pe trăsăturile lui când recunoaște ceea ce este și va fi întotdeauna.

Distrasă de gândurile mele, întind mâna după mai mult unguent pe care să-l aplic pe rana lui, doar pentru ca el să-mi prindă încheietura mâinii.

– Am avut o înțelegere, Gray. S-ar putea să fiu obișnuit cu tortura, dar acest unguent al tău este insuportabil.

Îmi oferă un mic zâmbet, dorind clar să destindă atmosfera. Dorind să facem ceea ce facem cel mai bine – să ne jucăm unul cu celălalt. Așa că fac exact asta.

– Ai dreptate. O înțelegere este o înțelegere. Îmi șterg rapid mâinile de iarbă înainte de a adăuga: Mulțumesc că mi-ai vorbit despre… tine.

În acel moment, scoate un râset, pe care îl întrerup repede:

– Și adu-mi aminte să preiau din învățămintele tale și să renunț la următorul bal ca să mă îmbăt cu Kitt.

Aș putea să jur că s-a crispat ușor la auzul cuvintelor mele.

– Și de ce ai face asta, când eu sunt mult mai amuzant?

Râd ușor.

– Prin amuzant te referi la flirt? Pentru că în mod sigur ești genul care flirtează, mai degrabă.

Îmi aruncă un rânjet pervers și larg, iar inima mea se poticnește stupid.

– Se pare că nu mă pot abține când sunt într-o anumită companie.

Pufnesc batjocoritor.

– Da, dacă o anumită companie înseamnă, prin extindere, întregul regat, pentru că se pare că flirtezi cu fiecare femeie din Ilya.

Mă gândesc la numeroasele femei cu care a dansat la bal, la felul în care l-am văzut afișând acel zâmbet fermecător al lui. Ochii lui îi caută pe ai mei.

– Ce, acum mă vrei numai pentru tine…

Palma mea zboară spre fața lui, aducându-l uimit la tăcere. Clipește. Confuzia și un mic, foarte mic indiciu de amuzament trec peste fața pe care tocmai am pălmuit-o. Când, în sfârșit, își întoarce capul înapoi spre mine, îmi ridic mâna în fața lui pentru a dezvălui insecta strivită din mijlocul palmei.

Îi zâmbesc nevinovat.

– Țânțar. Cu plăcere!

– Ce amabil din partea ta! spune el sec.

Zâmbetul îmi e plin de falsă dulceață în timp ce înfășor țesătura la loc în jurul rănii și al umărului lui, acoperind unguentul cu bandajul ponosit.

– Doar mă îngrijesc de noul meu partener.

– Chiar așa?

– Îhâmm, fredonez eu distrasă, mușcându-mi interiorul obrazului în timp ce îmi examinez opera.

– Ei bine, în cazul ăsta…

Kai se ridică, se apropie și mă lovește ușor peste față. Râd fără amuzament, atingându-mi obrazul cu degetele. Apoi privirea mea se intersectează cu expresia lui amuzată. El ridică relaxat din umeri.

– Țânțar.

– Dovedește-o! îl provoc.

Colțul gurii i se răsucește în sus în timp ce își ridică mâna pentru a-mi prinde fața.

– Dovada se întâmplă să fie încă storcită pe obrazul tău.

Îmi țin respirația în timp ce el își trece ușor degetul mare peste pielea mea înainte de a-l ridica pentru a arăta insecta strivită.

– Doar mă îngrijesc de noul meu partener.

Tonul lui este batjocoritor, și, cu toate astea, râsul începe să clocotească în mine.

Se pare că nu mă pot opri, nu pot să-mi controlez chicotul. Gândul că ne lovim unul pe altul ca niște copii în mijlocul unor întreceri mortale este extrem de comic. Și, pentru prima dată, sper că un Vizual urmărește toate astea.

Expresia de confuzie și îngrijorare de pe chipul lui Kai nu mă face decât să râd și mai mult, și îmi pun o mână peste rana care-mi zvâcnește în timp ce mă cutremur de râs.

„Poate că, în definitiv, încă delirez."

Pufnesc tare, și de atât a fost nevoie pentru ca și Kai să râdă cu mine – mă rog, de mine. Sunetul este bogat și profund, și, destul de iritant, mă trezesc reducând vocea, ca să îl pot auzi mai bine. Și apoi, mult prea repede, sunetul se oprește.

El se uită la mine, iar eu mă uit la el. Nu știu ce să spun, să gândesc sau să fac în timp ce ochii lui îmi parcurg înfățișarea și trec peste față, observând aspectul meu murdar și alandala.

„El, pe de altă parte, arată la fel de enervant de atrăgător ca întotdeauna."

Îmi scutur gândul din cap, trecându-mi o mână prin părul încurcat în timp ce mă străduiesc să formez cuvinte. Între timp, Kai se mulțumește să mă privească agitându-mă în vreme ce încerc să găsesc ceva care să rupă tăcerea grea ce s-a lăsat între noi.

Ochii îmi cad asupra rănii lui bandajate, iar cuvintele îmi ies din gură.

– Deci presupun că Braxton ți-a făcut asta, nu?

Kai chicotește în timp ce își trece o mână prin propriul păr, făcând ca onduleurile dezordonate și negre să îi pice din nou peste frunte.

– Ar trebui să vezi ce i-am făcut eu lui.

Spune cuvintele atât de dezinvolt, încât aș crede că glumește dacă nu aș ști de ce este capabil.

– Da, bine.

Privesc în altă parte, pe cale să spun ceva ce probabil îl va enerva pe prinț, când el ridică o mână, liniștindu-mă.

– Nuu te mișca!

Pufnesc.

– Ce, iar am un țânțar pe...

Mâna lui mi se așază peste gură înainte de a mă prinde de talie, țintuindu-mă de corpul lui solid. Sunt uluită pentru o clipă înainte să mă gândesc să mușc degetele care îmi acoperă buzele. Dar ceva în felul în care respirația lui se accelerează mă face să mă opresc din a-mi plănui eliberarea din strânsoarea sa. Și, având pieptul lipit de spatele meu, îi simt inima bătând repede. Prea repede.

Observ mișcare cu vederea periferică, ochii îndreptându-mi-se spre forma ce se profilează și care se îndreaptă acum spre noi prin zidul format din copaci. Blana argintie strălucește în lumina soarelui, unduindu-se la fiecare mișcare a corpului puternic ce o poartă. Ochi galbeni strălucitori se întâlnesc cu ai mei în timp ce fiara se oprește, privindu-ne de la distanță.

„Un lup."

Nu. Lupi.

Ochii mei scrutează copacii, și descopăr încă patru trupuri masive acoperite de blană, în culori variate. Cei cinci ne urmăresc cu privirea, pe jumătate camuflați de pinii din jur, în timp ce își măsoară cu ochi flămânzi următoarea masă.

Inima îmi saltă în cutia toracică, respirația îmi e superficială și rapidă. E bine că mâna lui Kai încă îmi acoperă gura, pentru că aproape că țip la senzația bruscă a buzelor lui care îmi ating marginea urechii.

– Se pare că nu asculți niciodată, așa-i?

Îmi ridic încet mâna, ținându-mi ochii ațintiți asupra lupilor, în timp ce îl prind de încheietură și îi dau mâna laoparte de pe gura mea.

– Tehnic, am ascultat. Am vorbit, nu m-am mișcat, îi șoptesc înapoi, cu voce aspră.

Îi simt gura zâmbind lângă urechea mea.

– Faci pe deșteapta.

– Deci care e planul? Ce facem?

Vocea mea este precipitată când privesc înspre lupi.

– Nu există „noi", spune el încet, eliberându-și strânsoarea pentru a păși încet până când stă în fața mea. Ești încă rănită, murmură el, și nu risc să-ți rupi cusăturile.

„În nici un caz."

Pășesc în lateralul lui, iritată.

– Ce s-a întâmplat cu ideea de a fi parteneri?

– Ei bine, nu vom mai fi parteneri pentru mult timp dacă tu insiști să te sinucizi, mormăie el, scoțând în liniște din teacă sabia.

– Și ai de gând să înfrunți singur cinci lupi? Nu cred, șoptesc eu aspru.

În nici un caz nu-l las să lupte singur. Mândria și paranoia mea nu vor permite asta.

– Atunci clar mă subestimezi, Gray.

Încet, extrem de încet, trag arcul din spate, urmărind lupii în timp ce mă mișc. Ei nu fac nici o mișcare, deși s-au lăsat mai aproape de pământ, gata să se năpustească asupra noastră. Scot o săgeată.

– Rana o să ți se redeschidă, și îți voi fi salvat viața degeaba, șuieră Kai, cu o voce precipitată.

Trag înapoi coarda arcului, încordând-o, în timp ce cusăturile mele fac la fel, amenințând să se rupă. Durerea îmi străpunge abdomenul și coastele, dar îmi mușc limba, ignorând-o. Zâmbesc ușor în timp ce-i spun:

– Îmi pare rău că îți distrug opera, partenere!

– Pae, să nu îndrăznești...

Trag.

Săgeata își găsește ținta în pieptul celui mai apropiat lup, îngropându-se adânc în acea blană strălucitoare argintie. Ceilalți lupi se îndreaptă spre noi înainte ca tovarășul lor să atingă pământul. Am deja o altă săgeată pregătită, înclinată și îndreptată către o siluetă neclară, maro, care se apropie. O durere fulgerătoare îmi zboară de-a lungul abdomenului în timp ce trag cu săgeata, lovind lupul în piciorul din spate.

Două dintre fiare s-au despărțit de celelalte pentru a se roti în jurul nostru, și simt spatele lui Kai apăsat de al meu în timp ce le înfruntă. Ignor lupul șchiopătând în care am tras și îmi îndrept atenția către cel care se îndreaptă acum spre mine. Încerc să-mi potolesc respirația panicată înainte

de a elibera o săgeată spre creatură. Înjur când își ratează ținta, trecând pe lângă urechea fiarei și înfigându-se adânc în pământ în spatele animalului.

Spatele lui Kai nu mai este lipit de al meu, lăsându-mă fără idee despre ce se întâmplă acolo. Tot ce aud sunt mârâituri și o sabie ce se izbește de piele și oase. Dar nu am timp să mă întorc spre scena din spatele meu, pentru că acum am în față propria fiară care mârâie. Blana sa cu pete de roșu lucește aproape la fel de intens ca dinții dezgoliți, albi. Se oprește la nu mai mult de doi metri de mine și se ghemuiește, târându-se mai aproape. Este masivă și amenințătoare și se uită la mine de parcă aș fi următoarea ei masă.

Îmi simt rana sângerând, iar durerea este cruntă. Dacă trag încă o dată de coarda arcului, probabil îmi voi rupe cusăturile, dacă nu am făcut-o deja. Dar nu am o altă armă, nici vreo putere, nici forța de a lupta.

Lupul se furișează înainte, mârâind în timp ce se joacă cu mâncarea.

„Ce să fac? Ce să fac? Ce să fac?"

Trag de coarda arcului.

Lupul se năpustește. E un salt mare, puternic, ce îl trimite în zbor spre mine cu maxilarul deschis și cu dinții ascuțiți ca lama gata să mă facă bucăți.

Impulsiv, din instinct, smulg săgeata din arc și strâng tija în pumn înainte de a ridica vârful de metal pentru a întâlni lupul în aer. Săgeata se afundă adânc în inima lui, stropindu-mă cu sânge fierbinte, înainte ca animalul să cadă la pământ cu o bufnitură.

Gâfâi, încercând încă să procesez ceea ce tocmai s-a întâmplat, când aud un geamăt venind din spatele meu. Mă întorc la timp să-l văd pe Kai trecând tăișul sabiei pe partea laterală a trupului unui lup, despicându-l dintr-o singură mișcare fluidă.

Se întoarce repede către cealaltă fiară care se târăște spre el, deja înjunghiată grav, dar continuând să avanseze cu un mârâit.

Când lupul se aruncă spre el într-o ultimă încercare de a-și înfige dinții în carnea lui, Kai mătură aerul cu lama sabiei, într-un arc de cerc înalt. Sabia taie creatura peste piept cu ușurință, iar, când animalul lovește pământul, Kai

prinde mânerul cu ambele mâini și împinge vârful lamei în lateralul trunchiului lupului.

Rămâne acolo pentru o clipă, întocmai ca ucigașul care a fost crescut să fie. Apoi smulge sabia, ștergând lama însângerată de blana animalului mort. Începe să se întoarcă și spune:

– Tu mai trăiești acolo?

Inspir brusc când se întoarce, făcând să se vadă mușcătura adâncă de pe umăr. Sângele curge din amprenta lăsată de dinții ascuțiți, curgându-i în râuri pe braț și peste degete. Ochii lui îi găsesc pe ai mei înainte de a se mări când văd ceva peste umărul meu.

– Ghemuiește-te! îmi ordonă el, și nu ezit să îl ascult.

Într-o clipită, scoate o stea metalică din buzunar și o trimite prin aer, acolo unde era capul meu cu doar o clipă înainte. Aud ceva greu lovind pământul cu o bufnitură și mă întorc să văd lupul pe care îl rănisem la picior, aflat acum la doar câțiva metri în spatele meu, strecurându-se pentru a ucide. Abia acum zace mort pe pământ, cu o stea care i se ițește din ochi.

Mă ridic încet în timp ce răsuflu:

– Ai dreptate. Facem o echipă grozavă.

Își mută privirea de la mine, clătinând din cap cu un râset sec.

– Da, cu excepția faptului că nu urmezi ordinele.

– Ordinele? îl iau eu în râs. Nu sunt unul dintre soldații tăi, Kai.

– Ai dreptate, nu ești.

Se îndreaptă spre mine, iar imaginea lui atât de plin de sânge e dintr-odată intimidantă. Dar mă forțez să rămân în picioare când el se oprește în fața mea, destul de aproape acum încât să-i văd ochii fumurii transformându-se în gheață.

– Soldații mei nu înseamnă nimic pentru mine. Sunt dispensabili, ușor de înlocuit. Pieptul i se ridică, ochii i se fixează asupra alor mei. Deci, da, Gray. Nu ești unul dintre soldații mei.

Deschid gura, dar din ea nu ies cuvinte. El închide ochii și oftează adânc, deschizându-i din nou doar când revine la sinele lui rece și adunat. Orice urmă din bărbatul frenetic și ciufulit a dispărut. Îl simt că se schimbă din nou

în sinele lui infumurat și detașat în timp ce încearcă să destindă atmosfera. Învârtindu-se încet, analizează măcelul din jurul nostru și spune simplu:

– Ei bine, se pare că nu ne va fi foame în seara asta.

Intru în joc, dar vocea îmi e slabă.

– E bine de știut că nu am supraviețuit unui atac al lupilor doar ca să murim de foame.

Ochii lui se întunecă atunci când se îndreaptă spre locul în care rana mea sângerează pe sub haine.

– Cusăturile tale. Oare...

Îmi ridic bluza și mă uit sub faldurile bandajului însângerat. Ușurarea mă cuprinde când văd firul care încă îmi ține pielea. Avântarea în luptă doar a întins firele, făcând rana să sângereze, dar, din fericire, cusăturile nu s-au rupt. Presupun că aș fi într-o stare mult mai proastă dacă s-ar fi întâmplat.

– Nu, zic, nu s-au rupt.

Își trece o mână prin păr înainte de a-și băga sabia în teacă, dar nu-mi scapă ușoara tresărire pe care i-o provoacă acțiunea din cauza umărului lui rănit. Arăt spre ciotul din spatele lui și îi spun:

– Așază-te!

Acum, eu sunt cea care dă ordine. El îmi face pe plac, zâmbind în timp ce se așază înainte ca eu să mă aplec deasupra lui.

– Ești plină de sânge, remarcă el mult prea dezinvolt.

– Și din tine picură sânge. Dar, norocul tău, zic și zâmbesc dulce, pot să fac exact unguentul potrivit pentru asta.

El oftează, clătinând din cap și privind spre cer.

– Sigur că poți. Tu și pomezile tale o să mă băgați în mormânt.

– Știi, mormăi eu, examinând mușcătura îndeaproape, încep să cred că îți place să te rănești, doar ca să ai parte de atingerea mâinilor mele peste tot corpul tău.

Scoate un hohot de râs. Îi simt, practic, privirea alunecând asupra mea în timp ce spune:

– Oh, nu te oblig să faci nimic, dragă. Poți să mă lași să sângerez dacă trebuie. Pentru că vreau atingerea mâinilor tale doar dacă și tu vrei asta.

Ochii mei se îndreaptă spre cei cenușii ai lui, deja ațintiți asupra mea.

Joc un joc foarte periculos.

Merg pe o lamă ascuțită și sper să nu mă tai. Mă joc cu focul și sper să nu mă ard. Înot într-un curent periculos și sper să nu mă înec.

El este periculos.

Și, chiar și cu acel gând răsunându-mi în minte, îi susțin privirea și îl ating cu mâinile.

Capitolul 28

Kai

Au trecut trei zile de când m-a mușcat un lup. Trei zile de când Paedyn m-a atins cu mâinile după ce i-am spus să facă asta doar dacă vrea. Și nu cred că de atunci am mai putut să-mi recapăt suflul. De fiecare dată când se uită la mine, am senzația că rămân fără aer. Nu-mi place.

„Mincinosule!"

Au fost trei zile lungi și plictisitoare. Cel mai profitabil lucru pe care am reușit să-l facem a fost să găsim o cămașă pe care să o port – un alt cadou lăsat pentru concurenți. Pârâul și mica poiană din jurul lui au devenit baza noastră, deși nu petrecem mult timp acolo în timpul zilei. Rutina noastră bătută în cuie constă în a ne despărți drumurile în pădure și a căuta alți adversari. Și totuși, eforturile noastre de a aduna mai multe benzi nu au fost doar zadarnice, ci și insuportabil de plictisitoare. Prefer să nu mă despart, pur și simplu pentru că mă distrez mult mai mult când Paedyn este cu mine, dar ea a insistat că vom acoperi mai mult teren mergând separat.

„De parcă mult bine ne-a făcut până acum."

Soarele coboară rapid, iar stelele împroașcă cerul când se întunecă. Mă târăsc înapoi spre tabără, vărsându-mi

frustrarea pe plantele care îmi aţin calea, tăindu-le cu sabia în timp ce merg.

Nimic. Nici unul din noi nu a întâlnit deocamdată un alt adversar. Singurele lucruri pe care am reuşit să le găsim sunt şerpi – şi chiar mulţi. Ei şi coioţii sunt singurii vizitatori cu care am fost nevoiţi să luptăm în ultima vreme.

Aud pârâul clocotind chiar înainte să-l zăresc. Micul luminiş iese la vedere şi la fel şi Paedyn. Stă pe o buturugă, răsucind acel inel gros, de argint, pe degetul mare, în timp ce se uită în gol la foc, cu părul unduindu-se sub briza blândă.

Iau nişte vreascuri şi mă îndrept spre ea, aruncându-le pe foc înainte de a mă aşeza pe o buturugă vizavi de ea.

– Ei bine, nu văd nici o rană nouă, aşa că nu a fost cu noroc, presupun?

– Sunt jignită că tu crezi că n-aş putea ieşi nevătămată dintr-o luptă. După ce îi arunc o privire sceptică, ea mormăie în cele din urmă: Nu. N-a fost cu noroc azi.

O privesc îndeaproape, evaluând cum îşi muşcă interiorul obrazului, învârte oţelul pe degetul mare, bate din picior. E un ghem de energie acumulată, iar neliniştea o consumă. Dar o las să se gândească, dându-i timp înainte de a o iscodi pentru răspunsuri despre ce o face să fie atât de tensionată. Aşa că stăm în tăcere, eu rozând un iepure aţos, în timp ce Paedyn îşi roade interiorul obrazului. Soarele a coborât până la orizont, pictând cerul cu nuanţe portocalii intense şi nuanţe suave de roz, când, în cele din urmă, rup tăcerea cu un oftat.

– Bun, ce s-a întâmplat? Varsă tot!

– Hmm? Ea ridică privirea dinspre foc, întâlnind-o pe a mea, înainte de a decide că flăcările sunt mai interesante. Nimic. Sunt bine.

Aproape că râd. Am învăţat pe calea grea că acestea sunt cuvinte pe care nu vrei să le auzi niciodată de la o femeie şi este evident că ea numai bine nu e. Aprind focul în timp ce oftez:

– Eşti o mincinoasă groaznică, Gray!

În sfârşit, îndrăzneşte să se uite în direcţia mea. Şi apoi râde tare. Îmi ţin respiraţia, uitându-mă la felul în care capul ei se înclină spre cer, părul argintiu îi cade pe spate,

colțurile ochilor i se încrețesc de amuzament. Ea se uită înapoi la mine prea repede, și sper că mi-am șters suficient de rapid expresia de dorință de pe chip.

Este atât de uimitoare și, în același timp, atât de încăpățânat de oarbă față de modul în care apusul de soare din spate pălește în comparație cu cât e ea de vibrantă.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?"

– Țin să te anunț că sunt o mincinoasă grozavă.

Abia poate să spună cuvintele fără să pufnească de parcă ar fi zis o glumă, iar eu am ratat poanta.

– Hmm. Îmi bag o bucată de carne în gură. Voi fi nevoit să nu fiu de acord.

– Oh, chiar așa?

– Chiar așa.

Se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Luminează-mă, prinț!

„Bun. Lasă-mă să-ți distrag atenția!"

Buzele îmi zvâcnesc într-un zâmbet.

– Sunt semne care te trădează, dragă.

– Ba nu.

Ea nu mai râde, și aproape că regret că am spus ceva.

– Bați din piciorul stâng când minți, chiar dacă foarte ușor.

Rămâne cu gura căscată, iar eu rânjesc.

– Am început să observ asta când ai spus că-mi urăști gropițele. Și, evident, amândoi știm că este o minciună.

Mă feresc înainte ca piatra pe care o aruncă înspre mine să-mi spargă capul. Acum, eu sunt cel care râde. Își îndreaptă atenția înapoi spre foc, luptându-se cu un zâmbet.

– Nu mi-am dat seama că mă priveai atât de atent.

– Te priveam? Dragă, nu am încetat niciodată să fac asta!

Ea îmi întâlnește privirea, și o emoție pe care nu pot să o identific tulbură undele din acei ochi oceanici ai ei. Și iată că o face din nou, rotește acel inel de argint pe degetul mare.

„Interesant!"

– De ce faci cu adevărat asta?

Cuvintele ei îmi întrerup gândurile, și mă uit la ea, deși propria ei privire este acum fixată asupra flăcărilor din fața

noastră.

– De ce nu mi-ai luat banda, lăsându-mă apoi așa?

Îi aud cuvintele nerostite răsunându-mi în cap.

„Lăsându-mă să mor."

Atunci ea se uită la mine cu ochii inundați de emoții. Vrea un răspuns, are nevoie să știe de ce nu m-am comportat ca monstrul în care am fost modelat. Deschid gura, așteptând să pice din ea un răspuns bun. Aș vrea eu, presupun, pentru că oftez și spun:

– Știi, nu am apucat niciodată să ne încheiem dansul.

Ea clipește la mine.

– Asta n-a fost un răspuns.

– Asta pentru că nu am dansat încă. Ar trebui să știi cum funcționează asta până acum, Gray. Dansăm și îți primești răspunsul. Sau nu o facem și, ei bine, vei fi lăsată să cugeți asupra tuturor întrebărilor tale arzătoare despre mine.

Ea râde.

– Glumești. Nu din nou.

– Ba da, din nou.

Mă ridic și merg spre locul în care stă ea pe buștean.

– Deci, zic și îi întind mâna cu o plecăciune leneșă, dansăm sau nu, Gray?

Ea își dă ochii peste cap, încercând să-și înăbușe zâmbetul care îi înflorește pe buze.

– Bine.

Își pune palma în a mea, și simplul contact îmi accelerează pulsul.

„Ce mi-a făcut fata asta?"

Ne îndepărtăm la câțiva pași de foc, sub lumina palidă a lunii strălucind și cu stelele sclipind. Îi duc o mână pe umărul meu și i-o iau pe cealaltă, având grijă să nu-i întind cusăturile. Cealaltă mână a mea îi găsește talia, și îmi înfășor brațul în jurul spatelui ei pentru a o trage aproape. Se simte atât de familiar în brațele mele, iar eu savurez fiecare detaliu, memorez fiecare mișcare.

Începem să pășim în ritmul a nimic altceva decât a sunetului bătăilor inimilor noastre și al greierilor care cântă în jurul nostru. Suntem înghițiți de întuneric, simple umbre în lumina pâlpâitoare a focului.

– Nu este nici o muzică, spune ea direct, cu vocea plină de amuzament.

– Ei bine, atunci cred că nu vom şti când să ne oprim din dansat. Ce belea!

Bărbia mea i se freacă uşor de creştet înainte să o aplec pe spate, făcând-o să icnească surprinsă.

– Nu mă tenta să te calc pe picioare, ameninţă ea cu răsuflarea tăiată.

O ridic înapoi încet în timp ce îi spun:

– Oh, nu vrem asta. Încă îmi revin după ultima ocazie când am dansat.

Tăcem pentru o clipă, ascultând pârâitul crengilor de sub picioarele noastre şi trosnetul focului. Prin bluza ei subţire şi jerpelită pot să-i simt căldura corpului, să-i simt pielea sub mâna mea.

„Tulburător."

Vocea îi e liniştită când rupe tăcerea, parcă aproape reticentă să întrerupă momentul.

– Deci răspunsul la întrebarea mea?

„Corect. Treaba aceea."

– E chiar atât de şocant că nu vreau să mori? Mă las puţin pe spate ca să-i pot întâlni ochii. Atât de şocant că aş ajuta pe cineva?

Ea nu ezită.

– Da.

Aproape că râd.

– Nu pot spune că sunt surprins.

– Doar că, zice ea şi apoi face o pauză, cu ochii trecând la ai mei de parcă ar căuta răspunsul în ei, am crezut că semeni mai mult cu tatăl tău.

Cuvintele ei mă izbesc. Tata este... Ei bine, este un rege. Este rece, strict şi foarte rar impresionat, chiar şi de proprii fii. Presupun că, într-un fel, m-a făcut să fiu ca el, m-a învăţat cum să acţionez, ce să simt şi, mai important, ce să *nu* simt. Datorită lui am creat un amestec de măşti diferite pe care le pot pune şi scoate după bunul-plac.

Sunt un dezastru. Un dezastru de emoţii reprimate şi ziduri bine construite.

Dar, pentru că nici eu nu prea ştiu răspunsul la întrebarea ei, îi adresez o întrebare la rândul meu:

– De-asta mă urăşti atât de mult? Pentru că ai crezut că sunt ca tatăl meu, pe care evident nu-l placi?

– Nu te urăsc, răspunde ea prea repede, oprindu-se pentru a se întreba dacă a spus ce trebuia, în timp ce eu mă întreb de ce nu a spus-o mai devreme.

Zâmbetul îmi e strâmb.

– Oh, nu mă urăşti? Păi atunci ce, fiecare ameninţare la adresa vieţii mele e o declaraţie de dragoste?

– Am spus că nu te urăsc, prinţe. Asta nu înseamnă că nu te dispreţuiesc.

Îmi plec uşor capul, cu ochii căutându-i pe ai ei.

– Cred că dispreţuieşti faptul că nu mă dispreţuieşti.

Rămâne cu gura căscată, apoi o închide şi mă fixează cu privirea. Se pare că am lăsat-o fără cuvinte.

„Ei bine, asta-i o premieră."

– Foloseşte-ţi cuvintele, Gray! Zâmbesc, învârtind-o înainte de a o trage înapoi spre mine. Spune-mi, greşesc?

– Credeam că eu pun întrebările, spune ea, distrăgându-mi atenţia şi abătându-mi-o cu acel zâmbet devastator şi cu vorbe ţintite.

„Şi cică eu sunt cel calculat."

Îşi îndepărtează privirea de la mine, muşcându-şi interiorul obrazului înainte de a-mi întâlni din nou privirea.

– L-ai fi ajutat şi pe unul dintre ceilalţi? O pauză. În afară de Jax sau Andy?

Altcineva decât puţinii oameni la care ţin cu adevărat.

Un zâmbet lent mi se lăţeşte pe faţă.

– Dragă, mă îndoiesc că să văd pe cineva murind m-ar afecta la fel de mult cât mă afectezi tu fiind bine, sănătoasă.

Ea înghite în sec.

– Flirtezi cu neruşinare, Azer!

– Doar cu tine.

– Hmm. Acum, se pare că eşti şi un mincinos neruşinat.

Râd liniştit înainte de a-i spune:

– E rândul meu să pun o întrebare.

Ea deschide gura, cel mai probabil să mă contrazică, dar o împiedic.

– Deci dintre toţi oamenii care mişunau prin Loot în acea zi, de ce am fost eu cel îndeajuns de norocos încât să fiu curăţat de bani?

Gura ei se închide înainte de a se despica într-un zâmbet.

– Te încadrezi într-un anumit tipar.

– Un tipar?

Zâmbetul ei numai dulce nu e.

– Da. Genul îngâmfat și plin de monede. Astea sunt țintele mele preferate.

Mă aplec mai aproape de ea.

– Ei bine, *această* țintă a știut că a fost jefuită.

– Ai aflat prea târziu că am furat de la tine.

– Amuzant, eu par să-mi aduc aminte că te-am prins nu după mult timp.

Zâmbetul ei e îngâmfat.

– Asta doar pentru că m-am întors și te-am salvat. Apoi râde. Deci, ce, nu crezi că aș putea să fur din nou de la tine fără să observi?

– Cred că observ tot ce faci. Deci nu.

Ea face o pauză, cu fața aproape de a mea, momentan uluită de cuvintele mele. Zâmbesc, bucurându-mă să o văd tulburată. Următoarele ei cuvinte sunt blânde, spuse lent:

– E o provocare, Azer?

– E un fapt, Gray.

– Chiar e? mă întreabă ea, atârnând brusc ceva între fețele noastre. Este interesant, pentru că ți-am tăiat asta aproape imediat după ce am început să dansăm.

Mijesc ochii în lumina slabă, înjurând în barbă când îmi dau seama ce ține ea în mână. Cureaua de piele a lui Braxton, cândva în siguranță la mine-n buzunar, este acum prinsă între degetele ei și se balansează în fața mea.

– Sunt impresionat, Gray. Ridic nepăsător din umeri înainte de a adăuga: Sunt în mare parte șocat că nu am observat, la cât de multă atenție îți acord.

Ea își dă ochii peste cap.

– Distragerea atenției.

Privirea mea o parcurge rapid înainte de a reveni la acel zâmbet.

– Ești destul de bună la asta, nu-i așa?

E tăcută în timp ce se uită la mine cu atenție înainte de a privi în altă parte. Îmi abat și eu privirea, pregătindu-mă pentru încă una dintre întrebările ei indiscrete.

– Care e culoarea ta preferată?

Ochii mei se îndreaptă spre ai ei.

– Ce?

Aproape că mă sufoc de râs.

– Culoarea ta preferată. Care e?

Pentru prima dată, aproape că o calc pe picioare de șoc și de mirare.

– Dintre toate lucrurile despre care m-ai putea întreba, tu mă-ntrebi care e culoarea mea preferată?

Nu pot împiedica zâmbetul să mi se întindă pe față. Ea își suflă o șuviță de păr din ochi, enervată.

– Simt că nu știu multe lucruri despre tine, așa că m-am gândit să încep cu elementele de bază.

Un oftat amuzat.

– Te las să scapi cu o întrebare ușoară, așa că nu mă dezamăgi! Care-i culoarea ta preferată?

O învârt, fie și numai pentru a-mi acorda puțin timp să mă gândesc. Nu m-am gândit niciodată până acum care e culoarea mea preferată. Nu mi s-a părut niciodată important.

Nu până când m-am uitat într-o pereche de ochi albaștri ca oceanul și mi-am dat seama că înecul poate fi ceva frumos.

Nu până când m-am uitat într-o pereche de ochi albaștri înfocați și mi-am dat seama că poate arderea e un lucru nedureros.

Nu până când m-am uitat într-o pereche de ochi albaștri precum cerul și mi-am dat seama că poate căderea este un lucru liniștitor.

Nu m-am gândit niciodată care e culoarea mea preferată, pentru că nu văzusem una care să fie demnă de acest titlu.

Până acum, adică.

– Albastru, spun eu, cu voce joasă.

– Hmm. Mă privește gânditoare, studiindu-mă cu sinceritate. Nu aș fi ghicit niciodată.

„Nici eu."

– Dar a ta? o întreb eu, privind-o cum reflectează.

Deschide gura și apoi o închide, gândindu-se la ceva.

– Nu am nici una.

Ridicând ușor din umeri, ea mă întreabă:

– Dar un fel de mâncare sau desertul preferat?

– Suntem în mijlocul unor Întreceri și tu mă întrebi despre mâncarea mea preferată?
Ea mă ignoră.
– Ei bine, știu că nu e iepurele. Văd cum te strâmbi când îl mănânci...
– Nu... Mă opresc, rânjind. Te-ai uitat la gura mea, Gray?
Ea deschide acea gură pentru a riposta, dar se limitează la a pufni.
– Doar răspunde la întrebarea aia nenorocită, Azer!
Râd și o învârt încet.
– E simplu. Tarte cu lămâie.
Ea pufnește.
– Glumești! Tarte cu lămâie? Ești un prinț bogat care ar putea avea orice mâncare ar vrea, și tu ai alege tarte cu lămâie?
– Da, tarte cu lămâie. Și o să te fac să mănânci câteva cu mine când vom ieși de aici.
– Peste cadavrul meu.
– Zâmbetul meu e pervers.
– Asta se poate aranja.
Și iată că ea își pune în practică amenințarea de a mă călca pe picioare, văzând că picioarele îi sunt unica armă în acest moment.
– Hopa!
– Mică și afurisită, murmur eu în barbă.
– Nu știi nici măcar jumătate, prințe.
– Oh, dar sper că într-o zi voi ști.
Tăcem o clipă, studiindu-ne unul pe celălalt înainte de a spune în cele din urmă:
– Spune-mi atunci, care e mâncarea ta preferată, din moment ce se pare că e mult mai bună decât tartele cu lămâie?
– Oh, crede-mă când spun că este mult mai bună decât tartele cu lămâie.
– Ei bine, nu mă lăsa să ghicesc, Gray!
Își înclină capul spre al meu în timp ce spune sigură pe ea:
– Caramelul.
– Caramelul, repet eu, memorând informația.
– Da.

Ea zâmbește, dar văd tristețea din zâmbetul ei.

– Tatăl meu obișnuia să le ofere dulciuri pacienților săi. Și, de fiecare dată când îmi oblojea câte o rană sau îl ajutam să oblojească rana altcuiva, mâncam apoi amândoi caramel, ca un fel de recompensă.

Suntem tăcuți preț de o clipă.

– Voi doi ați fost foarte apropiați.

– Am fost, spune ea. Dar tu și tatăl tău nu sunteți, nu-i așa? Nu după toate chestiile la care te-a supus.

Sunt recunoscător pentru lipsa de milă din vocea ei, deși dezgustul ei e clar. Un râset liniștit și amar îmi scapă.

– Nu. Sunt mai curând soldat decât fiu, iar el e mai curând rege decât tată. E greu să fim apropiați când singurele momente petrecute împreună au fost în timpul antrenamentelor – și nu așteptam cu nerăbdare acele întâlniri.

– Și mama ta? mă întreabă ea încet.

– Ea e tot ce aș fi putut cere, afirm eu simplu. Tot ce am avut nevoie când eram copil. A fost una dintre singurele constante din viața mea, o sursă de bunătate și grijă.

– Și, cu toate astea, zice Paedyn pe un ton ezitant, l-a lăsat pe tatăl tău să facă ce a făcut?

Fac o pauză, vorbindu-i apoi pe măsură ce îmi reamintesc.

– Nu prea a avut de ales. Iar a deveni viitorul Executant e datoria mea, indiferent de metodele de care e nevoie pentru a se ajunge acolo.

Mă privește cu acea expresie pe care niciodată nu par să o descifrez. E întrebătoare? E confuză? Ba e ca o carte deschisă, ba, în clipa următoare, nu o pot dibui. Iar apoi mă ia la întrebări. Cele mai multe sunt întrebări oarecare, deși toate sunt la fel de importante pentru ea. Îmi povestește despre perioada în care a copilărit, iar eu fac la fel, ascultând-o cum râde de prostiile mele și de ale lui Kitt.

– Așa, ia zi-mi de buza spartă pe care o aveai când ne-am cunoscut, zic eu, cu sprâncenele ridicate.

Ea râde, iar sunetul îmi șerpuiește în sus pe șira spinării.

– N-am mințit când ți-am zis că era un cadou de la unul dintre gardienii voștri.

– Corect. M-ai informat despre asta când îmi țineai pumnalul la gât, parcă?

– Cam așa ceva.

– Ei bine, încă nu știu detaliile despre cum ai obținut-o. Ochii mi se întunecă la acest gând. Nu reacționez frumos când gardienii dau în femei.

– Oh? Atunci probabil ar trebui să știi că asta nu a fost prima dată.

Cuvintele ei sunt dezinvolte, directe.

– Pe scurt, el nu credea că sunt Clarvăzătoare, așa că i-am demonstrat. Și, în mod clar, nu i-a plăcut ceea ce am avut de spus.

Mă uit la ea neîncrezător.

– Și, ce, doar ai încasat lovitura?

– Da, dar nu înainte de a-i lua o parte din mândrie.

– De ce nu sunt surprins?

Ea îmi aruncă un zâmbet viclean.

– Probabil pentru că te-ai obișnuit atât de mult să te umilesc, prinţe.

– M-am cam obișnuit, da. Fac o pauză, parcurgându-i cu atenție trăsăturile. Nu încetezi să mă uimești, Gray!

Zâmbesc în timp ce îi eliberez mâna pentru a-i atinge ușor vârful nasului. Îmi dă degetele laoparte, pufnind.

– Iar tu nu încetezi să mă enervezi!

Îi prind din nou mâna și i-o ghidez pe brațul meu până când ambele ei palme se sprijină pe umerii mei. Apoi îmi trec mâinile în jurul taliei ei și pe spatele ei, atent cu partea rănită, în timp ce o trag mai aproape.

Și atunci doar ne legănăm.

Fără joc de picioare, fără vals la care să pășești într-un anume ritm. Doar noi, în mijlocul unei păduri, înconjurați de mii de stele care clipesc. Genele îi flutură, iar apoi degetele ei sunt împletite în spatele gâtului meu.

Tensiunea dintre noi se întinde, ca o legătură invizibilă care ne conectează. Pulsul mi se accelerează, la fel și respirația ei, pieptul urcându-i și coborându-i rapid.

– Nu încetez să te enervez, nu? Îi privesc fața în timp ce o trag incredibil de aproape. Dar acum? E asta excepția?

Ea înghite și își pleacă ușor capul, fără să-mi ofere un răspuns. Zâmbesc în timp ce încerc să o fac să vorbească, o problemă cu care nu m-am mai confruntat până acum.

– Pae?

Din nou, nici un răspuns. Degetele mele îi prind bărbia, ghidându-i blând privirea pentru a o întâlni pe a mea. O expresie de confuzie e întipărită pe toată fața ei, în timp ce scoate un râset tremurat.

– Sunt enervată că asta nu mi se pare enervant.

Mâna mea se strânge în jurul taliei ei și e ca și cum ar putea lua foc de la atingerea ei. Sunt jenat de cât de mult mă captivează această fată, mi-e teamă de cât de afectat sunt. Mă face să mă simt la fel de slab și de minunat. Alarmat, dar viu.

– De ce nu ai tras în mine, Paedyn?

Întrebarea îmi iese din gură, curioasă și înceată. Ea înclină capul, studiindu-mă.

– Va trebui să fii mai precis de-atât, Azer!

„Tergiversează."

Zâmbesc, știind că ea știe la ce mă refer.

– Puteai să tragi o săgeată-n mine acum câteva zile, dar ai tras în pământ. Vreau să știu de ce.

Ea face o pauză, gândindu-se la răspuns. Apoi ochii ei sunt fixați asupra alor mei.

– Doar pentru că eram condamnată la moarte nu însemna că voiam să te iau și pe tine.

Ochii ei cutreieră peste mine, și îmi place senzația privirii ei.

Și apoi se retrage.

Mâinile ei sunt înapoi pe umerii mei, înțepenite și încăpățânat de nemișcate. Apoi ochii i se ațintesc spre cer, alegând să se uite la stele mai degrabă decât la mine. Oftează, adunându-se în tăcere.

Și eu fac același lucru, încercând să mă retrag după ce ea s-a îndepărtat.

Da, suntem adversari. Da, eu sunt viitorul Executant. Da, sunt un ucigaș care nu are dreptul să vrea să o păstreze. Dar mai este ceva, ceva care o face să refuze să admită această legătură confuză pe care o împărtășim.

„Pe toate molimele, sunt supărat că eu am recunoscut-o față de mine însumi."

Măștile mele sunt încă la îndemână, zidurile sunt încă la locul lor, dar ea îmi dărâmă încet atât fațadele, cât și fortărețele. Și sunt brusc supărat pe mine pentru că am

permis asta. Pentru că mi-am permis să-mi pese. Pentru că mi-am permis să mă gândesc la ea în alt mod decât ca fiind concurența mea.

„Pentru că a spus clar că asta este tot ce sunt eu pentru ea."

– Kai, spune ea încet, sunetul numelui meu de pe buzele ei smulgându-mă din gândurile mele. Eu...

O voce blândă, feminină, îi întrerupe cuvintele.

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar amândoi aveți ceva de care am nevoie.

Capitolul 29

Paedyn

Vocea răsună de peste tot din jurul nostru. Eu și Kai ne desprindem, întorcându-ne instinctiv pentru a ne lipi spatele unul de celălalt. Mijesc ochii în lumina slabă, unde contururile siluetelor înalte și întunecate încep să se profileze. Un oftat reticent răsună în întuneric, amplificat de numeroasele corpuri care ne înconjoară.

„Suntem prinși în capcană."

Toate siluetele fac un pas măsurat înainte, închizându-ne într-o cușcă umană de trupuri. Zeci de ochi de culoarea alunei strălucesc în lumina focului, cu părul închis la culoare și pielea sclipind.

„Sadie."

– Tot ce vreau sunt benzile voastre și o să-mi văd de drum. Iar apoi aproape că zâmbește în timp ce se uită în jur la copiile ei. Mă rog, o să ne vedem de drum.

Kai oftează, aparent enervat de toate astea.

– Știai că nu îți vom da benzile noastre și totuși ne-ai întrerupt.

– Bine, spune Sadie scurt. Atunci dați-mi o bandă și nu va fi nevoie să fie nimeni rănit.

Ochii mei se îndreaptă spre arcul meu întins la câțiva metri de mine – la câțiva metri de mine, dar în spatele zidului de exemplare din Sadie. Nu am nici măcar o singură armă să mă apăr și niciodată nu m-am simțit atât de expusă. Parcă aș fi dezbrăcată. Aproape că pot simți fantoma pumnalului tatălui meu pe coapsa mea, făcându-mă să-mi doresc mai mult decât orice să-l am aici cu mine.

Mai multe perechi de ochi de culoarea alunei trec de la mine la el, încă spate în spate, înainte de a se fixa intr-ai mei.

– Nu vreau să te rănesc, dar o voi face dacă se ajunge acolo. Face o pauză, iar vocea ei este uniformă, nesimțitoare când spune: O voi face dacă asta înseamnă că voi câștiga.

Sunt pe cale să-mi deschid gura și să răspund atunci când degetele cu bătături le ating ușor pe ale mele, prinzându-mi mâna la spate. Aproape mă smucesc în urma contactului, dar Kai îmi deschide pumnul, apăsându-mi ceva rece și tare în palmă înainte de a-mi îndoi degetele în jurul obiectului. Apoi la fel de repede, mâna lui dispare.

Obiectul îmi mușcă pielea, străpungând-o cu marginile ascuțite. Mă lupt să-mi blochez zâmbetul de pe față când îmi dau seama ce mi-a dat.

„O armă. Mi-a dat o șansă să lupt."

E mică, dar e, totuși, o armă.

Îmi strâng în pumn steaua de azvârlit, fără să-mi pese dacă marginile ascuțite îmi străpung pielea. Acest obiect mic ar putea face diferența dintre viață și moarte.

Singura armă pe care o are Kai este sabia în cingătoare de lângă el, dar, din nou, el însuși este o armă. Sunt șocată că nu a simțit puterea lui Sadie furișându-se spre noi, dar presupun că nu-l pot învinovăți, având în vedere cât de distrasă am fost cu mâinile lui pe mine, cuvintele lui cu subînțeles, bubuiturile inimii mele când el era prea aproape.

Respir adânc.

„Să ne ocupăm de probleme pe rând."

– Atunci cred că va trebui să mă rănești dacă ai vreo speranță să-mi iei banda, zic eu, uitându-mă la clonele de Sadie în timp ce fac un pas lent înainte.

Ea clatină din cap spre mine, ca și cum ar fi dezamăgită de decizia mea.

– Bine. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Și apoi e brusc în fața mea, ținându-mi vârful unui pumnal scurt la gât. Înainte de următoarea bătaie a inimii mele, ea mă smulge de braț și mă trage cu spatele la pieptul ei. Lama pe care mi-o ține încă la gât se afundă mai adânc în carnea mea cu fiecare respirație superficială. O să mai cer doar o dată. Vocea lui Sadie este aspră, spre deosebire de tonul blând cu care sunt obișnuită la ea. Dă-mi banda ta, Kai, sau o să-i tai gâtul!

Prințul clipește la scena din fața lui, arătând complet netulburat. Știe că pot avea grijă de mine, însă, deși sunt flatată de asta, mi-ar fi de folos ajutorul lui în acest moment. Sânge fierbinte începe să-mi curgă pe gât și mă mobilizez să rămân calmă. Kai pur și simplu ridică din umeri în fața amenințării.

– Atunci dă-i bătaie! Face semn cu capul înspre lama lipită de gâtul meu. Vezi dacă îmi pasă. Suntem adversari, până la urmă. Mai puțină concurență.

O aud practic pe Sadie clipind în spatele meu. Este clar uimită de lipsa lui de îngrijorare, mai ales după ce ne-a văzut dansând împreună cu doar câteva minute în urmă. Aș fi uimită și eu dacă nu aș fi atât de obișnuită să-i văd măștile – dacă nu aș recunoaște-o pe cea rece pe care tocmai și-a tras-o pe chip. Ea se crispează în spatele meu.

– Joci la cacealma, prințe!

Simt că mâna începe să ii zvâcnească, să-mi taie mai adânc pielea.

Și apoi lovesc.

Îi înfig steaua de azvârlit, ascuțită ca un brici, în țesutul moale al abdomenului, împingând-o adânc în timp ce îi dau laoparte mâna care încă strânge cuțitul. Ea țipă și se îndepărtează, făcându-mă să mă împiedic de Kai. Mă rog, de unul dintre ei. Acum, există mai multe siluete musculoase, toate oglindindu-i onduleurile negre și dezordonate și ochii precum furtuna. Și-a însușit capacitatea ei.

Mă izbesc de pieptul lui înainte ca mâini puternice să mă prindă de brațe. Când ridic privirea la fața lui, are tupeul de a-mi face cu ochiul înainte de a-mi spune:

– Bună treabă, Gray! Pot conta întotdeauna pe tine și pe tendințele tale violente.

Zicând asta, se învârte și își înfige sabia într-unul dintre duplicatele lui Sadie. O mulțime de Sadie îi înconjoară pe Kai și propriile lui copii, ținându-l ocupat și incapabil să ajungă la cea adevărată și să pună capăt rapid acestei lupte. Îmi amintesc de o zi petrecută la antrenamente la castel, când am văzut-o pe Sadie luptându-se cu Braxton. S-au luptat și au dansat unul în jurul celuilalt până când Braxton și-a croit drum spre adevărata Sadie, doborând-o în cele din urmă și punând capăt luptei.

Și exact asta am de gând să fac. Numai că, spre deosebire de iluziile lui Ace pe care deja am avut plăcerea să le înfrunt, Sadie și clonele ei mă pot atinge și mă pot răni. Cu acest gând neliniștitor în minte, mă balansez pe vârfuri, pregătită să lovesc. Mă întorc dinspre clonele care roiesc asupra lui Kai, știind că se poate descurca singur și că are încredere că pot face același lucru.

Au mai rămas doar trei Sadie, dintre care două o păzesc pe cea adevărată, care în prezent își ține o mână însângerată pe rana de pe abdomen. Capetele lor se îndreaptă spre mine, și abia am timp să trec în poziția de luptă înainte ca una dintre ele să mă atace.

Din păcate pentru mine, Sadie știe să lupte. Deoarece poate pur și simplu să-și multiplice propriul corp, puterea ei se înmulțește cu numărul clonelor. Și ea s-a antrenat astfel încât clonele ei să aibă putere proprie.

O lovitură de dreapta îmi zboară spre față, și mă ghemuiesc sub ea, aplicând o lovitură rapidă în stomacul ei. Sadie se poticnește înapoi cu un icnet, iar eu profit de ocazie pentru a expedia o lovitură care lovește în lateralul trunchiului ei. Mă prinde de picior și mă trage înainte. Exact ce speram. O prind de umeri și sar, împingându-mi celălalt genunchi adânc în burta ei. Ea îmi eliberează piciorul cu un strigăt de durere, iar eu îmi trec inelul pe degetul mijlociu înainte de a-i aplica un pumn în tâmplă. Mormăi o înjurătură în timp ce îmi scutur mâna care mă ustură, dar ea e scoasă din joc înainte să lovească pământul.

O mână mă trage de păr, cu putere, iar capul mi se dă pe spate. Scot un gâfâit sugrumat în timp ce un braț se prinde

în jurul gâtului meu, strivindu-mi traheea. Nu pot să respir, ameţită de durere, în timp ce pete îmi plutesc în faţa ochilor. Dar o calc pe picior înainte de a o lovi cu cotul în stomac. Ea îşi slăbeşte strânsoarea, iar eu mă învârt, apucând-o de ceafă şi lovindu-i nasul cu genunchiul pe care îl împing în sus. Ea pufneşte şi îmi trage un pumn, reuşind să-mi scuture maxilarul. Ignor durerea pulsatilă şi mă las în jos, măturând cu piciorul înainte de a o face să cadă din picioare. Se prăbuşeşte la pământ cu o bufnitură, dar deja mi-am întors atenţia de la forma ei întinsă.

Ochii mei îi găsesc pe cei mocnind, de culoarea alunei, aparţinând adevăratei Sadie. Ea se îndreaptă spre mine, cu sângele curgându-i printre degete în timp ce îşi acoperă rana.

– Să ştii că nu vreau să fac asta, spune ea, cu vocea încordată. Dar trebuie s-o fac.

Şi apoi pumnii ei zboară spre mine într-o combinaţie de lovituri. Sunt impresionată de câtă viteză şi putere mai are după ce a fost înjunghiată, forţându-mă să mă apăr. Îi evit loviturile până când îi aplic eu una, direct în falcă.

Ea geme de durere înainte de a-mi da o lovitură circulară cu piciorul drept spre tâmplă. Abia o blochez, călcâiul ei atingându-mi capul, în trecere. Dansăm una în jurul celeilalte, aruncând diverse combinaţii de pumni şi lovituri. Pumnul ei îmi loveşte buza şi capul mi se smuceşte într-o parte înainte să scuip sânge. Lovesc puternic în rana ei şi ţipă de durere. Apoi îi trag o lovitură sub maxilar, o alta în rană, o lovitură cu piciorul la tâmplă.

Ea strigă, încercând să mă atingă cu un pumn leneş, dar eu îi prind cu uşurinţă încheietura mâinii, răsucind-o într-un unghi ciudat înainte de a o lovi cu genunchiul în burtă. Îi prind cămaşa într-o mână, în timp ce cealaltă este strânsă într-un pumn pregătit să lovească. Îl trimit zburând spre faţa ei, gata să închei această luptă cu o ultimă lovitură.

Doar că pumnul meu nu se mişcă.

Mâini reci îmi strâng ambele încheieturi, trăgându-mă de braţe până când îmi sunt strânse la spate. Sunt atât de şocată, atât de încordată şi de obosită, încât nu pot lupta împotriva strângerii puternice, nu pot face nimic să-mi eliberez mâinile. Capul mi se roteşte, şi sunt faţă în faţă cu

o Sadie cu nasul însângerat, cea cu care m-am luptat chiar înainte.

– Uită-te la mine, Paedyn!

Capul meu se întoarce spre Sadie cea adevărată, care ține acum un cuțit în mâinile însângerate, în fața mea. Dau cu piciorul în picioarele lui Sadie cea din spatele meu, făcând-o să mă lovească în spatele genunchilor atât de tare, încât mă prăbușesc la pământ.

„Neajutorată. Lipsită de puteri."

Sadie stă deasupra mea, părând să contemple ceva, în timp ce eu sunt în genunchi în fața ei.

– Nu vei înceta niciodată să te lupți cu mine, nu-i așa?

Drept răspuns, mă zvârcolesc în strânsoarea ei, încercând cu disperare să mă eliberez. Ea clatină din cap spre mine, oferindu-mi o privire de scuze.

– Poate Kai avea dreptate. Cu cât mai puțină concurență, cu atât mai bine.

Apucă mânerul pumnalului cu ambele mâini, ridicându-l deasupra capului.

Deci așa mor.

Am supraviețuit toată viața mea ca Obișnuit, și, totuși, așa se termină. Cu un pumnal mizerabil. Nu pot spune dacă îmi vine să râd sau să plâng.

Sadie ține pumnalul ridicat deasupra capului, gata să-l afunde în inima care îmi bate rapid în timp ce-mi șoptește:

– Ți-am spus că nu vreau să fac asta. Dar sunt nevoită.

„Kai va fi furios că mi-a salvat viața degeaba."

– Îmi pare rău, zice Sadie poticnit în timp ce vârful lamei se îndreaptă spre inima mea.

Și incredibil, incredibil, sunt brusc pregătită pentru asta.

„Ne vedem curând, tată."

Nimic.

Lama se oprește la doar câțiva centimetri de inima mea.

Tremur, ochii mei trecând de la cuțitul care stă-n loc la posibil ucigașa mea. Sânge iese din gura lui Sadie, urmat de un geamăt gâlgâit care i se strecoară printre buze. Se uită în jos, cu ochii mari, iar eu îi urmăresc privirea spre sabia care îi iese acum din piept.

Pumnalul îi alunecă dintre degete în timp ce lacrimi i se preling pe obraji. Ea se împleticește apoi în spate, gâfâind, și dă peste un piept mare. Kai își înfășoară brațele în jurul

ei și o ghidează cu blândețe spre pământ, un sunet groaznic, gâlgâit, alunecând de pe buzele ei. Iar apoi ea tace brusc, cu ochii de culoarea alunei privind cerul negru – largi, nevăzători și lucioși.

Clonele lui Sadie din jurul nostru pâlpâie, dispărând, iar mâinile îmi devin libere ca să-mi acopăr gura în timp ce gâfâi. Încerc să înțeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat, chinuindu-mă să trag aer în piept în timp ce șuier slab.

Kai se lasă în genunchi lângă mine, cu fruntea încruntată din cauza îngrijorării.

– Ești rănită?

Ochii lui trec peste mine, precum degetele care acum mi se plimbă ușor pe trup, verificând dacă există răni, exact așa cum au făcut-o cu câteva nopți în urmă.

– Paedyn, uită-te la mine! Mâini aspre îmi cuprind fața acum, îndreptându-mi privirea către el. Spune-mi, te-a rănit?

– S-sunt bine.

Nu sunt bine. Urăsc aceste Întreceri, pentru că ucid oameni, iar acum tocmai am fost martoră direct la asta. Am făcut parte din asta. Nu am cerut nimic din toate astea, nu am vrut să moară nimeni. Și acum, o altă victimă a Întrecerilor zace nemișcată la doar câțiva pași.

„Ți-am spus că nu vreau să fac asta. Dar sunt nevoită."

Sadie nu voise să mă omoare și, cu toate astea, aproape că-mi doresc să o fi făcut-o. Aproape că-mi doresc să o fi urât, un motiv să-i fi dorit o asemenea soartă. Dar Întrecerile astea bolnave sunt cele care i-au forțat mâna tremurândă să ridice acel pumnal deasupra capului, au forțat-o să ajungă la un pas de a curma o viață.

Mă uit la trupul ei însângerat zăcând atât de aproape. O imagine a tatălui meu îmi apare în fața ochilor, înlocuind-o pe fata care a încercat să mă ucidă cu tatăl care ar fi ucis pentru mine. L-am văzut murind în mod asemănător, și încerc să clipesc ca să alung imaginea. Dar trupul lui însângerat nu se urnește…

– Hei, uită-te la mine, bine? Nu te uita la ea, uită-te direct la mine!

Mâinile lui Kai încă îmi țin fața cu blândețe când privirea îmi alunecă înapoi la a lui, încercând să mă concentrez la altceva decât la imaginea morții din fața

mea. Numai că prinţul însuşi pare să fie întruparea morţii, o armă bine mânuită.

– Concentrează-te la ochii mei! Ştiu cât de mult îţi place să te holbezi la ei. Privirea lui gri sclipeşte de amuzament, iar colţurile buzelor i se saltă în timp ce propria gură rămâne căscată. Mă cunoaşte îndeajuns de bine cât să ştie că sunt pe cale să încerc să il taxez drept răspuns la acel mic comentariu, aşa că îmi lipeşte un deget pe buze înainte să am ocazia. Concentrează-te la gropiţele pe care încerci să te convingi că le deteşti, cu toate că ştiu că le cauţi cu privirea de fiecare dată când zâmbesc. Desigur, zâmbetul i se extinde, iar ochii mei trădători scapă spre gropiţele care i-l încadrează. Degetul mare pe care şi-l trece peste buza mea de jos mă face să-mi smulg privirea de la gropiţe şi să o întâlnesc pe a lui. Concentrează-te la buzele mele! Vocea îi e un murmur, o mângâiere, precum cea a degetelor care-mi trec peste chip şi peste gură. Nu fi timidă, ştiu că n-ar fi prima dată!

Ochii îmi rătăcesc spre buzele lui, insistând asupra curburii lor senzuale. El e atât de uşor de privit, de admirat. Totul la el e enervant de atrăgător, e atât de uşor să distragă...

„Să distragă."

Atunci ochii mi se luminează, căci înţeleg ce face el, rânjetul lui mic îmi spune că am dreptate. Băiatul ăsta calculat tocmai mi-a distras atenţia de la un cadavru fără să folosească un alt instrument decât pe sine însuşi.

– Eşti sigur că ai făcut asta ca să îmi distragi atenţia şi nu ca să îţi hrăneşti orgoliul? îl întreb eu cu glas înşelător de calm.

– De ce nu pot fi ambele?

– Nemernicule, mormăi eu.

Nu încetează să îmi zâmbească.

– Oi fi eu un nemernic, dar sunt un nemernic care ţi-a salvat fundul. Iar apoi, fără vreun avertisment, zâmbetul îi dispare şi e înlocuit de o privire care mă studiază cu atenţie, parcurgându-mă. Cum eşti? Te-ai calmat?

Respir şi închid ochii preţ de o clipă. O imagine a cadavrului însângerat al lui Sadie îmi apare în minte înainte de a se transforma în cea a tatălui meu.

– Sunt bine acum, mint eu, detestând cât de încordată îmi sună vocea.

El clatină din cap înspre mine, mormăind:

– Ți-am zis eu. Ești o mincinoasă groaznică, Gray.

Un râset tremurat îmi scapă printre buze. Sunetul e atât de nepotrivit când un trup fără viață se află atât de aproape, dar se pare că nu mă pot controla. În acest punct, singurele mele opțiuni sunt să râd sau să plâng și refuz cea de-a doua variantă.

Kai îmi studiază chipul, părând că vede lupta care se dă în mine. Fără un cuvânt, își trece un braț pe după mijlocul meu și mă ajută să mă ridic. Știu că ar trebui să-l îmbrâncesc, să-i spun că n-am nevoie de ajutorul lui. Dar sunt slabă în mai multe feluri, iar apropierea lui e singurul mic confort în clipa asta. Mă conduce la o buturugă și mă așază, lăsându-se pe vine ca să se uite spre chipul meu.

– Pae, spune el, pronunțând silaba atât de blând, stai aici și calmează-te! Doar respiră, bine? Ești încă în stare de șoc.

Încuviințez din cap, amorțită, în timp ce el mă evaluează din nou. Privirea lui nu se îndepărtează nici o clipă de a mea în timp ce ridică încet o mână ca să își treacă degetele peste ale mele, părând a căuta ceva. Le oprește pe oțelul rece din jurul degetului meu înainte de a învârti inelul pur și simplu, oglindind o mișcare cu care sunt atât de familiarizată.

– Abate-ți atenția! Învârte-l așa cum o faci mereu ca să te ții ocupată, să-ți ții mintea la distanță de unele lucruri.

Clipesc la el, șocată că îmi cunoaște deprinderile, că știe cum să mă ajute. Sunt uimită de cât de calm și de adunat este după ce a ucis pe cineva, cu toate că nu ar trebui să fiu. A fost crescut pentru asta, a fost modelat într-un ucigaș care e indiferent la moartea pe care o aduce. Îmi impiedic un fior cu gândul la ororile pe care băiatul ăsta bântuit le-a comis. La ororile pe care le-a indurat. Kai se ridică pentru a pleca.

– Mă duc să... curăț pe aici. Mă întorc repede. Și, măcar o dată, zice oftând, ascultă-mă și stai locului!

Și pleacă, lăsându-mă să-mi învârt necontenit inelul.

Capitolul 30

Paedyn

Deloc surprinzător, nu îl ascult. Imediat ce fundul mi-a amorțit de la atâta stat pe buturugă, m-am ridicat și am început să umblu în cerc, în jurul taberei, înainte de a-mi da cu apă rece din pârâu pe față și pe corp. Apoi mi s-a făcut frig și m-am mutat lângă foc ca să mă întind pe pământul tare ce îmi e atât de familiar.

Refuz să mă uit când Kai ridică trupul lui Sadie și-l pune pe umăr și dispare cu ea. Nu am idee unde a lăsat-o. Și nici nu vreau să știu, mi-am dat seama. Dar îmi las gândurile să cutreiere în timp ce el cutreieră prin pădure cu un cadavru atârnat pe umăr.

De unde stau întinsă pe o parte, văd focul murind; am brațul îndoit sub cap, transformat într-o pernă nu tocmai comodă. Respirația îmi e acum sub control, tremurul provocat de urmele de adrenalină și de șoc dispărând. Probabil zac aici de ore bune, dacă mi-ar păsa să țin socoteala.

O umbră se lasă dintr-odată asupra mea, aparținând cuiva care stă lăsat pe vine în spatele meu.

Strâng mânerul cuțitului lui Sadie și mă întorc dintr-o mișcare rapidă, aducând vârful lamei la gâtul cui a decis că e o idee bună să se strecoare spre mine. Ochii mi se izbesc de ochi furtunoși ce par mai curând amuzați decât speriați.

– Ușurel, murmură Kai, apucându-mi blând încheietura, cu o mână aspră, și îndepărtând cuțitul. Sunt doar eu. Colțul gurii i se răsucește când spune: Cu toate că mă îndoiesc că informația asta te-ar opri din a-mi menține cuțitul la gât.

Reușesc un zâmbet slab la acest gând, trecându-mi o mână prin părul încâlcit în timp ce mă uit în sus la el cum stă pe vine lângă mine.

– Din moment ce suntem parteneri acum, nu e nevoie să-ți faci griji că te voi înjunghia deocamdată.

El scoate un chicot gros, și sper că lumina scăzută ascunde mare parte din zâmbetul pe care mi-l provoacă acest sunet.

– Și când n-o să mai fim parteneri? Ar trebui să mă tem pentru viața mea?

– Așa ar fi înțelept, da.

Abia il aud când mormăie:

– Mică și afurisită.

Rămânem tăcuți preț de o clipă, iar zâmbetul începe incet să imi pălească. Sunt obosită și surprinzător de comodă pe pământul compact, așa că nu mă deranjez să mă mișc când spun:

– Ai…

– Da, mă întrerupe el, scutindu-mă de a vorbi despre cadavrul lui Sadie.

Privirea mea se aținteşte asupra mâinilor lui și asupra stratului subțire de praf care le acoperă. Îl are sub unghii și împrăștiat în sus, pe brațe. O nuanță gălbuie de pe vârfurile degetelor lui îmi atrage atenția, o pudră fină pătându-i pielea.

„Pământ. Polen."

Vocea îmi e puțin mai mult decât o șoaptă.

– Ai îngropat-o.

Kai înlemnește lângă mine.

– Și nu doar atât, continui, iar ochii mi se ridică ușor ca să îi intâlnească pe ai lui, i-ai și pus flori pe mormânt.

Zâmbetul lui e aproape trist, marcat de oboseală.

– Nimic nu-ți scapă, Clarvăzătoare mică.

Atunci întinde mâna, atingându-mi vârful nasului așa cum o făcuse când dansam. Cumva, acest gest simplu se simte mult mai intim decât aș vrea să recunosc, de parcă ar împărți ceva de preț cu mine, ca și cum ar spune ceva fără a rosti nici măcar un cuvânt. Îi prind mâna înainte ca el să se indepărteze, încercând să ignor senzația bătăturilor lui pe ale mele.

– Mulțumesc, Kai! A fost bine că ai făcut asta pentru ea.

Buzele îi zvâcnesc, iar ochii lui se îndreaptă spre mâinile noastre unite inainte de a se intoarce spre ai mei.

– Oh, nu am făcut-o pentru ea.

Intensitatea din privirea lui mă face să înghit în sec, dar nu imi întorc privirea. Nu vreau să mă uit in altă parte. Își

trece degetul mare peste degetele mele, gestul fiind atât de liniștitor, atât de blând. Își înclină capul într-o parte, inspectându-mă.

– Cum te simți?

Deschid gura, dar Kai mi-o ia înainte, înainte să îi dau un răspuns exersat.

– Și nu te deranja să spui că ești bine, pentru că amândoi știm că e o minciună.

Încă o mângâiere a degetului mare peste degetele mele.

– Eu... Ochii mi se închid, și respir adânc. Mă simt de parcă aproape am murit azi. Mă simt copleșită și depășită de situație. Mă simt furioasă și frustrată pentru că nu știu cum să mă simt în legătură cu toate astea. Mă opresc în timp ce Kai așteaptă cu răbdare să continui.

– Și simt că îți datorez un „mulțumesc". Aș fi murit astăzi dacă nu m-ai fi salvat tu.

Se apleacă mai aproape, cu ochii plini de emoții abia reținute.

– Și îți voi salva viața iar și iar, sperând fără sens că îmi vei permite să rămân în ea.

Ne uităm lung unul la altul.

Cuvintele acelea frumoase ale lui îmi fac inima să bată cu putere și creierul să se-ntrebe care le-ar putea fi înțelesurile. Tensiunea dintre noi este palpabilă și îmi taie răsuflarea în timp ce el mă cuprinde cu privirea. Bâjbâi după ceva de spus, orice, dar sunt prea ocupată să mă holbez ca să mai gândesc corect. Și apoi o întrebare tăcută mi se strecoară printre buze, rupând tensiunea dintre noi.

– Cum de ești așa calm după toate astea?

Știu răspunsul și, totuși, îmi doresc să-l aud de pe buzele lui.

– Nu am fost întotdeauna așa, spune el încet. Dar antrenamentul duce la perfecțiune, și am avut parte de mult antrenament.

Ne uităm în tăcere unul la altul și, din nou, mă chinuiesc să găsesc ceva de spus. Apoi îmi amintesc de banda din piele pe care i-am furat-o și îmi strecor mâna dintr-a lui ca să o scot din buzunar.

– Ei bine, presupun că acesta este singurul mod în care te pot răsplăti. Deși a fost a ta de la bun început.

Ridică leneș din umeri.

– Păstrează-o!

Pufnesc.

– Nu vreau mila ta.

– Nu e milă, Paedyn. Oftează cuvintele, *numele* meu. În plus, acum mai am una, iar învingerea lui Sadie a fost un efort comun.

Îi arunc o privire, pregătită să mă cert, deoarece amândoi știm că nu avea neapărat nevoie de ajutorul meu cu Sadie. Lui nu îi scapă lupta din privirea mea.

– Doar ia blestemata de piele, Gray.

Dacă vrea să-mi ofere singurul lucru de care am nevoie pentru a mă ajuta să câștig aceste Întreceri, prea bine atunci. O să iau blestemata de fâșie. Dar nu înainte să mă distrez puțin. Un zâmbet îmi curbează buzele.

– Spune „te rog"!

Își întoarce privirea de la mine, clătinând din cap spre cerul înstelat.

– Ai tot așteptat să mă faci să spun asta, nu-i așa?

– Muream de nerăbdare, să fiu sinceră.

Antebrațele lui se sprijină pe genunchii îndoiți în timp ce se apropie și mai mult, cu fața plutind deasupra mea. Zâmbetul pe care mi-l oferă este la fel de leneș ca privirea lui care se plimbă peste fața mea.

– Te rog, Pae!

Un fior mi se scurge pe șira spinării la mângâierea oferită de vocea lui.

– Ți se pare un cuvânt străin, prințe.

– Mulțumită ție, am senzația că mă voi familiariza cu el. Puțini au puterea de a mă face să mă rog.

Înghit în sec, alegând să ignor cuvintele lui în timp ce îmi bag banda din piele în buzunar și mă rostogolesc pentru a reveni cu fața la foc, fiindu-mi brusc frig și simțindu-mă mulțumită să tac, pur și simplu. Temperatura a scăzut semnificativ în această noapte, iar bluza mea subțire nu îmi ține de cald.

– Am o condiție, totuși.

Îmi dau ochii peste cap.

„Normal că are."

– Și care ar fi? îl întreb printre dinți, fără să mă obosesc să mă uit la el.

Un braț îmi înfășoară mijlocul, evitându-mi cu grijă rana în timp ce mă trage la pieptul său lat. Tresar la contactul brusc, și aproape de urechea mea se aude un hohot de râs.

– Să mă folosesc de tine ca să-mi țin de cald.

Există o anumită ezitare la el, genul de timiditate pe care o pot vedea doar în momente ca acestea. Mă ține strâns, delicat, de parcă cine știe ce sentimente fragile dintre noi s-ar putea zdrobi dacă ar fi tratate fără băgare de seamă.

O întrebare se împletește în fiecare atingere persistentă, în fiecare privire prea lungă, în fiecare strat al nostru pe care alegem să îl expunem unul celuilalt. La fel și brațul din jurul meu, care spune o mulțime de lucruri sub forma degetelor care ating ezitant și strâng șovăitor.

„E în regulă?"

Înghit în sec. Mi s-a uscat gâtul.

Răspunsul meu vine agonizant de lent pe măsură ce alunec mai aproape de el.

„E mai mult decât în regulă."

Nerăbdarea este o emoție pe care am reușit întotdeauna să o pun pe seama circumstanțelor și sper cu disperare ca nu dorința să fie cea care îmi dictează deciziile.

Îl aud răsuflând și abia atunci îmi dau seama că își ținuse respirația.

Iar apoi orice urmă de ezitare dispare.

Mâna lui se așază în partea îndepărtată a taliei mele, unde bluza mea începe încet să alunece în sus. Nu a pierdut timp trăgându-mă lângă el, îngăduindu-mi să-i simt ridicarea și relaxarea pieptului, să îi simt bătăile constante ale inimii pe spatele meu.

– Spune-mi, te enervează *asta?* mă întreabă el încet, răsuflând întrebarea aproape de urechea mea.

Îmi aruncă înapoi propriile cuvinte, și aproape îl simt zâmbind. *Vrea* ca asta să mă enerveze. Vrea ca asta să-mi intre pe sub piele și să mă facă să fiu tulburată cu fiecare deget pe care îl are pe corpul meu.

„Ticălosul!"

Pur și simplu nu pot permite asta. Așa că spun cu o încredere pe care nu o simt în clipele astea:

– Deloc. Nu pot fi afectată, Azer.

– Bine, spune el detaşat. Apoi îşi pune capul pe umărul meu, părul lui moale de culoarea cernelii gâdilându-mi pielea. Cum să mai am nevoie de o pernă când te am pe tine?

Pufnesc cu ceea ce sper să sune a enervare. Datorită lui, acum sunt brusc trează şi incapabilă să mă concentrez la altceva decât la căldura corpului său lipit de al meu. În cele din urmă, îşi ia capul de pe umărul meu şi îl pune spre spatele meu, practic îngropat în părul meu.

– Vise plăcute, Pae!

– Vise plăcute, Kai!

Mâna lui se strânge foarte uşor pe talia mea ca răspuns la sunetul numelui său rostogolindu-se de pe limba mea. Şi apoi degetul mare trece cu mişcări leneşe şi uşoare peste materialul bluzei mele subţiri. Îmi suprim un fior, înghit în sec şi închid ochii.

„Culcă-te odată!"

Mai uşor de zis decât de făcut. Sunt mult prea concentrată la degetul lui mare, la braţul lui strâns în jurul meu, la pieptul lui ridicându-se şi coborând pe spatele meu.

Urăsc că nu îl urăsc.

Şi atunci mă izbeşte ceva.

„Distragerea atenţiei."

O face din nou. Îmi abate mintea de la moartea la care tocmai am asistat, de la faptul că l-am văzut cum ucide pe cineva pentru că acea persoană urma să mă omoare pe mine. El este singurul lucru care îmi ţine gândurile departe de cadavrul lui Sadie, singurul lucru care va alunga coşmarurile pentru noaptea asta, fiindcă sunt prea ocupată să mă gândesc *la el.*

Iar asta este o distragere a atenţiei care ne aduce beneficii amândurora.

Mă trezesc zâmbind când mă gândesc la băiatul calculat din spatele meu. Băiatul calculat căruia, din cine ştie ce motive, îi pasă.

Capitolul 31

Kai

Ne petrecem ultima zi în Pădurea Șoaptelor încercând să ieșim. Era după-amiază târziu când un Vizual ne-a întrerupt rutina de a mânca împreună iepure ațos. Fata era tânără și timidă, reușind doar să arunce o bucată de pergament împăturită pe un ciot din apropiere înainte de a dispărea în pădure.

Biletul, fără a surprinde, a fost incredibil de criptic. Nu a oferit detalii, ci doar ne-a informat că ne vom întâlni la marginea Pădurii Șoaptelor, la răsărit.

Așa că, după ce ne-am cățărat pe un alt pin uitat de molime pentru a vedea în ce direcție să ne îndreptăm, am pornit anevoie prin pădure. Și, după câteva ore lungi, am devenit cel puțin neliniștiți.

O aud pe Paedyn înjurând, împiedicându-se în spatele meu.

– Șerpii ăștia blestemați!

Mă întorc la timp s-o văd răsucind pumnalul în mână, ținându-l de lamă înainte de a-l trimite fără efort în capul unui șarpe ce-i aluneca lângă picioare. Sâsâitul moare împreună cu restul creaturii înainte ca Paedyn să-i smulgă cu ușurință lama din craniu.

Mă întorc la poteca de frunziș des din fața mea, cu un zâmbet curbându-mi buzele datorită fetei din spatele meu. Apoi aud o propoziție mormăită urmată de un șir de blesteme care nu reușesc decât să-mi facă zâmbetul să crească.

– Mă scuzi, ce a fost asta, Gray? o întreb eu, fără să mă obosesc să mă uit peste umăr.

– Suntem cu toții forțați să intrăm în aceeași zonă pentru o baie de sânge, pufnește ea, trecând pe lângă mine.

– Sună destul de corect, spun eu oftând.

Cerul de deasupra noastră se întunecă repede, iar, sub coroana copacilor, lumina este și mai slabă. Se întoarce și o văd că deschide gura ca să facă, probabil, un comentariu, înainte de a o închide când sunetul unei crengi frânte

răsună în jurul nostru. Ne oprim, cu ochii cercetând copacii și plantele nesfârșite din jurul nostru. Orice ar fi, sună precum ceva greu și se îndreaptă spre noi. Apoi aud o voce înăbușită intensificându-se pe măsură ce deținătorul ei se apropie.

– Pe bune, nu ai cum să te teleportezi de aici până la marginea Pădurii Șoaptelor.

– Ba sigur aș putea. Doar că e întuneric acum, așa că nu pot. Ah, și sunt prea mulți copaci care îmi blochează vederea. Dar, dacă nu ar fi asta, aș putea.

– Da, sigur, folosește asta pe post de scuză.

– Cred că ești doar invidioasă.

– Continuă să-ți spui asta!

Aud ecoul râsului și zgomotul picioarelor care se târâie, fără îndoială ca rezultat al îmbrâncelilor jucăușe. Puterea celor doi adversari din apropiere mi se infiltrează în oase, dar nu am nevoie să le cunosc abilitățile ca să știu cine sunt.

Paedyn vine șovăitoare în urma mea când mă îndrept în direcția lor. Îmi fac loc printre copaci și plante, și pulsul mi se accelerează. Împingând o creangă, văd cele două siluete mergând spre noi.

Andy își întinde piciorul și îl agață de glezna lui Jax, aproape trimițându-l lat la pământ. Râsul lor liniștit se întrerupe brusc când mă văd și se opresc în loc.

– Ei bine, nu fiți chiar așa încântați că mă vedeți, spun sec, făcând un pas spre ei.

– Kai?

Jax mijește ochii prin întunericul crescând, dar ochii i se luminează când mă recunoaște. Ajunge în fața mea din câțiva pași lungi, iar eu îi prind capul în îndoitura brațului pentru a-i ciufuli părul scurt, în ciuda protestelor lui. Andy se apropie cu un zâmbet.

– Mă bucur să văd că ești în viață.

– Da, e grozav, e de acord Jax, frecându-și capul. Dar m-aș descurca fără salutul tău obișnuit.

– Deci cum ți-a fost șederea în Pădurea Șoaptelor...

Andy se oprește brusc, ochii ei alunecând spre ceva peste umărul meu. Paedyn pășește lângă mine, oferindu-mi un zâmbet șovăitor. Nu are încredere în ei, și nu o învinovățesc. Dar e limpede că are încredere în mine, altfel

ar fi fugit în loc să mă urmeze. Îmi suprim un zâmbet la acest gând în timp ce le spun:

– Am avut o şedere destul de plină de evenimente în Pădurea Şoaptelor.

Andy îi oferă lui Paedyn un zâmbet şi încuviinţează din cap, în timp ce Jax rânjeşte mânzeşte. Privirea mea se îndreaptă spre cerul care se întunecă, şi oftez.

– Mai bine continuăm să mergem dacă vrem să ajungem la marginea pădurii până în zori. Ne întoarcem şi începem să ne croim drum prin frunzişul gros, bâjbâind în întuneric. Aşadar, spuneţi-ne ce s-a întâmplat cu voi doi.

Andy râde amar.

– O întrebare mai bună ar fi ce *nu* s-a întâmplat.

– Ne-am găsit unul pe celălalt în a treia zi, intervine Jax, dar, înainte de asta, m-am cam ţinut deoparte, pentru că abilităţile mele nu se descurcă atât de bine pe un teren aglomerat ca acesta. Am văzut-o o dată pe Blair, dar m-am teleportat sus într-un copac înainte să mă poată observa şi să-mi smulgă braţul ca să-mi ia banda.

– Şi, pe toate molimele, se ştie că asta ar fi făcut, mormăie Andy în barbă, în timp ce Paedyn îşi îngână acordul.

Jax continuă ridicând din umeri.

– Dar, în afară de ea, nu am văzut pe nimeni altcineva cât am fost singur. Cea mai mare provocare a fost doar să supravieţuiesc în pădure.

– Şi tu, Andy? o întreabă Paedyn curioasă.

– Ei bine, spre deosebire de Jax, aici de faţă, am avut norocul să întâlnesc pe cont propriu doi adversari. Aproape că îşi dă ochii peste cap de enervare. Am dat peste Blair, şi lupta a fost… intensă. Dar, din păcate, ticăloasa mi-a luat banda. Şi apoi, tărăgănează ea cuvintele, cu o zi înainte să-l găsesc pe Jax, Hera mi-a făcut o vizită. M-am trezit în toiul nopţii cu un cuţit invizibil care căuta să taie banda de pe braţul meu. În cele din urmă, m-am ales cu banda ei, dar nu a fost uşor, având în vedere că nu am putut să o văd jumătate din timp.

– Atunci Andy m-a găsit şi de atunci suntem împreună.

Aud zâmbetul uşor din vocea lui Jax.

– Braxton ne-a găsit, dar, după ce noi – ei bine, mai ales Andy – l-am doborât, am constatat că nu avea nici o

bandă. Ochii lui Jax se fac mari, iar el adaugă: Oh, și era acoperit de niște arsuri urâte. A fost groaznic.

Îmi dreg glasul.

– Da, asta mi se datorează mie.

– Deloc surprinzător.

– Oh! Am căzut și într-o groapă cu șerpi, intervine Jax, cutremurându-se. Chestiile alea au fost mai rele decât Întrecerile în sine.

Un pufnet îi scapă lui Andy.

– Da, mă mir că n-au auzit toți concurenții din pădure cum țipă Jax ca o fetiță.

Jax pur și simplu ridică din umeri, fără a se obosi să nege.

– Și apoi l-am găsit pe Ace. Fiind amândoi, nu a fost prea greu să-l doborâm și să-i furăm banda. Jax se scarpină în cap, gândindu-se la ceva. Mai ales că șchiopăta atât de rău.

Văd zâmbetul lui Paedyn chiar și în întunericul ce începe să ne înghită.

– Iar asta mi se datorează mie.

Eu și Paedyn le explicăm rapid celor doi ce am îndurat în ultima săptămână, deși ea evită cu grijă detaliile mai intime din timpul petrecut împreună.

– Deci Sadie este moartă? întreabă Andy, întrebarea sunând mai mult ca o afirmație.

– Da, spun eu simplu. Este.

Vorbim mult timp în vreme ce continuăm să ne îndreptăm spre marginea pădurii. Inevitabil, în cele din urmă, tăcem, singurul sunet provenind de la păsările de deasupra noastră și de la foșnetul frunzelor și trosnetul crengilor de sub noi.

Văd capătul pădurii chiar când cerul începe să se lumineze. Libertatea se cască la sute de metri depărtare, pe măsură ce copacii încep să se rărească, iar marginea Pădurii Șoaptelor se apropie. Ritmul nostru se accelerează – cu toții de-abia așteptăm să scăpăm de acest loc în timp ce soarele se întrece cu noi, îndreptându-se spre orizont în vreme ce noi ne îndreptăm spre libertate.

Dintre copaci apare la vedere o masă de siluete. Cam la un kilometru și jumătate de marginea pădurii, sute de

oameni sunt adunați pe câmpul întins, așteptând cu răbdare să urmărească spectacolul.

„Un public."

Suntem cu toții tăcuți când pășim în cele din urmă spre liziera pădurii. Soarele și-a încetinit ritmul, prea leneș să răsară. Deci întrecerile nu s-au încheiat încă. Privesc spre marea de oameni, toți îndreptați în direcția noastră. Deși puterile lor îmi sunt la îndemână, simt greutatea Vizualilor peste tot în jurul nostru, pregătindu-se să înregistreze finalul.

Ceva se mișcă la periferia razei mele vizuale. Ne îndreptăm cu toții într-acolo, cu arcul lui Paedyn deja încordat și țintit spre silueta care iese dintre copaci, în câmpul deschis de cealaltă parte.

Părul încâlcit, liliachiu adie peste chipul lui Blair, iar buzele ei se răsucesc într-un rânjet disprețuitor, în vreme ce ne analizează pe toți.

Privirea ei rece este fixată asupra lui Paedyn în timp ce spune:

– Nu știi că alianțele strică toată distracția?

Paedyn oftează.

– Aș spune că sunt bucuroasă că ești încă în viață, dar se pare că sunt o mincinoasă groaznică, așa că nici n-are rost să încerc.

Buzele mi se curbează ca reacție la cuvintele ei când Braxton iese dintre copaci. Ochii lui trec de la unul la altul, iar el pare hotărât și disperat să obțină o bandă înainte de încheierea întrecerilor.

Așa că soluția lui este să o atace pe Blair.

Îmi desprind ochii de la el când aud o creangă frângându-se în spatele nostru. Mă întorc, uitându-mă la nimic în afară de aerul curat. Și apoi Jax se încovoaie de la impactul unui pumn neașteptat și nevăzut.

– Au! șuieră el.

Hera e aici.

Andy trece în forma ei de lup, adulmecând aerul pentru a o găsi pe Hera, înainte de a ataca brusc în ceea ce poate fi doar direcția ei.

Îmi rotesc capul, căutând.

„A mai rămas un singur reprezentant al Elitelor."

Şi apoi îl văd. E cel mai îndepărtat de noi, stând cu brațele încrucișate peste piept, observând haosul care se desfășoară în fața lui cu un zâmbet satisfăcut. Ochii lui Ace se îndreaptă spre ai mei. Zâmbetul lui crește.

„Mi-am găsit ținta."

Scena din jurul meu este un amestec încețoșat de sânge și trupuri. Paedyn și Andy se luptă cu Braxton și Blair, în timp ce Jax și Hera dispar și se rotesc unul în jurul celuilalt, aruncând lovituri puternice înainte de a dispărea.

Asta mi-l lasă pe Ace mie.

Abia de clipesc la violența din jurul meu, în timp ce preiau puterea Herei și dispar în haos. Renunț la abilitate doar când sunt chiar în fața lui, astfel încât să-mi poată vedea fața când îi trimit un pumn în nas, cu un scrâșnet teribil. Se clătină înapoi, apucându-se de osul rupt în vreme ce privirea lui zboară spre mine.

Şi apoi, deodată, nu văd nimic. Un zid gros, de piatră mă învăluie și, totuși, ceva îmi străpunge lateralul trunchiului. Durerea pătrunzătoare nu face decât să-mi ascută simțurile, amintindu-mi că asta e doar o iluzie, deși durerea din lateral numai iluzie nu e. Trec prin zid, și acesta dispare într-un fir de fum, dezvăluindu-l pe Ace care ține o suliță în mâna lui însângerată.

Aceeași suliță care aproape a ucis-o pe Paedyn.

Mă mișc într-o clipită în spatele lui, după ce am preluat abilitatea lui Jax, și îmi izbesc genunchiul de spatele lui. Apoi tot rapid, mă mișc în jurul lui, lovindu-l puternic, fără ezitare. Mă joc cu el. Aș putea termina cu ușurință această luptă, rapid, dar nu voi nega că sunt un monstru care vrea mai întâi să se distreze puțin cu el.

După ce îi trimit o lovitură în falcă, el se multiplică brusc în fața ochilor mei. Zeci de Ace mă înconjoară, toți mișcându-se și amestecându-se unul cu celălalt, lăsându-mă doar să ghicesc unde a fugit cel adevărat.

Simt pe rând puterile pe care le am la dispoziție, cele care dansează sub pielea mea de la cei din jurul meu. Puterea telechinetică a lui Blair îmi crește în vene, implorând să fie folosită.

„Ar putea fi distractiv."

Acum, trebuie doar să-l găsesc pe adevăratul...

Durerea îmi cuprinde piciorul când vârful suliței lui se înfige în el. Strâng din dinți și mă întorc spre el.

– Iată-te!

Zâmbesc în timp ce îl ridic de la pământ cu nimic în afară de mintea mea. Gâfâie, sufocându-se în timp ce îi zdrobesc traheea, picioarele atârnându-i la doi metri de pământ. Gura i se mișcă, scoțând zgomote ciudate, în vreme ce încearcă să introducă aer în plămânii disperați. Eu încă zâmbesc.

– Ce-ai zis? Nu prea te aud.

Dublurile lui dispar în fum lângă mine, iar strigătele de luptă din jurul nostru se estompează în timp ce mă concentrez asupra lui. Asupra vieții lui pe care o țin în mâini, asupra minții mele.

Dar strigătul de durere pe care îl aud apoi nu îi aparține.

Cunosc acea voce. Am auzit acel sunet și am sperat în tăcere să nu îl mai aud niciodată. Capul mi se îndreaptă spre corpul stâlcit care se află atât de aproape de mine, părul argintiu lipindu-se de fața ei febrilă și lacrimile rostogolindu-se peste pistruii ei. Sângele țâșnește dintr-o tăietură zimțată de sub coaste, și ea scapă un suspin sugrumat.

– Kai... ajută-mă! Șoapta lui Paedyn este atât de slabă, la o singură suflare distanță de moarte. Sângele îi acoperă mâinile, părul, corpul – pătând-o cu un roșu revoltător. Kai, doare!

Țipă cuvintele în agonie, corpul fiindu-i zguduit de suspine și spasme de durere. Nu îmi dau seama că strânsoarea mea asupra lui Ace a slăbit, că îl las să cadă la pământ până când el se află deasupra mea, blocându-mi respirația. Vârful suliței lui mi se înfige în gât, picioarele lui prinzându-mi brațele. Iar apoi acel zâmbet îngâmfat revine, de parcă n-ar fi gâfâit după aer cu doar o clipă în urmă.

– Și când te gândești că te credeam cel puternic. Prințul care nu își lăsă emoțiile să-i stea în cale. Zâmbește în timp ce vârful ascuțit al suliței îmi străpunge pielea, vărsând sânge fierbinte.

– Dar uită-te la tine, râde el condescendent, faptul că-ți pasă de ea te-a făcut slab.

E pe cale să treacă lama peste gâtul meu.

– Kai!

Vocea lui Jax ne face pe amândoi să tresărim, iar eu îmi întorc capul într-o parte chiar la timp pentru a-l vedea aruncând o singură săgeată spre mine. E tot ce am nevoie. O apuc și, dintr-o mișcare rapidă, o cufund adânc în cea mai la îndemână parte din trupul lui Ace în timp ce împing tija suliței departe de mine.

El țipă când săgeata se afundă în carnea moale a umărului său. Strângerea lui asupra mea slăbește, iar eu îl azvârl de pe mine înainte să sar, ezitant, în picioare, cu sânge curgând din tăietura de la gât. Mă învârt și-l găsesc pe Ace brusc în spatele meu, în dreapta mea, în stânga mea. Sunt din nou înconjurat.

– Aici, mă strigă un Ace, și mă învârt, scoțând din buzunar steaua, de care uitasem.

Dublurile lui Ace dispar și reapar în timp ce îl caut fără țintă pe cel adevărat.

– În spatele tău, își bate el joc, iar eu mă smucesc, furia făcându-mi sângele să clocotească.

– Știi ce am de gând să fac după ce te omor? mă întreabă unul dintre ei în timp ce altul șoptește cu voce tare: O să fac același lucru cu Paedyn. Apoi un alt Ace intervine: Mare păcat! O să-mi fie dor să mă uit la ea.

Am de gând să-l omor. Acum. Gata cu jocurile! Gata cu joaca! O să o închei.

Brusc, numeroșii Ace dispar, rămânând doar unul.

Și nu ezit înainte de a-mi ridica steaua de azvârlit pentru a o trimite prin aer spre inima lui.

Îi văd ochii mărindu-se când lama se afundă în centrul pieptului său, înfigându-i-se adânc în carne. Se împleticește înapoi, gâfâind în timp ce se uită în jos la rana fatală. Un zâmbet strâmb își găsește calea spre buzele mele.

„O să-mi facă plăcere să-l văd murind."

Îmi iau timp să trec pe lângă el, privind cum cade în genunchi. Stau deasupra lui acum, privind în ochii lui ce lucesc de lacrimi.

Zâmbetul îmi pălește.

„Aceștia nu sunt ochii lui."

Nu, ochii care se uită în sus la mine sunt calzi și mari, în nuanța profundă a ciocolatei topite. Dulci, ca băiatul căruia îi aparțin acei ochi.

Mă las în genunchi.

Pentru prima dată în ultimii ani, simt o groază adevărată, teribilă.

Iluzia se îndepărtează în briza blândă, trimițând fire de fum pe cerul dimineții.

Lăsând în urmă un afurisit de băiat.

Afurisitul meu frate.

Jax.

Capitolul 32

Kai

– Nu!

Cuvântul mi se smulge din gât în timp ce neîncrederea și dezgustul mă strâng ca niște gheare, amenințând să mă frângă în bucăți. Jax nu scoate nici un sunet, cu ochii mari fixați într-ai mei. Lacrimi tăcute îi alunecă pe obraji, lipindu-se de genele groase care înconjoară acei ochi mari căprui. Se uită la mine, îngrozit, când începe să se prăbușească în genunchi, incapabil să nu cadă în ultimele sale momente.

„Nu el. Nu trebuia să fie el. Niciodată el."

Îl apuc de umăr și de ceafă, coborându-l cu grijă la pământ, cu privirea încețoșată. Mă șterg la ochi, încercând să mă calmez în timp ce îi inspectez rana. Steaua de aruncat îi e înfiptă adânc în piept, sângele curgând din jurul ei. Sânge întunecat, gros, care nu se oprește, nu încetinește. Genul de sânge care însoțește un rămas-bun.

„Eu i-am făcut asta. O să moară din cauza mea. Pentru că sunt un monstru."

Scutur viguros din cap, încercând să îmi alung gândul oribil și să mă concentrez, în schimb, asupra scenei îngrozitoare din fața mea.

– Hei, uită-te la mine Jax, bine, amice?

Vocea mea e blândă, tremurătoare, iar ochii lui îi găsesc totuşi pe ai mei.

Pot să văd rana scurgând deja viaţa din el, privirea îi e tulbure, respiraţia îi e superficială.

– O să fii bine, da?

Ochii clipesc şi se închid, iar eu îl mângâi pe obraz, forţându-l să se uite la mine, să rămână cu mine.

– Mă auzi? O să fii bine. Ochii îmi sunt plini de lacrimi, o senzaţie străină, în timp ce clipesc cu furie. O să repar asta.

Vocea mi se frânge exact aşa cum sunt şi eu pe cale să o fac.

„Fratele meu mai mic."

Zgomotul Elitelor care se luptă în jurul nostru revine brusc, şi pot auzi clinchetul armelor şi strigătele de durere. Totul îmi revine în minte. Îmi amintesc de ce sunt aici, ce se întâmplă în jurul meu şi cine i-a făcut cu adevărat asta lui Jax.

Un râset rece şi înfiorător răsună în apropiere. Râsul *lui*. Îmi rotesc capul, cercetând câmpul în căutarea unui semn al ticălosului pe care îl voi face să sângereze şi să moară violent pentru asta. Dar el nu e de găsit. Îi aud din nou râsetul, venind de la doar câţiva paşi distanţă.

Nimic. Nimeni nu este acolo.

Şi apoi îmi dau seama.

„A aruncat o iluzie."

Nenorocitul a luat forma împrejurimilor noastre, învăluindu-şi trupul într-o iluzie care mă face să nu văd nimic, în timp ce l-a lăsat pe Jax să îi joace rolul. Dacă nu ar fi fratele meu pe moarte lângă mine, aş străbate fiecare centimetru din acest câmp până l-aş găsi pe Ace. Şi apoi l-aş sfâşia. Lent.

Jax mormăie slab, cu ochii închişi. Privirea mea se îndreaptă spre rana lui. Dacă nu ajunge la un Tămăduitor, va muri. Şi va fi în întregime vina mea. Inima îmi bubuie în piept, capul mi se învârte. Nu există printre noi Tămăduitori de la care să preiau puterea. Jax îşi lasă capul în lateral cu un geamăt uşor.

„Frăţiorul meu! Frăţiorul meu! Frăţiorul meu!"

Mă uit la cer şi descopăr că soarele se uită înapoi la mine. S-a ridicat aproape complet deasupra orizontului şi,

atunci când o va face complet, vom fi eliberaţi de aceste întreceri. Ochii mei aterizează asupra mulţimii de oameni aflaţi la mai puţin de un kilometru şi jumătate de haosul din jurul meu.

„Trebuie să fie un Tămăduitor în acea mulţime."

Îmi şterg lacrimile pe care nu-mi amintesc să le fi vărsat şi îl trag pe Jax în braţe. Şi într-o clipă mă ridic şi alerg spre mulţimea de oameni. Jax abia respiră acum. S-ar putea să fie inconştient, nu sunt sigur, dar sprintez cât de repede pot spre salvarea lui.

Preiau abilitatea de Vânjos a lui Braxton, făcându-l pe Jax mult mai uşor pentru a putea alerga mai repede. Nu trebuie să ajung până la mulţime, ci doar suficient de aproape încât să pot prelua abilitatea unui Tămăduitor şi să o folosesc pentru a-l salva.

– Jax! strig la el. Abia se mişcă. Jax, mai rezistă puţin!

Gâfâi, îngrozit că voi ajunge prea târziu. Dar mulţimea e tot mai aproape şi îi văd pe oameni arătând şi strigând în timp ce mă urmăresc sprintând direct spre ei.

Şi apoi încep să o simt – o furnicătură care se răspândeşte prin mine, prin oase, prin venele mele. Se transformă într-un zumzet înainte de a deveni un vuiet şi un val de putere. Sunt atât de multe abilităţi la dispoziţia mea, oferite de mulţimea aflată încă la zeci de metri distanţă. Mă simt copleşit în timp ce caut abilitatea de Tămăduitor prin valul de putere care se loveşte de mine.

„Iat-o!"

Mă concentrez asupra ei, o perfecţionez şi blochez toate celelalte abilităţi care luptă să iasă la suprafaţă. Întinzându-l pe Jax pe pământ, mă las în genunchi lângă el. Ignor faptul că nu-i văd pieptul ridicându-se şi strâng în mână partea stelei care încă îi iese din piept, fiind nevoit să o scot înainte să-l pot vindeca.

– Dacă mă auzi, Jax, să ştii că asta o să te doară ca naiba. Scuze!

Şi apoi, smucesc.

I se smulge cu un sunet care-mi face rău fizic.

El nici măcar nu se foieşte.

Ignor spaima care mi se scurge în stomac şi îmi pun mâinile peste rana deschisă, de-acum expusă. Las puterea Tămăduitorului să pătrundă în corpul lui, în tăietură, şi

încep să repar şi să modelez pielea la loc. Îmi aduc aminte că am învăţat să repar fiecare rană pe care mi-a provocat-o tatăl meu când eram copil şi să împing acea putere în băiatul de sub mine.

Sângele se opreşte. Pielea se ţese la loc. Nu lasă în urmă decât o cicatrice mare, roz, care îi decorează centrul pieptului. Dar el nu se mişcă.

– Jax?

Îl mângâi uşor pe obraz. Nimic. Apoi îl scutur energic. Nimic. Acum, strig cu glas tremurat.

– Jax!

Vocea mi se frânge în vreme ce el zace acolo, fără viaţă. Degetele mele caută frenetic pulsul.

– Nu, nu, nu, nu, nu…

„Frăţiorule! Frăţiorule! Frăţiorul meu…"

Ochii i se deschid, apoi ia o gură de aer.

Pe jumătate râd, pe jumătate suspin în timp ce îl văd clipind, mâna lui zburând pentru a simţi pielea netedă unde a fost cândva steaua mea de aruncat. Se uită în jur, şi ochii lui căprui aterizează asupra mea. Zâmbetul îi e slab, vocea îi e răguşită, dar vibrând de umor.

– Ai de gând să încerci să mă omori din nou?

Scot un râset şi îmi trec o mână pe faţă, ştergându-mi lacrimile.

– Nu am de gând, amice.

Şi apoi îl trag la pieptul meu şi îl zdrobesc într-o îmbrăţişare, ciufulindu-i părul cu mâna. Sunetul bătăilor de tobe ne face să tresărim, şi ne întoarcem spre mulţimea aflată nu prea departe de noi. Lumea ovaţionează, aplaudă, bate din picioare.

Soarele s-a ridicat chiar deasupra orizontului.

Prima întrecere s-a încheiat.

Capitolul 33

Paedyn

Sunt brusc trasă din nou la realitate, amintindu-mi de scaunul rigid pe care stau, de rochia rigidă care se lipește de corpul meu și de concurenții la fel de rigizi de lângă mine. Mă foiesc pe scaun, cu brațul atingându-l pe cel tare ce îi aparține prințului cu care nu am mai vorbit de zile întregi.

Îmi trec o mână pe sub coastă, unde aproape că simt cicatricea zimțată pe care mi-a lăsat-o același băiat care a fost la un pas să devină cauza morții lui Jax. Arunc o privire pe furiș către Kai, aflat lângă mine, rece și adunat ca întotdeauna, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat. Sau așa pare. M-am priceput destul de bine să identific crăpăturile din măștile lui, să-i deconstruiesc fațada.

Îmi dau seama dintr-odată că Tealah vorbește mulțimii, gesticulând cu mișcări entuziaste. Nu-mi pasă suficient cât să ascult ce spune, dar mulțimea îi soarbe cuvintele. Oamenilor le place asta, le plac aceste întreceri. Asta îmi provoacă silă.

– ... Acum ceea ce așteptați cu toții!

În cele din urmă, mă hotărăsc să fiu atentă la cuvintele lui Tealah, în timp ce le amplifică prin arenă.

– După cum știți cu toții, Întrecerile Epurării din acest an vor fi... unice.

Face un semn către Kai, indicând clar că el este motivul. Un alt test pentru viitorul lor Executant. Ea continuă, afișându-și scurt dinții orbitor de albi.

– Iar, din acest motiv, prima probă a fost în afara arenei, fără public care să asiste.

Mulțimea murmură, clar nemulțumită că nu a putut asista la violență.

– Dar nu fiți nemulțumiți, cetățeni din Ilya! exclamă Tealah entuziasmată. Veți putea, totuși, să vedeți cele mai importante momente, dar fără părțile plictisitoare. Ea râde și mulțimea i se alătură, făcând arena să freamăte. Așadar, iată prima probă a celei de-a șasea ediții a Întrecerilor Epurării!

Publicul urlă de entuziasm înainte de a tăcea în timp ce ne mișcăm cu toții pe scaune pentru a vedea ecranul enorm de la capătul îndepărtat al arenei ovale. Înregistrările pâlpâie și capătă viață, fragmente cu fiecare

dintre noi fiind oferite de Vizualii așezați în linie sub ecran.

Mă privesc pe mine și pe toți ceilalți adversari trezindu-ne în pădure, cu expresii de confuzie și îngrijorare pe chipuri în timp ce citim biletul lăsat pentru noi. Asist la lupta lui Blair cu Andy înainte ca imaginea să treacă la Hera cufundându-se în nisipurile mișcătoare în care s-a blocat în adâncul pădurii. Ea țipă și ne roagă din priviri... nu pe noi, pe Vizualul care stă acolo fără să facă nimic.

Ea dispare de pe ecran, iar eu îl văd brusc pe Kai. Dar nu e singur. Se luptă cu Braxton lângă un foc, cărându-și pumni în lumina slabă înainte de a se arde unul pe celălalt în flăcări.

Mulțimea ovaționează și privește în tăcere, aplaudă și bate din picioare în timp ce urmărește întrecerile ca și cum ar fi acolo. Sunt tăcută, nemișcată, cu spatele rigid, la fel ca adversarii mei de lângă mine. Ne vedem cum luptăm pentru a supraviețui.

Brusc, propria față îmi apare în fața ochilor. Și apoi urmăresc din nou ororile acelor iluzii. Cadavrul lui Kitt plutește fără viață în piscină. Fetițele înfometate cerșesc ajutor – eu însămi cerșesc ajutor. Văd teroarea pe fața mea, mă văd chircită la pământ.

Corpul care stă lângă mine se mișcă, iar ochii mei se îndreaptă încet spre el. Privirea mea se lovește de a lui Kai, ignorând maxilarul încleștat și sprâncenele drepte. Ochii lui reci sunt cei asupra cărora mă concentrez. Nu am văzut niciodată o privire atât de înghețată, dar totodată atât de plină de flăcări. Privirea lui este înfricoșătoare, iar eu tremur. E asemenea unor țurțuri privirea lui. Frumoasă, dar ascuțită. Calmă, dar mortală. Captivantă, dar tăioasă.

Nu-și desprinde privirea, iar eu înghit în sec. Apoi spune ceva, deși gura nu i se deschide. Capul mi se îndreaptă spre ecran și mă privesc încercând să-mi țin arcul sus, în ciuda durerii provocate de rană. Îl văd pe Kai grăbindu-se spre mine în timp ce mă chircesc la pământ. Privesc cum ceva asemănător cu îngrijorarea i se abate pe față în vreme ce încearcă să mă țină trează. Încearcă să mă țină *în viață*.

Mă uit din nou la el, dar el este concentrat asupra ecranului, fără a se obosi să-mi întoarcă privirea. Nu mi-

am dat seama că se poate uita la mine așa. Că se poate uita de parcă *i-ar păsa*. Mă frustrează și mă tulbură dintr-odată, dar nu pot să-mi smulg privirea de la scena care se derulează în fața mea, în fața întregii mulțimi.

Nu îmi dădusem seama de cât de des ne urmăreau Vizualii și îmi simt fața fierbinte deoarece cea mai mare parte a conversației mele cu Kai, în timp ce el mă cosea, e difuzată pentru ca toată lumea să o audă. Iar mulțimii îi place. Jur că aud un oftat colectiv de fiecare dată când Kai mă atinge sau îmi spune numele, însoțit de murmure de gelozie tocmai din acest motiv.

Îl privesc pe Jax apărând și dispărând din copac în copac, apoi pe el și Andy împreună, țipând în timp ce zeci de șerpi îi înconjoară. O văd pe Hera dând peste Blair înainte de a începe o luptă neglijentă, una în care aceasta din urmă țipă de frustrare pentru că nu își descoperă adversarul invizibil.

Eu și Kai revenim pe ecran și, de data aceasta, eu îi oblojesc rănile. Mulțimea zumzăie în timp ce se apleacă pentru a ne auzi cum ne tachinăm. Îi arunc o privire lui Kai, aflat lângă mine, dar nu se obosește să privească în direcția mea, deși colțul buzelor îi zvâcnește, spunându-mi că găsește faza *amuzantă*.

Scene cu fiecare adversar filmat de-a lungul zilelor zboară pe ecran, ei luptându-se între ei în timp ce luptă împotriva pericolelor care populează Pădurea Șoaptelor. Eu și Kai revenim prea devreme și...

„O, pe toate molimele, nu!"

Din fericire, Vizualul a surprins doar sfârșitul dansului nostru înainte ca Sadie să îl întrerupă, dar este îndeajuns să facă oamenii să țipe de încântare. Nu pot spune că îi învinovățesc. Prea multă vărsare de sânge poate deveni plictisitoare, iar asta e o întorsătură neașteptată. Viitorul lor Executant le oferă un spectacol.

Mă uit în jos la Kai, care, spre enervarea mea, zâmbește acum. Vocea îmi e joasă și foarte agitată când îl întreb:

– De ce nu mi-ai spus că sunt Vizuali în jur?

Ochii lui se îndreaptă în cele din urmă spre ai mei, făcându-mi inima să se izbească de cutia toracică.

„Organ prost, prost!"

Se apleacă atât de aproape, încât buzele lui îmi ating marginea urechii.

– Eram un pic distras.

Îi impun pulsului care a luat-o razna să încetinească și îmi forțez privirea să se desprindă de a lui, îndreptându-mi atenția înapoi spre ecranul unde mă văd luptând cu Sadie.

Și apoi o văd murind din nou.

Se pare că nici un Vizual nu a reușit să îl surprindă pe Kai îngropând-o, deși o parte din mine se întreabă dacă nu cumva asta a fost ceva intenționat. Regele ar fi considerat probabil că o asemenea dovadă de decență e o slăbiciune, un defect al Executantului pe care l-a creat. Deci regatul nu va vedea niciodată acea fărâmă de bunătate pe care a arătat-o Kai. Se pare că secretul ne aparține doar nouă.

O mișcare pâlpâie de-a lungul mulțimii, în timp ce oamenii din jurul nostru își lipesc degetul arătător și pe cel mijlociu în dreptul inimii. Un diamant. Simbolul din Ilya pentru forță, putere și onoare.

Le aduc un omagiu celor căzuți.

Concurenții de lângă mine fac același lucru, iar mulțimea tace, complet nemișcată, până când lupta finală de la marginea Pădurii Șoaptelor luminează ecranul.

Sânge. Atât de mult sânge! Scena este un haos total, și nu am idee unde să mă uit sau la cine să mă concentrez. Imaginile se schimbă în funcție de ce au surprins Vizualii care înregistrează lupta, concentrându-se la diferite Elite. Mă uit la fiecare dintre noi luptând unul împotriva celuilalt, pentru vărsare de sânge și benzile alea nenorocite.

Apoi, în sfârșit, ajung să văd cum a murit Hera.

Știam că nu a ieșit în viață din întreceri, dar nu și de ce. Vizualul se concentrează asupra lui Braxton, căruia îi curge sânge dintr-o rană prin înjunghiere, și un cuțit invizibil îi străpunge pielea în mod repetat, în timp ce el răcnește de furie și chin.

Hera îl înjunghie în lateral, iar el țipă, întinzând orbește mâna să apuce cuțitul invizibil. Degetele lui se înfășoară în jurul mânerului și îl smulg, întorcându-l înainte de a lovi sălbatic în fața lui.

Aud zgomotul îngrozitor al oțelului care se afundă în piele și oase înainte ca Hera să devină vizibilă în fața lui, cu lama îngropată în pieptul ei mic. Ea clipește la el, cu lacrimi alunecându-i pe față înainte de a cădea la pământ.

Triunghiurile sunt apăsate în dreptul inimii pentru fata moartă, în timp ce restul luptei finale se desfășoară pe ecran. Abia îl privesc pe Kai alergând spre mulțime, cu Jax murindu-i în brațe, înainte ca imaginea să se mute la o ultimă scenă cu Elitele mânjite și însetate de sânge. Apoi ecranul se întunecă, iar mulțimea tace doar pentru o clipă înainte de a izbucni în aplauze.

Abia o aud pe Tealah în timp ce începe să vorbească publicului, care ovaționează, mulțumindu-le oamenilor că ni s-au alăturat la vizionarea primei probe a întrecerilor.

– O, și nu uitați! țipă ea. Votul vostru este mai important decât știți. Onoare pentru regat, onoare pentru familia ta și onoare pentru tine însuți.

Mulțimea recită mottoul împreună cu ea, iar apoi toată lumea e liberă plece. Mă uit la sute de oameni care se strecoară printre rândurile de bănci și prin tunelurile largi care duc spre ieșirea din arenă. Își pun voturile în boluri uriașe de sticlă lângă ieșiri, atunci când trec, fără să-și dea seama de puterea pe care o dețin prin simplul fapt că scriu acel nume.

Urăsc lipsa de control pe care o am sau teama ce mă urmărește constant. Urăsc să mă simt atât de neajutorată. Atât de neputincioasă. Atât de Obișnuită. Concurez în întreceri menite să evidențieze puterile și punctele forte ale Elitelor – puteri pe care eu nu le dețin.

Totuși, iată-mă! În viață.

Și intenționez să rămân așa.

Cineva mă urmărește. Mă îndreptam spre camera mea, după cină, când, brusc, am simțit pe cineva în urma mea, nu departe. Mă întorc, iar mâna îmi zboară instinctiv spre pumnal. Ochii mei se întâlnesc cu niște ochi mari verzi, speriați, înainte să-mi desprind repede privirea.

– Ușurel, Paedyn! zice Kitt amuzat, ridicând ambele mâini, în semn că se predă. Ești agitată azi.

Mă răsucesc pe călcâie și îmi reiau drumul pe hol.

– Păi, nu te mai furișa după mine și n-o să ai de ce să-ți faci griji că o să fii înjunghiat.

– Am senzația că vei înjunghia pe cineva chiar pentru mai puțin de atât.

Îi aud amuzamentul din voce, învăluindu-i cuvintele. Urma unui zâmbet mă face să îmi plec ușor capul pentru a masca zâmbetul când mă prinde din urmă și pășește alături de mine. Ne îndreptăm pe hol spre camera mea, când o mână mă apucă ferm de încheietură și sunt trasă pe unul dintre numeroasele holuri care se ramifică în stânga. Deschid gura ca să obiectez, dar chiar și cu spatele la mine Kitt simte asta.

– Nu mă înjunghia încă. Vreau să îți arăt ceva.

Îmi aruncă un rânjet peste umăr în timp ce mă conduce prin labirintul de holuri. Am învățat, în sfârșit, traseele prin holurile principale, dar, când vine vorba despre zecile de holișoare presărate prin castel, sunt complet pierdută. Kitt își croiește drum cu ușurință, când pe un hol, când pe altul, trecând pe lângă secțiuni și camere ale castelului pe care nu le-am văzut niciodată. Sunt convinsă că și-ar găsi drumul prin palat și dacă ar fi orb – e un talent care vine la pachet cu faptul că a crescut în acest labirint căruia îi spune acasă.

Lumina aurie a soarelui îmi încălzește fața când Kitt împinge și deschide o ușă uriașă, din lemn, aflată la capătul unui hol, făcând un semn din cap către gardienii imperiali care o păzesc, înainte de a păși împreună afară în aerul parfumat al serii. Respirația mi se blochează. Sunt înconjurată de culoare, *de viață*. În fața noastră se află o potecă pietruită lată, din care se ramifică altele, toate înconjurate de sute de flori.

„Grădinile."

Este frumos de ți se taie suflarea. Trăind în mahalale, înconjurată de alei triste și culori plictisitoare, aproape că uitasem cât de strălucitoare poate fi lumea. Fiecare loc din afara aleilor pietruite este plin de flori și de plante de toate soiurile și culorile. Pete de fucsia și albastru regal ies în evidență printre nuanțe de galben pal și de lavandă. Statuile împânzesc grădina, iederă întunecată agățându-se de câteva dintre ele.

Este cel mai frumos tip de haos pe care l-am văzut vreodată, cu șiruri de flori care se înghesuie în jurul potecilor, creând o balustradă de flori și frunze. Fiecare dintre aleile pietruite se întinde într-un cerc mare, formând mai multe inele în jurul fântânii ample din inima grădinii.

Nu am văzut niciodată ceva atât de strălucitor, atât de vibrant, și trebuie să clipesc rapid, aproape orbită de culorile care mă bombardează. Între clipiri, îl văd pe Kitt privindu-mă curios, mulțumit.

Își drege glasul și face un pas pe potecă, ghidându-mă să pășesc lângă el.

– Am promis că într-o zi o să-ți arăt grădinile.

Ochii mei parcurg florile în timp ce mergem încet pe o potecă. Kitt se mulțumește să umple liniștea, povestindu-mi despre Kai și aventurile lor chiar în această grădină, arătând spre statuile pe care le-au răsturnat sau spre fântâna în care nu s-au putut abține să nu se scalde. Pufnesc la poveștile lui în ciuda eforturilor de a fi reținută și îmi pun o mână peste gură pentru a înăbuși sunetul. Mă opresc brusc, renunțând la prudență când curiozitatea învinge.

– De ce? De ce faci asta?

– De ce fac ce, mai exact?

El încearcă să nu râdă de mine în timp ce eu încerc să nu-l lovesc tocmai din acest motiv.

– Mă aduci aici. Îmi spui lucruri personale și...

Mă împleticesc în propriile cuvintele, frustrată. Îndrăznesc să arunc o privire la acei ochi verzi care se potrivesc cu frunzișul din jurul nostru, când el spune încet:

– La... viitorul pe care îl am, e greu să cunosc oameni. Să cunosc *cu adevărat* oameni. Să fac cunoștință cu ei. Majoritatea oamenilor de acolo, zice și arată spre zidul de piatră al castelului, vor ceva. Și vor spune orice cred ei că vreau să aud pentru a obține acel ceva. Dar tu...

Râsetul meu sec îl întrerupe.

– Dar eu tind să spun lucruri pe care probabil nu ar trebui să le spun.

– Și mie îmi face plăcere să aud aceste lucruri, spune el încet.

Ochii mei rătăcesc peste flori în loc să-i întâlnească privirea.

– Atunci voi ține cont de asta data viitoare când vreau să te muștruluiesc.

Îmi mușc limba de îndată ce cuvintele îmi ies din gură. Pot să-i spun orice vreau lui Kai, dar Kitt este viitorul rege. Dacă vreau să-mi păstrez capul pe umeri, va trebui să învăț să-mi țin gura. Dar băiatul de lângă mine doar râde, părând mai puțin regal de la o secundă la alta.

– Bine, chicotește el, pentru că am ceva de întrebat și nu aștept decât un răspuns brutal și sincer de la tine.

Eu înghit în sec.

„Nu există nimic sincer la mine."

– Întrecerile... spune el încet. Gândurile tale?

Mă sufoc în timp ce pufnesc batjocoritor. Cu siguranță nu asta era întrebarea la care mă așteptam.

– Gândurile mele? Adică, în afară de ceea ce este evident?

Se oprește din mers pentru a face un pas mai aproape de mine, micșorând distanța dintre noi.

– Și care ar fi partea evidentă?

Ochii mei sunt ațintiți la nasturele de sus al cămășii lui, așa că nu trebuie să mă uit în ochii tatălui său.

– Că aceste întreceri sunt un mod dement de a sărbători o tragedie.

Și iată-mă din nou mușcându-mi limba prea târziu. Dar există ceva la acest prinț care mă face nesăbuită, mă face să vreau să-i spun exact ce este în neregulă cu tot ce ia el de bun.

– Tragedie, repetă el, cu vocea egală. Vrei să spui Epurarea.

– Da, Epurarea, respir eu. Exilarea a mii de oameni și uciderea continuă a acestora care a urmat. Practic mă fac vinovată de trădare, dar nu mă pot opri acum, că am început, așa că adaug: Aceștia sunt oamenii tăi, Kitt. Oameni nevinovați care încă sunt uciși din cauza a ceva asupra căruia nu au control.

El se uită la mine în timp ce eu mă uit la gulerul lui, evitându-i privirea.

– Epurarea trebuia făcută, Paedyn. Și știi asta.

Vocea lui este blândă, în timp ce a mea numai blândă nu e.

– De ce? Pentru că cei Obișnuiți sunt *bolnavi?* Se presupune că le slăbesc puterile Elitelor? Chiar dacă au trăit alături de Elite decenii la rând?

El clipește.

– Crezi că nu sunt bolnavi?

„Joc un joc foarte periculos."

Îmi închid gura, știind că am spus prea multe. A răspunde sincer la această întrebare presupune un risc pe care nici măcar eu nu sunt dispusă să mi-l asum, așa că trag aer în piept înainte de a mă grăbi să schimb subiectul.

– Cred doar că, în calitate de viitor rege, există o mulțime de lucruri la care trebuie să te gândești.

Nu mă uit la el, dar îi simt ochii pe mine.

– Și ai de gând să mă lămurești cu privire la aceste lucruri? Să mă luminezi în legătură cu propriul regat?

„Joacă rolul! Joacă rolul! Joacă..."

Scot un râset amar.

– Nu fi un nemernic și nu te preface că îți cunoști regatul! Ai văzut mahalalele? Ai văzut scindarea, cetățenii înfometați? Cetățenii *tăi* înfometați.

Cam asta a fost cu jucatul rolului. Ridic mâinile, clătinând din cap spre răsadurile cu flori.

– M-ai asculta măcar dacă aș încerca să te luminez, dacă aș încerca să-ți spun să faci o schimbare?

El stă acolo, tăcut și nemișcat. Așa că îl întreb din nou, cu voce precipitată:

– Ei bine? O să mă asculți?

Mâinile lui îmi cuprind brusc fața și o ghidează spre el, în timp ce mă lupt cu impulsul de a tresări.

– Dacă te ascult, te vei *uita* la mine?

Mi se blochează respirația în gât.

– Uită-te la mine, Paedyn! Te rog!

Iar blândețea, rugămintea din vocea lui mă fac să respir și să închid ochii pentru o clipă. Când, în sfârșit, îi deschid din nou, văd atât de multă compasiune și îngrijorare în ochii lui verzi. Și pentru prima dată îmi îngădui să studiez acei ochi. Pentru că niciodată nu au arătat mai puțin ca ai regelui. Căldura din ei mă cuprinde, mă copleșește.

– În tot acest timp, spune el încet, am căutat o privire pe care nu mi-ai oferit-o, așteptând să vrei să te uiți în ochii mei. Se oprește pentru a trage aer în piept. De ce îmi eviți privirea, de ce *mă* eviți?

„Deci, în mod clar, m-am descurcat groaznic la a-mi juca rolul."

– Tu... Înghit. Mi-ai amintit de cineva din... trecutul meu. Dar, cu cât ajung să te cunosc mai mult, cu atât păreți mai diferiți.

Îl studiez o clipă, surprinsă de onestitatea mea. Regele și moștenitorul său pot arăta asemănător, dar nu au părut niciodată mai puțin asemănători ca în acest moment. Îmi zâmbește blând.

– Asta înseamnă că vei începe să mă privești în ochi?

– Doar dacă începi să mă asculți, răspund eu cu un mic zâmbet.

– S-a făcut, spune el simplu înainte de a începe încet să ne reluăm mersul pe potecă. Am o altă întrebare pentru tine.

Aproape că râd.

– Și probabil eu am un răspuns pentru tine.

Zâmbește înainte ca expresia lui să devină brusc serioasă și își pune mâinile la spate în timp ce mergem.

– În întreceri, Ace te-a făcut... să mă vezi. Și văzându-mă mort, păreai...

El clatină din cap, căutând cuvântul potrivit. Îmi aduc aminte cum a privit acea scenă derulându-se pe ecranul din Arenă, mi-a observat expresia de pe chip când l-am văzut, a auzit țipătul care mi s-a smuls din gât.

– Tulburată? spun eu slab. Ba chiar îngrozită? Pentru prima dată, mă uit la el până când îmi întâlnește privirea. Când te-am văzut mort, cred că am văzut dintr-odată tot potențialul tău murind odată cu tine. Tot potențialul de a fi un rege mai bun pentru Ilya, de a face schimbări, de a guverna cum *ar trebui* și nu cum *ți se spune.*

În sfârșit, am ajuns în centrul grădinii, unde ne oprim lângă fântână. Acum, că sunt în sfârșit dispusă să mă uit la el, ochii lui Kitt nu par să vrea să-i părăsească pe ai mei.

– Mulțumesc, spune el zâmbind. Știu că pot conta întotdeauna pe această sinceritate brutală a ta. Ești prima

persoană *reală* pe care am avut plăcerea să o cunosc de ceva vreme.

Aproape că râd la asta.

Dacă-ar şti. Sunt o mincinoasă şi o trişoare care l-a folosit drept partener pentru a putea atrage atenţia oamenilor. Stau în faţa lui ca un Obişnuit, pe care l-ar fi ucis dacă ar fi ştiut adevărul, şi aş muri de mâna viitorului său Executant faţă de care sunt prea încăpăţânată să-mi recunosc atracţia. Iar, la final, nu ar conta cât de *reală* credea că sunt.

Dar îi ofer ceea ce sper să fie un zâmbet dulce înainte de a mă întoarce spre frumoasa fântână arteziană care este atât de mare, că înţeleg acum de ce prinţii nu au putut lupta cu dorinţa de a înota în ea. Mă aplec peste margine, uitându-mă la apa cristalină care îmi reflectă chipul.

„Monede."

Pesemne că sunt sute zăcând pe fundul fântânii. Îmi aduc aminte cum m-am simţit în prima mea noapte aici, după ce am văzut toată mâncarea irosită. Mi se face rău. Atâţia bani stau degeaba. Si pentru ce? Pentru ca bogaţii să-şi pună micile şi măruntele lor dorinţe?

Îmi înghit dezgustul.

„Joacă rolul!"

– Bine, ce este? mă întreabă Kitt cu mai mult decât o urmă de amuzament.

– Hmm? Nimic. Mă opresc şi mă uit la el. Ce vrei să spui?

El scoate un râset profund.

– Te lupţi cu dorinţa de a mă certa, nu-i aşa?

Clipesc la el înainte de a pufni:

– Cum de...

– Faci chestia asta, îţi încreţeşti nasul înainte de a începe o dispută. E un semn care te trădează.

Deschid gura, şi, în premieră, nici un cuvânt nu pare să iasă. Zâmbeşte în timp ce mă priveşte luptându-mă cu mine însămi înainte ca, în sfârşit, să-mi dreg glasul şi să-i spun:

– Bine. Strâmb din nas, zic şi îi arunc o privire supărată pe care probabil n-ar trebui să o am, din cauza tuturor monedelor.

Când nu mai spun nimic, Kitt mă îndeamnă:

– Continuă!

– Ei bine, banii ăştia ar putea hrăni zeci de ilyeni din mahalale preţ de săptămâni, chiar luni, spun eu pe un ton egal. Şi totuşi, iată-i zăcând aici, irosindu-se pentru *dorinţele* pe care şi le pun oamenii.

Kitt îşi îndreaptă privirea spre fântână şi se încruntă.

– Ai dreptate. Voi vedea cum îi scoatem şi îi distribuim.

Inima îmi sare în piept.

– Adevărat?

Încruntarea lui se transformă într-un rânjet larg.

– Am făcut o înţelegere, îţi aminteşti? Tu te uiţi în continuare la mine, iar eu te ascult în continuare.

Aproape că pufnesc înainte de a mă întoarce spre fântână. Îmi amintesc mie însemi că această mică victorie cu monedele ar putea să nu însemne nimic. De fapt, scoaterea lor şi distribuirea în mahalale s-ar putea să nu aibă loc niciodată. Dar el mă ascultă, şi acesta este un progres. Există potenţial. Îmi apropii faţa de suprafaţa apei, încercând să văd bănuţii de dincolo de suprafaţa apei.

– Câţi bani crezi că sunt acolo...

Cuvintele îmi sunt întrerupte de apa rece care se ridică din fântână până întâlneşte faţa mea, stropindu-mă uşor. Mă îndrept, mă întorc şi îl văd pe Kitt râzând, cu mâna uşor ridicată lângă el.

„A naibii abilitate de Dual a lui."

– Ai avut dreptate, spun eu cu un zâmbet înşelător de dulce. Voi înjunghia pe cineva pentru mai puţin decât că s-a furişat după mine. Poate chiar pentru că m-a stropit cu apă pe faţă.

El îşi ridică nevinovat mâinile şi chicoteşte, un zâmbet larg luminându-i faţa bronzată.

– Hei, tu eşti cea care m-a făcut nemernic mai devreme.

Rămân cu gura căscată când îmi dau seama că, de fapt, i-am spus asta viitorului rege al regatului Ilya. Expresia de pe chipul meu îl face să râdă şi mai tare, şi nu stau să mă gândesc înainte de a-mi cufunda mâna în apă şi de a-l stropi zdravăn.

A fost o greşeală. Ar trebui să ştiu mai bine decât să încep o luptă cu apă cu un Dual care ar putea să mă înece dacă ar avea chef. După ce Kitt termină să mă stropească,

apa îmi picură din păr și mi se lipește de gene. Și apoi râd văzându-mă udă în mijlocul grădinii castelului.

Încă îmi dau șuvițele de păr de pe față când îi spun:

– N-a fost o luptă foarte corectă.

Capitolul 34

Paedyn

Duhoarea familiară a mahalalei Loot îmi umple nasul, și îmi suprim senzația de vomă.

„Casă, dulce casă!"

Strada lungă și largă este aruncată în umbre, eliberată pe timpul nopții de căruțe de negustori și de cerșetori. Trec pe lângă pâlcuri de oameni fără adăpost care se înghesuie împreună pe aleile adiacente ce dau dinspre Loot, jucând jocuri de noroc sau folosindu-și puterile pentru a se distra.

E deja aproape un sfert de oră după miezul nopții și, iritată, grăbesc pasul. Pentru că în noaptea asta am un loc unde trebuie să fiu și întrebări la care să mi se răspundă.

În noaptea asta găsesc Rezistența.

Nu a fost greu să scap din palat, mai ales că Lenny nu îmi păzește ușa pe timpul nopții. Nici gardienii imperiali care mișună prin palat nu au fost o problemă, dat fiind că sunt obișnuită să mă furișez, nevăzută. M-am strecurat prin grădină și am urmat drumul de lângă arenă până pe Loot, deoarece nu am nici cea mai vagă idee cum să călăresc un cal și mi-am dat seama că, în seara asta, nu era cel mai bun moment să descopăr cum se face.

Trec pe lângă aleea unde l-am întâlnit prima dată pe Kai și zâmbesc la amintirea plăcută de a-l fi ușurat de niște bani.

„Vremurile bune."

Îmi alung gândurile despre el, căci nu îmi permit să fiu distrasă în timp ce merg pe o stradă cunoscută. Strada mea. Cea pe care se află coliba mică și albă zisă casă. Îmi

înghit nodul din gât la vederea ei. Nu m-am mai întors aici de când am fugit, acum cinci ani. Când eram acoperită de sângele tatălui meu și eram sufocată de durere.

Dar aici m-a condus biletul acelui băiat, cel despre care știu acum că face parte din Rezistență. Deodată, stau la ușă, respirând greu, în timp ce mă uit la crăpăturile și găurile familiare din lemn.

„Încercarea moarte n-are."

Respir adânc și trag de ușă.

E încuiată.

Dar ușile cu șuruburi sunt o joacă de copii pentru un hoț. Scot pumnalul tatălui meu și desfac încuietoarea cu ușurință, dat fiind că el m-a învățat această deprindere exact cu această ușă și exact cu această lamă, în urmă cu mulți ani.

Ușa se deschide, scârțâind din balamalele ruginite când trec de ea. Îmi țin strâns pumnalul în timp ce mă uit cu atenție prin vechea mea casă. Arată complet obișnuit, exact la fel. Mobilierul vechi se află în același loc în care l-am lăsat, crăpăturile din pereți încă urcă până la tavan. Pânzele de păianjen se agață de aproape orice suprafață a casei, dând senzația că nu a mai fost nimeni aici de ani buni.

„Poate m-am înșelat."

– Ei bine, ei bine, ei bine. Uite ce-a adus molima.

Am cuțitul ridicat, îndreptat și gata să îl azvârl în silueta care stă în umbră în spatele meu.

În întuneric, văd conturul întunecat al mâinilor ridicate în semn de capitulare. Ochii mei se adaptează la lumina slabă, surprinzând un fulger de păr roșu și ciufulit care pică peste o frunte pistruiată.

– Lenny? șoptesc, cu gura căscată.

Face un pas lent în față, iar ochii lui căprui familiari și zâmbetul sunt evidente acum.

– Unicul și singurul.

Vocea lui sună la fel de ușoară și plăcută ca întotdeauna la palat. Dar asta nu înseamnă că las din mână lama încă ridicată. Sunt confuză, dezorientată și am nevoie de răspunsuri chiar *acum*.

– Ce se întâmplă? cer să știu, privindu-l bănuitoare. De ce ești aici?

„Face parte din Rezistență? Asta trebuie să fie, dar..."

– Da, zice el și își freacă timid ceafa, avem multe cu care să te punem la curent.

Clipesc.

– Să mă puneți? Adică nu tu, ci voi?

– Da. Arată cu degetul către scândurile scârțâitoare de sub picioarele noastre. Noi.

Mă uit doar la el, așteptând o explicație despre ce naiba se întâmplă, de ce naiba este aici și cu cine naiba este. Privirea lui trece de la fața mea la cuțitul încă gata să zboare în inima lui.

– Și, odată ce pui cuțitul jos, îți voi arăta despre ce vorbesc.

Rostește cuvintele încet, de parcă ar încerca să liniștească un animal înnebunit, și sunt sigură că arăt exact ca unul. Las jos cuțitul și încuviințez din cap cu o singură mișcare. El respiră ușurat, iar umerii lui mai pierd din tensiune.

– Pe toate molimele, chiar ești înspăimântătoare uneori, știi? Adică, da, sigur, eu sunt gardianul imperial aici, dar, frate, probabil mi-ai tăbăci fundul...

– O, și chiar asta s-ar putea să fac dacă nu-mi spui ce se petrece, zic eu cu dinții încleștați.

– Atât de pretențioasă, se plânge Lenny, făcându-mi semn să îl urmez. Dacă mă gândesc mai bine, ești mai potrivită ca față regală decât ca gardă imperială, așa-i, prințeso?

Îmi aruncă un zâmbet peste umăr în timp ce se întoarce spre birou. Biroul tatălui meu. Încăperea unde a fost asasinat. Simt că mi se strivesc plămânii, că inima îmi e stoarsă când intrăm în încăpere.

Obișnuită. Absolut obișnuită, la fel ca mine. Nu-i nici o urmă de sânge care să împroaște podeaua sau scaunul...

„Scaunul în care a fost ucis."

A dispărut. O împunsătură de tristețe mă izbește în timp ce ochii mei parcurg camera, încercând să găsesc scaunul în care îi plăcea atât de mult să stea să citească. Obișnuiam să stau la picioarele lui sau la el în poală în timp ce-mi spunea povești despre lumi mai bune, pline de magie, despre eroi și despre fete care nu erau nevoite să ascundă cine erau cu adevărat.

Lenny se îndreaptă spre biblioteca înclinată din colțul încăperii, plină de cărți acoperite de praf și de pânze de păianjen. Sunt pe cale să-l întreb ce face mai exact, când el apucă brusc o margine a bibliotecii și trage. Privesc uluită cum raftul din lemn se dă cu ușurință la stânga pe un soi de șină amplasată sub el. Iar în spatele lui coboară o scară din piatră.

„Nu am mai văzut asta niciodată."

Lenny îmi aruncă încă un zâmbet, făcându-mi semn spre întunericul care se întinde în spatele bibliotecii.

– Întâi doamnele!

Ar fi trebuit să-i râd în față înainte de a-l face să coboare primul scara, dar am aruncat precauția pe fereastră și am înlocuit-o în grabă cu curiozitatea. Sunetul pașilor mei pe piatră răsună în timp ce îmi sprijin o mână de peretele murdar și continui în jos în întuneric. Când ajung pe o piatră netedă și solidă la baza treptelor, mă opresc.

Lenny se izbește de mine, cât pe ce să mă dărâme.

– Oh, la dracu'... adică, îmi pare rău... nu te-am văzut oprindu-te.

– Da, ei bine, asta pentru că nu putem vedea nimic, răspund eu, presupunând că mă uit la fața lui în întuneric.

– Cu asta pot eu să vă ajut.

O voce feminină care vine din întuneric mă face să tresar, și mă ciocnesc din nou cu Lenny. Aud apăsarea unui comutator și zumzetul luminilor slabe aprinzându-se. Apoi clipesc, încercând să înțeleg ce văd.

Stau într-o cameră mare și umedă, plină de mese cu diagrame, hărți și rechizite. Notițe și hârtii sunt fixate pe pereți, formând un soi de tapet ciudat. De cealaltă parte a camerei sunt scaune desperecheate împrăștiate în cerc, cu hârtii aruncate pe ele, iar mici paturi murdare sunt aliniate pe peretele din partea opusă.

Și, probabil cel mai important detaliu, în cameră se află oameni. Pe unul îl recunosc imediat drept băiatul de la care am furat, același băiat de la bal. Bărbatul din dreapta lui este mai în vârstă, având cam câți ani ar fi avut tatăl meu, cu părul blond pai și ochii de un albastru-deschis care mă urmăresc îndeaproape. Fata de lângă el pare cu doar câțiva ani mai în vârstă decât mine, fiind pur și simplu copia bărbatului de lângă ea.

„Fiica lui."

Apoi ochii mei aterizează pe fata zâmbitoare de lângă comutator. Pielea ei măslinie pare să strălucească în contrast cu negrul bogat al părului ei până la talie, iar ochii săi căprui adânci mă privesc curioși.

– Îmi pare rău că te țin în întuneric, zice ea și oftează. Fata își încrucișează brațele peste tunica portocalie, analizându-mă. Urechile de liliac ale lui Lenny au auzit ușa deschizându-se, așa că ne-am cufundat în întuneric, pentru orice eventualitate.

Lenny îi aruncă un rânjet sarcastic înainte de a răspunde la întrebarea mea nerostită.

– Sunt un Hiper. Am simțuri intensificate, de care unora le place să-și bată joc. Chiar dacă le-au salvat viața de câteva ori.

Îi arunc o privire confuză.

– Ești un om de rând? Dar gardienii imperiali...

– În mod normal, sunt Elite Ofensive sau Defensive, mă întrerupe el oftând. Crede-mă, știu. Mi-a luat o veșnicie să urc în ierarhie pentru a ajunge la poziția pe care o am.

Ei bine, asta a clarificat doar într-o oarecare măsură una dintre zecile de întrebări care îmi gravitează prin minte.

– Bun, poate cineva să-mi spună, vă rog, ce *dracu' se* întâmplă?

Lenny scutură din cap lângă mine, murmurând:

– Atât de pretențioasă!

– M-am întrebat când îți vei găsi drumul spre acest loc, zice băiatul de la bal, care intervine înainte să-i pot trage lui Lenny un șut în fund, așa cum am promis. Adică, după ce mi-ai furat jumătate dintre arginți și biletul din buzunar, m-am gândit că vei apărea în cele din urmă. E amuzat. Ți-a luat ceva timp.

Deschid gura doar ca să descopăr că am rămas fără cuvinte.

„Pe toate molimele, ce se petrece?"

Bărbatul blond își drege glasul înainte de a spune:

– Finn, vrei să-i oferi lui Paedyn un scaun, te rog? Avem multe cu care să o punem la curent.

Finn încuviințează din cap și face întocmai, adăugând un alt scaun în cercul care ne așteaptă. Cei patru străini se apropie și se așază fără vreun alt cuvânt. O mână

poposeşte pe umărul meu, ca în clipa următoare să o răsucesc într-un unghi ciudat din pur instinct.

– La naiba, Paedyn! Uşor! gâfâie Lenny.

Clipesc, mă uit la ce am făcut şi-i las mâna.

– Îmi pare rău, mormăi eu. Sunt cu nervii cam la limită.

Îşi freacă braţul dureros, privindu-mă cu precauţie.

– Aşadar, să reţin, prinţesei nu-i place să fie atinsă...

– Nu-mi mai spune prinţesă, Lenny.

– Bine, deci prinţesei nici nu-i place să i se zică prinţesă.

Îl fixez cu privirea, dar el continuă:

– Bine, iată! Vei afla o mulţime de informaţii în noaptea asta. Informaţii care te vor şoca. Deci doar... Ochii lui îi caută pe ai mei. Ascultă, bine?

– Desigur. Sunt un ascultător grozav.

El pufneşte.

– Mai vedem noi.

– De ce sunteţi aici? îi întreb brusc, cu vocea mai calmă decât mă simt.

– Răbdare, prinţeso! Îţi voi spune asta în curând.

El pune încet o mână uşoară pe umărul meu, privindu-mă pentru a se asigura că nu-i rup încheietura. Când se consideră în siguranţă, mă conduce cu blândeţe către cercul de scaune şi se aşază lângă mine. Bărbatul blond stă în faţa mea, oftând în timp ce mă priveşte.

– Pesemne o moşteneşti pe mama ta, pentru că nu semeni prea mult cu tatăl tău.

Inima mi se opreşte, ochii mi se fac mari la cuvintele lui.

– Dar ai spiritul lui, voinţa lui. Acest lucru este evident din modul în care ai apărut în seara asta.

Deschid gura ca să dau frâu liber întrebărilor, dar el mă întrerupe:

– Şi văd că încă ai pumnalul tatălui tău. Bun. Face semn din cap către cuţitul încă strâns în pumnul meu, iar mânerul este acum alunecos din cauza sudorii. Draga mea, ai...

Ochii lui îi fixează pe ai mei cu atâta intensitate, încât mă lupt cu dorinţa de a privi în altă parte.

– ... Atât de multe întrebări. Pentru început, eu sunt Calum. Bun venit în Rezistenţă! Mă rog, o mică parte din ea. Am aşteptat cu răbdare sosirea ta.

– Aţi aşteptat? încep eu.

– Bun ascultător pe naiba, mormăie Lenny lângă mine.

Îi arunc o privire care îi face pe Calum să chicotească și pe Lenny să se foiască, privind pumnalul încă strâns în mâna mea.

– Îți promit că îți voi răspunde la toate întrebările, Paedyn. Dar, mai întâi, să facem prezentările. Aceasta este fiica mea Mira, zice și face semn către fata blondă de lângă el, care abia îmi oferă un zâmbet, iar aceasta este Leena, adaugă și arată cu capul spre fata cu părul ca pana corbului lăsat elegant pe spate.

– Ești mai măruntă decât credeam, spune Leena, cu capul înclinat în lateral. Acum, sunt și mai impresionată că ai supraviețuit primei probe din întreceri.

Tonul nu îi e batjocoritor, ci mai degrabă curios.

– Sunt mai puternică decât par, te asigur. Cea mai puternică armă pe care o are la dispoziție o femeie e faptul că este adesea subestimată, răspund cu un mic zâmbet. Iar eu mă folosesc de asta tot timpul.

Fața Leenei este străbătută de un zâmbet frumos care îi luminează trăsăturile în timp ce nu se adresează nimănui în mod special:

– Îmi place. O păstrăm, nu-i așa?

– Nu e un câine, mormăie Mira, dându-și ochii peste cap.

– Și deja l-ai cunoscut Finn, intervine Calum.

Finn îmi face cu ochiul rapid, și aproape că pufnesc.

– Acum, am multe lucruri de explicat în foarte puțin timp, așa că voi trece imediat la subiect. El respiră adânc. Eu și tatăl tău am fost foarte apropiați.

„Și totuși, nu l-am mai văzut în viața mea pe acest om."

– Și știu că nu știi cine sunt. Cuvintele lui îmi întrerup gândurile. Și asta pentru că tatăl tău m-a păstrat... ei bine, secret. Așa cum a ținut Rezistența secretă față de tine.

Capul mi se învârte și dintr-odată sunt recunoscătoare că stau jos.

– Dar tatăl tău nu doar că știa despre Rezistență. Vezi tu, Rezistența există de aproape un deceniu, iar Adam a fost unul dintre liderii ei inițiali. Este tocmai motivul pentru care suntem încă în această casă, folosind-o ca sediu, așa cum am făcut și când era el în viață.

– Atunci de ce a ținut toate astea secrete față de mine?

Ignor privirea cu care Lenny mă săgetează când îl întrerup.

Calum oftează.

– Nu doar de tine a ținut secretă Rezistența. În acei ani de început, ne țineam ascunși, răspândind discret vestea despre cauza noastră printre cei în care puteam avea încredere. Era periculos pentru tine să faci parte din Rezistență, așa că a vrut să aștepte până când aveai să fii mai mare pentru a te alătura. Face o pauză înainte de a adăuga încet: Dar nu a mai avut șansa să-ți spună. Iar când l-am găsit pe tatăl tău... tu plecaseși.

Reușesc să încuviințez ușor din cap, înghițindu-mi nodul din gât înainte să-l întreb:

– De aceea l-a ucis regele? Pentru că a aflat despre rolul lui în Rezistență?

O expresie de confuzie traversează chipul lui Calum în timp ce continuă să mă privească. Intensitatea privirii sale e aproape neliniștitoare înainte de a și-o desprinde și de a încuviința încet din cap.

– Asta presupun, da.

Înghit în sec, sperând că mă voi simți mai ușoară, fiindcă, în sfârșit, am descoperit motivul morții tatălui meu, după ani de vină și presupuneri. Și totuși, nu mă simt așa.

– Tu și majoritatea celor din Ilya abia acum începeți să auziți despre noi pentru că am crescut, continuă Calum. Am crescut ca mărime și putere. Am ținut Rezistența ascunsă mulți ani, timp în care am câștigat mai mulți membri și am găsit mai mulți Obișnuiți. Dar regele întâmpină dificultăți în a ne gestiona acum. Dificultăți în a ne ține ascunși și sub control.

– Deci unde sunteți ceilalți? Adaug rapid: *Cine* sunteți ceilalți?

– Suntem *peste tot*, zice Mira, dar privirea ei pătrunzătoare spune mult mai multe.

Este limpede că nu are încredere în mine. Calum continuă:

– În timpul Epurării de acum trei decenii, au rămas în Ilya, după alungare, mai mulți Obișnuiți decât se credea inițial. S-au ascuns chiar sub nasul regelui. Există membri ai Rezistenței răspândiți în toată Ilya, deoarece este atât

nesigur, cât şi nepractic să locuim cu toţii într-o singură zonă. Nici măcar eu nu ştiu unde sau cine sunt toţi. Avem lideri repartizaţi în diferite zone ale regatului, permiţându-ne să răspândim informaţii în rândul membrilor Rezistenţei fără probleme şi fără a trezi bănuieli. Cuvântul circulă rapid atunci când liderii discută şi transmit informaţii membrilor din secţiunea lor.

– Şi de aceea ne-am întâlnit aici în seara asta, spune Leena însufleţită. Pentru a pune la punct planurile şi apoi a le transmite secţiunilor noastre.

Clipesc spre ei.

– Toţi sunteţi lideri? Adică, sunteţi atât de... tineri!

– Şi frumoşi, comentează Finn. Dar, da, suntem câţiva dintre liderii care au reuşit să ajungă în seara asta. Sincer, suntem doar porumbei voiajori glorificaţi care transmit informaţii în secret, astfel încât Rezistenţa să poată rămâne unită, în ciuda faptului că nu este capabilă să îi adune pe toţi.

– Eu nu-s nici un porumbel voiajor, pufneşte Mira.

– Nu sunt sigur de ce vorbim despre *păsări*, oftează Lenny, dar, da, ei supraveghează informarea membrilor Rezistenţei în anumite secţiuni ale regatului. Şi nu este o sarcină simplă. Obişnuiţii încă sunt ucişi în mod constant, iar, dacă informaţiile despre cine face parte din Rezistenţă sunt dezvăluite, vor muri şi mai mulţi.

– Deci sunteţi Obişnuiţi?

Finn rânjeşte.

– Eu sigur sunt.

– La fel, spune Leena mândră.

Mă uit la ei doi, la aceşti oameni care sunt la fel ca mine, la fel de Obişnuiţi. Ochii mei se îndreaptă spre Mira când ea spune:

– Iar eu sunt un Anihilator.

Calum intervine înainte să mai pot sări cu întrebări:

– Obişnuiţii din Ilya tind să adapteze capacitatea Hiperilor, deoarece este o putere destul de uşor de imitat.

La acele cuvinte, Leena îi aruncă lui Lenny o privire superioară.

– Când Obişnuiţii ne găsesc şi se alătură Rezistenţei, îi ajutăm să-şi construiască o viaţă, îi învăţăm cum să supravieţuiască. Îmi oferă un zâmbet trist. Nu toată lumea

a avut un tată ca al tău, care să-i învețe *să devină* cu adevărat puternici. Abilitatea ta de Clarvăzătoare a fost antrenată în tine încă de când erai copil, și este cea mai convingătoare acoperire pe care am văzut-o vreodată. Se oprește o clipă, adunându-și gândurile. Cu privire la cine suntem, ei bine, evident, cei mai mulți dintre noi suntem Obișnuiți. Dar avem și Elite de partea noastră.

– Fatalii, șoptesc.

– Da. Pare să se crispeze auzind acea denumire. Și se pare că ai întâlnit deja unul.

Anihilatorul cu care m-am luptat pe alee îmi vine în minte când spun încet:

– El era...

– Da, era membru al Rezistenței.

Calum ridică o mână, reducând la tăcere scuzele pe care dau să le rostesc pentru că l-am doborât pe unul dintre membrii lor.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, Paedyn. Nesăbuința lui Micah a fost cea care a dus la prinderea sa.

– Întotdeauna a fost un repezit, mormăie Lenny. Și un fraier. Un fraier nesăbuit. Să creadă că l-ai putea doborî pe prinț, viitorul *Executant*, fără să existe consecințe...

Ochii mei dansează între ei cinci.

– Apuc și eu să aflu exact de ce acest Micah este un fraier nesăbuit?

– Pentru că l-a văzut pe prinț deja slăbit, iar furia i-a întunecat judecata, spune Mira, cu expresia lipsită de empatie. Pe scurt, prințul Kai a ucis pe cineva foarte drag lui Micah, iar Anihilatorul a devenit consumat de furie și de dorința de răzbunare. Când l-a văzut pe prinț pe acea alee, obosit și îngândurat, a profitat de ocazie pentru a încerca să-l doboare. Mă fixează cu o privire. Dar, în schimb, l-ai doborât tu pe el.

– La acea vreme, nu știam cine ești, adaugă Lenny. Am pus lucrurile cap la cap când am văzut numele tău pe bannerul din Loot și te-am văzut la interviuri.

– Am crezut că ești moartă, Paedyn, spune Calum cu seriozitate. Și apoi ai apărut brusc la Întreceri și am găsit-o pe fiica lui Adam. Mă rog, tu ne-ai găsit.

– Cine ar fi crezut că fiica lui Adam Gray, fiica unui lider al Rezistenței, va fi cea care mă va ușura de bani și va găsi

acel bilet? spune Finn oftând. Biletul care te-a condus direct la noi și înapoi în propria casă. El ridică privirea spre tavan și zâmbește în sinea lui. Când te-am zărit la bal, te-am văzut recunoscând cine sunt, am știut că nu va dura mult până să vii și să ne găsești aici.

Înghit în sec, incapabilă să trec peste subiectul anterior.

– Îmi pare rău pentru Anihilator... pentru Micah. Nu pot să nu mă simt vinovată, dat fiind că eu sunt motivul pentru care a fost prins. Știți dacă mai este în viață?

Expresia lui Calum devine sumbră.

– Nu suntem siguri. Dar, dacă este, probabil nu va mai rezista mult. El continuă înainte să pot încerca din nou să-mi cer scuze: Și nu e nevoie să te simți vinovată, Paedyn. Micah și-a făcut-o cu mâna lui. Respiră adânc înainte de a continua conversația pe un ton detașat: Acum, așa cum ziceam, Rezistența e formată atât din Obișnuiți, cât și din Elite, inclusiv din Anihilatori, Cititori de Minți și Controlori. Întrucât regele a încercat să-i omoare pe Fatali și a continuat să facă acest lucru, și ei vor dreptate. Alte Elite s-au alăturat cauzei din propriile motive. Cei cărora le pasă suficient cât să se gândească la asta nu acceptă ideea că Obișnuiții au fost alungați brusc din cauza unei boli.

– Așadar, membrii Rezistenței nu cred că Obișnuiții slăbesc Elitele, spun eu, privind cum Calum încuviințează din cap. Are cineva dovezi ce pot fi folosite împotriva regelui și a Tămăduitorilor săi?

Ochii lui Calum îi cercetează pe ai mei înainte ca el să ofteze.

– Nu, nu avem dovezi.

Lenny adaugă:

– Suntem doar ilyeni cărora le pasă suficient de mult încât să își dea seama că ceva nu se potrivește. Obișnuiții au trăit alături de Elite timp de zeci de ani înainte de Epurare și chiar și acum ei se ascund sub nasul regelui și trăiesc alături de Elite, fără ca acestea să se plângă de o scădere a abilităților. Oftează. Dar numai pentru că regele și Tămăduitorii săi au spus că Obișnuiții sunt bolnavi, majoritatea Elitelor nu se vor gândi de două ori dacă puterile și viața lor sunt în joc.

Încuviințez încet din cap, în timp ce creierul meu este din nou asaltat de întrebări.

„Care este, mai exact, scopul Rezistenței și ce le-aș putea eu oferi?“

Deschid gura să întreb asta, dar Calum mi-o ia înainte:

– Rezistența este, în sfârșit, gata să ia măsuri. Și, spre deosebire de ceea ce a spus regele despre noi, noi nu suntem radicali care ucid din pură distracție. Vrem dreptate. Vrem să fie spus adevărul. Ne dorim ca Obișnuiții și Fatalii să trăiască iar în pace cu restul Elitelor. Să nu fie vânați și uciși pentru lucruri pe care nu le pot controla, doar pentru că regele vrea o societate formată numai din Elite și este dispus să mintă în legătură cu Obișnuiții pentru a o obține. Deci acesta e scopul nostru. Aceasta e cauza noastră.

Iar asta e exact ce îmi doresc, exact ce am sperat toată viața. Să fiu acceptată și *liberă*.

Conștientizez atunci cât de mult îmi doresc să fac parte din asta. Cât de mult vreau să ajut și să fac diferența. Cred că am așteptat toată viața să găsesc un astfel de scop.

– Dar balul? întreb pe negândite. De ce ați atacat la bal?

Lenny și Calum schimbă o privire înainte ca acesta din urmă să ofteze și să spună:

– Atacul nostru a fost o surpriză atât pentru noi, cât și pentru oaspeți.

Îmi aduc aminte cât de nepregătiți arătau cei câțiva membri ai Rezistenței, cum încercau să lupte ca să iasă din sala de bal.

– Nu a făcut niciodată parte din plan, îmi explică Lenny în timp ce eu ridic dintr-o sprânceană, îndemnându-l să continue. Așadar, balul era, practic, acoperirea perfectă pentru a te strecura înăuntru într-un grup mic și a scotoci castelul, folosind festivitatea pentru distragerea atenției. Și, în fine, să spunem că au fost prinși.

Privirea mea alunecă spre Finn.

– Ai fost acolo și ai scăpat. Ce s-a întâmplat?

Finn își drege glasul.

– Nu te voi plictisi cu detaliile, dar un gardian m-a găsit pe un hol lăturalnic în timpul căutării mele și i s-a părut suspect ca un băiat care servește să fie atât de departe de festivitate. Așa că, atunci când a pus întrebări indiscrete, bineînțeles, am mințit de-am rupt. Își pleacă ușor capul spre podea și clatină din el. Abia după ce m-a târât înapoi în

sala de bal, am descoperit că era o Cacealma şi putea simţi fiecare dintre minciunile mele.

– Dar Finn nu a fost singurul prins, intervine Mira, cu un aer sumbru. Se pare că în jurul castelului erau mult mai mulţi gardieni imperiali decât se anticipase.

Finn oftează din rărunchi.

– Toţi eram echipaţi cu bombe care să provoace daune reduse, cuţite şi capsule sinucigaşe, deşi nu ne doream să fim nevoiţi să le folosim. Dar ne-am purtat discret armura de piele şi am avut măştile ca măsură de precauţie, în cazul în care ar fi trebuit să luptăm pentru a ieşi. Şi exact la asta s-a ajuns. Un gardian a fost primul care a declanşat una dintre bombele noastre, fără să ştie ce este, şi atunci în sala de bal s-a stârnit haosul. Am încercat să scăpăm, dar Elitele au început să lupte cu noi, şi tot ce am putut face a fost să încercăm să ne luptăm pentru a ieşi. El se opreşte, înghiţindu-şi tristeţea. În cele din urmă, am folosit toţi bombele, iar cei care au fost prinşi au folosit capsulele sinucigaşe.

Chipul drăguţ al Leenei este schimonosit de jale, următoarele cuvinte fiind rostite cu veneraţie.

– Secretele noastre sunt prea valoroase pentru a le pierde, iar ei au fost prea loiali pentru a le divulga. Ştiau că oricum aveau să îşi piardă viaţa.

Camera se cufundă în tăcere, de parcă ar ţine brusc un moment de reculegere pentru a onora viaţa celor pe care i-au pierdut.

– Nu intenţionam ca regatul să afle despre Rezistenţă în acea noapte sau în acel fel, dar se pare că soarta a avut alte socoteli, spune Calum încet. Din păcate, uneori, este nevoie de martiri pentru a le arăta oamenilor că există ceva pentru care merită să lupte.

Las informaţia să se aşeze, stând în tăcere înainte de a exprima întrebarea care mi s-a strecurat în prim-planul minţii.

– Ce anume căutaţi în seara aceea?

Lenny este cel care îmi oferă un răspuns.

– În calitate de gardian, am fost informat că proba finală va avea loc în Arena Bolului şi că acolo ne vom arăta întregului regat Ilya. Bun, castelul este plin de pasaje secrete şi de tuneluri care duc în diferite locuri. Trebuie să-

l găsim pe cel care duce chiar sub loja din arenă. Securizarea regelui este cea mai dificilă parte a acestui plan, așa că trebuie să folosim elementul-surpriză împotriva lui, în timp ce restul Rezistenței poate veni prin numeroasele tuneluri care duc în arenă.

Sprâncenele mi se împletesc din cauza confuziei.

– De unde știi că există într-adevăr un tunel care duce în sala de așteptare de sub lojă?

Nu-mi amintesc să fi văzut o ușă acolo înainte de interviuri, dar, din nou, presupun că am fost destul de distrasă.

– Pentru că l-am văzut, spune simplu Lenny.

Deschid gura, dar el mă întrerupe repede:

– Și toate astea sunt bune și frumoase, mai puțin faptul că ușile tunelului se deschid doar din interior, și nu am idee unde este celălalt capăt al pasajului.

– Oh, spun eu încet.

Râsul lui Lenny e sec.

– Chiar așa. Oh!

Mă uit de la unul la altul, cu un aer expectativ.

– Deci ce, eu trebuie să găsesc tunelul care duce acolo?

Răspunsul lor vine, practic, la unison:

– Da.

Mă înec deodată cu un râset.

– Dacă Lenny încă nu a reușit să-l găsească, nu sunt sigură că...

– Da, ei bine, ar fi mult mai ușor dacă l-aș avea la degetul mic pe viitorul rege, murmură Lenny în barbă.

Îi arunc o privire în timp ce Calum spune încet:

– Relațiile tale cu prinții sunt... valoroase. Mai exact, *legătura* ta cu prințul Kitt. Se apleacă înainte, îndemnându-mă să înțeleg. Paedyn, cred că ai mult mai multă influență asupra acelui băiat decât crezi.

Nu sunt sigură că are dreptate în privința asta, dar încuviințez încet din cap, luând în calcul cuvintele lui.

– Vrei să-l folosesc pe Kitt ca să găsesc tunelul.

– Bingo, spune Finn.

– Deja a început să aibă încredere în tine, insistă Calum. Deci folosește-l! Cum ai spus mai devreme? „Cea mai puternică armă pe care o are la dispoziție o femeie e faptul că este adesea subestimată.“ Așa că lasă-l să te

subestimeze! El este un mijloc pentru un scop. Fă-l pe băiatul ăsta să se încline dacă trebuie!“ Ochii lui sunt ațintiți într-ai mei. Doar du-ne în arenă! Plănuim asta de mult timp, și va fi prima dată când cea mai mare parte a Rezistenței va fi într-un singur loc. Deci trebuie să meargă *bine*.

Încuviințez din nou din cap. Pot s-o fac. Am s-o fac. Urmează o clipă de tăcere înainte să întreb: Care-i, mai exact, planul?

– Este într-adevăr destul de simplu, spune Calum. Cei mai mulți dintre noi ne vom aduna în cele din urmă laolaltă și le vom arăta oamenilor din Ilya cine suntem și ce avem de spus. Le vom arăta că nu reprezentăm o amenințare, amintindu-le și pe cine ucid de zeci de ani. Regele va trebui fie să-și recunoască minciunile despre Obișnuiți, fie pur și simplu să ne elibereze. Și ne vei ajuta să facem asta.

– Trebuie să găsești tunelul, îmi cere Lenny. Voi fi acolo pentru a ajuta cu orice ai nevoie, sigur, și ne vom întoarce în curând cu Calum în recunoaștere.

„Deci Calum este liderul suprem?“

– Da, presupun că ai putea să-mi spui așa, deși nici unul dintre noi nu are cu adevărat titulaturi, spune Calum cu calm, trecându-și o mână prin păr.

„Pe toate molimele. El este un…“

– Da, sunt un Cititor de Minți, Paedyn.

Respirația mi se accelerează.

„Mi-a citit gândurile tot timpul. Probabil le citește chiar acum.“

– Da, ți-am citit gândurile tot timpul și, da, tocmai le-am citit din nou.

Nu încerc să-mi șterg de pe chip sentimentul că am fost trădată, lucru care doar îi îmblânzește expresia.

– Îmi pare rău că ți-am invadat gândurile, dar trebuia să mă asigur că ești cu adevărat de partea noastră. Cu adevărat dispusă să ne ajuți.

„Ieși imediat din capul meu!“

Aproape că zâmbește.

– Atât de încăpățânată, la fel ca tatăl tău. Dar acum, că văd că ești de încredere, te voi lăsa cu gândurile tale.

Lenny își drege glasul și se ridică, oferindu-mi o mână.

– Ar trebui să mergem. Avem mult de lucru. Şi trebuie să petreci cât mai mult timp cu viitorul rege, ca să ne poţi găsi culoarul de trecere.

– Da, încă trebuie să-mi dau seama exact cum voi obţine acea informaţie de la el, recunosc eu.

– Flirtează, intervine Finn.

În acelaşi moment, Lenny spune:

– Flutură din gene sau ceva.

Pufnesc înainte ca Lenny să-mi facă semn spre scări.

– Haide! Trebuie să te ducem înapoi în camera ta.

Fac un semn din cap către micul grup din faţa mea.

– Vă mulţumesc! Mi-aţi dat ceva pentru care să lupt.

Şi, spunând asta, mă întorc, îndreptându-mă spre treptele de piatră din spatele lui Lenny.

– Paedyn?

Mă răsucesc pe călcâie şi-l văd pe Calum privindu-mă.

– Tatăl tău ar fi mândru.

Capitolul 35

Kai

Antrenamentele şi tortura m-au ajutat să îmi păstrez minţile în ultimele două zile, deşi ştiu foarte bine că doar o persoană care nu e întreagă la minte ar recunoaşte asta.

A trecut aproape o săptămână de când s-a încheiat prima probă a întrecerilor.

Aproape o săptămână de când am afundat o lamă în pieptul lui Jax.

Aproape o săptămână de când mă abţin să îi fac acelaşi lucru lui Ace.

Aşa că mă menţin ocupat lovind cu pumnii în suprafeţele matlasate pentru antrenament pentru a nu lovi faţa cuiva, dat fiind că nu îl mai pot bate pe Anihilator.

Păcat că l-am omorât!

Sunt sigur că avea informații, da, dar nu sunt genul care face amenințări goale. I-am promis lui Micah că îl voi omorî dacă nu dovedește că viața lui este demnă să fie salvată. Și, când nu a reușit să-mi ofere informațiile pe care mi le doream, m-am ținut de promisiune.

Era un element de risc, prea periculos pentru a fi păstrat în viață pe post de sac uman de box pentru mine. Știam că nu are de gând să-mi spună ce vreau să aud și nu aveam nici o intenție să-mi pierd timpul.

Deși chiar îmi lipsește să-mi vărs furia și frustrarea asupra lui.

În ciuda acestui fapt, încă îmi petrec majoritatea zilelor cu Anihilatorul tatălui meu.

Abilitatea lui este una dintre puținele cu care nu m-am antrenat niciodată, nici măcar nu am întâlnit-o până acum o lună. Așa că mă antrenez cu Damion ore în șir, încercând să înțeleg și să dezvolt cât pot de bine această nouă putere. Nu vreau să mă simt niciodată neputincios, așa cum m-am simțit când Micah m-a prins în ambuscadă pe aleea Loot. Nu, vreau puterea lui. Vreau să o pot folosi și să o abat, astfel încât să nu mai pot fi niciodată schilodit astfel.

Mai ușor de zis decât de făcut.

Antrenamentul este plictisitor și obositor. A învăța să folosești abilitatea Anihilatorului este mult mai ușor decât să te aperi de ea. Sunt sufocat zilnic de puterea lui în timp ce încerc să o folosesc, încercând să o întrebuințez împotriva lui. E puțin spus că mă chinuiesc, în ciuda faptului că sunt hotărât și disprețuiesc că mă simt atât de neajutorat. Dar nu am liniște.

Mă țin ocupat toată ziua în speranța că ale mele coșmaruri vor fi prea epuizate pentru a mă urmări noaptea în somn.

Lama sabiei mele se afundă adânc în lemnul manechinului de antrenament pe care îl ciopârțesc în prezent.

Oftez enervat și apuc mânerul greu cu ambele mâini, smulgând oțelul ascuțit din lemnul crăpat. Răsucesc absent arma înainte de a da lovitură după lovitură în bucata de lemn, lăsându-mi mintea să se concentreze asupra puterii și preciziei fiecărei răsuciri – concentrându-mă la cum se

simte să mânuiesc moartea, să o țin în palmă, să o controlez după bunul meu plac. Și, cu toate astea, e nevoie doar de un râs familiar pentru a spulbera această concentrare.

Ea stă sprijinită de acel copac căptușit în care îi place atât de mult să lovească, iar Kitt e aproape. Ceva începe să ardă în interiorul meu, dar ignor, fără să mă obosesc să recunosc gelozia care mă colorează în culoarea regatului Ilya.

Ochii mei sunt ațintiți la ei doi în timp ce vorbesc relaxați. Paedyn pare să fie mult mai în largul ei cu Kitt în ultima vreme, petrecând timp cu el în afara antrenamentelor și a meselor. Îi ordon geloziei să mi se scurgă din oase, să dispară pur și simplu, dar ea mă roade și mă sâcâie cu fiecare gând la cei doi împreună.

Paedyn încuviințează din cap către Kitt cu un zâmbet, înainte ca el să se întoarcă și să revină în castel, în timp ce eu mă străduiesc să mă concentrez din nou asupra antrenamentului. Tai și tai lemnul cu sabia, tensiunea din umeri scăzând cu fiecare lovitură.

– Ce zici de o revanșă?

Lovesc puternic lemnul, tăind adânc cu sabia peste pieptul manechinului. Paedyn așteaptă răbdătoare în timp ce mă întorc încet, balansând sabia în cercuri lente alături de mine. Nu mă obosesc să zâmbesc în timp ce spun degajat:

– Cineva e în dispoziție de înfrânt.

Umbra unei încruntări îi trece peste față în timp ce își încrucișează brațele.

– Iar cineva e în dispoziție proastă.

Râd fără umor.

– Dragă, nu sunt eu într-o dispoziție proastă. Ar fi mult mai mult sânge dacă ar fi așa.

Ea îmi aruncă un mic zâmbet.

– Ei bine, nu va trebui să te cred pe cuvânt, pentru că, după ce te voi bate, sunt sigură că voi putea fi martoră la una dintre proastele tale dispoziții.

Oftez, cedând.

– Bine. Din nou corp la corp?

– Nu, spune ea încet, mă gândeam că putem face ceva diferit.

– Și ce anume? Mă apropii cu un pas de ea, aplecându-mă în timp ce-i spun: Lupta corp la corp îți distrage atenția pentru că trebuie să fii atât de aproape de mine?

Ea reușește cumva să facă un pas și mai aproape.

– Deloc. Nu mă distragi, Azer.

– Sună ca o provocare.

– Doar dacă ești în dispoziție de înfrânt.

„Pe toate molimele, fata asta."

Ea îmi zâmbește.

– Deci ce zici de tir cu arcul? Dacă, desigur, orgoliul tău poate suporta înfrângerea în fața mea. Din nou.

– Oh, asta nu va fi o problemă. Pentru că nu voi pierde.

Îmi smulg fața din apropierea feței ei și îi ating umărul când trec. Știu ce face ea, iar abaterea atenției e binevenită. Faptul că *ea* constituie abaterea atenției e binevenit.

Trag un arc de pe unul dintre suporturile pentru arme și arunc o mână de săgeți pe pământ, între noi. Paedyn are deja arma în mână, stând cu fața către ținta uzată aflată la cincisprezece metri distanță.

– Trei runde, spune ea, fără a-și lua ochii de la țintă. Fiecare are trei trageri pe rundă. Cine obține cel mai mare scor câștigă.

– Destul de corect.

Mă întind spre ea ca să ne strângem mâinile și să pecetluim regulile, după cum se face. Ea mă prinde încet de mână, ținând-o ferm în timp ce bătăturile ei se ating de ale mele. Apoi o trag spre mine, la pieptul meu, de unde îi murmur aproape de ureche:

– Mult noroc, Gray!

Ea își dă ochii peste cap la mine, dar ai mei sunt blocați asupra ei.

– Nu am nevoie de noroc atunci când concurez cu tine, spune ea cu răceală, cu zâmbetul tot mai îngâmfat.

Nu pot să nu râd. După o clipă prea lungă, îi dau drumul, iar ea se întoarce spre țintă cu un zâmbet. Când nu mă mișc să iau o săgeată, ea îmi aruncă o privire de expectativă, la care eu răspund cu un gest către țintă.

– Doamnele au prioritate.

– Oh, corect. Uitasem că ești un *gentleman*.

Pufnește înainte de a pregăti o săgeată. Îmi înclin capul într-o parte, privind-o în timp ce ține arcul ca și cum ar fi

stângace, deşi ştiu că nu este.

„Interesant!"

Clipesc, iar o săgeată porneşte prin aer, aterizând extrem de aproape de mijlocul ţintei. Ea pune o altă săgeată în arc şi se trage înapoi, inspirând adânc. Închide ochii pentru o clipă, trăgând doar când îi deschide. Punct ochit, punct lovit. O privesc urmând aceeaşi rutină cu ultima ei săgeată. Îi privesc cum se încordează braţul în timp ce trage înapoi coarda arcului. Îi privesc ochii clipind şi închizându-se pentru a se concentra. Privesc cum respiră adânc înainte de a trimite o altă săgeată, care se înfige în centrul ţintei.

„La naiba!"

Trasul cu arcul nu a fost niciodată preferatul meu, şi, în mod clar, Paedyn nu simte acelaşi lucru. E un talent înnăscut. Atât de încrezătoare, atât de controlată, ca şi cum arcul ar fi aproape o prelungire a braţului ei. Săgeata o ascultă pentru că ea vrea ca aceasta să aterizeze exact unde doreşte.

Şi mă gândesc deodată că are dreptate. S-ar putea să pierd.

– Tu urmezi. Se dă înapoi lângă mine şi, cu o şoaptă batjocoritoare, spune: Mult noroc, Azer!

„Molima ştie că am nevoie."

Mă ridic şi îmi pun o săgeată în arc. Îi simt ochii asupra mea, urmărind fiecare mişcare pe care o fac, iar chestia asta e enervant de perturbatoare. Trag coarda arcului înapoi, ţintesc şi trag. Apoi înjur în barbă, pentru că am ratat cu puţin centrul ţintei, înainte să pregătesc o altă săgeată. Aceasta urmează acelaşi tipar, iar acum sunt frustrat şi simt nevoia copleşitoare de a lovi ceva. Trag ultima mea săgeată, şi în sfârşit aterizează unde vreau eu. Cu greu. Vârful ei argintiu se înfige în cea mai îndepărtată margine a centrului ţintei, ghidat de pur noroc pentru a ajunge acolo.

Paedyn nu spune un cuvânt în timp ce apucă şi trage următoarele trei săgeţi. La fel ca înainte, două au lovit centrul, una a fost la un milimetru. Este fascinant să o privesc, să observ cum foloseşte această armă.

„O să pierd. Nu-mi place să pierd."

Iar Paedyn știe asta. Trece pe lângă mine, zâmbindu-mi de parcă ar fi câștigat deja. Și probabil că a făcut-o. Îmi iau timp să trag următoarele trei săgeți, încercând să mă concentrez și să-mi calmez respirația înainte de a le lăsa să zboare către țintă.

Nu ajută. Două pe inelele circulare, una fix la țintă. Mă uit la țintă în timp ce Paedyn rânjește. Ia o săgeată și spune:

– Acum, înțeleg de ce voiai luptă corp la corp. Știai că ai șanse mai mari să câștigi.

Nu greșește. Tirul cu arcul nu a fost niciodată preferatul meu sau punctul meu forte. Ea încă zâmbește în timp ce își concentrează atenția asupra țintei, calmându-și respirația înainte să tragă înapoi coarda arcului.

„Nu am cum să câștig."

Mă lupt cu un mic zâmbet la ideea ce mi s-a ițit brusc în minte.

„Dacă tot pierd, măcar să mă distrez."

Fac un pas spre ea. Apoi trec încet în spatele ei – foarte aproape de ea. Pieptul meu se apasă de spatele ei în același moment în care îmi las mâna să-i găsească alene talia. Ea tresare la contactul brusc, iar eu râd încet, aproape de urechea ei.

– Ce faci?

Cuvintele sunt spuse cu răsuflarea tăiată, dar ea nu se mișcă, încremenită așa cum e, lipită de mine. Buzele mele sunt aproape de urechea ei în timp ce murmur:

– Te distrag.

Ea scoate un râset forțat, încercând să mimeze încrederea.

– Ți-am spus... Cuvintele îi mor pe buze când mâna mea începe să exploreze mai departe de-a lungul taliei ei, a abdomenului, deasupra bluzei ei subțiri. Ea înghite în sec. Ți-am spus că nu pot fi distrasă.

– Da. Degetele mele încep să traseze cercuri leneșe în sus și în jos pe lateralul trunchiului ei. Și aș fi putut să jur că ai bătut din piciorul stâng în timp ce ai spus-o. Mă aplec și mai aproape, șoptindu-i la ureche: Și amândoi știm că asta înseamnă că minți.

Adevărul este că eu sunt cel care minte. Piciorul ei este ultimul lucru la care sunt atent. Dar știu că totuși minte și

o voi dovedi.

– Ei bine, zice și își drege glasul, incercând să se concentreze la a forma cuvinte și nu la degetele mele, te înșeli.

Și, cu acea remarcă nesigură, își ridică arcul și trage coarda. Îmi înfășor un braț în jurul taliei ei, încet, și las cealaltă mână să-mi hoinărească de la degetele curbate în jurul coardei arcului până la umărul ei tensionat. Cu corpul ei încă apăsat de al meu, simt un fior care ii urcă pe coloana vertebrală, în timp ce degetele mele dansează încet în sus și in jos pe brațul ei. Îi zâmbesc la ureche și știu că și ea simte asta, deoarece pufăie de enervare.

O simt că inspiră adânc, tremurat, în timp ce încearcă să se calmeze, să se adune. Iar apoi, trage. Chicotesc în urechea ei când săgeata aterizează cel mai departe de centrul țintei dintre toate încercările de până acum. Ea întoarce capul, astfel încât fețele noastre să fie la doar câțiva centimetri distanță, și se încruntă la mine. Sunt amuzat, zâmbind în timp ce îmi las ochii să rătăcească peste fața ei, surprinzând fiecare pistrui și genele întunecate care ii încadrează ochii albaștri.

Apoi acei ochi oceanici se smulg dintr-ai mei când ea se întoarce spre țintă, apucând o altă săgeată. Dar nu încearcă să se elibereze din strânsoarea mea. E prea încăpățânată. Dacă se dă laoparte acum, știe că asta nu va face decât să demonstreze cât de mult îi distrag atenția.

Așadar, pregătește următoarea săgeată și respiră în timp ce briza îi aruncă o șuviță de păr argintiu pe față. Mă întind în jurul ei și, ușor, încet, îi dau șuvița după ureche în timp ce îi șoptesc:

– De ce tragi cu mâna stângă?

Este o întrebare aleatorie, folosită pentru a distrage atenția și pentru a-mi satisface curiozitatea. Ea respiră adânc înainte de a-mi răspunde:

– M-ai crede dacă aș spune că o fac pentru că am vrut să îți dau un avantaj?

Râd, clătinând din cap înainte de a-mi sprijini bărbia pe umărul ei.

– Mincinoaso! Nu mi-ai da niciodată un avantaj.

– Ai dreptate în privința asta, zice și râde tremurat.

– Tatăl meu m-a învățat să trag cu ambele mâini și, după rana din Întreceri, m-am gândit că ar trebui să exersez mai mult cu stânga.

Și, cu asta, nu ezită înainte de a trage săgeata, lovind departe în afara centrului, cu o bufnitură ușoară.

– Nu spune o vorbă, mormăie ea sacadat printre dinți, fără să se obosească să se uite la mine în timp ce apucă furioasă o altă săgeată.

– Nu aveam de gând să spun nimic, zic eu, mimând nevinovăția.

– Mincinosule! Practic, te *simt* zâmbind.

Buzele mele sunt pe marginea urechii ei – și, de fapt, zâmbesc.

– Nu mă pot abține când am dreptate.

Încă se luptă furioasă cu săgeata, cu vocea înșelător de dulce când spune:

– Ei bine, dacă mai rânjești așa, mă voi întoarce și voi îndrepta această săgeată spre inima ta.

Zâmbesc, degetele mele continuând să deseneze cercuri peste abdomenul ei. Inspiră iar superficial, pregătită să se tragă înapoi și să azvârle săgeata când eu bâigui:

– Da, măcar ai putea să-mi lovești inima, spre deosebire de centrul...

Nu sunt surprins când simt împunsătura unui cot în burta mea. Aerul iese din mine, dar, de îndată ce îmi trag răsuflarea, râd. Paedyn pufnește, și o trag mai aproape de mine, folosind acest joc drept scuză pentru a o ține, pentru a o atinge.

Capul ei se sprijină pe pieptul meu în timp ce examinează ținta, respirând adânc. Și eu fac la fel. Pieptul meu se ridică – faptul că o simt lipită de mine e aproape prea mult ca să respir corect. Ne potrivim perfect, atât de bine. Cu greu pot să gândesc, să respir sau să mă mișc în vreme ce degetele mele alunecă pe pielea ei, pe talia ei, pe corpul ei.

Apoi ea își înalță capul, își ridică arcul și lasă săgeata să zboare. Punct ochit, punct lovit. Dar la limită. Mă aplec și îmi sprijin încă o dată bărbia pe umărul ei, admirând săgeata care a ajuns, în cele din urmă, la țintă.

– Era și timpul, Gray.

– Hai să vedem dacă tu te descurci mai bine, mă ia ea în batjocură, retrăgându-se în timp ce îi dau drumul, fără tragere de inimă.

Oftez și apuc o săgeată, așezând-o pe coardă. Trag repede, lovind inelul circular cel mai aproape de mijlocul țintei, înjurând în barbă. Apoi apuc alta, hotărât să fac săgeata să aterizeze unde vreau eu. Ceva mă atinge pe braț, ca o șoaptă pe pielea mea. Capul mi se îndreaptă într-o parte, ochii izbindu-se de cei albaștri de mai jos. Ea ridică privirea la mine, cu ochii arzând în ai mei, plini de foc. Mâna ei plutește chiar deasupra pielii expuse de pe brațul meu, tachinând fără să atingă.

– Ce faci, Gray? o întreb, întorcându-mi atenția înapoi spre țintă.

– Îți distrag atenția, spune ea încet, lungind silabele.

Mâna ei îmi atinge din nou brațul, ușor. Atât de ușor!

Zâmbesc.

– Dragă, va trebui să faci mai mult decât atât.

– Nu, spune ea calmă, nu cred că trebuie.

Vârfurile degetelor ei se întâlnesc cu pielea mea. Le lasă să umble pe brațul meu, oprindu-se la încheietura mâinii înainte de a o lua în sus, dureros de încet. Degetele ei își găsesc drum pe sub manșeta cămășii mele de bumbac, urcă și…

Dispar.

Atingerea ei dispare, lăsându-mă să tânjesc ca ea să își pună mâinile pe mine. Atunci îmi dau seama.

Ea are dreptate. Nu mai trebuie să facă nimic pentru a-mi distrage atenția.

Simplul gând că e atât de aproape și că abia mă atinge face să mi se învârtă capul. M-am topit din pricina promisiunii pe care mi-au făcut-o degetele ei, promisiunea a ceva mai mult, promisiunea a *ceva*. Nimic. Ea nu va pune mâinile pe mine. În schimb, mă va înnebuni tachinându-mă cu atingerea ei, doar ca să mi-o răpească, lăsându-mă să vreau mai mult. Lăsându-mă să-mi fie frig fără focul pe care degetele ei mi-l declanșează de-a lungul pielii.

Expir, observând cât de nesigur pare acest lucru, cât de tremurător mi-a devenit corpul. Trag înapoi coarda arcului în timp ce un alt deget mă atinge sub antebraț.

Săgeata mea aterizează la două inele întregi distanță de centru, dar mintea mea este în altă parte, la atingerile fantomatice care își croiesc drum în sus și în jos pe brațul meu. Nu-mi amintesc să fi luat o altă săgeată, dar, când mă uit în jos, văd că mi-a fost pusă în arc.

Încet, atât de încet, își lasă degetele să alunece peste pielea mea, mai apăsat decât înainte. O singură atingere nu m-a făcut niciodată să mă simt atât de înflăcărat. Și ea știe *exact* ce face. Știe că mă va înnebuni într-un mod pe care nu-l pot explica, într-un mod pe care nu l-am simțit niciodată până acum.

– Ești mică și crudă, știi?

Vocea mea e adâncă, disperată.

– Dar abia te-am atins cu un deget, spune ea încet, subliniindu-și cuvintele cu un singur deget care îmi urmărește antebrațul.

– Exact.

Poate am făcut-o intenționat. Poate că am ales să-i distrag atenția pentru că știam că este prea încăpățânată ca să nu facă același lucru cu mine. Poate că am făcut totul doar pentru că voiam și mâinile ei pe mine. Pentru că era o scuză să o țin în brațe, să mă țină în brațe. Și acum, că nu o mai face, tânjesc după atingerea ei. Tânjesc după ea.

Trag săgeata, fără să mă obosesc să aștept și să văd unde aterizează înainte să arunc arcul la pământ, să mă întorc și să-i apuc încheieturile. O trag spre mine, uitându-mă în ochii ei uluiți. Buzele ei se despart, fie de surprindere, fie pentru că e pe cale să-mi zică vreo două, nu sunt sigur.

– Nu... Mă opresc, înghit, expir încet. Nu te juca așa cu mine!

Se uită la mine. Gura i se deschide și se închide din nou, sperând clar că vorbele vor ieși.

Îi susțin privirea în timp ce îi ghidez una din mâini spre brațul meu, lăsându-i să cadă cealaltă încheietură pentru a o trage mai aproape de talie. Palma ei se întâlnește cu pielea mea și e ca și cum îmi amintesc cum să respir din nou. Îmi apăs mâna peste a ei, ținându-i pielea ferm apăsată de a mea. Zâmbesc acum că, în sfârșit, mă atinge complet, în loc să mă tachineze cu vârfurile degetelor.

O singură atingere a ei sau lipsa ei este de ajuns ca să mă înnebunească.

„Ce mi-a făcut?"

Îmi iau mâna de pe a ei, degetele întârziind pe brațul ei înainte de a o lăsa să cadă pe lângă mine. Dar ea nu o lasă pe a ei, menținând palma în același loc. Se uită la zona unde pielea ei se întâlnește cu a mea înainte ca privirea să îi ajungă în cele din urmă la fața mea. Zâmbește, dar zâmbetul este la fel de slab ca vocea ei.

– Nu mi-am dat seama că o singură atingere te poate afecta atât de mult.

– Nici eu.

Ochii ei se îndepărtează de ai mei, aproape timid, în timp ce își lasă mâna să-mi întârzie pe braț înainte de a o trage jos. Apoi își întinde gâtul, privind la ținta din spatele meu.

Zâmbește la ceea ce vede.

– Ai pierdut, Azer.

Capitolul 36

Paedyn

– Concentrează-te, Paedyn! Doar calmează-te și concentrează-te! Poți să faci asta.

Încuviințez din cap drept răspuns la cuvintele liniștitoare ale lui Kitt, închizând ochii înainte de a respira adânc. După o clipă, mă uit la el și încuviințez din nou din cap.

– Bine. Sunt gata.

Kitt oftează dramatic, cu ochii plini de amuzament. Apoi spune încet:

– Trei...

Îi zâmbesc cu subînțeles.

– Doi...

Îmi las capul pe spate.

– Unu.

Într-o clipită, aruncă ceva în aer. Deschid gura în așteptare, gata să savurez dulceața ciocolatei, doar ca aceasta să-mi aterizeze pe nas înainte de a sări pe podea.

Râsetul lui Kitt răsună între pereții bucătăriei aglomerate, și îi surprind pe servitori zâmbind la sunetul familiar. Ridică o mână spre mine când încep să vorbesc, și e clar că are nevoie de un moment pentru a se aduna înainte să se uite la mine. Dar când, în sfârșit, se îndreaptă și îmi întâlnește privirea, râde din nou.

– Bine, deci coordonarea mea când vine vorba despre a prinde mâncarea în gură nu este... grozavă, mormăi eu, incapabilă să-mi opresc zâmbetul să se lățească.

– Nu este grozavă? Kitt își trece o mână prin părul dezordonat, încă sufocându-se de râs. Spune-i asta lui Gail, care și-a irosit pe tine jumătate dintre bomboanele de ciocolată.

Îmi încrucișez brațele sfidător.

– Ei bine, nici tu nu ai prins fiecare bucată de ciocolată, *Majestate*.

Kitt se apropie și îmi zâmbește.

– Adevărat. Dar măcar am mâncat dovezile. Tu, pe de altă parte – privirea îi alunecă spre podeaua acum plină de dulciuri –, nu ai făcut-o.

Pufnesc, mă las pe vine și încep să adun de pe podea micile bomboane de ciocolată și să le pun în palma făcută căuș. Kitt se ghemuiește brusc în fața mea, ajutându-mă să le pun în palma ce așteaptă. Mă uit la el pentru o clipă, încă uluită de fiecare dovadă de bunătate sau zâmbet împărtășit. Dar, cu tot timpul petrecut cu el în ultima vreme, diferențele dintre rege și fiul său par să mă surprindă din ce în ce mai puțin.

Un parteneriat pe care l-am acceptat doar ca să fiu observată de oameni a înflorit acum într-o prietenie ce era puțin probabilă. Nu este greu să-mi umplu majoritatea zilelor vorbind și petrecând timp cu viitorul rege pentru a găsi tunelul pentru cei din Rezistență. Nimic din toate acestea nu e greu, deși vinovăția care mă roade este. Mă trezesc dorindu-mi în mod egoist ca el să fie mai asemănător tatălui său, pentru că asta ar face trădarea mult mai suportabilă.

O servitoare scundă și frumușică trece pe acolo, icnind surprinsă la vederea noastră.

– Știu, știu, oftează Kitt. E complet nepricepută la a prinde lucruri în gură.

– Nu, nu, Excelență! Servitoarea se repede, cu o expresie alarmată întipărită pe toată fața. Vă rog, nu vă deranjați! O să curăț asta imediat!

Înainte să pot vorbi, ea s-a lăsat deja jos lângă mine și a început să-mi smulgă ciocolata din palmă.

– Mulțumesc, Liza, spune Kitt, ridicându-se.

El îmi întinde mâinile, iar eu le iau, lăsându-l să mă tragă în picioare. Liza îi zâmbește prințului ei.

– Îmi face plăcere, Excelență.

„Bineînțeles că își cunoaște slujitorii pe nume."

Zeci dintre ei mișună în jurul nostru, ciocnindu-se unii de ceilalți în graba lor de a ajunge acolo unde trebuie, în timp ce o voce tunătoare ne strigă.

– Kitt, te iubesc, dragă, dar nu cred că bucătăria mea poate suporta încă o persoană!

O văd pe Gail privindu-ne din cealaltă parte a încăperii, zâmbind la ceea ce vede. Apoi gesticulează, îndrumându-ne spre ușă.

– Dar, din moment ce te dau afară, va trebui să vii din nou să mă vizitezi în curând.

Kitt chicotește și pune o mână blândă pe spatele meu, iar eu nu mă îndepărtez la atingerea lui. Mă îndrumă spre ușă în timp ce strigă:

– Oh, nici n-ai putea să mă ții departe, Gail.

Holul este plin de servitori, toți ocupați și agitați, pregătind cele necesare pentru următorul bal de mâine-seară – o amintire a timpului care mi-a mai rămas pentru a găsi tunelul care duce în lojă. Mi-am petrecut zi după zi cu Kitt, câștigându-i încrederea în timp ce elaboram un plan pentru a obține informațiile de care am nevoie. Aproape că dau peste un servitor sau, mai bine zis, aproape că dă el peste mine. Băiatul deșirat își strigă scuzele înainte de a se grăbi spre locul unde ar trebui să meargă.

„Fix la momentul potrivit. Încercarea moarte n-are."

Mă întorc spre Kitt și mă forțez să râd.

– Nu ai nevoie niciodată de o pauză de la haosul castelului?

Chiar în timp ce vorbesc, știu deja răspunsul. A recunoscut că s-a simțit captiv în palat când eram înghesuiți împreună în camera sigură. Și totuși, iată-mă, folosind împotriva lui acele informații pe care a avut încredere să mi le împărtășească. Se uită la mine, ochii lui părând să-i cerceteze pe ai mei cu o anumită tristețe.

– Nici n-ai idee.

Îmi arunc brațele, exasperată.

– Și-atunci de ce nu iei o pauză? Ai putea să vizitezi mahalaua Loot pentru o zi. Desigur, există la fel de mult haos acolo ca în castel, dar... e un alt tip de haos. Te amesteci cu el. Lași haosul să te cuprindă până când devine un sentiment familiar. Până când devii o parte din el, ești înghițit de el.

„Haide! Spune da!"

Kitt se uită la mine de parcă nu-i vine să creadă ce vede. Un zâmbet lent i se întinde pe buze, ochii verzi trecând peste fața mea de parcă s-ar fi temut că aveam să încetez să mă mai uit la el.

– Ce? întreb eu, puțin îngrijorată.

Clipește și clătină ușor din cap, încercând să și-l limpezească.

– Nimic. E doar... felul în care vorbești despre Loot.

Își îndepărtează privirea, mormăind ceva de genul: „La naiba, pur și simplu felul în care vorbești". Nu insist, înainte de a întreba încet:

– Deci... asta înseamnă da?

Zâmbetul îi ezită.

– Mi-aș dori să văd Loot. Cu adevărat. Nu am mai fost de când eram băiat. Înainte să fiu...

– Captiv aici? completez cu glas blând.

Nu mi-am dat seama că ne-am oprit din mers până când Kitt nu mă trage din mijlocul holului, ca să nu fim călcați în picioare de servitorii ce zoresc de colo-colo.

– Exact, spune el, cu un zâmbet mic. Ești unul dintre puținii oameni care înțeleg asta.

Încuviințez încet din cap, zâmbind ușor.

– Kitt, sunt pe cale să îți fac morală, bine?

El râde.

– Nu m-aş aştepta la nimic mai puţin de la tine. Continuă!

– Ca viitor rege, ar trebui să-ţi vezi poporul. Să vezi cum trăiesc oamenii în mahalale. Să vezi cum *supravieţuiesc*.

– Ştiu, spune el pe un ton gol.

– Deci ce te opreşte?

Scoate un râset fără umor, frecându-şi ceafa în timp ce spune pur şi simplu:

– Actualul rege. Nu părăsesc castelul decât dacă este absolut necesar, şi să-mi văd poporul nu intră în categoria asta, potrivit lui. Sunt moştenitorul tronului, şi nu va risca să mă lase să părăsesc palatul, darămite să ajut, aşa cum am încercat când Rezistenţa a dat atacul de la bal.

Încerc să nu mă crispez din pricina ignoranţei lui, din pricina ideii că oamenii din Rezistenţă au *atacat* la bal. Dar cel mai bine e să nu-i fac morală prinţului despre chestiuni despre care nu ar trebui să ştiu nimic.

– Şi eşti de acord cu el? îl întreb cu băgare de seamă.

– Îl înţeleg. Şi îl respect…

– Şi nu vei înceta niciodată să încerci să-i demonstrezi de ce eşti capabil, aşa că vei face ce-ţi spune. Ştiu. Există o notă de amărăciune în vocea mea, pe care încerc repede să o acopăr. Atunci doar o noapte, Kitt. Du-te să-ţi vezi poporul! Vezi cum a fost pentru mine în mahalale. Nu rămâne ţintuit aici!

Kitt îşi lasă capul pe spate, rezemat de perete, şi râde.

– Nu prea pot pleca, Paedyn. Sunt paznici peste tot şi nu am voie să ies pur şi simplu.

Şi exact asta am sperat să îl aud spunând. Totuşi, îi arunc o privire inexpresivă.

– Dar tu eşti prinţul.

– Da, în fine, uneori, sunt prinţ doar cu titlul, nu şi cu privilegiile. Nu pot să ies pur şi simplu pe uşa din faţă.

– Atunci ieşi pe altundeva. Mă apropii cu un pas, ridicându-mi mâinile doar pentru a le lăsa să-mi cadă pe lângă corp, mimând nonşalanţa. Nu poţi să-mi spui că nu există o cale de ieşire de aici despre care nimeni nu ştie. Vreo uşă care nu e păzită?

Tonul îmi e complet degajat, şi par doar curioasă.

„Haide! Ai încredere în mine! Spune-mi!“

Dacă pot să-l fac să vorbească despre tuneluri, să-l fac să mă ducă prin ele, există șansa ca el să-mi spună despre cel pe care trebuie să-l găsesc. M-aș comporta ca și cum aș fi doar curioasă, aș pune întrebări despre celelalte tuneluri pentru a afla despre unul în mod special. Nu e cel mai solid plan al meu, dar e un început.

Mă privește într-un mod care îmi amintește vag de Kai. Îmi alung gândurile despre celălalt frate, alegând, în schimb, să mă concentrez la cel din fața mea. Cel pe care este ușor să îl ai în preajmă, cu care e ușor de vorbit...

„Care e ușor de păcălit, trădat, folosit..."

– Oh, da. Există o mulțime de moduri prin care să ies nevăzut din castel, spune Kitt zâmbind, pătrunzându-mi prin gândurile stridente.

Inima îmi bate cu putere, vocea mea e liniștită când spun:

– Te duc acolo. Într-o noapte. Vei vedea Loot și poporul tău. Cum sunt oamenii, cum e viața lor...

Se uită la mine atât de atent, încât mă opresc o clipă, înghițită de acei ochi de smarald la care acum câteva zile nu îndrăzneam să mă uit.

– Un rege care nu își cunoaște poporul nu poate fi un rege *pentru* poporul său.

În ciuda adevărului din cuvintele mele, simt un gust amar în gură din cauza motivului ascuns pentru care le-am exprimat.

Nu trebuie decât o sămânță de îndoială, un grăunte de incertitudine pentru a înflori și a crește. Și tocmai l-am plantat. Îi ofer un zâmbet liniștitor, de parcă nu aș minți de-nghează apele.

„Ai încredere în mine!"

– Poate, spune el, studiindu-mă.

Mă lupt cu imboldul de a încerca să-l conving, având grijă să nu par disperată sau să atrag suspiciuni.

– Mă voi gândi la oferta ta.

– Kitt.

Părul de pe ceafă mi se ridică la sunetul acelei voci. Al acelei voci reci și aspre. Mă răsucesc încet pe călcâie ca să-l văd pe rege la capătul holului, îndreptându-se spre noi. Îi fac cea mai mică reverență posibilă, mușcându-mi limba în timp ce îi ofer un mic zâmbet.

– Kitt, am nevoie de tine în birou, pentru a ne termina discuția cu consilierii.

Ochii lui mă cercetează, considerându-mă în cele din urmă demnă de privit. Sunt de același verde strălucitor ca ai lui Kitt și, totuși, nu ar putea fi mai diferiți, mai... reci. Aproape că tremur amintindu-mi motivul pentru care abia puteam privi în ochii fiului său. Privirea regelui se întoarce spre Kitt înainte ca el să adauge:

– Acum.

Deși nu pare prea încântat, Kitt răspunde scurt:

– Desigur, tată.

Pășește lângă rege, gata să meargă cu el înapoi în birou.

– Ia-o înainte, fiule! Ne vedem acolo.

Vocea lui severă nu lasă loc de ripostă, iar Kitt încuviințează încet din cap drept răspuns înainte de a-mi arunca un mic zâmbet și de a se răsuci pe călcâie.

Abia îndur să-l privesc, dar îmi forțez ochii să-i întâlnească pe cei ai ucigașului tatălui meu. Se uită la mine de parcă aș fi gunoiul pe care și l-a curățat de pe talpa pantofilor lui strălucitori. Nu pot suporta, dar mă forțez să stau nemișcată, mai degrabă decât să mă foiesc sub privirea-i scrutătoare. Așa că îi ofer un zâmbet strălucitor în timp ce mă întreb dacă pare că îmi dezgolesc dinții spre el.

– Majestate, zic înainte de a păși ca să îl ocolesc, să scap de acest om și de gândurile mele furioase și răzbunătoare.

Pantofii lui se lovesc de podeaua de piatră în timp ce pășește și-mi blochează calea. Mă opresc, privind în sus la silueta lui masivă. Este foarte sănătos pentru vârsta lui, și e lesne de văzut de unde au moștenit fiii lui constituția puternică și trăsăturile frumoase. Asemănările dintre Kitt și tatăl său sunt uluitoare, dar mă concentrez asupra capacității de Vânjos a regelui, care îmi amintește faptul că ar putea să-mi rupă gâtul cu ușurință.

– Domnișoară Gray, mă bucur să văd că ai ieșit în mare parte nevătămată din primele Întreceri. Nu pare deloc bucuros de bunăstarea mea. Ei bine, mulțumită fiului meu, la o adică.

Îmi pot doar imagina reacția regelui când a văzut filmările cu mine și Kai. Știu că i-a displăcut profund. I-a

displăcut că fiul lui m-a ajutat pe mine – un nimeni, un om de rând, o fată din mahalale.

„O Obișnuită."

– Da, sunt recunoscătoare că l-am avut pe Kai drept partener, spun eu cu un aer calm, neștiind încotro se îndreaptă această conversație.

– Hmm.

Regele se uită în jos la mine, mijind ochii. Înainte să poată spune altceva, adaug:

– Și aștept cu nerăbdare următoarea Întrecere. Și pe cea de după aceea.

Minciuni. Am vrut doar să văd expresia de pe chipul lui când par așa încrezătoare pentru că am supraviețuit atât de mult. Îmi închei declarația cu un zâmbet fals, gata să-l părăsesc și să las în urmă această conversație, când el spune:

– Lasă-mă să fiu sincer, Paedyn! Nu o să câștigi.

Mă crispez.

– Poftim?

– Știu că asta vrei. Să câștigi Întrecerile Epurării și să ai o viață mai bună pentru tine și pentru prietena ta croitoreasă. Râde amar și mușcător. Că veni vorba, ar trebui să te felicit pentru mica ta ispravă cu rochia de la bal. Cu siguranță ai obținut ceea ce ți-ai dorit. Să le amintești oamenilor despre Salvatoarea lor de Argint.

Privesc în altă parte, nemaiputând să mă uit la el, în timp ce continuă cu o mișcare a mâinii.

– Spune-mi, ai văzut sondajele?

Le-am văzut. La o zi după prezentarea primei probe din Întreceri, punctajele concurenților și voturile oamenilor au fost combinate și numărate. Clasamentele celor șapte adversari rămași erau peste tot, afișate pe bannere și fluturași în tot orașul. Kai era în frunte, urmat de Ace, iar Andy se afla la mică distanță, pe al treilea loc. Asta ne-a lăsat pe mine și Blair la egalitate pe locul patru, Braxton și Jax la egalitate pe ultimul loc.

Se pare că regatul Ilya nu prea știe ce să facă cu mine. Cei din mahalale vor vota probabil pentru Salvatoarea lor de Argint, în vreme ce cei din afara mahalalei probabil se aliază împotriva mea, sperând să-l vadă pe concurentul din mahalale având parte de o moarte distractivă. Și, dacă

primesc voturi de la cei din afara mahalalelor, este fără îndoială pentru că mă găsesc amuzantă.

– Da. Am văzut sondajele, spun printre dinți.

– Bun. Mă îndoiesc că vei urca în clasament, așa că ce mă preocupă cel mai mult este relația ta cu fiii mei. Nu au nevoie să-i tragi în jos sau, mai rău, să-i influențezi.

Mă uit la pieptul regelui, privind cum își aranjează manșetele jachetei.

– Mă îndoiesc că trebuie să-ți readuc aminte care ți-e locul, așa că stai departe de ei și nu vom avea probleme. Ai înțeles?

Pumnalul băgat în cizma mea nu m-a ispitit niciodată mai mult, torturându-mă cu gândul de a-i înfige lama în piept, așa cum i-a făcut el tatălui meu. Dar nu mi-a ucis doar singurul părinte în acea zi, ci a ucis și o parte din mine.

Și din cauza asta nu am urât niciodată pe cineva într-atât, din toată inima.

Pumnii îmi sunt strânși de-o parte și de alta a trupului, unghiile mi se afundă în palme. Dar îmi forțez fața să capete o expresie supusă și dulce când spun:

– Am înțeles, Majestate.

„Dacă înainte nu voiam să câștig, acum, cu siguranță vreau."

– Bine, spune el scurt. Atunci ar trebui să mulțumim molimei că ești în viață și sănătoasă, nu-i așa?

Există o anumită provocare care răzbate din tonul lui, care-i lucește în ochi. Îi oglindesc zâmbetul, chiar dacă îmi înghit mândria. Nu am spus niciodată lozinca mizerabilă și am jurat că nici nu o voi face. Și totuși, iată-mă, deschizând gura pentru a lăsa cuvintele să cadă ca și cum nu ar fi străine pe limba mea. De parcă nu mi-ar lăsa un gust neplăcut în gură.

– Da, mulțumesc, într-adevăr, molimei.

– Stai nemișcată sau o să-ți scot ochiul.

Mormăi în timp ce Ellie doar rânjește. Încă îmi trece o vergea peste gene, în ciuda faptului că e suficient de aproape încât să mă orbească din greșeală. Îi place să dea vina pe foiala mea, iar mie îmi place să dau vina pe mâinile ei nesigure.

– Bun, e timpul să sugi burta.

Adena clocotește de emoție în spatele meu, prinzând cu mâinile șireturile rochiei mele. Îmi îngăduie o ultimă respirație înainte de a strânge legăturile, blocând aerul din cutia toracică strivită. Manevrează șireturile, trăgând încet corsajul, tot mai strâns, pentru ca spatele să fie parte pe parte. Prinzând scaunul din fața mea, icnesc.

– Mai trage o dată, A, și cred că o coastă îmi va perfora plămânul.

Mă îndoiesc că Adena mă poate auzi peste țipetele-i de încântare.

– Pae, este perfectă! Știi, eram puțin îngrijorată de tiv, dar uită-te! Se încadrează exact, și, oh, croiala este incredibilă... Face o pauză, oftând. Of, uită-te! Doar uită-te la tine!

Mâinile ei mă prind de brațe în timp ce mă învârte spre oglindă, cu fața ei strălucitoare privind peste umărul meu. Clipesc, iar fata din oglindă face la fel.

Rochia argintie pe care am purtat-o la primul bal a fost uluitoare, seducătoare, pe când aceasta este pur și simplu frumoasă, uimitoare. Țesătura de un roșu-închis mă învăluie, revărsându-se pe podea. Este strălucitoare și fără mâneci, dar corsajul, în loc să fie rotunjit în partea de sus, are marginile terminate în colțuri ascuțite elegant. Este strâmtă, strânsă în talie cu șireturile de la spate, acum legate într-o fundă îngrijită, și îmi expune pielea între materialul care ține rochia la un loc. Fusta este amplă, dezvăluind fanta mare de pe piciorul meu drept, unde pumnalul tatălui meu este la vedere, pentru ca toți să-l privească și să fie derutați de el.

– Adena, îmi place la nebunie...

Mă întrerup în timp ce ochii îmi trec peste materialul care îmi îmbrățișează corpul. Apoi privirea mea întâlnește ochii emoționați, în nuanța alunelor, din oglindă, și mă întorc să fiu cu fața la cea mai bună prietenă a mea.

– Te iubesc, Adena!

Ea radiază, privindu-mă cu un aer strălucitor.

– Și eu te iubesc, Pae! Zâmbetul ei devine viclean. Și toată lumea te va iubi în această rochie. Mai ales un anumit prinț...

Nu-i greu să-ți dai seama că se referă la Kai. Îi arunc o privire, nedorind în mod deosebit să vorbesc despre asta.

– Adena...

– Ce? mă întreabă ea, mult prea inocentă. În caz că ai uitat, am urmărit desfășurarea Întrecerilor. Am văzut ce s-a întâmplat între voi doi. Ea ridică dintr-o sprânceană. Și am așteptat să vii și să-mi vorbești despre asta.

– Ei bine, nu e nimic de spus.

Ea îmi aruncă o privire inexpresivă, forțându-mă să adaug:

– Bine, nu știu *ce* să spun. El este derutant și captivant, iar eu nu reușesc, lamentabil, să mențin distanța.

– Corect, spune ea încet. Pentru că tu ești... tu.

– Iar el este... el, oftez.

„Pentru că eu sunt o Obișnuită, iar el este viitorul Executant."

Adena pufnește dramatic.

– Ei bine, nu te învinovățesc că nu poți sta departe. Adică, uită-te la el!

Îmi dau ochii peste cap, râzând în ciuda voinței mele. În încercarea de a evita conversația curentă, mă minunez în oglindă de felul în care m-au transformat fetele. Părul îmi e strâns într-o împletitură complicată pe spate, combinată cu un machiaj întunecat care îmi încadrează și îmi umbrește ochii, iar buzele mele au un luciu strălucitor.

„Făuritoare de miracole. Asta sunt ele."

Vorbim și râdem când se aude o bătaie puternică în ușă. Lenny fluieră când mă vede.

– Ia te uită! Chiar arăți ca o prințesă, prințeso.

Capitolul 37

Paedyn

– Dacă mă aleg cu înțepături, pe tine dau vina, mormăie Lenny. Mă conduce prin grădină, trecând pe lângă zeci de

oaspeți care se holbează. Rochia ta nu atrage doar multă atenție, ci și o mulțime de albine.

Încerc să-mi înăbuș un pufnet în timp ce mă uit în jos la rochia mea care se potrivește cu trandafirii ce mărginesc poteca de piatră pe care mergem. Oaspeții cutreieră prin grădini, croindu-și drum spre peticul larg decorat de iarbă de dincolo de fântână, unde l-am stropit pe viitorul lor rege, cu doar câteva zile în urmă.

Întrucât Întrecerile în sine nu sunt singurele lucruri diferite în acest an, al doilea bal are loc în grădinile unde soarele ce apune strălucește din paharele de șampanie, înmuind totul într-un auriu monoton. Ieșim de pe potecă și pășim pe marginea ierbii bogate, uitându-ne la mesele cu deserturi și la ghirlande grandioase prinse de copacii înclinați din jur. Muzicienii sunt ascunși sub o salcie căzută, pe jumătate nevăzuți în spatele perdelei de frunze legănate, în timp ce cântă o melodie însuflețită. În centrul festivităților se află covoare cu model suprapuse pe iarbă, toate variind în dimensiune și stil, pentru a crea un ring de dans colorat, unde mai multe cupluri se învârt deja.

– Ei bine, din păcate pentru tine, nu sunt eu partenerul tău, spune Lenny, oftând dramatic. Deci aici trebuie să-mi iau rămas-bun.

Râd.

– Cum voi trece de noaptea asta fără tine?

Se înclină într-o plecăciune batjocoritoare.

– Știu. Fii curajoasă, prințeso! Acum, du-te și găsește-ți prințul!

Și apoi se îndreaptă, face cu ochiul și dispare în grădini. Scutur din cap înspre silueta lui care se retrage înainte să respir și să merg mai departe în sala de bal improvizată pentru acea seară. Cercetez vârtejul de trupuri care dansează, încercând să-l găsesc pe Kitt printre ele.

– Bine că porți rochia asta, altfel poate că nu te-aș fi găsit niciodată.

Tresar la sunetul vocii lui Kitt în spatele meu și mă învârt spre el, cu fustele mișcându-mi-se în jurul picioarelor. Zâmbește și clătină din cap, privindu-mă din cap până în picioare.

– Deși, chiar dacă ai fi îmbrăcată în verde, mă îndoiesc că ai deveni una cu mulțimea.

Înghit în sec, nesigură ce să spun înainte de a mă rezuma la un:

– Mulțumesc.

Își întinde mâna.

– Dansezi cu mine?

Îmi pun palma într-a lui și încuviințez din cap înainte de a fi condusă pe ringul de dans. Simt că dansez cu un băiat complet diferit de cel cu care am dansat la balul anterior. Numai că singurul lucru care s-a schimbat este perspectiva mea față de el. Vorbim lejer în timp ce dansăm și este o ușurare să-l pot privi în ochi, să nu tresar îndepărtându-mă la atingerea lui.

– Tatăl meu ți-a spus ceva ieri? După ce am plecat? mă întreabă Kitt curios când se termină melodia.

Deschid gura, gata să torn o minciună, când o voce rece intervine:

– Pot să vă întrerup?

Respir adânc, enervată, înainte de a întoarce capul către Blair, care așteaptă să-mi răpească partenerul. Ea și-a combinat surâsul afectat cu o rochie de un verde intens, decorată cu mărgele complicate, care i se agață de trup. Privirea pe care mi-o adresează Kitt e comică. Îmi înăbuș râsul în timp ce ochii lui îi fixează pe ai mei, rugându-mă să nu-l părăsesc. Îi ofer un mic zâmbet, sperând că va vedea scuzele în ochii mei în timp ce-i spun:

– Desigur. E al tău cu totul.

El clatină din cap spre mine, fixându-mă cu privirea în timp ce mă desprind din brațele lui și sunt rapid înlocuită de Blair.

– Distracție plăcută, adaug, neputând să-mi ascund zâmbetul.

Kitt îmi aruncă o privire care promite răzbunare și mă sufoc de râs la vederea acesteia. Mă răsucesc pe călcâie, încă zâmbind...

Și mă ciocnesc de ceva solid.

Nu, de *cineva* solid.

Ceva umed îmi stropește obrazul în timp ce mă îndepărtez de corpul de care m-am ciocnit cu atâta lipsă de grație. Mirosul de vin amestecat cu cel de pin mă lovește, și înghit în sec, știind exact cine stă în fața mea înainte de a ridica privirea ca să-l întâlnesc.

Kai zâmbeşte, arătând în egală măsură sălbatic şi frumos în razele finale ale soarelui care apune. Părul îi e mai dezordonat decât în mod obişnuit, cu valurile lui ciufulite şi de culoarea cernelii care cad oriunde doresc. Ochii lui au o nuanţă de gri strălucitor, tulbure, aprinşi de amuzament. Costumul pe care îl poartă şi cămaşa de un alb sclipitor de dedesubt nu sunt doar uşor şifonate, ci şi parţial pătate de un roşu intens.

Stropi de vin roşu joacă în paharul strâns în mână. Ei bine, a mai rămas doar puţin, din moment ce acum poartă pe el cea mai mare parte din vin, şi asta datorită mie.

Ochii mei se îndreaptă spre ai lui când izbucneşte în râs.

Câţiva dintre oaspeţii din jurul nostru aruncă priviri uluite în direcţia noastră, auzind izbucnirea lui neobişnuită. Şi sunt sigur că expresia mea o oglindeşte pe a lor. Umerii îi tremură de râs, iar eu mă opresc, ţinându-mi respiraţia. Grimasa lui e amplă, sălbatică, afişând un zâmbet uluitor însoţit de gropiţe adânci.

Sunt brusc îngrijorată.

Vinul îi picură de pe marginile costumului, şi nu se poate opri din râs îndeajuns pentru a observa sau chiar pentru a-i păsa că stângăcia mea i-a stricat hainele. Îmi dreg glasul, uitându-mă la invitaţii care se uită la noi în timp ce-i spun:

– Kai – un alt hohot de râs adânc la auzul numelui său –, de ce nu mergem să te curăţăm?

Îl apuc de mână înainte ca el să aibă ocazia să se opună sau să râdă mai tare şi ne îndreptăm spre copacii de la margine, fiind conştientă de ochii care ne urmăresc fiecare mişcare. Smulg un şervet de pe una dintre mesele lungi înainte de a ne strecura sub ramurile plecate ale unei sălcii întunecate, ferindu-ne de oaspeţii bârfitori. Kai se sprijină de trunchiul aspru, zâmbindu-mi răutăcios. Îl evaluez din nou rapid, estimând daunele pe care le-am provocat hainelor lui, precum şi comportamentul lui ciudat. Se apleacă prea aproape, studiindu-mă în amănunt.

– Ştii, respiră el cuvintele într-un mod care îmi dă un fior pe şira spinării, nu era nevoie să verşi băutură pe mine ca să fim undeva doar noi doi. Puteai să mă inviţi la dans.

Îi întâlnesc privirea înainte ca aceasta să înceapă să-mi coboare leneş pe corp. Îmi ţin respiraţia, simţind practic

dâra fierbinte lăsată de privirea lui. Apoi, încet, atât de insuportabil, senzual, scandalos de încet, privirea lui își croiește drum înapoi la a mea.

– Ba, mai mult, m-ai fi făcut să vin la tine mai devreme sau mai târziu, în rochia asta.

Înghit în sec.

Ochii mei îl scrutează, observând hainele șifonate, râsetele sonore, divagațiile cu tentă de flirt – deși presupun că nu e nimic nou.

– Ești beat.

Oftez cuvintele, clătinând din cap înspre el. Îmi zâmbește din nou, deși mai sălbatic decât zâmbetele cu care m-am obișnuit atât de mult.

– Poate un pic.

Îmi dau ochii peste cap, ridicând șervetul pe care l-am apucat, și încep să-i desfac nasturele hainei de la costum pentru a încerca să șterg cămașa de dedesubt cât pot de bine.

– Mă dezbraci, Gray?

Fața lui e din nou aproape de a mea, respirația lui îmi gâdilă obrazul.

– Adică nu pot să spun că nu credeam că va veni ziua asta. El adaugă cu o șoaptă amuzată: Nu mi-ai putut rezista, dragă?

Mă uit în sus la el, afișând propriu-mi zâmbet ce denotă o încredere pe care nu o simt.

– Oh, te rog, pufnesc, singurul lucru la care *rezist* când sunt în preajma ta este dorința de a-ți pune un pumnal în gât.

Ochii lui sunt ațintiți în ai mei.

– Îmi place când amenință că mă omori, știi asta?

– Oh? Și de ce, mă rog?

Colțul gurii îi zvâcnește.

– Pentru că, de fiecare dată când nu o faci, dovedești doar că nu vrei.

Și apoi îmi strânge vârful nasului cu un zâmbet mulțumit.

Îi îndepărtez mâna cu un pufnet, tulburată și frustrată, și urăsc din suflet că el este motivul stării mele de slăbiciune. Îmi fixez atenția pe cămașa lui pătată, țesătura lipindu-se acum de corpul musculos de dedesubt.

„Pe toate molimele, ei bine, asta nu ajută."

Încep să tamponez pata roşie, forţându-mă să mă concentrez mai degrabă la sarcină decât la băiatul din faţa mea. Încerc să uit că pe el îl ajut, în acelaşi timp încercând să-mi amintesc de ce îl ajut din capul locului.

Apoi îmi prinde bărbia, iar respiraţia mi se accelerează.

Kai îmi înclină capul în sus pentru a-i întâlni privirea, degetele dansând de-a lungul maxilarului meu.

Se uită la mine cum s-ar uita cineva la un tablou – absoarbe fiecare detaliu, bucurându-se de originalitatea lui, considerând întregul o operă de artă.

Îmi înclină capul într-o parte, întorcându-mi obrazul spre lumină.

„Ar trebui să-l îmbrâncesc."

Degetul lui îmi mângâie maxilarul.

„Nu vreau să-l îmbrâncesc."

El chicoteşte, şi este un sunet de beţie încântător.

– Am uitat cât de talentată eşti. Am reuşit să-mi vărs băutura peste noi amândoi.

Degetul lui mare îmi trece peste obraz, ştergând vinul despre care uitasem că mi-a fost stropit pe faţă.

– Ei bine, poate, dacă ţi-ai fi ţinut ochii pe ringul de dans şi nasul afară din pahar, nu am fi în această situaţie, spun eu rece.

– Oh, dragă, ochii mei erau pe ringul de dans, zice el degajat. Au fost pe tine, în vreme ce dansai cu fratele meu. Apoi râde, întinzându-şi gâtul pentru a clătina din cap la baldachinul de frunze de deasupra noastră. De ce crezi că am băut?

Inima îmi bate cu putere în cutia toracică, în spaţiul strâmt al rochiei, ameninţând să rupă cusăturile atent făcute de Adena. El se uită din nou la mine, ridicând neglijent din umeri.

– În plus, asta – îşi coboară privirea la cămaşa pătată – a fost, cu siguranţă, opera neîndemânării tale.

Îl fixez cu privirea, dorindu-mă să nu zâmbesc.

– O, chiar aşa?

– Şşşttt!

Degetele lui îşi găsesc drumul înapoi sub bărbia mea, pe maxilarul meu, cuprinzându-mi faţa. Ochii cenuşii se abat

asupra gurii mele. Și apoi își trece degetul mare de-a lungul buzei mele de jos.

Vin.

Îl simt încă pe degetul mare pe care mi-l trece pe gură. Sunt uluită, nemișcată, stană de piatră, în timp ce ochii lui urmăresc acolo unde degetul lui se plimbă, atât de încet, înainte și înapoi.

„Ar trebui să-l îndepărtez."

Dar n-o fac.

În schimb, îl privesc cum mă privește. Îi privesc ochii trecând peste fața mea. Îi privesc pieptul cum se ridică ușor, cu respirații tremurate. Privesc cum un mușchi al obrazului îi zvâcnește. Privesc cum un zâmbet îi face buzele să se curbeze.

Următoarele lui cuvinte sunt un murmur, de parcă și-ar mormăi gândurile cele mai intime, în timp ce degetul mare continuă să rătăcească peste buza mea.

– Vei fi mereu premiul pe care încerc fără noimă să-l câștig?

Inspir brusc, țintuindu-l cu privirea în timp ce îi spun:

– Doar asta sunt pentru tine? Un trofeu?

Un mic zâmbet îi curbează buzele în timp ce clătină din cap înspre mine.

– O, dragă, un trofeu înseamnă că l-am câștigat, e a al meu pe drept, îl *merit*. Se apleacă mai departe, un soi de reverență reflectându-se în privirea lui. Dar, dacă ajung să te am, va fi pentru că m-ai lăsat.

Înghit în sec, simțindu-mi, deodată, gura prea uscată.

„Sunt doar bâiguielile unui om beat, asta-i tot."

Degetul lui mare îmi urmărește conturul gurii, și îmi îngădui încă un moment pentru a păstra senzația.

Iar apoi îl resping.

Una din palmele mele îi găsește pieptul, forțând puțin spațiu între noi, în timp ce cealaltă îl prinde de încheietura mâinii. Îi smulg degetele de la gură, buzele încă furnicându-mi din cauza atingerii lui. Mă simt amețită, de parcă m-aș putea îmbăta doar din atingerea lui.

„Periculos!"

– Nu ești treaz. Înclinând capul, îi zâmbesc. Deci nu ai voie să mă atingi.

Mă imită, înclinând capul într-o parte, în timp ce se uită în jos la locul în care îl țin de încheietură.

– Dar tu mă atingi.

– Da, păi, eu sunt trează.

Un zâmbet îi joacă pe buze.

– Deci vrei să spui că am voie să te ating când sunt treaz?

Tonul lui sună mai degrabă a provocare decât a întrebare. Cuget la spusele lui. Apoi râd.

– Spun da numai pentru că mă îndoiesc că de dimineață îți vei aminti mare parte din această conversație.

Privirea lui trece de la gura mea la ochii mei și înapoi, un zâmbet de bețiv curbându-i buzele.

– Oh, dragă, mă îndoiesc că aș putea uita asta.

Clatin din cap înspre el, fără să mă obosesc să-mi suprim zâmbetul înainte de a-mi aminti că încă îl țin de încheietura mâinii. O cobor încet, lăsând-o să cadă în lateralul lui în timp ce îmi distrag atenția evaluând din nou pata. Oftez, exasperată.

– Evident, acea pată nu va ieși așa. Va trebui să-ți dai jos cămașa și să o înmoi.

Zâmbetul lui este parșiv.

– Încerci să mă dezbraci? Din nou?

Spune asta mult prea tare, și sunt sigură că mult prea mulți îl aud. Îl lipesc de copac, apăsându-i o mână peste gură, astfel încât să nu mai iasă prostii din ea.

Încerc să nu râd și eșuez lamentabil. Pufnesc și-mi duc o mână la gură, cutremurată de un râset nu tocmai silențios în fața situației mele actuale. Cu acel gest, simt buzele lui Kai surâzând sub palma mea și-mi trag mâna înainte să apuc să mă răzgândesc.

– Nu te opri, murmură el.

Aproape că mă înec cu râsetul.

– Să nu mă opresc din ce?

– Din asta. Din râs.

Înlemnesc la cuvintele lui, incapabilă să mă împiedic să devin tăcută. El mă privește, încruntându-se ușor.

– Nu asculți niciodată de mine, așa-i?

Și, cu asta, sunt trasă spre ringul de dans pardosit cu covoare.

– Ce fa... mă bâlbâi eu în timp ce el se oprește brusc la marginea zonei unde cuplurile dansează și se învârt. Cuvintele mă părăsesc în clipa când îmi ridică dosul mâinii la buze, sărutându-mi degetele. Apoi gura lui găsește degetul mare, buzele sale apăsându-l ușor înainte să dispară atât de repede, încât mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat totul.

Sunt uluită și redusă la tăcere.

Kai pare mulțumit de asta. Încă ținându-mă de mână și zâmbind larg, el se înclină într-o plecăciune surprinzător de stabilă în timp ce spune:

– Pot să am acest dans?

Nu am ocazia să răspund înainte ca el să îmi apuce brațul, trăgându-mă înspre el și pe ringul de dans. Sunt cuprinsă în brațele lui, lipită strâns de el. Gura lui este brusc la urechea mea, murmurând:

– Nu era o întrebare, de fapt.

Mă trag înapoi ca să mă pot uita batjocoritor la fața lui.

– Parcă ziceai că ești un gentleman?

– Doar când vreau să fiu.

Ochii mei se îndreaptă spre cămașa lui pătată, vizibilă pentru toți cei din jurul nostru.

– Kai, cămașa ta. Poate ar trebui să te schimbi...

– Dragă, mă întrerupe el, pufnind cu umor, sunt obișnuit să fiu acoperit de lichide roșii și lipicioase mult mai rele decât vinul.

Adevărat.

Încerc să alung gândul sângeros și îl las să mă poarte peste covoare. Soarele a apus, aruncându-i pe oaspeții de lângă noi în umbră și lumină pâlpâitoare. Este atât de familiar – senzația de a ne simți unul pe celălalt, jocul de picioare, flirtul.

Familiar.

Dar ceea ce mă uimește cel mai mult este cât de ferm și sigur este Kai pe picioarele lui. Cât de stăpân pe el reușește să fie chiar și în stare de ebrietate. Presupun că unele măști nu par să alunece niciodată. Și apoi se întâmplă, în sfârșit. Kai se împiedică, chiar dacă doar pentru o clipă. O ușoară scăpare a picioarelor lui.

– Ia uite cine are acum un joc de picioare stângaci.

Zâmbesc, nefiind conștientă de cât de mult mi-am dorit să-l văd chinuindu-se în timpul unui dans. În timpul oricărui lucru. Îmi aruncă o privire plictisită.

– Da, ei bine, asta se întâmplă când ești beat.

– Ai spus că ești doar puțin beat, îți amintești?

– Bine. Atunci poți să mă menajezi *puțin*. Mă privește, clătinând din cap la ceea ce vede. În plus, rochia ta distrage foarte mult atenția. Îmi place.

Râd.

– E o scuză groaznică.

– Era un compliment, nu o scuză.

– Ei bine, atunci a fost un compliment groaznic.

Văd provocarea fulgerând în ochii săi înainte să o aud în vocea lui.

– Atunci de ce nu-mi dai tu un exemplu de compliment bun, Gray?

Ar fi trebuit să anticipez asta. Bineînțeles că va folosi totul ca o scuză pentru ca eu să-l măgulesc, în sfârșit – doar că nu o voi face.

– Bine, spun eu scurt. Părul tău arată foarte... moale.

– Moale? repetă Kai, cu o tuse care ar fi putut fi un râset. Oh, haide, poți mai bine de-atât! Se apleacă mai aproape, iar vocea îi e batjocoritoare în timp ce adaugă: Și, dacă vrei să-ți treci degetele prin părul meu, nu m-aș opune...

– Zâmbetul tău. Îl întrerup înainte ca oferta lui să mă poată tenta. Îmi place când zâmbești cu adevărat. Când nu porți masca viitorului Executant sau pe a prințului și pur și simplu îmi permiți să te văd pe tine. Este un zâmbet pe care mi-aș dori să-l afișezi mai des.

Înghit și tac. Nu a fost deloc ceea ce am vrut să-i spun, și, totuși, asta nu face să fie cu nimic mai puțin adevărat. La vederea acelui zâmbet, e ușor să uiți cine este și ce face. La vederea acelui zâmbet, văd un băiat în loc de pionul mortal al regelui. La vederea acelui zâmbet, văd pe cineva care este mai mult decât un prieten, în loc de cineva care m-ar ucide dacă ar ști ce sunt. Și, dintr-odată, acel zâmbet pare foarte periculos.

– Chiar și cu gropițele mele idioate, tot îți place zâmbetul meu?

Cuvintele lui Kai sunt blânde, ușor gâtuite, iar răspunsul meu este la fel.

– Chiar și cu gropițele tale idioate, Azer.

Buzele lui afișează o variantă a acelui zâmbet pe care nu ar trebui să-l caut, deși este mai blând decât cele pe care le-am văzut până acum. El deschide gura și…

– Malakai.

Ochii ni se îndreaptă spre regina care stă acum la câțiva metri distanță, cu un zâmbet plăcut pe trăsăturile ei uimitoare.

– Împarte-o și cu ceilalți gentlemeni, bine?

– E a mea pentru seara asta, mamă. Ochii lui Kai se întorc asupra mea. Un preț mic de plătit pentru că mi-a distrus hainele.

Dar regina a plecat, purtată de oaspeții care vorbesc și de siluetele care dansează, înainte ca vorbele să iasă din gura lui Kai. Clipesc la el, neputându-mi împiedica zâmbetul care mi se întinde pe buze.

– Numele tău e *Malakai?*

– Da, ei bine, am fost numit și diabolic de frumos, devastator de puternic și, mai recent, un nemernic îngâmfat.

– Cine te-a numit așa pesemne te cunoaște destul de bine.

– Da, mai mult decât îmi place să recunosc, spune el încet.

Sunetul viorilor umple liniștea care se lasă între noi. Când, în sfârșit, Kai vorbește, întrebarea lui este tăcută.

– Ești pregătită pentru mâine?

Îmi amintesc de aceeași întrebare a lui Kitt adresată mie la balul anterior și îi spun:

– Tu ești?

Expiră încet.

– Trebuie să fiu.

Urmează o pauză lungă. Zâmbetul pe care i-l ofer este trist.

– Nu asta am întrebat.

– Faci pe isteața, mormăie el în barbă, reușind să mă facă să zâmbesc cu adevărat. Atunci… adevărul?

– Adevărul întotdeauna.

– Atunci nu. Nu sunt pregătit, oftează el, apropiindu-și capul de al meu. Dar vom fi bine. Mereu suntem.

Mereu.

Încuviințez din cap amorțită, neavând nevoie ca el să-mi explice ce vrea să spună. Ambele noastre vieți au fost o serie de încercări de care am avut parte pentru a supraviețui. Numai că acum trecem printr-una împreună, una din care ne vom lupta să ieșim cu bine, așa cum am făcut și în trecut.

De parcă ar fi vrut să-și sublinieze spusele, el se întinde și îmi strânge vârful nasului, împărtășind cu mine acel zâmbet al lui. Și, în loc să-l imping așa cum știu că ar trebui, mă trezesc zâmbindu-i înapoi.

Ne instalăm într-o liniște confortabilă în timp ce ne învârtim. Grădina este acum scăldată în lumina lunii, iar lămpile pâlpâie o lumină caldă peste fețele care se învârt alături de noi. Kai mă lasă brusc pe spate, degetele lui trecându-mi peste pielea goală ce se ițește din despicătura rochiei mele înainte de a aluneca leneș în sus pe pumnalul rece care se sprijină de pielea mea fierbinte. Mă mușc să nu scot un țipăt surprins în timp ce el doar râde.

– Nu ți-am spus că nu e nevoie de pumnale pentru dans?

Mă pune din nou pe picioare în timp ce eu răspund pe nerăsuflate:

– Depinde cine-i partenerul.

Urăsc că mă face să simt că încerc mereu să-mi trag răsuflarea. Și ceea ce urăsc și mai mult este că el știe asta.

„Nu-mi place. Nu-mi place. Nu-mi place."

Îmi repet acele cuvinte în gând, forțându-le să intre în căpățâna mea tare. Refuz să mă las atrasă *de el*.

Probabil e capabil să vadă bătălia care se poartă în mintea mea, pentru că rânjește.

Gropițe.

Nenorocitele alea de gropițe.

Practic gâfâi acum, încercând să respir, străduindu-mă să-l ignor pe băiatul din fața mea. Încercând să ignor zâmbetele lui orbitoare și trecutul dificil despre care știu acum atât de multe. Latura lui grijulie și fermecătoare, lucrurile mărunte care îl alcătuiesc, *mâinile lui care sunt pe mine*...

„Nu-mi place. Nu-mi place. Nu-mi place."

Ochii cenușii privesc în ai mei, îngrijorarea reflectându-se în ei.

– E totul în regulă?

Nu observasem cât de precipitat respir, cât de repede încerc să înghit aer și cum eșuez lamentabil. Kai pare brusc complet treaz și dintr-odată serios, ceea ce presupun că înseamnă că poate vedea panica întipărită pe toată fața mea. Brațul lui se strânge ușor în jurul meu, atât de protector!

„Nu-mi place. Nu-mi place. Nu-mi place."

– Pae...

„Oh, de ce nu pot să-l urăsc?"

– Ce s-a întâmplat?

Vocea lui e gravă, pătrunzând prin momentul meu de panică. Sunt atât de multe corpuri în jurul meu, atât de aproape, atât de apăsătoare. Aerul se simte atât de subțire, atât de fierbinte în plămânii mei. Mă simt așa privată de libertate, captivă. Corpul blocat, inima tresărind, mintea râzând de cât de slabă sunt.

Mi se învârte capul și noi facem la fel. Mă opresc – partenerul meu, gândurile, respirația, toate oprindu-se odată cu mine. Nu pot să-mi stăpânesc panica, nu pot înghiți aerul, nu-mi pot înghiți mândria pentru a recunoaște în sinea mea că ceva nu este în regulă.

„Calmează-te! Ești bine."

Deodată, sunt din nou acea fetiță neputincioasă. Cea cu tatăl mort și visele ucise. Cea care este bătută lipită de un stâlp pentru că a furat ca să supraviețuiască, alergând pentru a scăpa de amintirile bântuitoare. Cea care s-ar ghemui în poziție fetală, schilodită de durere și mistuită de panică. Cea care nu ar putea fi în mulțimi mari sau în spații mici fără să gâfâie după aer sau să se lupte pentru a scăpa. Slabă din cauza îngrijorării, neputincioasă din cauza panicii. Nu, doar *lipsită de putere.*

„Calmează-te! Ești bi..."

Am un atac de panică. Rochia este brusc prea strâmtă, îmi strânge coastele, mă sufocă, îmi forțează aerul afară din plămâni. Mulțimea din jurul meu face dintr-odată același lucru: mă strânge, mă sufocă, mă apasă, nepăsându-i de cum mă împietrește brusc grădina plină de oameni.

– Eu... nu pot să respir. Cuvintele sunt un icnet, și sunt jenată că trebuie să recunosc față de el, față de mine, o

teamă care nu m-a mai bântuit de ani buni. Claustrofobă.

Abia reuşesc să scot cuvântul, rămasă fără suflu, dar el nu aşteaptă ca eu să mă chinuiesc să vin cu o explicaţie înainte să mă lipească de el şi să mă conducă până la liziera copacilor.

– Încă un pic mai încolo. Rezistă, murmură el, făcându-ne loc prin mulţime şi înapoi sub salcia întunecată.

Simt pe spate scoarţa aspră a unui trunchi şi deschid ochii, fără să-mi dau seama că îi avusesem închişi. În penumbră, abia îl pot desluşi pe Kai stând în faţa mea, afişând acelaşi aspect ca atunci când sângeram pe jos în pădure, în faţa lui.

– Respiră, Pae! Respiră!

El însuşi pare să se lupte pentru aer, ochii lui cercetându-mi faţa în timp ce ai mei cutreieră frenetic.

– Hei, hei, hei! Uită-te la mine, spune el încet, mai încet decât l-am auzit vreodată vorbind.

Şi măcar de data asta îl ascult. Clipesc rapid, studiindu-i chipul umbrit în întuneric, încercând să mă calmez. Deşi, tehnic vorbind, el a fost, de fapt, motivul pentru acest atac de panică. M-a făcut să intru în panică. Mă *face* să intru în panică. Mi-am lăsat mintea să scape de sub control, fobia mea adânc înrădăcinată, claustrofobia ieşind la iveală ca urmare a panicii cauzate de el.

Cauzată de sentimente frustrante pentru el.

Încă respir greu, străduindu-mă să introduc suficient aer în plămâni. A păstrat distanţa faţă de mine, dându-mi spaţiu. Dar, acum, îmi strecoară un braţ în jurul spatelui, uşor, încet.

– Ce faci?

Aerul îmi inundă plămânii de parcă aş fi fost sub apă în tot acest timp şi abia am străpuns suprafaţa. Îl înghit, cu lăcomie, bucurându-mă de cum se simte să respir din nou pe deplin. Panica începe să se dizolve, mintea mea liniştindu-se, în sfârşit, după ce a fost scăpată de sub control.

– Eşti mult mai bine, sunt sigur.

Kai pare uşurat, deşi cel mai slab zâmbet îi curbează buzele.

Şi atunci o simt.

Rochia mea *se mişcă.*

Mă uit în jos și aproape icnesc la țesătura căscată care era cândva întinsă strâns pe pieptul meu. Talia rochiei este slăbită, nu mai e strânsă pentru a-mi evidenția silueta. Rochia e pe cale să cadă de pe mine. Îmi prind partea de sus a rochiei fără mâneci și o trag în sus, uitându-mă la el.

– Ce-a fost în capul tău...

– Mă gândeam, zice Kai vârându-și mâinile în buzunare, întruchiparea perfectă a nonșalanței, că nu poți respira. Și, oricât de mult îmi place rochia aceea pe tine, m-am gândit că vei arăta la fel de bine în ea și cu șireturile desfăcute. Își înclină capul și zâmbește ca pentru el, aparent amuzat de asta. Asta ca să poți respira, desigur.

Îmi face cu ochiul. *Îmi face cu ochiul.*

Scot fum de enervare.

– O să...

– ... Îmi mulțumești? mă întrerupe el, trăgând de manșetele hainei.

Ochii mi s-au adaptat la lumina scăzută și nu mă mir de amuzamentul reflectat în ai lui atunci când îmi întâlnește privirea. Nu există nici o urmă din bărbatul îngrijorat de acum câteva clipe. Am o mână care ține partea superioară a rochiei în sus, în timp ce cealaltă prinde cele două bucăți ale spatelui împreună, deoarece, din cauza lui Kai, șireturile nu mai fac asta.

– Dacă aș avea mâna liberă chiar acum, spun printre dinții strânși, mi-aș scoate pumnalul la tine.

– Mă bucur să văd că te simți suficient de bine încât să mă ameninți din nou.

Își înclină capul, aruncându-mi o privire cercetătoare. Are dreptate. Ar trebui să-i mulțumesc. Nu mi-am dat seama de cât de strâmtă era rochia până când panica m-a făcut să gâfâi după aer. Nu mi-am dat seama că pur și simplu posibilitatea de a respira din nou adânc îmi va limpezi mintea mai mult decât am crezut vreodată că e posibil. Dezlegarea șireturilor a fost o mișcare genială. Dar nu sunt dispusă să-i spun asta.

„Distragere."

Cuvântul îmi răsună în cap, și încep să mă întreb dacă asta face Kai. Din nou. Folosind jocul ca tampon. Abătându-mi atenția de la panica mea și fixând-o asupra lui. Folosindu-mi furia și enervarea pentru a-mi distrage

atenția, pentru a mi-o abate. Dar nu mă mai șochează meticulozitatea lui, ci grija lui. Faptul că înțelege exact de ce am nevoie.

– Pae. E mai aproape de mine acum, tot amuzamentul fiind șters de pe chipul lui. Ești bine? Cu adevărat?

– Da. Mulțumesc.

Buzele îi zvâcnesc.

– Nu pentru că m-ai dezbrăcat, zic dintr-o suflare, ci pentru că... m-ai ajutat.

El ridică din umeri.

– E totuna.

Îmi dau ochii peste cap în timp ce mâna mea se joacă agitată cu șireturile rochiei, deși știu că nu le voi putea lega.

– Poți... Oftez, enervată că trebuie să-i cer asta. Poți să-mi legi la loc șireturile?

Mă studiază o clipă lungă.

– Ar trebui să te retragi pentru seara asta. Să te odihnești.

– Ei bine, atunci va trebui să reușesc să mă întorc în camera mea fără ca această rochie să cadă de pe mine.

Buzele îi zvâcnesc, și îl cunosc suficient de bine încât să știu că probabil se abține să spună ceva extrem de nepotrivit drept răspuns. Dar, când face un pas spre mine, spune doar:

– Destul de corect.

– Nu trebuie să fie strânse complet, spun eu, întorcându-mă încet spre copac. Dar am nevoie ca rochia să rămână pe mine.

Abia îi aud pașii ușori în spatele meu înainte de a-i simți degetele atingându-mi spatele gol în timp ce strânge șireturile. Trage ușor de legături, aproape de parcă ar fi nesigur pe el. Mai că râd. Gestul pare mult prea timid ca să-i aparțină prințului din spatele meu.

– Trebuie să admit că sunt mult mai bun la desfăcut șireturile decât la legat, spune el distras.

Pufnesc.

– Sigur că ești.

Râsul lui liniștit îmi face părul să fluture, și rămân nemișcată. Trage de panglicile rochiei pentru ultima dată înainte de a le lega rapid, bătăturile lui atingându-mi în

treacăt pielea. Îmi suprim un fior și mă întorc spre el, netezind poalele rochiei. Privirea aceea cenușie alunecă pe corpul meu înainte de a-mi întâlni ochii, vorbind cu voce aspră:

– Nu te sufoci?

– Nu, zic eu amuzată, respir bine. Mulțumesc!

Dau să ies de sub ramurile plecate ale salciei, când Kai pășește lângă mine.

– O să te conduc în camera ta, spune el simplu.

– Nu trebuie să faci asta.

– Ai dreptate. Nu trebuie. Îmi trece brațul prin al lui în timp ce începem să mergem prin grădina aglomerată, înspre castel. Dar vreau să o fac.

Îmi plec ușor capul și zâmbesc.

– M-aș putea obișnui cu tine fiind un gentleman, Azer.

El rămâne tăcut atât de mult timp, încât cred că s-ar putea să nu răspundă. Dar, când o face, aud zâmbetul din vocea lui.

– Iar eu m-aș putea obișnui să fiu unul pentru tine, Gray.

Capitolul 38

Kai

– Ești groaznic la jocul ăsta!

Kitt răspunde cu un râset sonor care se întrerupe doar când duce sticla la buze și ia o înghițitură. După ce înghite, pufnește.

– Jocul presupune să bei de fiecare dată când Jax o calcă pe picioare pe Andy. Cum pot fi groaznic la asta?

Observ părul ciufulit și obrajii îmbujorați ai fratelui meu, știind că probabil arăt la fel. Stăm pe iarbă și ne uităm la oaspeții care se învârt pe covoarele colorate sub cerul înstelat de aproape o oră. Scoarța aspră a copacului

de care mă sprijin îmi sapă în spate acum, că mi-am dat jos haina, purtând doar tunica pătată.

Kitt îmi aruncă o privire, încă așteptând cu răbdare un răspuns la întrebarea lui. Și nu ezit să-i dau unul.

– Ești groaznic la asta pentru că îți tot ratezi gura.

Râdem amândoi când Kitt șterge whisky-ul care i se scurge pe bărbie. Se pare că nu ne-am depășit tradiția de a bea în timpul acestor baluri și mă bucur să văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Așteptați... murmură Kitt, cu ochii îndreptați asupra lui Andy și Jax, care dansează alături de celelalte cupluri.

Jax se împiedică râzând, picioarele lui lungi încurcându-se în pașii de dans înainte ca piciorul să-i aterizeze peste al lui Andy.

– Și iată-l! Nu dezamăgește niciodată.

– Noroc! oftez, luând sticla de la el pentru încă o înghițitură care îmi arde gâtul.

Kitt mă privește.

– Ești sigur că ar trebui să continui să bei, dat fiind că mâine ai întreceri?

– Ai puțină încredere în Executantul tău, frate. M-am confruntat cu lucruri mai rele decât mahmureala.

Când nu răspunde, îi urmăresc privirea, găsind-o ațintită la tata și mama legănându-se încet.

– Nu l-am mai văzut așa fericit de... ei bine, de ani buni, spune Kitt încet, cu toate urmele de umor dispărute din voce.

Încuviințez din cap, privindu-l pe rege zâmbindu-i reginei sale în felul în care o face doar pentru ea. Nu eșuează niciodată în a-i oferi afecțiunea pe care nouă nu ne-a oferit-o niciodată. Pe care nu mi-a oferit-o mie. Cu acest gând în minte, mai iau o înghițitură din sticlă.

– Poate că, odată ce se va rezolva cu Rezistența, va deveni un om mai fericit, adaugă Kitt, ridicând neglijent din umeri. Că veni vorba, continuă el, desprinzându-și privirea de la dansatori pentru a se uita la mine, ai obținut vreo informație de la Anihilator?

– L-am omorât, spun eu, ridicând la fel de neglijent din umeri.

El nu este deloc afectat de asta.

– Deci răspunsul e nu?

– Da, e nu.

– Hmm.

Kitt se încruntă.

– Şi cum a rămas cu Obişnuitul de lângă Loot pe care ai fost trimis să-l găseşti? Ai primit vreo informaţie atunci?

Chipul fetiţei îmi fulgeră în minte, părul ei roşu strălucitor ca focul din ochii ei.

– Obişnuitul era un copil. Mă îndoiesc că ştia ceva despre Rezistenţă.

Tăcem o clipă înainte ca fratele meu să îşi dreagă glasul.

– Cât de tânăr?

– Prea tânăr.

El încuviinţează încet din cap.

– Deci nu ai mers până la capăt?

Mă crispez uşor. Eu şi Kitt nu vorbim niciodată despre asemenea lucruri. Nu vorbim niciodată despre momentul în care m-a găsit în grajduri, plin de sânge şi vomitând, după una dintre primele mele misiuni în oraş pentru a ucide un Obişnuit. Eram un puşti, aveam doar 14 ani când am luat viaţa unui copil nu cu mult mai mic decât mine. Şi am jurat că nu am să o mai fac niciodată.

Regele m-a trimis în nenumărate misiuni de atunci, toate făcând parte din pregătirea mea. O fi Kitt cel captiv în palat, dar eu nu am cunoscut niciodată libertatea de a ucide sau nu. N-am cunoscut niciodată posibilitatea de a alege. Aşa că îmi fur înapoi singurul crâmpei de sănătate mintală, exilându-i pe Obişnuiţii copii împreună cu familiile lor.

Chiar dacă e tot o formă de a-i condamna la moarte.

– Nu, nu am mers până la capăt, răspund încet, având încredere în fratele meu pentru a împărtăşi greutatea acestor cuvinte.

I-au trebuit ani buni să pună lucrurile cap la cap înainte să vină în camera mea să bea într-o noapte, confruntându-se cu mine când nu mai puteam vedea sau gândi limpede. Distrugerea este datoria mea, iar regele m-a făcut să devin indiferent când ucid. Dar, când vine vorba despre copii, mă forţez să simt. Chiar şi monştrii pot avea moralitate. Oftez, ducând sticla la buze.

– Nu sunt suficient de beat ca să vorbesc despre asta acum.

– Nici eu. Kitt îmi smulge sticla din mână cu un rânjet înainte ca ochii să cadă pe pata de pe cămașa mea, de parcă ar fi observat-o pentru prima dată. Ce dracu' s-a întâmplat cu tine?

– Paedyn. Oftez din nou. Paedyn mi s-a întâmplat.

Kitt chicotește, dar sunetul este încordat.

– Ea e cu siguranță... într-un anume fel.

– Ce te mai pricepi la cuvinte, Kitt.

El clatină din cap și își trece o mână peste față.

– Nici măcar nu am cuvinte să o descriu, dar, pe toate molimele, ea nu rămâne niciodată fără cuvinte în ce mă privește.

Umerii mi se încordează, dar mă forțez să par relaxat.

– Chiar așa?

El scoate un râset.

– Da. E singura persoană care nu-mi spune ce vreau să aud și nu se teme să-și spună părerea. Și destul de des, aș putea adăuga.

– Ți-ar plăcea să îți fac morală mai des, frate? îl întreb dezinvolt. Asta aud de la tine?

Îmi dă un ghiont leneș, ignorându-mi comentariul.

– Ea are acest fel de foc. Chiar și zilele trecute m-a numit nemernic.

Buzele îmi zvâcnesc în ciuda tensiunii care mă străbate.

– Sună destul de corect.

– E ciudat, spune el încet, cercetând cu privirea grădina aglomerată. Nu o cunosc de mult timp și totuși îmi doresc să o cunosc pentru mai mult timp.

Tăcerea se lasă între noi, cuvintele lui atârnând în aer.

– Poate că m-am înșelat, spun eu țeapăn. Poate chiar te pricepi la cuvinte.

Se întoarce spre mine cu un rânjet strâmb.

– Și tu ce crezi despre ea, hmm?

Ochii îmi cad la pata de pe cămașă. Miros a vin, a whisky și a cea mai vagă notă de lavandă care se lipește mereu de Paedyn. Și, la felul în care s-a agățat de mine în seara asta, parfumul ei dulce s-a infiltrat în hainele mele pentru a mă distrage.

Ce cred eu despre ea?

„Când nu mă gândesc la ea?"

Iau sticla dintre degetele lui Kitt și repet cuvintele pe care le-am spus mai devreme.

– Nu sunt suficient de beat ca să vorbesc despre asta acum.

Minciuni.

Chiar și când sunt treaz, ea face să mi se învârtă capul. Nu am nevoie să fiu beat ca să recunosc ce mi-a făcut, cum m-a făcut *să mă simt*.

Foșnetul fustelor și zumzetul conversațiilor încântate mă fac să privesc în sus. Mă uit cum oaspeții încep să iasă din grădini și să se îndrepte spre terenurile de antrenament. Îi arunc lui Kitt o privire confuză, la care el răspunde:

– Habar n-aveam.

Ne ridicăm, doar puțin nesiguri, și urmăm mulțimea. Chiar înainte să ajungem în zona de antrenament luminată cu torțe, observ platforme ridicate în jurul unui ring mare de pământ, unde oaspeții încep să ia loc. Tealah iese în mijlocul ringului și se învârte ușor, zâmbindu-le invitaților din jurul ei.

– Cât e de distractiv! Nu doar că avem parte de un bal, dar avem și o luptă!

„Cu siguranță nu plănuiam să lupt în seara asta."

Mulțimea aplaudă și tot aplaudă în timp ce se uită în jur, probabil căutând concurenții. Și eu fac la fel. Nu e nici un semn de fete, doar Jax, Braxton și Ace de partea opusă. Îmi trec o mână prin păr, amețit brusc de alcool și de toate puterile care mă apasă. Sticla devine udă de transpirație în mâna mea și îmi doresc să nu fi băut atât de mult, chiar dacă mă gândesc să dau peste cap și ce-a mai rămas în ea. Când mă îndrept spre concurenți, o mână mă apucă de braț.

– Kai.

Mă întorc și găsesc ochii lui Kitt ațintiți asupra mea.

– În caz că nu te văd înainte de ziua de mâine...

– Știu, spun eu, nefiind nevoie să aud cele două cuvinte ca să știu că asta simte cu adevărat. Știu.

– Ai grijă, zice el cu un zâmbet. Și să nu îndrăznești să mori!

– Nu îți face griji. N-o să poți scăpa de mine atât de ușor, Kitty.

Capitolul 39

Paedyn

– Ce durează atât de mult? Ştii, chiar eşti o prinţesă uneori.

Mormăitul lui Lenny e înăbuşit de uşa care îl desparte de camera mea în timp ce îmi scot rochia.

– Calmează-te, mormăi eu înapoi. Încerc să nu-mi sfâşii rochia.

– Da. Sună a ceva ce ar spune o prinţesă.

Îmi dau ochii peste cap şi îmi trag pantalonii subţiri de antrenament, asortându-i cu o cămaşă lejeră din bumbac.

– Ei bine, s-ar duce o prinţesă la luptă pentru a distra oaspeţii la un bal?

Îmi trag cizmele, iar mâinile mă mănâncă să-mi înşfac pumnalul şi să-l las să alunece într-una din ele. Dar, când Lenny a venit să îmi bată la uşă ca să mă informeze că au nevoie de mine pe terenul de antrenament pentru o luptă improvizată, a avut grijă să menţioneze şi că armele din exterior sunt interzise. Oftez la vederea pumnalului meu de argint, dorindu-mi să-l pot avea asupra mea fie şi doar pentru confort.

Când deschid uşa, Lenny aproape că se răstoarnă, fiindcă stătea sprijinit cu tot corpul de ea. Pufnesc, iar el îmi zâmbeşte sarcastic înainte să pornim cu paşi iuţi pe hol.

– E ceva normal? îl întreb într-o şoaptă tăcută, aplecându-mă lângă el, astfel încât nici unul dintre ceilalţi gardieni imperiali să nu poată auzi. Să ne facă să ne luptăm la bal? Şi chiar înainte de o Întrecere?

Îmi aruncă o privire şi, chiar dacă masca albă îi ascunde jumătate din faţă, îi văd îngrijorarea în ochi. Emoţiile lui Lenny sunt mereu la vedere, mereu scrise pe trăsăturile lui.

– Nimic legat de probele din acest an nu este normal.

Încuviinţez din cap în timp ce o luăm pe după colţ şi ne îndreptăm spre terenul de antrenament. Platformele care se ridică din jurul ringului de pământ sunt pline de oaspeţi îmbrăcaţi elegant în verde şi negru, care arată nelalocul lor

pe terenul noroios. Torțe înconjoară ringul, aruncând umbre ciudate peste fețele emoționate din mulțime.

– Ai primit vreo informație de la prințul tău? Poate despre un anumit tunel? mă întreabă Lenny încet.

Oftez și îi arunc o privire.

– Nu în cele câteva ore de când m-ai întrebat ultima dată.

El zâmbește, dar zâmbetul îi dispare repede când ajungem la ring și la mulțimea din jurul lui. Ochii mei privesc scena, observând-o pe Tealah în centru și văzând mulțimea care se apleacă pentru a-i auzi fiecare cuvânt, în ciuda faptului că vocea îi este amplificată.

– Din moment ce nu puteți fi martori direcți la Întreceri, așa cum erați de obicei, avem o tratație specială în seara asta!

Mulțimea aplaudă în timp ce Tealah continuă:

– Concurenții vor fi selectați la întâmplare pentru a lupta, iar rezultatul vă poate ajuta să decideți pentru cine să votați!

Inima îmi ratează o bătaie.

„Nu numai că voi pierde, dar voi pierde și voturile lor."

Cercetez mulțimea după colegii mei concurenți, observându-i de cealaltă parte a ringului. Se pare că doar fetele aveau voie să se schimb – rochiile le-au dispărut în timp ce băieții încă poartă pantalonii și cămășile lor.

Ochii mei trec de la Andy, care face întinderi, la Blair, care e țeapănă. Alături de ele, Jax și Braxton vorbesc liniștiți, în timp ce acesta din urmă începe să-și suflece mânecile pentru a-și dezvălui brațele masive. Ace stă mai departe, mulțumit să-și țină nasul pe sus și să observe mulțimea.

Și apoi ochii mei se opresc asupra lui, rătăcind peste pantalonii lui suflecați și peste cămașa acum transparentă care i se lipește de corp. Și-a aruncat apă pe el în încercarea de a-și reveni după băutură, iar un zâmbet slab îmi curbează buzele la vederea lui scuturându-și părul ud.

Când Tealah îi strigă numele, Kai își înalță capul și întâlnește ochii adversarului său. Braxton se uită înapoi la prinț pentru o clipă înainte de a-i face un semn din cap și de a păși în ring. În următoarele câteva bătăi frenetice ale inimii mele, băieții pornesc o încăierare.

Deloc surprinzător, Kai este mai neglijent decât în mod normal, ceea ce e de așteptat, deoarece nu-i tocmai treaz. Dar, cu tot dezavantajul lui, anii de antrenament îl repun repede pe picioare în timp ce ajunge la un ritm familiar. Lupta este acerbă, captivând mulțimea cu fiecare pumn și eschivă. Numai când Kai reușește cu greu să-l țină pe Braxton la pământ pentru câteva secunde, mulțimea erupe. Gardienii îi despart repede, înainte de a mai putea provoca daune.

Numele lui Andy și Ace au fost strigate următoarele, iar lupta lor a fost una rapidă. După ce a pășit în ring, Andy s-a transformat într-un lup cu blană elegantă, vișinie. A mârâit când Ace și-a folosit trucul tipic de a-și înconjura adversarii cu iluzii identice ale propriei lui persoane. Dar Andy, fiind în forma sa de animal, și-a ridicat nasul în aer și a simțit mirosul adevăratului Ace printre ei, năpustindu-se asupra lui înainte ca el să poată reacționa. L-a doborât la pământ și și-a înfipt ghearele în pieptul lui, arătând mult mai animalic decât Andy.

– Urmează Blair Archer și...

Tealah se uită pe cartonașul ei înainte de a spune:

– Paedyn Gray!

Scot o răsuflare tremurată în timp ce inima îmi izbește cutia toracică.

„Normal că e ea."

Mă îndrept spre ring, gata să-mi înfrunt soarta, când degete aspre îmi înfășoară încheietura mâinii și mă fac să mă întorc pe loc. Coada împletită îmi zboară peste umăr și aproape că mă lovește în față când mă răsucesc și îl văd pe Kai privindu-mă. Abia văd tăieturile sângerânde și vânătăile care încep deja să-i înflorească pe față înainte să mă tragă la el.

Pentru oricine altcineva, pare că m-am împiedicat de prinț.

Își înclină capul, astfel încât buzele lui să îmi atingă urechea în timp ce începe să vorbească pe un ton jos și grăbit:

– Stai pe vârfurile picioarelor și mișcă-te întruna! Ești mai bătăioasă decât ea, așa că folosește-ți capul și folosește tot ce poți. Ea este slabă psihic, iar tu nu ești, așa că profită de asta! Apoi se lasă suficient de mult pe spate pentru ca

eu să mă uit în acei ochi fumurii în timp ce murmura: Distrage-o! Ești bună la asta.

Iar apoi degetele lui găsesc partea de jos a împletiturii mele, trăgând blând de ea înainte de a-mi face cu ochiul rapid și de a pleca.

Clipesc, încercând să-mi limpezesc capul în vreme ce mă întorc și intru în ring.

Ochii mei scrutează mulțimea, oprindu-se doar când se întâlnesc cu cei ai regelui, acolo unde stă el pe un scaun din lemn sculptat lângă regina lui. Nu cred că îmi imaginez pâlpâirea de satisfacție care îi traversează fața, făcându-mă să mă întreb cât de întâmplătoare sunt cu adevărat aceste perechi. Nu m-ar surprinde deloc dacă asta ar fi mâna regelui, dorind să o vadă pe Blair făcându-mă bucăți la fel de mult cum o doresc oamenii.

Zâmbetul lui Kitt nici că putea arăta mai diferit decât al tatălui său. Îmi face un mic semn din cap, încurajându-mă cu un gest discret. Un fulger liliachiu îmi atrage atenția înapoi asupra ringului și asupra adversarei care stă în fața mea. Părul ei e legat acum cu o curelușă, balansându-se înainte și înapoi în timp ce înaintează cu pași mari.

În momentul în care picioarele ei se întâlnesc cu pământul, jocul începe.

Un cuțit șuieră peste capul meu chiar când mă las la pământ. Aud un hohot de râs cinic din gâtul ei, în timp ce un topor se învârte prin aer spre mine. Ea aruncă înspre mine cu arme din rastelele care înconjoară ringul și, deși nu sunt pe deplin sigură că e permis, nu e ca și când am timp să mă gândesc la asta, cu toate eschivele pe care le fac.

Mă arunc în lateral, în timp ce un cuțit mic, ascuțit rău, spintecă aerul, tăindu-mi pielea. Durerea fierbinte și arzătoare provocată de lamă îmi trece peste pomeți.

– Oare abilitățile tale de Clarvăzător nu te-au avertizat că se va întâmpla asta? murmură ea, continuând să arunce spre mine cu diverse arme.

Pot să disting vag strigăte venind dinspre mulțimea care ne înconjoară, din cauză că sângele îmi bubuie în urechi. Singurul lucru pe care l-am realizat până acum în această luptă este să mă obosesc. E clar că nu vrea ca meciul să se termine prea curând, altfel m-ar sufoca și asta ar fi tot. Nu,

mai întâi, vrea să se distreze cu mine, vrea să arate mulțimii ce poate face.

Nu mai pot sta mult în defensivă, dar nici nu vreau să ajung ca o pernă de ace, înțepată cu cuțite.

„Încercarea moarte n-are."

Mă năpustesc asupra ei. Dar, în loc să alerg drept în fața ei, o fac în zigzag. Ochii ei se măresc un pic, clar că nu se aștepta la asta, dar își revine repede și continuă să arunce cu arme, ramuri și pietre în mine.

„De-aș putea pune mâna pe ea..."

Nu este o luptătoare și știe asta. De aceea se ascunde în spatele puterii sale, așa cum o fac majoritatea Elitelor. Acest meci s-ar fi încheiat deja dacă nu ar fi avut acea abilitate. În ciuda tuturor eschivărilor mele, ea mă tot împinge spre marginea ringului. Nu pot câștiga teren deloc din pricina obiectelor ascuțite care vin spre mine și mă forțează să le evit.

O piatră mă lovește puternic în umăr.

Gândesc. *Gândesc.*

Blair își oprește atacul cu obiecte zburătoare doar pentru a mă ridica de la sol cu o mișcare din încheietura mâinii. Un strigăt sugrumat îmi iese din gât în timp ce plutesc la un metru deasupra pământului compact.

Și apoi îmi dă drumul.

Lovesc pământul cu o bufnitură. Aerul îmi iese brusc din plămâni, lăsându-mă să tânjesc după aer proaspăt. Un nor de praf se ridică de unde zac, sufocându-mă în atmosfera umedă.

„Ridică-te!"

Totul doare, dar mă salt în picioare, în timp ce Blair pare ușor surprinsă, chiar nemulțumită.

„Distrage-i atenția!"

Cuvintele lui Kai îmi răsună în cap, urmate de o idee.

Iau o piatră de pe pământ, cea care este probabil cauza durerii mele de umăr, și o strâng în pumn. Ea a reînceput să arunce cu obiecte în mine, și, în timp ce mă feresc, fandez și mă rostogolesc, degetele mele găsesc un cuțit în ring, alături de alte câteva arme.

Cu o mișcare rapidă, îmi trag brațul înapoi și azvârl cuțitul spre fața ei înainte de a arunca piatra imediat după. Ea blochează totul și își ridică leneș mâinile pentru a opri

lama și piatra înainte să o atingă, amuzată că asta e tot ce pot face.

Sau așa crede ea.

În vreme ce atenția ei e concentrată la oprirea obiectelor, eu nu pierd timpul. O plachez în zona mijlocului, și ne prăbușim la pământ. Cu o bufnitură, aerul îi este forțat afară din plămâni, dându-mi câteva secunde înainte ca ea să mă azvârle de pe ea.

Dar asta este tot ce am nevoie.

Niciodată nu a fost vorba despre a câștiga, ci despre a puncta. Demonstrându-ne mie și tuturor celor care urmăresc că încă sunt o amenințare. Indiferent dacă am o putere ca a lor sau nu, voi găsi o modalitate de a-i răni.

Pumnul meu se lovește de maxilarul ei, dându-i capul într-o parte. Probabil nu este familiarizată cu durerea care însoțește un pumn, nu este obișnuită ca oamenii să ajungă atât de aproape încât să poată măcar să încerce. Este uluită. Reușesc o altă lovitură puternică în nasul ei perfect și mic și sângele începe să curgă din el. Ridic din nou pumnul...

Dar în sfârșit și-a revenit în fire.

Cu un țipăt, mă aruncă în aer ca pe o păpușă de cârpă. Mă izbesc de pământul tare și mă trezesc din nou privind în sus spre cerul înstelat, gâfâind după aer.

O aud țipând de frustrare, probabil frecându-și maxilarul dureros și strângându-și nasul însângerat. Sunetul cizmelor care se îndepărtează cu furie îmi spune că se grăbește la un Tămăduitor, refuzând să fie văzută cu răni pe fața ei impecabilă. Mai ales când eu sunt cea care i le-a provocat. Ea nu ar îndrăzni să fie văzută rănită de o fată din mahalale.

Aud aplauze, ovații și agitație prin public. Un zâmbet îmi curbează buzele și, înainte să-mi dau seama, tremur de râs. Nu pot să-l opresc să clocotească din mine în timp ce stau întinsă la pământ.

„Poate că am pierdut meciul, dar Blair este cea care și-a pierdut mândria."

Capitolul 40

Kai

M-am trezit la poalele unui munte.

„Muntele Plummet."

Știu asta doar pentru că am mai fost aici cu tata, invingând fără îndoială mai multe frici și altele asemenea.

Dar nu sunt singur.

Andy geme lângă mine, ochii ei clipind înainte de a se ridica, rotind capul în timp ce cercetează împrejurimile exact așa cum am făcut eu cu câteva minute înainte.

Îmi bubuie capul. Între tot alcoolul, luptele de aseară și drogul care m-a doborât ca să fiu târât aici, m-am simțit mai bine pe câmpul de luptă. Dar, când am ajuns la Plummet, primul lucru pe care l-am observat a fost mâzgăleala de pe mână. Scrisul meu înclinat și grăbit mi se desfășoară pe palmă, transmițând un mesaj foarte important:

„Ea a spus că aș putea să o ating când sunt treaz."

Sunt șocat că nu-mi aduc aminte că am scris asta, având în vedere cât de viu îmi amintesc totul legat de noaptea trecută. Paedyn lipită de mine, conversația noastră, panica ei înainte să-i dezleg șireturile rochiei. Buzele îmi zvâcnesc la gândul ăsta înainte de a-mi înăbuși un zâmbet când îmi amintesc cum a imobilizat-o pe Blair în timpul luptei lor și a făcut-o să sângereze.

– Pe toate molimele, ce se întâmplă?

Braxton este treaz acum, clipind în soarele după-amiezii. Părul liliachiu al lui Blair strălucește în spatele lui în timp ce ea se ridică, părând la fel de confuză și încordată. Ne privim unul pe celălalt, amintindu-ne cât de brutal ne-am luptat noaptea trecută și cum am fost forțați să ne descleștăm înainte de a putea termina.

Scot biletul mototolit din buzunar și il arunc pe pământ în fața noastră.

– Am rămas cu ăsta.

O aud pe Blair pufnind in timp ce smulge hârtia și citește cu voce tare, pe un ton plictisit:

La proba a doua fii binevenit
Pentru muncă-n echipă momentu-a sosit
Ai 12 ore în vârf să ajungi
Pe ceilalți să-i bați, înălțimi tre' să-nfrângi.

– Cred că e o glumă, mormăie Andy lângă mine, trecându-și mâinile peste fața murdară.

– Îmi pare rău, răsuflă Blair, trebuie *să colaborăm?*

Tata se distrează jucându-se cu noi.

Ne-a pus să ne luptăm aseară pentru a alimenta tensiunea dintre concurenți și pentru a ne face să vrem să ne sfâșiem. Am fost forțați să trecem prin mai multe runde de lupte împotriva adversarilor aleși la întâmplare, care au durat până seara și ne-au făcut doar să obosim și mai mult. Iar acum, suntem forțați să lucrăm cot la cot în timp ce luptăm cu dorința de a termina ceea ce am început aseară.

Mă ridic, cu capul zvâcnindu-mi în timp ce scrutez cerul. Soarele îmi spune că este aproape mijlocul după-amiezii, ceea ce înseamnă că vom urca pe parcursul nopții.

„Țintuiți."

– Pierdem lumina zilei, spun eu oftând. Haideți să ne mișcăm!

Apoi începem să urcăm, derutați de această probă și de faptul că e de așteptat să lucrăm împreună, mai curând decât să ne sfâșiem între noi. Plummet nu este un munte enorm, dar este cel puțin intimidant. Deocamdată, străbatem bariera groasă de copaci și terenul stâncos de la baza ei. Odată ce ajungem mai sus, copacii se vor rări, fiind înlocuiți cu stânci mai ascuțite și pante alunecoase. În afară de terenul său mortal, Plummet găzduiește animale și mai mortale. Vom urca 12 ore în șir, fără mâncare, apă, arme și fără încredere unii în ceilalți.

Observ cu coada ochiului Vizuali, rapizi și tăcuți lângă noi, în timp ce ne înregistrează evoluția. Trebuie să fie cu zecile, amplasați de-a lungul versantului muntelui, schimbându-se între ei, așteptându-ne să intrăm în raza lor.

Blair și Braxton se cațără țepeni în apropiere, privindu-se unul pe celălalt cu cantități egale de suspiciune, în timp ce Andy stă aproape de mine, liniștindu-mă cu privire la loialitatea ei. Ea a devenit singura mea sursă de distracție,

divagația ei luându-mi gândurile de la muntele care se profilează deasupra. O ascult plângându-se că s-ar fi transformat deja într-un șoim și ne-ar fi lăsat pe toți aici în praf dacă nu ar fi fost legată de noi prin povestea asta cu munca în echipă.

– Bine, spune ea, rămasă cam fără suflu după un urcuș de aproape două ore, eu spionez...

– Oh, pe toate molimele, fă-o să se oprească! se plânge Blair, ridicând cu puterea minții un con de pin și aruncându-l spre Andy. Joci „Eu spionez" de aproape o oră, cu toate că ești singura care joacă. Sunt tentată să uit de munca în echipă și să-ți rup gâtul.

Practic mârâie în timp ce Andy zâmbește.

– Știi, spune Andy cu un zâmbet înțelept, nu te-ai schimbat deloc, Blair. Ridică din umeri. Odată cățea, mereu cățea, presupun.

La aceste cuvinte, Blair ridică de pe pământ o armată de conuri de pin, într-o amenințare tăcută.

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține gura! Sau s-ar putea să găsești doar un con de pin înfipt în gât...

– Nu faci decât să îmi confirmi punctul de vedere, cântă Andy.

Blair a abandonat conurile de pin pentru una dintre multele pietre uriașe care împânzesc pământul. Îl trimite zburând către Andy și, inevitabil, zboară spre mine. Cu o lovitură de mână și împrumutând abilitățile lui Blair, fac bolovanul să își schimbe direcția, zburând departe de noi și izbindu-se de un trunchi de copac din apropiere.

– Ajunge, doamnelor! Tonul meu e plictisit, reflectându-mi starea de spirit actuală. Aș prefera să nu fiu în mijlocul poveștii ăsteia.

Braxton mormăie în acord, și alunecăm într-o tăcere tensionată în timp ce continuăm să urcăm. Soarele se târăște pe cer într-un ritm lent, lovindu-ne până când transpirația mi se scurge pe față și mă doare gâtul de sete. Apoi un țipăt spulberă tăcerea. Mă întorc și dau de Andy strângându-și gambele, cu ochii ațintiți la pământ.

– Kai. Vocea îi este un pic mai mult decât o șoaptă. Nu te mișca!

Îi urmăresc privirea spre locul în care zeci de ochi ca mărgelele și negri se uită înapoi la mine, iar limbi bifurcate

se ițesc. Șerpi. Uriași și flămânzi. Nici măcar nu pot să-mi dau seama câți sunt, din cauza tufișurilor și a pietrelor care împânzesc pământul, dar știu că sunt destui ca să-mi fac griji. Blair își mușcă buzele ca să nu scoată un țipăt când observă creaturile alunecătoare din jurul nostru, în timp ce Braxton înjură în barbă.

– Bine, spun încet, fără să-mi ridic ochii din pământ, de asta va trebui să ne ocupăm noi doi, Blair.

Ea își întoarce ochii mari spre mine, comportamentul ei rece dezghețându-se din pricina fricii.

– Ce facem? șoptește ea cu asprime, încercând să-și ascundă groaza.

Expir, nefiind sigur dacă am un răspuns pentru ea. Șarpele cel mai apropiat de mine se apropie cu fiecare secundă, și îl privesc cu mintea năucită.

– O să mă descurc cu șerpii de aici, spun și fac semn din cap spre locul unde stăm eu și Andy, iar tu îi manevrezi pe cei de acolo.

– Îi manevrez? șuieră ea, sunând ca unul dintre șerpii care ne înconjoară.

– Da. Îi manevrezi. Oftez. Nu este un plan grozav, dar... aruncă-i, pur și simplu.

– Să-i arunc?

– Gata? întreb eu, ignorându-i întrebarea.

Ea mormăie ceva, iar eu iau asta ca pe un da.

– Bun. Fac o pauză. Dă-i drumul!

Mă năpustesc orbește cu puterea lui Blair asupra șerpilor care alunecă la picioarele noastre. Ridic de la pământ trei dintre corpurile lor masive și le trimit să zboare departe, în josul muntelui. Aud un cor de sâsâituri și observ încă doi înainte de a-i trimite să navigheze prin aer după prietenii lor.

Sunt zeci.

Eu și Blair trimitem șerpi care zboară în stânga și în dreapta, cu toții ne ferim și dansăm pe vârfurile picioarelor când se apropie prea mult. Aud un țipăt dinspre Andy și mă întorc ca să văd un șarpe care se repede spre ea, cu gura larg deschisă și colții gata să se cufunde în carne. Îl suspend în aer înainte să adauge încă o mușcătură în piciorul lui Andy. După ce, în cele din urmă, reușește cu greu să se ridice și se grăbește departe de

cuibul de şerpi, Andy se clatină, iar eu sunt alături de ea într-o clipită.

– Ai fost muşcată. Nu este o întrebare. Stai să văd!

Faţa îi e palidă în timp ce îşi dă deoparte mâna de pe picior, dezvăluind două răni adânci de colţi, sângele picurându-i pe picior şi în încălţări. Îi dau laoparte o şuviţă de păr de un roşu intens de pe fruntea lipicioasă, cercetându-i ochii.

– Cum te simţi?

– Ei bine, se sufocă ea într-un râset, mândria mea pare să sufere mai mult decât mine. Nici măcar nu am văzut şarpele venind. Şi apoi au apărut ceilalţi şi... Îmi pare rău!

Vocea i se stinge, iar ea se concentrează asupra soarelui care acum începe să se scufunde în spatele muntelui.

– Hei, nici unul dintre noi nu i-a văzut, îţi aminteşti? Dar am nevoie să-mi spui cum te simţi.

„Pe toate molimele, vă rog, nu fiţi veninoşi!"

– Mă simt bine. Doare ca naiba, dar sunt bine.

„Deocamdată."

Cuvintele nerostite stau suspendate în aer între noi. Sper că singura noastră problemă este durerea pe care o simte şi nimic mai mult. Sper că nu sunt la un pas de a pierde încă unul dintre puţinii oameni pe care nu-mi permit să îi pierd.

– Poţi să mergi? o întreb.

Ea face un pas, cu faţa schimonosindu-i-se de durere.

– Da. Sunt bine.

– Rahat, mormăi eu înainte de a mă ghemui în faţa ei. Haide! Treci în spatele meu. Îi arunc un mic zâmbet peste umăr. Ca în vremurile bune.

Ea râde răguşit.

– Serios, sunt bine...

– Ei bine, e limpede că nu eşti, intervine vocea agitată a lui Blair. Aşa că urcă-te naibii la el în spate, ca să putem merge mai departe.

Începe urcuşul, mormăind ceva de genul: „Pe toate molimele, urăsc munca în echipă".

– Aş putea încerca să mă transform într-un animal mic, astfel încât să fiu mai uşor de transportat? Andy pare să se îndoiască. Dar nu sunt sigură că aş putea menţine mult timp acea stare...

– Conservă-ţi energia! Haide! Hopa sus!

O ajut să mi se urce în cârcă, prinzându-i partea din spate a genunchilor în timp ce mă apucă de umeri. E înaltă şi slăbănoagă; greutatea ei abia dacă mă deranjează.

„Pentru moment."

Şi apoi ne reluăm urcuşul.

Capitolul 41

Paedyn

E o piatră în pantoful meu. Aceeaşi care a fost acolo în ultima jumătate de oră, dar mâinile îmi sunt prea ocupate să mă ferească să cad mortal ca să fac ceva în privinţa asta.

Urcăm de ore întregi. Acum, sunt mult mai puţini copaci, lăsând loc pantelor abrupte acoperite de plante alunecoase. Mâinile îmi prind bolovani mari în timp ce îmi trag suflul, întorcându-mi privirea către destinaţia noastră.

Vârful.

În ciuda urcării noastre constante, încă se profilează mult deasupra noastră. Jax e lângă mine, gâfâind la fel de tare ca mine.

– Cred că nu suntem în formă, spun eu pe nerăsuflate.

Îmi aruncă un zâmbet înainte de a spune cu glas gâjâit:

– Zici?

Râd în timp ce îmi forţez picioarele să se mişte din nou. Picioarele îmi tremură, încordate din cauza căţărării fără oprire, preţ de ore întregi, fără mâncare şi apă care să ne ajute. Îi întind o mână lui Jax, ajutându-l să treacă peste o porţiune de stâncă deosebit de abruptă, întorcându-i favoarea pe care mi-a făcut-o de mai multe ori.

– Ce drăguţ!

Eu şi Jax înţepenim la sunetul acelei voci, având în vedere că proprietarul ei a încercat să ne omoare pe amândoi. Îmi muşc limba, forţându-mă să îndepărtez

flacăra furiei ce se aprinde în mine și să-l ignor. Ace oftează dramatic în timp ce continuă să urce în apropiere.

– Ei bine, ce ciudat! Noi trei împreună pentru a fi o *echipă*.

„Nu e ciudat – este intenționat."

Tot ce face regele este deliberat. Distorsionat. Iar aceste Întreceri nu fac excepție. Luptele, echipele și tensiunea dintre concurenți sunt, toate, calculate.

– Ce? Aveți de gând să mă ignorați până ajungem sus? susură Ace din spatele nostru.

Sunt recunoscătoare că Jax se întâmplă să fie cealaltă Elită cu care sunt asociată, așa că nu trebuie să lupt cu dorința de a-mi ucide ambii colegi de echipă. Totuși, acesta poate fi un lucru rău, având în vedere că probabil am prea multă încredere în Jax. Dar ignor gândul, la fel ca pe băiatul din spatele meu, și continui să urc cu băgare de seamă.

– Cel puțin... Cuvintele lui Ace se pierd înainte ca el să strige: Paedyn! Atenție!

Mă întorc ca să ajung cu fața la el și, în schimb, văd șarpele uriaș alunecându-mi în jurul gleznelor. Un țipăt sugrumat mi se smulge din gât înainte să-l pot opri, și mă împiedic. Glezna mea se prinde de o stâncă și mă dezechilibrez, căzând pe spate...

Ultimul lucru pe care îl văd înainte de a fi pe cale să cad de pe munte și probabil să mor este șarpele care se dezintegrează în umbre când piciorul meu îl atinge.

„Iluzie."

Dar e prea târziu. Corpul meu cade, și mă voi rostogoli în jos pe pantă fără nici o modalitate de a mă opri.

„Ce mod jalnic de a muri..."

Simt brusc niște mâini pe spatele meu, împingându-mă și trăgându-mă în picioare înainte de a apuca să mă ciocnesc de stânci și de a mă rostogoli în jos.

– Te-am prins, zice Jax în spatele meu. Cred.

Întind o mână și înhaț cea mai apropiată stâncă zimțată ca să mă ridic. Când sunt aproape dreaptă pe picioarele nesigure, Jax se teleportează într-o clipită înapoi în fața mea, transpirat și gâfâind. Sunt sigură că nu arăt diferit, dar îi ofer un zâmbet slab și sper că vede recunoștința din

privirea mea. Băiatul ăsta a ales să rămână în urma adversarului său pentru a mă salva de...

Gândul îmi dispare din minte, împreună cu oricare altul rațional care ar fi putut sălășlui acolo. Mă întorc spre Ace chiar în timp ce mă agăț de o stâncă, fără a avea încredere în corpul meu tremurător. Zâmbetul lui e rece.

– Fii atentă! Nu aș vrea să fie rănit coechipierul meu.

– *Tu!* scuip cuvântul.

Sunt pe cale să mă las să alunec pe pantă și să-l sugrum cu mâinile goale...

– Nu, spune Jax încet. Nu încă.

Ezit, întorcându-mi încet ochii la cei întunecați ai lui. După o pauză lungă și o respirație adâncă, încuviințez din cap. Jax nu numai că are dreptate amintindu-mi că nu pot să-l ucid pe coechipierul nostru, dar este în mod clar mult mai bun decât mine în a-și controla furia. Așa că mă întorc țeapănă înapoi înspre munte, concentrându-mi toată atenția asupra escaladării lui. Urcăm în tăcere pentru o clipă înainte de a-mi drege glasul uscat și de a spune încet:

– Mulțumesc, Jax. Nu trebuia să mă ajuți, dar ai făcut-o.

– Normal că te-am ajutat, spune el, ridicând din umeri. În plus, nu sunt sigur că frații mei m-ar ierta dacă nu aș fi făcut-o.

„Frații lui."

Seara în care eu și Kai am dansat în timpul primei probe a întrecerilor – noaptea în care am vorbit atât de deschis despre viața noastră – atunci am aflat pentru prima dată cât de apropiați sunt cu adevărat prinții de Jax. Kai mi-a povestit pe scurt despre naufragiul consilierilor pe Marea Puțin Adâncă și despre cum l-au luat ei pe fiul lor pe când avea doar șase ani. Scot forțat un râset domol.

– Nu știu, sunt sigură că pe Kai nu l-ar deranja să aibă mai puțină concurență.

Îmi aruncă o privire ciudată, încercând clar să nu râdă.

– Nu și dacă acea concurență ești tu.

Eu pufnesc drept răspuns, dar Jax continuă vesel:

– Că veni vorba de Kai, mă întreb cum se descurcă cu asta.

– Cu ce?

Jax se trage peste o stâncă zimțată cu un icnet, înainte de a spune, cu răsuflarea tăiată:

– Cu muntele. Când expresia mea rămâne confuză, Jax adaugă: Urăște înălțimile.

– Ce? mă înec eu. Dar l-am văzut cățărându-se într-unul dintre pinii din Pădurea Șoaptelor, în timpul primei probe a Întrecerilor. Părea...

– În regulă? continuă Jax pentru mine, râzând. Chiar calm? Da, se pricepe destul de bine să ascundă ceea ce simte.

– Doar o altă mască pe care și-o pune pe chip, mormăi eu în barbă.

Jax încuviințează din cap, făcând să se rostogolească pe față o broboană de sudoare.

– Totuși, face față mult mai bine înălțimilor, dar asta numai datorită tuturor antrenamentelor prin care l-a forțat regele să treacă.

Știam destule despre antrenamentele demente ale regelui, dar Kai nu pomenise niciodată nimic despre frica lui de înălțime.

– Ce a făcut regele?

– El... l-a pus să se cațăre în cei mai înalți copaci din Pădurea Șoaptelor, iar și iar, până când s-a convins că și-a depășit frica.

– Ce?

Vocea mea este la fel de tremurătoare ca picioarele care mă poartă în sus pe acest munte.

„Propriul său tată l-a forțat să-și retrăiască cea mai mare frică din nou și din nou."

Se pare că tortura despre care vorbea Kai nu a fost doar fizică.

– Eram mic atunci când Kai a parcurs cea mai mare parte a pregătirii sale pentru a fi viitorul Executant, dar nu voi uita niciodată nopțile în care venea acasă plin de sânge și de lacrimi.

Jax se uită în jos la picioarele lui, deodată mai serios decât l-am văzut vreodată până acum.

– Cred că i-a fost teamă că o să mă sperii de el, așa că în fiecare seară se furișa în camera lui. Dar tot l-am zărit, l-am auzit izbind stâlpii patului cu o sabie.

Urcăm în tăcere pentru o clipă și îmi ignor gândurile care țipă la fel cum îmi ignor strângerea din gât și

presiunea din spatele ochilor. Apoi un zâmbet obosit se întinde pe buzele lui Jax în timp ce spune:

– Dar n-aș putea cere frați mai buni.

– Regret să vă întrerup frumoasa conversație, zice Ace, tărăgănând cuvintele, dar sunt singurul care simte asta?

Sunt pe cale să ignor ceea ce este probabil o altă încercare de a mă păcăli cu o iluzie, când încep să simt și eu. Un ușor tremur mă străbate, provenind de la munte. Stâncile mici zdrăngănesc în jurul nostru, iar eu mă aplec mai aproape de pământ, apucând strâns ceva de care să mă țin.

– Alunecare de stânci, zic dintr-o suflare.

Spaima mă inundă, urmată rapid de hotărâre.

„Nu voi muri azi. Și în nici un caz nu din pricina unor stânci."

Îmi înghit panica la auzul zgomotului bolovanilor grei care se prăbușesc spre noi, ciocnindu-se unul de celălalt în timp ce gonesc ca să ne zdrobească.

– Așadar, gâfâie Jax lângă mine, care-i planul?

– Să nu murim, spun eu simplu.

– Ce incredibil de util, mormăie Ace, mult prea relaxat pentru situația noastră actuală.

Bubuitul stâncilor devine mai puternic în timp ce privesc bolovanii care se prăbușesc spre noi. Evitarea lor este mult mai ușor de spus decât de făcut. Panta muntelui este abruptă, ceea ce face greu să sari fără teama de a cădea înspre moarte. Mă apuc de plante și de peticele de iarbă din stâncile de sub mine în timp ce mă mut cu greu din calea bolovanilor care se rostogolesc.

Jax își folosește abilitatea ca să fugă din calea stâncilor care cad, apărând și dispărând în și din fața ochilor mei. Ace este undeva în spatele meu și, dacă am noroc, un bolovan l-a făcut deja să se prăbușească în josul muntelui.

Mă grăbesc spre dreapta și abia reușesc să îmi salvez brațul de la a fi zdrobit. Apoi sar la stânga și...

Ceva mi se ciocnește de partea laterală a capului.

Pete îmi dansează în fața ochilor. Sunt amețită, confuză, înțelegând doar vag că îmi e strigat numele. Ridic privirea la timp ca să văd că sunt pe cale să fiu turtită de un bolovan. Mă feresc din calea lui, aterizând dureros în timp ce mă apuc de orice găsesc la îndemână. Și, la fel de repede

cum s-a pornit, muntele pare să se oprească sub mine, în timp ce stâncile își stopează încet alunecarea.

Mă chinuiesc să mă ridic, clipind ca să îndepărtez lichidul fierbinte și greu care amenință să mi se reverse în ochi. Simt sângele curgându-mi pe o parte a feței, simt durerea puternică provocată de rana de acolo. Sunt aproape sigură că am suferit o comoție, la fel cum sunt aproape sigură că o să vomit.

– Jax? Ești bine? strig eu, făcând un pas înainte și întinzând mâna pentru a mă sprijini de stânci.

„Da, cred că o să mi se facă rău."

– Sunt bine, strigă el, apărând într-o clipită în fața mea.

Amândoi suntem plini de zgârieturi și vânătăi care deja încep să ne înflorească pe piele.

– Mulțumesc de întrebare, Paedyn. Eu sunt destul de bine, spune Ace, cu vocea lipsită de orice inflexiune sau tandrețe.

Îmi trec dosul palmei peste ochi, curățându-i de sângele care îmi curge din rană.

– Ce păcat!

Capitolul 42

Kai

Totul mă doare. Picioarele. Spatele. *Corpul.*

Sunt îngrozitor de obosit, de flămând și dureros de conștient de cât de enervat sunt pe mine însumi din cauza asta. Am îndurat torturi, m-am confruntat cu cele mai mari temeri ale mele, am condus armate în luptă și, totuși, escaladarea unui munte la mahmureală mi-ar putea însemna sfârșitul.

Nici Andy agățată de spatele meu nu mă ajută. Nu greutatea ei este problema, mai ales că împrumut puterea lui Braxton. Ci faptul că este atât de deșirată, încât membrele ei lungi îmi stânjenesc urcușul.

– Este absurd cât de osoasă ești, mormăi eu, alegându-mă cu un pumn slab în umăr.

Bun. Măcar are puterea să mă lovească.

– Când vom scăpa de aici, continui cu dezinvoltură, voi face chiar eu melcișori dulci pentru a te îngrășa.

Ea își mormăie aprobarea față de această idee, iar vocea îi e slabă. Se estompează repede. Pielea îi este bolnăvicios de palidă, paloare evidențiată și mai mult de lumina lunii, iar respirația îi e rapidă și superficială.

Cunosc diferența dintre durere și venin și, cu siguranță, e vorba despre cel din urmă.

Așa că o țin trează, o țin ocupată. Vocea mea este joasă în timp ce vorbesc cu ea încet, tachinând-o și amintindu-mi de vremurile de demult. Ea răspunde de cele mai multe ori cu râsete suflate sau cu un semn din cap, dar mă voi mulțumi cu orice în locul tăcerii.

Luna este singurul nostru ghid, aruncând o lumină palidă care nu face nimic pentru a ilumina muntele pe care îl escaladăm din momentul în care ne-am trezit. Terenul este atât de abrupt acum, încât Andy se lipește de mine, cu picioarele înfășurate în jurul taliei mele, eliberându-mi mâinile pentru a mă ajuta să urc.

Îi simt capul trântit pe umărul meu, fiind copleșită de epuizare și de durere chinuitoare.

– Hei, spun încet, împungând-o ușor ca să o țin trează. Aproape am ajuns. Încă puțin.

O simt că încuviințează obosită din cap și încerc să grăbesc pasul.

Văd platoul plat al vârfului care se profilează deasupra noastră.

„Suntem aproape acolo."

Urc, mâinile zgâriind piatra și stâncile alunecându-mi de sub picioare. Mi-am pierdut echilibrul de mai multe ori și aproape era să cădem înspre o moarte nefericită. Dar suntem aproape acolo. Acest coșmar este aproape de sfârșit. Suntem aproape liberi.

Văd umbrele siluetelor aliniate în jurul nostru. Ne așteaptă. Vizualii se uită în timp ce ne grăbim spre vârf, fără suflare și plini de sudoare, înfometați și epuizați.

„Încântați."

Am reușit. Mă târăsc peste margine, Andy lipindu-se cu înverșunare de mine. Doar demnitatea mă obligă să mă ridic, deși oboseala amenință să mă schilodească.

– Am reușit, răsuflă Braxton lângă mine, în timp ce stăm cu toții uimiți.

Platoul este o placă mare de rocă neuniformă și pământ, care se întinde pe o suprafață mult mai lată decât se vede de jos. Mă uit în jur, cercetând împrejurimile, observând zeci de Vizuali presărați pe culme.

Apoi ochii mei parcurg un stâlp înalt din lemn, îngropat în pământ la capătul îndepărtat al culmii muntoase. Un steag verde atârnă în vârf, biciuit de vânt.

„Ce joc mai e și ăsta?"

Observ cu coada ochiului o mișcare și mijesc ochii în lumina slabă pentru a mă concentra asupra siluetelor care urcă pe partea opusă a platoului, alăturându-ni-se. Și, în ciuda întunericului, știu exact cine sunt.

Jax. Ace. Paedyn.

Ne uităm cu toții unii la ceilalți, fiecare grup uluit și nemișcat.

Un Vizual face un pas înainte, cu vocea limpede în timp ce citește un mesaj de pe hârtia zdrențuită din mână.

Ca unul să lucrați ați învățat,
Ne bucurăm, dar proba nu s-a terminat.
Regulile jocului un pic s-au schimbat.
Înșfacă primul steagul și vei fi câștigat.

Își drege glasul înainte de a continua:

Dintre voi toți, doar unul victoria va deține
Și singura necunoscută e cine?

Tăcere.

Nemișcare.

Cuvintele sale pătrund în creierul meu. Nu ar trebui să fiu surprins. Va rezulta un divertisment de primă mână, după ce am conlucrat doar pentru a ne sfâșia apoi unul pe celălalt, în cele din urmă.

Pentru că a fost prea ușor, în ciuda efortului necesar pentru a ajunge în vârful Muntelui Plummet. Și ar trebui să știu deja că există întotdeauna un clenci, întotdeauna un preț. Propriul meu tată m-a învățat asta.

Ne uităm cu toții unul la altul, cu ochii trecând de la concurența noastră la steagul zdrențuit care a devenit dintr-odată atât de vital pentru victoria noastră. Și apoi ne întoarcem unul contra celuilalt.

Haos.

Capitolul 43

Paedyn

Întunericul și distrugerea sunt tot ce știu. Cele două grupuri se încleștează, puterile se ciocnesc, strigătele străpungând noaptea. Dar, când ochii mei îi găsesc pe ai lui în lumina slabă, nu ezit înainte ca pumnul meu să se ciocnească de maxilarul lui.

Ace se împleticește înapoi, uluit de forța și furia pe care le-am transpus în pumn. Zâmbesc la acea imagine. Toată ziua m-a mâncat să fac asta. În fiecare zi.

Lupta din jurul nostru dispare. Tot ce văd sunt el și roșul care îmi încețoșează vederea, amestec de sânge și furie.

„Am să-l omor."

Piciorul meu se afundă în stomacul lui, forțând aerul afară din plămânii lui înainte să-i aplic o lovitură în nas, simțind cu o încântare groaznică trosnetul. Corpul meu este singura mea armă. Nu am nici cuțite, nici arc, nici săbii după care să mă ascund. Dar nici n-aș vrea să fie altfel. Vreau să fac asta cu mâinile goale.

Sunt aproape impresionată de cât de pervers și talentat este regele în a pune în scenă un spectacol. El știa că am intrat în aceste Întreceri sperând să ne răzbunăm și, în schimb, ne-a pus să lucrăm împreună. Așa că dușmanii noștri au devenit colegii noștri de echipă. Dar, acum, regele ne oferă nouă și oamenilor ceea ce ne dorim, ceea ce își doresc.

Ne sfâșiem unii pe ceilalți.

Ace şi-a recăpătat răsuflarea, gâfâind în timp ce rânjeşte la mine, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

– Oh, ce-ai mai aşteptat să faci asta, nu-i aşa?

– De la acel drum cu trăsura până la castel, ca s-o zic pe-a dreaptă, spun eu, amintindu-mi cât de mult mi-a displăcut chiar şi atunci chiar înainte să încerce să mă omoare.

De două ori.

– Ei bine, nici mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult de tine, scuipă el în timp ce sângele îi curge din nas şi i se prelinge până la bărbie.

Mă mişc, încercând să-i trimit o lovitură în tâmplă, dar sunt brusc învăluită în întuneric. E ca şi cum mi-ar fi aruncat o pătură grea peste cap, înăbuşind lumina din jurul meu.

Acum, sunt supărată şi enervată.

Dar ştiu cum funcţionează acest joc şi flutur braţele, făcând câţiva paşi înainte. Iluzia se desface şi, precum fumul, întunericul zboară în vânt. Clipesc, ochii ajustându-se în timp ce încerc să-l găsesc pe Ace în întreaga zarvă.

Iar apoi mă sufoc.

Aerul nu îmi ajunge în plămâni, traheea îmi este zdrobită. Un obiect dur şi aspru e apăsat pe gâtul meu, forţându-mă să icnesc în timp ce încerc să înghit aer. Apuc obiectul care mă apasă pe gât, obiectul care face diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Îi trag un şut lui Ace în spatele meu, răsucindu-mă şi luptând să scap din strânsoarea lui. Scoarţa aspră îmi muşcă unghiile în timp ce o sfâşii, încercând să scap de strânsoarea care mă sufocă. Sunt sugrumată cu un băţ.

„Un băţ."

Vederea mi se umple de pete, rana de la cap îmi pulsează, palpită, plămânii îmi ţipă după aer.

„Nu. Nu astăzi. Moartea mă poate revendica atunci când găseşte o modalitate mai puţin jalnică de a-mi pune capăt existenţei."

Îmi opresc din mişcare mâinile frenetice şi nu mă mai lupt, dorind să mă prăbuşesc, să mă aplec, să nu mai arăt de parcă sunt în viaţă şi clocotesc de furie. Îmi las

genunchii să cedeze, creanga alunecându-mi de pe gât în timp ce mă prăbușesc la pământ.

„Nu uita niciodată că inteligența ta este o armă ce poate fi mânuită doar dacă mintea îți e la fel de ascuțită ca lama."

Cuvintele tatălui meu îmi răsună în cap, amintindu-mi că nu toate bătăliile sunt câștigate prin forță. Așa că o voi câștiga pe asta prin puterea minții.

Membrele mele stau încâlcite pe pământul murdar, iar capul mi-a aterizat dureros pe o piatră zimțată. Dar pot să respir din nou. Cu greu. Mă forțez să respir superficial, dorind ca atacatorul meu să se apropie și să termine treaba.

Cizmele scrâșnesc peste pietrele alunecoase înainte ca un corp să se ghemuiască lângă trupul meu inert. Un oftat profund, istovit mă învăluie și o slabă atingere pe fruntea mea aproape că mă face să tresar.

– Păcat că cele drăguțe sunt întotdeauna niște *cățele*.

Ace îmi trece o șuviță de păr în spatele urechii, aproape cu blândețe. Mi se face rău.

– Așa păcat! Așa o irosire.

Mâna lui începe să se tragă înapoi, și știu că trebuie să acționez. Ochii mei se deschid și ai lui fac la fel în timp ce mă privește șocat. E ghemuit deasupra corpului meu, una din mâinile lui fiind prinsă de a mea, iar cealaltă strângând un pietroi doar cu puțin mai mic decât dimensiunea capului meu.

Urma să-mi sfărâme craniul.

Cu o mișcare rapidă, îi răsucesc brațul într-un unghi ciudat, auzind osul pocnind și un țipăt smulgându-i-se din gât. Îmi ridic picioarele și mi le împing în pieptul lui, aruncându-l în lateral cu o împingere puternică. Se prăbușește pe spate lângă mine, bolovanul căzându-i din mână.

Sunt deasupra lui în următoarea bătaie a inimii mele bubuitoare.

Genunchii mei îi fixează brațele la pământ, lăsându-mi toată greutatea să se așeze pe pieptul lui. Îmi cobor mâna pe încheietura lui, apăsând pe osul rupt care îi iese acum din piele. N-am crezut niciodată că un țipăt îmi poate aduce atâta bucurie.

– Păcat că nu am cuțitul ca să-ți scot din piept inima neagră. Zâmbesc, savurând ura pură ce-i arde în ochi, știind că sigur vede același lucru reflectat în propria mea privire. Așa păcat!

„Când am devenit atât de rea?"

Observ ceva, și atenția îmi se îndreaptă spre siluetele firave care ne înconjoară acum.

Sunt eu.

Zeci de Paedyn bolnăvicioase și palide. Se poticnesc mai aproape, cu brațele în față, întinzându-se spre mine. Se împing spre mine în timp ce îmi cer ajutorul, cer să le fie curmată suferința. Mă uit la ele, iar ele se uită la mine.

Și apoi zâmbesc trist și încet.

– Nu îmi mai e frică de mine, îi șoptesc.

Fata aceea – fata aceea bântuită și slabă care cerșește ajutor, dragoste – sunt *eu*. Fără ea, nu aș fi cine sunt astăzi. Sunt încă bântuită, poate că încă sper la dragoste, dar nu mai sunt slabă din cauza asta. Și, când privirea mea alunecă înapoi spre Ace, nu mai zâmbesc.

– Crezi că te poți folosi de mine împotriva mea? Din nou? Râsul meu este lipsit de umor. Mă păcălești o dată, să îmi fie rușine. Mă păcălești de două ori... ei bine, nu vei avea ocazia să faci asta, nu-i așa? Îmi înclin capul, uitându-mă la fața lui acum contorsionată de durere. Iau piatra ce fusese destinată craniului meu și o ridic deasupra lui. La revedere, Ace, spun pe nerăsuflate, întrebându-mă dacă ar trebui să simt vreo remușcare pentru acest băiat.

Ceva se schimbă la vederea mea periferică.

Iluziile au dispărut acum, s-au îndepărtat, în timp ce Ace devine tot mai slăbit sub mine, din cauza durerii, permițându-mi să îndrăznesc să arunc o privire la silueta din apropiere.

El este plin de sânge – cea mai mare parte probabil nici măcar nu-i aparține. Ochii ni se întâlnesc, și sunetul luptei din jurul meu, care a fost cândva atât de asurzitor, începe să se stingă. Conexiunea este electrică, chiar dătătoare de putere, în timp ce mă privește, dar nu face nimic să-mi stea în cale. Nu face nimic pentru a încerca să mă convingă să nu iau o viață. Nu face nimic pentru că știe că mă descurc singură.

Kai nu face nimic, pentru că nici el nu ar face altfel.

Băiatul de sub mine a încercat să-i omoare fratele, a încercat să-l convingă pe Kai să o facă pentru el. Și, în timp ce mă uit în ochii cenușii ai prințului, ai viitorului Executant, ai aducătorului morții, știu că a așteptat cu răbdare să-l omoare. A așteptat cu răbdare răzbunarea.

Și totuși, pur și simplu stă acolo, cu sângele picurând, și nu face nimic pentru a mă împiedica să-i răpesc răzbunarea.

„Nu eu am dreptul să iau viața asta."

– Te-aș ucide...

Vocea mea este aspră și puternică, suficient de tare să audă Kai.

Văd că ochii lui Ace se luminează la presupunerea că sunt prea slabă pentru a merge până la capăt. Cât de mult greșește.

– Dar nu ești al meu de ucis, închei eu, privind cum ochii lui se întunecă, ura înlocuind speranța.

Privirea mea o găsește din nou pe a lui Kai, cu ochii lui strălucitori în lumina lunii și mocnind ca fumul dintr-un foc. Un mușchi îi face maxilarul să zvâcnească, mâinile îi tresar de-o parte și de alta a trupului. Îi fac un singur semn din cap, încet.

Și apoi se îndreaptă spre noi, cu silueta învăluită în umbră.

Abia am timp să mă dau laoparte de pe Ace înainte ca prințul să-l tragă în picioare cu brațe puternice.

– Ești norocos că în clipa asta nu am timpul sau răbdarea să-ți smulg mădularele unul câte unul.

Apoi ochii lui Kai se îndreaptă spre mine, mă parcurg. Viitorul Executant rezistă impulsului de răzbunare și, în schimb, îmi cercetează corpul în căutarea unor răni. Gândul mă face să-mi înghit nodul din gât, în timp ce privirea lui zăbovește asupra tăieturii de la cap, din care sângele curge încă, înainte de a aluneca încet spre gâtul meu, care este probabil deja învinețit. Apoi ochii lui se îndreaptă spre ceva mult în spatele meu.

Steagul.

Nimeni nu a ajuns încă acolo, prea ocupat cu lupta și concentrat asupra răzbunării pentru a se desprinde. Când mă uit înapoi la Kai, ochii lui sunt deja îndreptați asupra mea.

– Du-te, murmură el, arătând cu capul înspre steagul care îmi va aduce victoria. Câştigă nenorocirea asta, Gray!

Clipesc la el, dar atenţia lui este deja din nou asupra sarcinii din faţa lui. Aşa că mă întorc spre steag. Cizmele zgârie stâncile de sub picioarele mele în timp ce mă îndrept cu paşi mari spre acea bucată de pânză aparent nesemnificativă.

Ţipetele se alătură urletelor şi strigătelor de luptă şi nu trebuie să mă întorc ca să ştiu că el a început să se ocupe de Ace. Îl ignor, concentrându-mă doar asupra steagului.

Şi apoi stau brusc sub el şi mă uit în sus la premiul meu. Privind în sus la victoria mea.

Şi nimeni nu mă opreşte când smulg steagul.

Capitolul 44

Kai

E amuzant cum uciderea cuiva mă face să mă simt viu. Mă simt mai uşor decât m-am simţit în ultimele zile. Mintea îmi e mai limpede, mai iute, acum, că gândurile despre Ace nu o mai consumă.

Singurul meu regret este că nu am avut mai mult timp să mă joc cu el – şi, dacă aş fi fost un om mai bun, acest gând mi-ar fi provocat repulsie.

Revederea Întrecerii a fost plictisitoare, constând în mare parte din imagini cu fiecare echipă urcând muntele în tăcere. Dar lupta finală de pe platoul din vârf a fost îndeajuns pentru ca mulţimea plictisită să aplaude. Haosul a fost înregistrat de Vizuali şi redat pentru ca eu să îl retrăiesc.

Am văzut-o pe Paedyn privindu-mă în ochi şi oferindu-mi un cadou.

Darul unei vieţi. Darul de a lua o viaţă.

Ea mi l-a oferit pe Ace, în ciuda faptului că voia să pogoare ea însăşi moartea asupra lui. M-a lăsat să mă

răzbun fără să știe că a fost în parte pentru ea. Deoarece, înainte să vreau să-l ucid pe Ace pentru că era cât pe ce să-l ucidă pe Jax, am vrut să-l ucid pentru că era cât pe ce s-o ucidă pe Paedyn.

Moartea nu-mi este străină. Am ucis mai mult decât pot număra, iar sângele care se lipește de mâinile mele și care îmi pătează sufletul nu va putea fi niciodată curățat. Și totuși, ea s-a uitat la mine de parcă l-aș fi meritat pe Ace, aș fi meritat bunătate, aș fi meritat...

„Aș fi meritat-o pe ea. Vreau doar să o merit pe ea."

Am văzut cum moartea a revendicat o altă victimă. Blair a fost cea care i-a curmat cu brutalitate viața lui Braxton. Mă rog, ea nu își poate atribui întregul merit. Poate că am ajutat și eu. Puterea minții ei i-a trimis în piept o creangă tocită care zăcea pe pământ. Carnea și oasele s-au sfărâmat, făcând loc corpului străin care i-a străpuns trupul. A stors încet viața din ochii lui surprinși înainte să cadă la pământ.

Dar surpriza din privirea lui Braxton a reflectat-o pe cea a lui Blair.

Ea nu țintise spre Braxton. Nu, acea moarte brutală și boantă se îndrepta spre fata cu părul argintiu care pășea spre victorie, fără a bănui nimic. Poate am păcălit moartea și i-am răpit o victimă, dar i-am dat o viață, totuși. Am împrumutat puterea lui Blair și am abătut soarta în altă direcție. Și l-a găsit pe Braxton.

Dar nu aș ezita să o fac din nou, și din nou, și din nou pentru a o salva pe fata aceea cu părul argintiu.

Ce mai echipă facem, eu și moartea.

Dar am avut trei zile să mă recuperez după Întrecere. Trei zile lungi petrecute pe terenul de antrenament, acoperit de sudoare sau încuiat într-un birou cu Anihilatorul tatălui meu, unde probabil sunt tot ud de sudoare. Damion mă forțează intens, sufocându-mă cu abilitatea lui, în timp ce eu lupt să o folosesc împotriva lui.

Fie că mă doare corpul, fie că mă doare capul din cauza oricărui tip de antrenament, întâmpin cu bucurie asta. Distragerea atenției este cea mai bună formă de a petrece timpul, și se pare că am o mulțime de lucruri de la care îmi doresc să fiu distras în aceste zile.

– Kai, mă asculți, băiete?

Îmi scutur capul, revenind la conversația de față.

– Cu atenție, tată.

Regele oftează adânc, iar Kitt îmi aruncă o privire. Suntem îngrămădiți în biroul lui de ore bune, discutând totul, de la rotațiile gărzilor până la Rezistență, despre care nu avem informații noi, căci cei câțiva prizonieri din atacul de la primul bal sunt acum toți morți. Dar tata nu pare deosebit de preocupat de acest fapt acum și, în schimb, a vorbit despre Întreceri mult mai mult decât am ascultat eu. Ne privește pe amândoi în timp ce ne întreabă încet:

– E *interesant* cum a câștigat fata din mahalale această ultimă probă, nu credeți?

Mă crispez și cred că e posibil ca și Kitt să fi făcut la fel.

Eu aproape i-am înmânat victoria, alegând răzbunarea în loc să câștig. Tortura în loc de triumf. Mă întreb dacă tata știe asta. Dacă știe că am lăsat-o să se îndrepte spre acel steag fără să mă gândesc de două ori. Dacă știe că am zâmbit văzând-o puternică și sigură, în timp ce ridica acel steag în aer.

– A câștigat corect. Nu mi se pare *interesant*. Cuvintele îmi ies din gură înainte să mă pot gândi mai bine la ele. Un chicot lipsit de umor umple camera. Tocmai asta e, spune tata, ochii verzi străpungându-mă într-un mod în care ai lui Kitt n-ar putea niciodată. Cei din mahalale nu câștigă.

Mă crispez la cuvântul pe care îl scuipă, dar nu îndrăznesc să-mi desprind privirea.

– Și totuși, ea a făcut-o.

Kitt îmi aruncă o privire, dar ochii mei sunt ațintiți asupra regelui în timp ce el spune:

– Și ai face bine să nu lași asta să se întâmple din nou. Nu uita că tu ești cel care trebuie să câștige aceste Întreceri și, dacă ai nevoie să-ți amintesc ce se va întâmpla dacă nu se va întâmpla asta, o voi face. Se apleacă înainte, cu vocea letală. Te-am antrenat pentru asta, așa că nu mă vei dezamăgi! Ai înțeles, Executantule?

Amenințarea din tonul lui e clară și o aud țiuindu-mi în urechi.

„Dacă pierzi, vei fi un nimic."

– Am înțeles, Majestate.

Şi, spunând asta, mă ridic şi ies cu paşi mari pe uşă. Mă plimb pe hol, simţind că trebuie să lovesc ceva, că trebuie să-mi înfig sabia în stâlpul patului pentru a suta oară. După toţi anii de antrenament şi control asupra măştilor, tatăl meu a fost întotdeauna singurul capabil să mă facă să îmi pierd stăpânirea de sine. Îmi trec mâna prin păr în timp ce mă întorc spre camera mea, adunându-mă cu fiecare pas.

– Kai.

Îmi trec o mână peste faţă, oftând în timp ce mă întorc pentru a ajunge faţă în faţă cu un Kitt foarte nefericit.

– Ce naiba a fost aia? mă întreabă el aspru.

Aproape că râd.

– A fost una dintre cele mai civilizate conversaţii pe care le-am avut, şi ştii asta.

Kitt oftează, părând obosit.

– Uite, ştiu că relaţia ta cu tata este... dificilă. Înţeleg. După tot antrenamentul la care te-a supus şi aşteptările pe care le are de la tine acum, crede-mă, înţeleg de ce voi doi aveţi probleme să vă înţelegeţi. Dar tot ce face este ca să fie bine.

Pufnesc batjocoritor şi clatin din cap spre tavan, întrebându-mă dacă Kitt va înceta vreodată să mai încerce să-l impresioneze pe rege.

– Ştii, poate ai gândi altfel dacă te-ar fi tăiat pe când erai mic şi te-ar fi privit încercând să-ţi coşi rana. Fac un pas spre el. Sau poate, după ce ai fost forţat să-ţi înfrunţi cele mai mari temeri din nou şi din nou, îţi vei da seama că nu tot ce face el este ca să fie bine. Râd cu amărăciune, iar Kitt aproape tresare la auzul sunetului. M-a făcut un ucigaş, m-a transformat într-un monstru. Dar asta a fost ca să fie bine, nu? Îi înfig un deget în piept în timp ce îi spun: A fost spre binele tău, ca să mă poţi folosi când devii rege. La fel cum a făcut-o el.

N-a fost bine să spun asta.

Cuvintele l-au izbit ca o lovitură fizică. Văd că şocul şi durerea i se instalează pe chip în timp ce mă forţez să fac un pas înapoi, să mă calmez. Îmi pierd cumpătul din motive pe care nici măcar nu le înţeleg şi asta nu face decât să mă înfurie şi mai mult. E ca şi cum fiecare parte blocată

din trecutul meu se luptă pentru a se elibera, pentru a ieși la suprafață.

– Kai...

– Cred că vei fi un rege grozav, Kitt, spun eu încet, întrerupându-l. Și cu mândrie te voi servi. Dar trebuie să înveți să gândești singur, pentru că, într-o bună zi, tata nu va fi acolo să o facă pentru tine. Așadar, îți sugerez să începi să îți dai seama ce crezi *tu* că e bine.

Și, spunând asta, mă întorc și pornesc de-a lungul holului.

Capitolul 45

Paedyn

Grădinile sunt liniștite noaptea. Doar corul de greieri și vâjâitul blând al vântului mă urmăresc în timp ce mă îndrept spre salcia familiară care mărginește gazonul unde a avut loc ultimul bal.

Am venit aici des din acea noapte, găsind confort la adăpostul salciei întunecate, atunci când nu pot dormi. M-am obișnuit să stau acolo ore în șir, pur și simplu îngăduindu-mi timp să mă gândesc.

Dând deoparte ramurile care atârnă, pășesc pe sub baldachinul de frunze. Oftez, simțindu-mă brusc mai liniștită în timp ce respir aerul cald al nopții.

Dar pacea pe care o simt este de scurtă durată când o umbră se mișcă lângă trunchi.

Mă întorc, degetele mele zburând spre pumnalul de la coapsă, doar pentru a fi prinse de o mână aspră.

– Ușor, Gray, sunt doar eu!

Clipesc prin întuneric în timp ce ochii mei se adaptează la lumina slabă, aterizând pe cei cenușii amuzați din fața mea.

– Ce faci aici? pufnesc.

– Te-aș putea întreba același lucru.

– Iar eu puteam să te înjunghii!

Sprâncenele lui Kai se ridică.

– Deci nu ai de gând să încerci? Aş spune că e un progres.

– Oh, dar ar trebui să o fac pentru că m-ai speriat în halul ăsta.

Îmi dă drumul încet la mână, studiindu-mă tot timpul.

– Eu te-am speriat pe tine? Tu eşti cea care a dat buzna peste mine.

– Ei bine, nu e ca şi cum ştiam că vei fi aici, şoptesc eu aspru.

– În mod clar, spune el cu un zâmbet ce-i curbează buzele. Dar eşti mai mult decât binevenită să rămâi.

Şi apoi se aşază pe pământ, părând să stea destul de confortabil cu braţul îndoit sub cap. Mă uit fix la el.

– Ce faci?

– Aştept să te laşi jos şi să mi te alături.

Stau în picioare acolo, privind zâmbetul lent răspândit pe chipul lui.

– E din cauza rochiei? mă întreabă el în timp ce se ridică şi începe să-şi scoată haina de la costum. Când îi alunecă de pe umeri, o pune pe pământ lângă el. Poftim, acum, nu te vei murdări toată.

Mă uit în jos la rochia simplă de mătase pe care am pus-o pe mine la cina noastră cu regele şi regina. E destul de confortabilă, şi mi-a fost mult prea lene să o dau jos înainte de a veni aici. Kai trebuie să fi simţit la fel, deoarece încă e îmbrăcat în ţinuta elegantă.

Dar ezitarea mea de a mă alătura lui nu are nimic de-a face cu faptul că mi-aş murdări rochia, ci cu faptul că nu ar trebui să rămân aici. Ceea ce ar trebui să fac este să mă răsucesc, să-i urez noapte bună şi să mă duc înapoi în camera mea fără un alt cuvânt. Şi totuşi, picioarele mele nu fac nici o mişcare pentru a mă purta departe de el.

El bate cu palma peste haină, în aşteptare, iar priveliştea mă face să eliberez pe lângă buze un râset înăbuşit.

– Un gest de gentleman din partea ta, dar haina aia nu e suficient de mare pentru a-mi salva rochia de la murdărire.

– Pot să-mi dau jos şi cămaşa şi să o întind pentru tine, dacă vrei, spune el degajat.

– Dacă mă gândesc bine, mormăi eu, haina va fi suficientă.

El chicotește, iar eu mă îndrept brusc spre el, ignorându-mi gândurile care urlă să nu fac asta. Mă așez și mă întind încet lângă el, cu umerii atingându-ni-se. Suntem liniștiți pentru o clipă lungă, amândoi mulțumiți să privim în sus la baldachinul de frunze de deasupra în timp ce ascultăm greierii care cântă lângă noi. Sunt aproape reticentă să întrerup liniștea confortabilă, dar îl întreb încet:

– De ce ești aici?

Aproape că râde.

– Vin aici de când eram copil. De fapt, am căzut chiar din acest copac după ce Kitt m-a provocat să mă cațăr în el. Mi-am rupt și mâna...

Un hohot de râs îmi alunecă de pe buze, întrerupându-l:

– Râzi de mine, Gray?

Încearcă să se lupte cu propriul zâmbet în timp ce adaugă:

– Mă bucur că găsești durerea mea atât de amuzantă.

Îmi dreg glasul, încercând să mă liniștesc.

– Deci, ce, ai venit aici pentru amintiri dragi?

– Ceva de genul. Oftează. Vin aici ca să mă gândesc, să mă răcoresc. Întotdeauna mi-a plăcut liniștea de aici. Evadarea din palat. Se uită la mine înainte de a mă întreba: Tu de ce ești aici?

Zâmbesc ușor și repet cuvintele lui.

– Ca să mă gândesc. Îmi place liniștea. Evadarea. Îi văd cu coada ochiului buzele zvâcnind, și rămânem tăcuți o clipă înainte să-l întreb: Există vreun motiv pentru care m-ai tras aici, pe pământ?

Mă uit la chipul lui învăluit în umbre în timp ce se uită la ramurile de deasupra noastră.

– Ca să vorbesc. Ca să zac aici în tăcere. El ridică leneș din umeri. Nu e important, de fapt.

Mă uit în altă parte.

– Deci vrei doar să-ți țină cineva companie?

– Nu cineva. Tu.

Îi simt ochii asupra mea, dar nu mă întorc să mă uit la el.

– Vrei companie tăcută sau companie vorbăreață?

Scoate un sunet care ar fi putut fi un râset.

– Doar tu mi-ai cere să-mi exprim preferința pentru compania ta.

Într-un final, îmi întorc capul să-i întâlnesc privirea.

– Acesta nu a fost un răspuns. Rămâne tăcut pentru o clipă lungă, părând să-mi studieze fața, să-mi cerceteze ochii. Vorbește cu mine!

Mă uit la el, cu vocea brusc foarte liniștită, când, în cele din urmă, îl întreb:

– Despre ce?

Văd cum un zâmbet slab îi curbează buzele.

– Orice. Tot. La ce te gândești chiar în acest moment, dragă.

Aproape că râd.

– Ei bine, în prezent, mă gândesc că această haină pe care sunt întinsă este mult prea aspră ca să fie purtată de un prinț. El chicotește în timp ce adaug: Și, de asemenea, mă întreb câte oase v-ați rupt tu și Kitt.

– Prea multe, oftează Kai, clătinând din cap. În mare parte, eu eram cel cu oasele rupte și cu rănile, deși nu toate s-au datorat ideilor geniale ale lui Kitt. Face o pauză. Majoritatea au fost de la antrenamentele mele. Mai ales când învățam să folosesc abilitatea unui Tămăduitor.

Când înțeleg semnificația cuvintelor lui, înțepenesc.

– Doar nu vrei să spui că… Mă opresc înainte de a încerca din nou. Doar nu erai nevoit să…

– Ba da, spune el simplu, privindu-mă drept în ochi. A trebuit să-mi rup oasele și apoi să le vindec. Sau, uneori, eram tăiat cu o sabie și trebuia să învăț cum să-mi cos pielea la loc.

Zice asta atât de dezinvolt, încât nici nu pot începe să-mi imaginez ororile prin care a fost forțat să treacă.

– Cum să nu-l urăști? șoptesc eu.

Tăcerea se lasă între noi.

Micul zâmbet pe care îl afișează este trist.

– Pentru că m-a făcut puternic.

Spune asta mult prea calm, și vreau să-l scutur de calmul lui rece. Nu contează cât de puternic l-a făcut regele. Prințul din fața mea nu a fost altceva decât un pion creat de omul pe care îl numește tată. Gândul îmi face rău, îmi vine să țip.

Şi totuşi, înţeleg.

Cuvintele lui mă lovesc, ajungând într-un loc cunoscut. Vieţile noastre par să împărtăşească asemănări triste, sorţi nefericite. Copilăria amândurora a constat din pregătirea pentru a deveni ceea ce trebuia să fim, nici unul dintre noi nu a crescut aşa cum ne-am dorit. Cu excepţia faptului că părinţii care ne-au crescut nu ar putea fi mai diferiţi – unul făcând totul din dragoste, celălalt, din lăcomie.

Oamenii nu se nasc puternici; sunt făcuţi să devină puternici. Iar eu şi prinţul ştim asta mai bine decât majoritatea.

Kai continuă cu dezinvoltură, de parcă vorbele lui nu mi-ar fi golit plămânii de aer.

– Ei bine, eu şi Kitt am suferit mai multe răni din cauza prostiei noastre, dar nu toate jocurile noastre erau periculoase. De fapt, pentru că activităţile noastre preferate ca băieţi implicau cel mai adesea un soi de violenţă, profesoara mea ne-a făcut să stăm şi să jucăm jocuri pe care ea le considera sigure. El oftează. Nouă ni se păreau plictisitoare.

– Oh, chiar aşa? râd eu. Ce jocuri?

– Ei bine, zice şi întinde o mână ca să o apuce pe a mea, favoritul personal al doamnei Platt pentru a ne tortura a fost jocul de-a războiul degetelor mari. Cu toate astea, am găsi o modalitate de a-l face violent chiar şi pe ăsta.

– Războiul degetelor mari? Sprâncenele mele se încreţesc de confuzie. Include cuvântul război şi este considerat un joc sigur?

Nu l-am văzut niciodată pe Kai să arate atât de nedumerit şi aproape că râd din nou.

– Nu ai auzit niciodată despre războiul degetelor mari?

Propriul lui deget mare îmi mângâie degetele, forţându-mă să mă concentrez asupra următoarelor mele cuvinte.

– Ei bine, în mahalale, singurul joc pe care aveam tendinţa să-l joc era să încerc să ghicesc câte monede erau în buzunarul cuiva înainte să i le fur.

Un colţ al gurii lui saltă uşor.

– Şi ai jucat acel joc înainte să mă jefuieşti?

– Nu, dar aş fi pierdut dacă aş fi făcut-o, recunosc şi pufnesc. Aveai mult mai mulţi arginţi decât văzusem eu vreodată într-un singur loc.

– Ei bine, doar până când ai furat jumătate din sumă.

Zâmbesc la asta, iar el mă urmărește în liniște pentru o clipă. Când ochii îmi coboară acolo unde el încă mă ține de mână și îmi distrage atenția cu degetul mare alunecând peste degetele mele, el își drege glasul și, în cele din urmă, spune:

– Ei bine, jocul pe care o să-l înveți de la mine nu este nici pe departe la fel de distractiv ca al tău, sunt sigur. Apoi clatină din cap spre mine, mormăind în barbă: Nu pot să cred că nu știi ce este războiul degetelor mari.

– Păi, din felul în care vorbești despre asta, nu pare că am ratat mare lucru.

– Foarte corect. Buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet. Și tocmai de aceea o să te învăț, ca să putem suferi împreună. Se răsucește pe o parte și se sprijină pe un cot, privind cum fac și eu la fel. Regulile acestui joc foarte captivant sunt simple. El ne unește degetele în timp ce mă uit. Apoi chicotește și întinde cealaltă mână pentru a-mi trage degetul mare în aer. Acum, câștigi dacă țintuiești degetul mare al celeilalte persoane în jos, dar trebuie să menții mâna și brațul nemișcate. Se uită la mine și mă întreabă: Înțelegi?

Mă uit încruntată la mâinile noastre unite.

– Încep să înțeleg de ce acest joc ți se pare plictisitor.

El râde înainte să mormăie:

– Start!

Nici măcar nu am timp să reacționez înainte ca degetul lui să îl zdrobească pe al meu, fixându-l de mână. Când ridică privirea la mine, zâmbetul îi e îngâmfat.

– Chiar credeam că reflexele tale vor fi mai rapide de-atât, Gray!

– Nu eram gata, Azer.

– Ei bine, asta e și ideea *cu reflexele.*

Îmi dau ochii peste cap.

– Ești insuportabil.

– Și totuși, ești încă aici, spune el încet, cu ochii strălucitori chiar și în lumina slabă.

Suntem tăcuți preț de o clipă, în timp ce evaluez cum să-l inving la acest joc. De obicei, distragerea atenției pare a fi cea mai bună opțiune, așa că îi spun:

– Zi-mi ceva ce nu știu despre tine!

Pare numai ușor surprins de cererea mea întâmplătoare, dar îi ia doar o clipă să răspundă.

– Afinele. Nu-mi plac.

Îmi înec râsetul.

– Nu îți plac afinele?

– Nu, îmi retrag cuvintele. Se oprește, părând că se gândește la ceva. Urăsc afinele.

– Există un motiv pentru acest dezgust?

– Le-ai încercat? mă întreabă el, iar eu încuviințez din cap drept răspuns. Atunci poftim! Ăsta e motivul. Sunt dezgustătoare.

Râd, iar, când deschide gura să spună ceva, îl întrerup spunând încet:

– Start!

Degetul meu aterizează peste al lui și sunt pe cale să mă laud cu victoria mea, când el se strecoară cu ușurință de dedesubt. Și apoi, încă o dată, mi-a prins degetul mare.

– Adorabil efort de a-mi distrage atenția, dragă.

Oftez frustrată.

– Înțeleg de ce urăști acest joc.

– Nu, urăsc acest joc pentru că este plictisitor. Tu urăști acest joc pentru că ești slabă la el.

Mă uit la Kai, iar el îmi zâmbește. Degetul lui se plimbă pe lungimea degetului meu, iar eu refuz să-mi desprind ochii dintr-ai lui.

– Acum, spune el încet, zi-mi ceva ce nu știu despre tine!

– Simplu. Îi ofer un zâmbet strălucitor. Eu *ador* afinele.

Kai geme.

– Normal că da.

– Sunt pur și simplu *delicioase*. Adică, e amestecul perfect de acru și dulce și…

– Nu voi auzi niciodată sfârșitul, nu-i așa?

– … Sincer, cred că ar putea fi cel mai bun fruct. Aș putea să le mănânc la fiecare masă și…

Kai se apropie și oftează exasperat:

– Paedyn. Sunt mulțumit să te ascult vorbind cu orele, dar, dacă trebuie să vorbești despre fructe, măcar alege unul care să ne placă amândurora.

Îmi strâng buzele pentru a-mi înăbuși zâmbetul. Viitorul Executant este dispus să mă asculte pălăvrăgind

despre fructe. Gândul mă aduce în punctul de a izbucni în râs și de a mă inroși din cap până în picioare.

– E destul de corect, spun eu simplu. Ce zici despre portocale?

El se strâmbă.

– Nu-mi place pulpa.

– Bine. Banane?

– Urăsc textura.

– Există vreun fruct care iți place? pufnesc, clătinând din cap înspre el. Ești cel mai mofturos prinț pe care îl cunosc.

– Sunt unul din cei doi prinți pe care îi cunoști și, crede-mă, Kitt nu este cu mult mai breaz decât mine.

Îi arunc o privire tăioasă.

– Încă aștept să aud un fruct pe care nu-l găsești respingător.

E tăcut pentru o clipă, gândindu-se la răspuns, în timp ce degetul mare trece leneș peste al meu.

– Căpșune.

Clipesc la el.

– Îmi plac căpșunele.

Un zâmbet lent ii ridică buzele.

– Și mi se pare că nu sunt respingătoare.

– Bine.

– Bine.

– Start!

Cuvântul imi scapă din gură și profit de surprinderea lui. Determinarea mă conduce în timp ce mă lupt să-i țin degetul mare în jos, mișcându-mi mâna și brațul în timp ce fac asta. Aproape cad peste el pentru a-mi face, în sfârșit, degetul mare să aterizeze peste al lui, deși am încălcat regulile.

Și apoi sunt brusc strâns lipită de corpul lui.

Mă apucă de braț, trăgându-mă suficient de aproape pentru a-i putea număra genele întunecate din jurul ochilor.

– Ai trișat, Gray!

– Am facut ce trebuia pentru a câștiga, Azer.

– Hmm, fredonează el, și simt sunetul vibrând prin pieptul lui. Bănuiesc că este vina mea că am uitat cât de mică și afurisită ești.

– Ei bine, eu…

Cuvintele îmi mor în gâtlej când își despletește mâna de a mea și își trece degetele pe brațul meu. Îmi suprim un fior la atingerea lui bruscă, dar zâmbetul care îi curbează buzele îmi spune că nu a trecut neobservat.

– Îmi retrag cuvintele, spune el încet. Acest joc nu e deloc plictisitor când îl joc cu tine.

Privirea îi coboară la degetele care alunecă peste brațul meu, iar eu rămân nemișcată sub atingerea lui blândă.

Nu sunt sigură cât timp stăm așa, ascultând vântul ce face să foșnească frunzele deasupra noastră în timp ce ne studiem unul pe celălalt. Și, abia când degetele lui îmi trec pe gât pentru a-mi da după ureche o șuviță rătăcită, îmi revin, în sfârșit, în fire.

– Ar trebui să plec.

Cuvintele nesigure atârnă între noi, abia mai mult decât o șoaptă pe care vântul aproape că o fură.

– Nu sună deloc a ceva ce vrei să faci, murmură el.

Refuz să înțeleg fie și ce vreau să fac, așa că spun în schimb:

– Într-una din zilele astea o să te înving corect într-un război al degetelor mari, și atunci nu o să ți se mai pară așa distractiv.

Chicotește încet, urmând un murmur la fel de blând.

– Nu câștigul e distractiv pentru mine. Tu ești, dragă.

După o clipă prea lungă, mă desprind din strânsoarea lui și mă ridic încet în capul oaselor. Noaptea a devenit mai rece și, fără căldura trupului lui Kai lângă al meu, rochia mea subțire nu îmi ține de cald. Kai se ridică lângă mine și își înfășoară haina în jurul umerilor mei.

– Ai dreptate. Haina asta e mult prea aspră ca să o poarte un prinț. Apoi buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet. Așa că te las pe tine s-o porți, în schimb.

Capitolul 46

Paedyn

Îmi pun mâinile peste urechi, ferindu-le de țipetele puternice.

– Bun, ce părere ai?

Adena radiază, gesticulând însuflețit către rochia parțial gata, întinsă pe patul meu.

– Uau, murmură Ellie, aplecându-se peste umărul meu pentru a vedea mai bine. Este…

Se întrerupe în timp ce ochii ei parcurg materialul.

– … Perfectă, închei eu pentru ea. Absolut uimitoare. Te-ai întrecut pe tine, A.

Îi adresez un zâmbet larg ce exprimă mirarea că o persoană poate fi atât de talentată.

– Ei bine, pufnește ea, smulgând rochia de pe pat și așezând-o din nou în poală, încă nu e gata. Mai sunt doar două zile până la balul final, și trebuie să fie absolut perfectă…

– A. Îi arunc o privire cunoscătoare. Nu te stresa, va fi perfectă. Apoi pufnesc, clătinând din cap. M-ai putea pune într-un sac de făină și cumva l-ai face să arate bine.

– Nu te-aș pune niciodată într-un sac de făină. Își bate un deget pe buze, gânditoare. Și nu numai pentru că ar arăta hidos, chiar și pe tine, ci și pentru că materialul este mult prea aspru, prea rigid pentru a…

Ochii ei mari de culoarea alunei trec de la Ellie la mine, în timp ce noi încercăm fără succes să ne înăbușim zâmbetele.

– Ce?

Mâinile îi sunt pe șolduri, sprâncenele încruntate, picioarele încrucișate și acoperite cu material. Nu am văzut niciodată pe cineva încercând să fie atât de sever, în timp ce arată atât de inocent și de dulce.

Îmi face bine să râd, să fac orice altceva decât să mă antrenez și să iscodesc prin castel în speranța de a găsi tunelul. Dar se pare că singura cheie este Kitt, și sunt neajutorată fără ca el să-mi arate culoarul de trecere. Neajutorată dacă nu are încredere în mine. Mi-am petrecut aproape fiecare zi cu el, având grijă să nu par disperată când menționez întâmplător detalii despre Loot, încercând să-l atrag să meargă pe furiș cu mine.

Nimic.

Vorbim în liniște, când o bătaie la ușă ne face pe toate să tresărim. Ellie îmi aruncă o privire, întrebând în tăcere dacă aștept pe cineva, la care eu ridic din umeri neștiutoare. Se grăbește spre ușă și o deschide ezitant, dezvăluind o siluetă înaltă și zâmbitoare.

Kitt.

Ellie face o reverență, iar eu sunt deodată lângă ea, cu un zâmbet ușor batjocoritor pe buze în timp ce-i spun:

– Alteță, ce surpriză neașteptată!

Kitt își înclină capul cu grație spre mine.

– Păi, domnișoară Gray, sper că nu deranjez.

Privirea lui amuzată trece de la Ellie la patul meu, unde stă Adena, cu ochii mari și acoperită cu material.

– Domnișoară Ellie, domnișoară Adena, v-ar deranja dacă v-aș răpi-o pe Paedyn?

Ellie îi oferă un zâmbet timid în timp ce Adena încearcă să-și înăbușe un țipăt înainte de a striga:

– Nu, Alteță, deloc!

Îmi aplec ușor capul, încercând să-mi suprim un zâmbet atât de jenă, cât și de amuzament. Kitt se uită deja la mine când ridic privirea spre el, cu buzele înclinate într-un zâmbet.

– Mergem?

Chicotul lor ne urmărește pe hol, iar eu oftez înainte să-l întreb:

– Deci mă răpești ca să mă duci unde?

– De fapt, Kitt se uită agitat în jur, speram că m-ai putea răpi tu pe mine.

Clipesc la el, inima începând să-mi bată rapid. Dar îmi controlez expresia, mimând confuzia.

– Nu sunt sigură că înțeleg.

Kitt încetinește și ne conduce într-un colț înainte de a se apleca asupra mea. Sunt surprinsă de această întorsătură a evenimentelor, de apropierea lui neașteptată și de bruscul miros de mirodenii care mă învăluie. Capul lui se pleacă spre al meu, iar vocea îi coboară și ea spre o șoaptă scăzută.

– Loot.

Și iată! Acel simplu cuvânt îmi face inima să bată nebunește.

– Vreau să mă duci.

– Într-adevăr?

Cuvântul iese dintr-o suflare și puțin prea dornic după gustul meu. Kitt nu pare să observe, fiind prea ocupat cu cercetarea coridorului pentru a se asigura că nimeni nu ne poate auzi.

– Da.

Ochii lui sunt din nou asupra alor mei, cercetători.

– Nu ar trebui, dar... ar trebui. Ceea ce ai spus era adevărat. Totul. *Trebuie* să-mi văd poporul. Nu pot conduce un regat pe care abia îl cunosc, nu pot domni asupra unor oameni care au nevoi despre care nu știu. Face o pauză, gândindu-se la ceva. Trebuie să încep să decid ce cred *eu* că este mai bine. Oftează. Trebuie să fac asta. Oricât n-aș vrea să acționez contrar voinței tatălui meu și oricât de mult știu că asta e o idee îngrozitoare, chicotește el, dar sunetul este încordat, știu că, dacă nu fac asta acum, n-o voi face niciodată. Și trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai amintit ce fel de rege nu vreau să fiu niciodată.

Bucuria care mă încălzise cu doar câteva clipe în urmă a dispărut, înlocuită de degetele înghețate ale vinovăției. Îmi amintesc dintr-odată de bunătatea lui, de toleranța lui față de mustrările mele, de disponibilitatea lui de a asculta.

Și uite unde l-au dus.

La trădare.

Înghit nodul care mi se ridică în gât.

– Faci ceea ce trebuie. Și aș fi bucuroasă să-ți arăt casa mea, deoarece mi-ai arătat-o atât de amabil pe a ta.

Zâmbesc, încercând să par dezinvoltă și deloc calculată, în timp ce aștept ca el să-mi arate singurul lucru pe care l-am căutat. Tunelurile. El încuviințează încet din cap, părând brusc serios.

– Ești sigur că mă poți duce acolo și înapoi fără să mă identifice careva?

– Ai încredere în mine?

Cuvintele au gust de cenușă în gura mea și totuși îmi alunecă de pe limbă precum mătasea. Pieptul mi se strânge, și totuși respir puțin mai profund. Genunchii amenință să îmi tremure, și totuși stau puțin mai dreaptă.

„Trădezi un om pentru a salva viața a sute. Pentru a salva viața oamenilor tăi."

Zâmbetul lui Kitt este blând.

– Da.

E uimitor cât de sever poate condamna pe cineva un singur cuvânt.

Şi apoi mâna mea este într-a lui, în timp ce, fără să vrea, mă conduce spre primul pas întru salvarea poporului meu.

Nu mi-am imaginat niciodată că salvarea ar fi în temniţe.

Kitt împinge o uşă mare, grea, conectată la unul dintre coridoare, înainte să coborâm în viteză scara din spatele ei. Aerul devine tot mai impregnat cu miros de mucegai şi rece cu fiecare pas pe care îl facem. El înclină din cap către paznicii presăraţi în această temniţă umedă de sub castel, arătând complet dezinvolt. De parcă şi-ar aduce mereu prietenele aici în vizită. Trecem pe lângă zeci de celule murdare, întunecoase, dintre care unele sunt încă decorate cu oasele locatarilor din trecut, în timp ce altele sunt ocupate de cei vii. Ei ne privesc în timp ce trecem, ochii lor înţepându-mi pielea, braţele întinzându-se printre gratiile ruginite.

– Aici, spune Kitt, îndreptându-mi atenţia înapoi asupra sarcinii în desfăşurare.

Capul lui se mişcă la stânga şi la dreapta pe hol şi, după ce apreciază că drumul e liber, păşim în ultima celulă. Inima îmi sare în gât, şi înghit în sec. Pasajul este într-o celulă. Genial, într-adevăr. N-aş fi ghicit niciodată că o evadare din castel ar fi legată de singurul loc din care nimeni n-ar vrea să evadeze.

– Nu ţinem prizonieri în această celulă, iar ceilalţi nu ar putea ajunge niciodată pe coridor, chiar dacă ar şti că există o scăpare pe aici, murmură Kitt în timp ce mâinile lui alunecă peste perete.

Împinge o piatră mare aflată chiar deasupra capului său, una care arată identic cu celelalte. Alunecă înapoi cu aproximativ un centimetru, şi îmi desprind privirea de la el în timp ce număr pietrele, marcându-le locul pe perete.

Kitt are în mână un inel de chei zgomotoase, metal strălucitor sclipind în lumina slabă, în timp ce o apucă pe ultima de pe inel. Este mare şi învechită, cu desene în relief unduindu-se în vârf. Kitt îmi aruncă un zâmbet peste

umăr în timp ce introduce cheia într-o gaură mică ce a devenit vizibilă numai după ce a împins piatra înapoi. Vorbește dezinvolt în timp ce bâjbâie cu cheia.

– Cum spuneam, chiar dacă am ține prizonieri în această celulă și chiar dacă ar găsi această piatră, tot nu ar putea ieși. Întotdeauna am inelul cu chei asupra mea. Aud un clic metalic dinspre perete. M-am gândit că cel mai sigur loc pentru el este propria persoană.

Reușesc un murmur drept aprobare, și pulsul îmi bate rapid, în așteptare. Kitt lasă cheia înapoi pe inelul său de argint înainte de a le vârî pe toate în interiorul buzunarului.

Apoi împinge o secțiune a peretelui, și acesta se deschide drept răspuns.

Pietrele care odată păreau absolut obișnuite au devenit acum o ușă camuflată. Kitt mă apucă de mână și mă trage după el înainte de a închide ușa și de a ne cufunda în întuneric deplin. Bezna cade peste noi ca o pătură grea și apăsătoare.

Nici măcar nu-mi văd mâna în dreptul feței, așa că tresar când se atinge de pieptul lui. Același piept se cutremură de râs înainte ca flăcările să se aprindă în mâna lui, aproape orbindu-mă cu strălucirea lor.

– Mergem? mă întreabă Kitt, zâmbind.

Pornim printr-un tunel larg, umed și vâscos, ecoul pașilor noștri răsunând dinspre pereți. Mă gândesc cu atenție la următoarele cuvinte, știind că trebuie să le fac să sune ca și cum aș fi pur și simplu curioasă, mai curând decât disperată.

– Unde duce acest tunel, mai exact? Și sunt multe ca acesta, ca un labirint sub labirintul care e deja castelul? îl întreb eu, păstrându-mi vocea degajată.

Picioarele îmi ezită când ajungem la o bifurcație a tunelului. Kitt se oprește cu mine, răspunsul lui fiind la fel de degajat ca întrebarea mea.

– De fapt, acesta se întâmplă să fie unul dintre tunelurile principale, motiv pentru care am o cheie. Câteva dintre ele sunt blocate sau prea periculoase pentru a fi folosite acum.

Îmi mențin o expresie neutră pe chip, în ciuda grijilor care îmi încovoaie umerii. Ce se întâmplă dacă pasajul

care duce la arenă este unul dintre tunelurile inactive? Ce se întâmplă dacă a fost blocat sau s-a prăbuşit ori...

Kitt face semn din cap în direcţia tunelului din stânga, întrerupându-mi gândurile în timp ce spune:

– Acela duce lângă terenul de antrenament, dar nu poţi deschide uşa de la exterior. Apoi face semn spre tunelul din dreapta. Şi cel pe care îl parcurgem duce la Arena Bolului şi în camera de sub lojă. Camera în care am stat înainte de interviuri.

Aproape mă sufoc. Între reprize de tuse, dau vina pentru izbucnire pe aerul murdar şi nu pe informaţiile pe care mi le-a împărtăşit atât de uşor. Informaţia *exactă* de care aveam nevoie.

Mi se învârte capul. Am venit cu ideea ca el să folosească unul dintre tuneluri pentru a vedea Loot tocmai ca să aflu unde sunt celelalte, mai ales pe acela care duce la arenă. Şi iată-ne, parcurgând întâmplător exact tunelul pe care trebuia să-l găsesc.

Kitt mă trage în josul tunelului ce duce spre arenă, şi sunt inundată de uşurare după ce, în sfârşit, descopăr pasajul. Mergem şi vorbim timp de aproape zece minute înainte ca lumina focului lui Kitt să lumineze o uşă grea.

„Iată! Salvarea."

O deschide, dezvăluind camera întunecată de sub lojă, înainte de a sprijini uşa deschisă cu o piatră mică, astfel încât să putem intra înapoi la întoarcere. Apoi ne îndreptăm spre trapa din tavan, împingând-o înainte ca să mă trag din nou în sus prin ea. Simt atingerea slabă a mâinilor lui pe spatele meu înainte să urc în cutia de sticlă. Kitt mă urmează rapid, şi ieşim în arena goală.

– Cum anume plănuim să ajungem în mahala? îl întreb, ridicând din sprâncene înspre el.

– Din moment ce băieţii de grajd nu au cum să ştie că ne vom îndrepta călare înspre apus, zice Kitt şi îmi zâmbeşte, ne ducem către câmpul de lângă arenă, unde mulţi dintre cai pasc în timpul zilei.

Ne croim drum în afara arenei printr-unul dintre numeroasele tuneluri de beton, de rău augur chiar şi în absenţa unui public batjocoritor. Când ajungem, în sfârşit, în spaţiu deschis, căldura soarelui este blocată de arena care se profilează lângă noi.

Un cal alb frumos galopează pentru a ne întâmpina, în mod evident entuziasmat și el să scape de locul urgisit de molimă. Îmi dreg glasul și îmi înghit mândria înainte de a mormăi:

– Nu știu să călăresc.

– Atunci ai face bine să te ții strâns, răspunde Kitt cu un zâmbet, iar ochii lui îi întâlnesc pentru scurt timp pe ai mei.

Fără șa, Kitt mă ajută să mă ridic pe cal înainte de a încăleca, la rândul său, grațios. Nu știu unde să-mi pun mâinile, simțindu-mă brusc stânjenită cu pieptul apăsat pe spatele lui. Își întoarce capul să mă privească, cu părul auriu strălucind în lumina soarelui.

– Ești sigură că poți să mă răpești?

– Te rog, murmur, sunt hoț de profesie. Furtul e lucrul la care mă pricep cel mai bine.

Kitt nu s-a oprit din tușit de când am ajuns în Loot.

– Pe toate molimele, duhnește aici.

Își înăbușă tusea, încercând să-și curețe plămânii de aerul gros.

– La naiba, pufnesc, privindu-l cum cercetează noile împrejurimi, încercând încă să înțeleagă totul.

Privirea lui trece peste căruțele jerpelite ale negustorilor, împrăștiate prin Loot, toate decorate cu bannere decolorate sau semne rupte. Se uită la clădirile și magazinele gata să se prăbușească ce mărginesc strada largă, urmărind cum oamenii lui se îndreaptă spre și dinspre ele.

Capul i se învârte în direcția fiecărui strigăt, și ascultă cum un bărbat își face reclamă pentru captura proaspătă de pește, în timp ce altul se tocmește zgomotos cu o femeie pentru prețul unei țesături. Peste tot în jurul nostru este haos, un fel de nebunie fericită. Și stăm în mijlocul ei, înconjurați de un roi de oameni care își văd de viață. Vânzând și cumpărând. Trăind și încercând să trăiască. Loot pare să zumzăie de oameni, și, totuși, tot ce văd este zgomotul *existenței*.

Ridic mâna și trag și mai jos pălăria care se sprijină pe capul lui Kitt. Am șterpelit-o, laolaltă cu o cămașă uzată, ca să le pună pe el, deși mă îndoiesc că cineva ne acordă

atenție. Îmi întoarce gestul în mod natural, chicotind în timp ce îmi trage propria pălărie peste ochi, fire argintii de păr căzându-mi în jurul feței. Pufnesc și îmi rearanjez pălăria cu un zâmbet curbându-mi buzele înainte de a-l conduce mai departe pe stradă, evitând copiii care râd și se amestecă printre picioarele noastre.

Kitt încearcă să cuprindă totul, să absoarbă fiecare parte din Loot. Fiecare banner mohorât, decolorat, fiecare persoană care se lovește de noi pe strada aglomerată. E acolo un Camuflat care face un număr de magie pentru câțiva privitori, uimind mulțimea și folosindu-și puterea pentru a câștiga câțiva arginți. Elitele Defensive se descurcă întotdeauna bine în această parte a mahalalelor, remarcându-se printre numeroșii oameni de rând.

Îl privesc pe Kitt în timp ce se uită pe aleile și străzile ce se ramifică din Loot, zărind corturi improvizate și siluetele celor fără adăpost care se înghesuie în ele. Înțepenește la vederea unor copii mici și singuri care umblă printre căruțe, ale căror mâini tânjesc să însface ceva ca să mănânce.

– Vor fi biciuiți când vor fi prinși, spun eu pe un ton plat.

Ochii lui sunt îndreptați spre ai mei acum.

– *Când* sunt prinși?

– Da. Când. Oftez și continui să-l conduc pe strada aglomerată. Cei mici sunt nesăbuiți și prea nerăbdători pentru a fi hoți buni la vârsta asta. Și, din moment ce majoritatea Elitelor din mahalale sunt oameni de rând, puterile lor sunt probabil inutile atunci când vine vorba despre supraviețuire. Știu asta din proprie experiență.

Mă opresc și îl opresc și pe el în fața stâlpului însângerat din centrul mahalalei Loot, unde hoți și criminali deopotrivă sunt bătuți.

– Aici, e locul unde gardienii tăi îi vor pedepsi pe acei copii pentru infracțiunile lor.

Îmi smucesc capul către paznicii de pe stradă, care cercetează mulțimea pentru următoarea lor victimă. Kitt se apropie de mine, reducând distanța dintre noi. Ochii lui verzi sclipesc de o emoție pe care nu încearcă să o ascundă.

– Ai fost vreodată…

– Da. Am fost unul dintre acei copii cândva. Mai mult de o dată. Şi am cicatricile pentru a dovedi asta.

Dungile ce se întind de-a lungul spatelui meu par să mă mănânce la pomenirea şi amintirea lor. Kitt mă priveşte cu atâta durere, cu atâta milă în ochi, încât, pentru prima dată de la plimbarea noastră în grădină, nu suport să-i susţin privirea. Aşa că îl trag de acolo înainte să mai poată spune un cuvânt.

– Haide! Vreau să-ţi arăt ceva.

Îl trag pe stradă, ţinându-l de mână ferm, ca să nu fie luat pe sus de mulţime. Nimeni nu îl bagă în seamă pe viitorul rege care se plimbă printre ei sau pe Obişnuitul care îl conduce.

Mă opresc la capătul unei alei cunoscute. Căsuţa mea improvizată este încă ascunsă în colţul unde sunt şocată să o găsesc neatinsă. Amintiri dulci-amărui ies la suprafaţa minţii mele în timp ce păşesc spre bariera de gunoaie şi covoare pe care o cunosc drept Fort. Kitt este deodată lângă mine, cu braţul atingându-l pe al meu în timp ce priveşte peste movilă.

– Aici ai dormit.

Nu e o întrebare.

– Casă, dulce casă, şoptesc eu, surprinsă de cât de încordată sună vocea mea.

Şi apoi faţa mea este brusc în mâinile lui, iar vocea lui a căpătat un fel de severitate blândă.

– Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău că a trebuit să trăieşti aşa! Oftează în timp ce ochii lui îi cercetează pe ai mei. Mulţumesc! Mulţumesc că mi-ai arătat asta. Mahalaua. Poporul meu. Face o pauză. *Pe tine.* Îţi mulţumesc că mi-ai încredinţat amănunte *despre tine.*

Gâtlejul îmi zvâcneşte când vinovăţia mă loveşte din nou, forţându-mă să lupt pentru a-mi păstra vocea sub control în timp ce spun:

– Nu, eu îţi mulţumesc că ai încredere în mine, Kitt.

Capitolul 47

Paedyn

– Ce îi ia atât de mult? Pe toate molimele, înghet aici.

Îmi clănțăne dinții din cauza nopții neobișnuit de reci, iar cămașa mea subțire nu face nimic pentru a împiedica briza rece să-mi sărute pielea.

– Răbdare, prințeso, mormăie Lenny lângă mine.

Îl îmbrâncesc cu un zâmbet enervat înainte să termine de rostit cuvintele. Își înăbușă dorința de a mă împunge înapoi, și îi ofer un rânjet parșiv, ispitindu-l să facă exact asta. Și, chiar când cred că lucrurile sunt pe cale să devină interesante, ușa se deschide.

– Îmi pare rău că vă întrerup cearta, dar e destul de frig aici, iar voi doi chiar ar trebui să intrați înainte să răciți.

Vocea lui Calum este plină de amuzament în vreme ce se dă laoparte pentru a ne lăsa să intrăm în casă. Casa mea. Ne îndreptăm spre birou și coborâm scările secrete până la subsol. Am fost aici de mai multe ori din noaptea în care m-am aventurat pentru prima dată înapoi la casa mea și am devenit amorțită la vederea biroului tatălui meu. Sunt mai puțin bântuită, dar încă departe de a fi vindecată. Presupun că până și trauma se satură de chinul său nesfârșit, chiar dacă pentru puțin timp.

O voce profundă și batjocoritoare mă întâmpină când ajung la capătul scărilor.

– Iat-o!

Îi fac cu mâna lui Finn acolo unde se află, cu gleznele încrucișate peste o masă și cu brațele în spatele capului. El zâmbește ca răspuns, iar privirea mea se îndreaptă spre Leena, care stă pe podeaua plină de hărți.

Pe lângă faptul că sunt lideri ai Rezistenței din Ilya, am ajuns să învăț că fiecare dintre ei are un scop, ceva cu care contribuie la cauză. Leena este o artistă talentată, iar toate hărțile noastre detaliate i se datorează, în timp ce Finn e grozav la proiectarea armurii și a măștilor din piele. Lenny reprezintă ochii și urechile lor în castel, în timp ce Mira este un Anihilator, ceea ce o face, evident, valoroasă. Leena zâmbește când mă vede și își lasă treaba deoparte pentru a ni se alătura, Finn urmându-ne și așezându-se în cercul de scaune.

– Nu e și Mira astăzi? întreb, uitându-mă în jur în camera mare plină cu mese pline de documente și pătuțuri acoperite cu lenjerie dezordonată.

– Nu e și Mira astăzi, spune Calum încet. O îngrijește pe mama ei acasă.

Mă gândesc la întrebări pe care probabil nu ar trebui să le pun, însă Calum redirecționează rapid conversația.

– Deci, Paedyn, ce ai pentru noi? Ai ceva?

Aud în vocea lui aceeași disperare care a fost acolo de fiecare dată când am venit și a trebuit să-mi recunosc eșecurile. Dar nu astăzi.

– Am găsit tunelul. Mă rog, de fapt, Kitt m-a condus fix prin el astăzi.

Sunt practic fără suflare, dând, în sfârșit, glas cuvintelor. Toți se apleacă în față, cu ochii mari în timp ce le vorbesc despre planul meu și despre imposibilitatea ca acesta să funcționeze. Când termin, Finn este cel care rupe tăcerea:

– Știam că îl vei avea pe viitorul rege la degetul tău mic.

– Sunt mândru, prințeso, zice Lenny cu un rânjet strâmb.

Acestea fiind spuse, mă cufund într-o explicație despre tot ce am văzut și exact unde începe și unde se termină pasajul.

– După ce intri în tunel prin ultima celulă din stânga, cam la jumătatea drumului vei vedea o bifurcație. Culoarul din stânga duce la ușa de lângă terenul de antrenament, iar cel din dreapta duce până la Bol și la camera de sub.

Leena mâzgălește cu lăcomie informațiile, preia fiecare cuvânt al meu și îl transferă pe hârtie. În câteva minute, ei știu unde este pasajul, unde duce și cum să-l găsească.

– Există o singură problemă, adaug, învârtindu-mi îngrijorată inelul de pe degetul mare. E nevoie de o cheie pentru a intra în pasaj, și se întâmplă să fie mereu asupra lui Kitt.

Finn pufnește.

– Simplu. Dezbracă-l!

Îi arunc o privire înainte de a mă întoarce spre Calum.

– Pot să o iau. La bal, voi lua cheia și i-o voi da lui Lenny. Întrucât Întrecerile au loc a doua zi, Kitt nu va apuca să-și dea seama de dispariția cheii înainte de probă. Îmi mestec interiorul obrazului înainte de a adăuga: Sper.

– Mie îmi sună a plan, spune Lenny, căscând.

Îl fixez cu privirea.

– Oricine va trece prin tunel și va intra în lojă trebuie să pătrundă pe ușa de lângă terenul de antrenament. Așadar, Lenny, va trebui să-i lași să intre, deoarece ușa se deschide doar din interior, și, de acolo, te poți îndrepta în tunel spre Bol. Ai înțeles?

Lenny îmi face un semn scurt din cap.

– Înțeles.

Vorbim cel puțin încă o oră, stabilind detaliile. Iar apoi eu și Lenny ne ridicăm să plecăm, întinzându-ne corpurile înțepenite înainte să fluturăm din mâini în semn de rămas-bun și să ne îndreptăm spre ieșire.

Când pășim afară, briza rece mă asaltează, și mă trezesc din nou tremurând. Lenny îmi pune un braț în jurul umerilor și mă strânge aproape, ciufulindu-mi părul cu cealaltă mână în timp ce face asta. Râd, împingându-i mâna deoparte, în timp ce încerc să netezesc firele argintii nebunești care mi se revarsă acum peste umeri.

– Balul e mâine, spune Lenny, aproape solemn.

– Balul este mâine, răspund, vocea mea abia fiind mai mult decât o șoaptă.

– Și apoi e proba finală a Întrecerilor.

Se uită în sus la stelele care ne privesc. Expir un râset tremurător, aparent incapabilă să-mi găsesc propriile cuvinte, deoarece spun:

– Și apoi e proba finală a Întrecerilor.

Lenny se uită la mine, cu ochii râzând.

– Ce ești tu, un papagal sau o Paedyn?

Pufnesc și îmi las capul să cadă pe spate pentru a privi cerul înstelat. Răspunsul meu este liniștit, gânditor:

– Nu știu ce sunt.

Simt o strângere pe umăr și mă întorc să-l văd pe Lenny zâmbindu-mi.

– Ești Paedyn Gray. Salvatoarea de Argint, cu limba ca argintul-viu și care nu ezită să-și înfigă pumnalul argintiu în oameni.

Capitolul 48

Kai

Țipete.

Țipete teribile, de tortură îmi bubuie în craniu, le aud ecoul în mintea mea.

Ea.

E *ea*.

Alerg prin holurile castelului, transpirând, căutând, strigând după ea.

Singurul răspuns e un strigăt de ajutor, o implorare de milă.

Deschid larg ușa camerei ei, intru și cercetez întunericul.

Ceva argintiu sclipește in lumina lunii care se prelinge prin fereastra ei deschisă.

„Acolo."

Părul ei. Trebuie să fie părul acela frumos, argintiu al ei.

Dar acel ceva pe care îmi aterizează ochii nu este frumos.

Nu, e *defect*.

Ea e plină de sânge, zăcând într-o baltă de sânge. Lacrimile îi curg pe chipul acum contorsionat de agonie.

Durere dincolo de ce se poate crede.

Suferința dincolo de salvare.

Văd din nou acea sclipire argintie, dar nu este părul ei strălucitor, cum credeam.

Pumnal.

E *pumnalul* ei.

Vârful lui ascuțit este apăsat pe pieptul ei, făcând ca sângele să i se scurgă pe corp și oglindind lacrimile care i se preling pe chip.

Ce simetrie înfiorătoare!

Sunt brusc lângă ea, îngenuncheat într-o baltă de sânge. Sângele *ei*.

Ea nu mă vede, nu vorbește, nu face altceva decât să țipe.

Chin.

N-am văzut niciodată un asemenea chin.

– Paedyn! Pae, uită-te la mine!

Nimic. Nici o reacţie. Şi mai multe suspine. Mai mult sânge. Apuc mânerul alunecos al pumnalului pe care şi-l apasă încet în inimă.

E acoperit de sânge.

Sânge atât de lipicios, încât îmi mânjeşte mâinile, mi se târăşte în sus pe braţe, mă acoperă cu singurul lucru pe care nu il voi putea spăla niciodată.

„Nu mi-am dorit niciodată sângele ei pe mâini. Niciodată sângele ei."

Capul ei se întoarce, atât de încet, faţa ei plină de lacrimi fiind acum înclinată spre a mea.

– Fă să se oprească!

Scânceşte.

Paedyn nu scânceşte.

– Doare atât de tare! Fă să se oprească, te rog! Pune-i capăt! Pune-i capăt!

Suspinele îi zdrobesc corpul, iar eu ţin cuţitul nemişcat în timp ce ea se străduieşte cu disperare să-l afunde în inima ei frumoasă.

– Inima mă *doare.*

Mai multe suspine. Mai multe strigăte să o las să moară.

E greşit. Acest lucru este foarte greşit.

Paedyn este prea puternică, prea încăpăţânată, prea *specială.*

Nu poate muri. Nu voi permite. Nu de mâna ei şi nici de a altcuiva.

Ţipetele ei îmi despică sufletul, capul, inima.

„Nu mai pot îndura. Nu mai suport."

Simt că lacrimile îmi fac ochii să usture, curgându-mi pe faţă.

Acum, *eu* cerşesc.

O implor să rămână. Să trăiască. Pentru mine.

S-ar putea chiar să ţip şi eu, să plâng şi eu, să tremur şi eu.

– Kai?

Capul meu se învârte şi, prin ceaţa isteriei mele, disting o siluetă slabă care se profilează deasupra mea. Există un rânjet familiar de băieţel pe faţa lui, în ciuda sângelui care

îi curge din pieptul unde o stea de aruncare este înfiptă adânc.

El cade în genunchi, cu ochii strălucitori în timp ce s-au fixat asupra alor mei.

De data asta, aud țipătul smulgându-mi-se din gât în timp ce mă arunc spre el, îl legăn, îl implor să trăiască.

Pași răsună dinspre pereți, și ridic privirea ca să văd zeci de cadavre care mă înconjoară. Toate sângerând și implorând. Se uită la mine, ura arzând în privirea lor în timp ce privesc la bărbatul care i-a ucis.

Cunosc fiecare dintre acele fețe. Fiecare dintre rănile pe care le-am provocat.

Mă înconjoară. Vulturi care anticipează o moarte.

Apoi aud un sunet pe care îl cunosc prea bine. Scrâșnetul dezgustător al metalului ce taie prin os, al tendoanelor care se rup, al mușchilor care se despart în jurul unei lame.

Ea se prăbușește la pământ – pumnal în inimă, zâmbet pe buze.

Țip.

O ridic în brațe, îi dau părul însângerat pe spate, spun ceva, dar nu știu ce.

Mintea îmi e amorțită. Inima îmi e amorțită.

„Totul e amorțit."

Ea zâmbește în moarte, parcă fericită că scapă de viață.

Fericită că scapă *de mine*.

Sunt durere. Sunt suferință.

Sunt și chin.

Cred că s-ar putea să fiu și mort.

Descompunându-mă pe dinăuntru.

Capitolul 49

Paedyn

Țipete. Nu am auzit niciodată agonie într-o formă atât de brută.

Abia m-am băgat în pat după ce m-am întors din Loot, doar ca să arunc cuverturile și să sar în picioare. Mă poticnesc prin camera întunecată, împiedicându-mă de cizmele mele aruncate, întinse nepăsător pe podea.

Când degetele mele se înfășoară, în sfârșit, în jurul mânerului rece al ușii, o deschid și ies pe holul învăluit în umbre.

Un strigăt răsună, iar eu încremenesc la auzul lui.

E el.

Nu știu de unde știu, pentru că nu l-am auzit niciodată pe viitorul Executant țipând până acum, dar ceva mă trage în direcția camerei lui. Picioarele mele se mișcă de la sine, ghidându-mă mai aproape de el cu fiecare pas.

Mă opresc în fața ușii lui, forțându-mi picioarele insistente să se oprească.

„Ce fac?"

Nu pot să intru pur și simplu în camera lui. Corect?

„Greșit."

E o idee proastă. Da, dar e o idee proastă pe care vreau să o pun în practică.

Un alt strigăt de agonie i se smulge din gât, și nu ezit înainte să deschid ușa. Întunericul mă cuprinde în timp ce mă împleticesc din nou printr-o cameră, cu ochii încordați ca să văd, cu mâinile întinse pentru a mă orienta.

Conturul unui pat apare la vedere, împreună cu conturul corpului din el. Mă îndrept spre el, clipind în timp ce ochii mi se adaptează, în cele din urmă, la lipsa luminii, doar pentru a hoinări peste pieptul lui expus, tremurând și alunecos de la sudoare.

Capul îi este aruncat pe spate pe o pernă, cu șuvițe de păr de culoarea cernelii lipite de frunte. Respiră tremurat, superficial, fiecare centimetru din el fiind încordat. Nici nu pot să încep să-mi imaginez ce-i bântuie somnul, ce-i fură odihna și-l lasă atât de frânt. Ce coșmar este atât de teribil încât nici prințul nu se poate apăra?

Buzele lui se mișcă cu vorbe murmurate pe care nu le pot înțelege, iar acum sunt cu adevărat îngrijorată.

„Sunt îngrijorată pentru el."

Las gândul să se interiorizeze pentru o clipă, înainte de a-i pune o mână blândă pe umăr, și aproape să icnesc din cauza căldurii pielii. Arde.

– Kai, spun încet, căci nu vreau să-l sperii.

Nimic.

– Kai.

Îi rostesc numele mai tare de data asta, scuturându-l de umăr pentru a încerca să-l smulg din coșmar. El strigă din nou, iar eu aproape că fac la fel. Acum, gâfâi, intru în panică, îl implor să se trezească, să putem reveni la glume în loc să-l implor să deschidă ochii.

Mă urc pe patul lui, petrecându-mi un picior peste corpul lui, astfel încât să fie prins între coapsele mele, în timp ce îmi pun ambele mâini pe pieptul lui alunecos.

– Kai! Îl scutur tare, vrând să-l fac să se trezească. Kai!

Sunt enervată că îmi pasă atât de mult. Enervată că îmi pasă dacă suferă sau nu. Enervată că nu suport să-l văd așa...

Și apoi, ochii aceia gri se deschid.

Mâini puternice mă prind brusc de talie și mă aruncă de pe el. Spatele meu este lipit de saltea în timp ce el mă prinde, mâinile îmi zdrobesc brațele, corpul lui îl zdrobește pe al meu.

Și apoi ceva rece îmi este apăsat pe gât.

Aș recunoaște senzația unui pumnal oriunde, așa că nu mă obosesc să mă uit în jos la cel pe care el îl afundă acum în gâtul meu. Respir greu, ținându-mi ochii ațintiți la cei sălbatici ai lui și menținându-mi vocea blândă.

– Kai, sunt eu.

Forța lui e șocantă, și nu cred că m-aș putea smulge de sub el nici dacă aș încerca. Gâfâie la fel de tare ca mine, fiind practic paralizat deasupra mea.

– Kai. A fost doar un coșmar. Îmi păstrez vocea calmă în timp ce îmi ignor inima bubuitoare care spune că numai calmă nu sunt. Kai, sunt eu. Paedyn.

El clipește. Și apoi clipește din nou, iar și iar, de parcă și-ar limpezi mintea. De parcă m-ar vedea pentru prima dată. Aer rece îmi acoperă gâtul în timp ce el trage pumnalul laoparte, fără ca ochii să se abată vreo clipă de la ai mei.

– Sunt eu. Pae. Vocea îmi tremură, abia un pic mai mult decât o șoaptă acum. Kai?

Apoi vocea mi se frânge și ceva pare să se frângă și în interiorul lui. Respiră cutremurat, uitându-se la ce a făcut. Eliberându-mi brațul din strânsoarea lui teribilă, strecoară pumnalul înapoi sub pernă în timp ce încearcă să-și calmeze respirația. Masca lui rece s-a crăpat, s-a fisurat din cauza panicii lui, și pot vedea fiecare emoție ce îi apare pe față.

Nu l-am văzut niciodată atât de dat peste cap, atât de dezorientat, atât de dezgustat de el însuși.

Ochii lui sunt bântuiți, plini de groază, în timp ce rătăcesc prin cameră, refuzând să-mi întâlnească privirea. Îmi dau seama că e pe cale să scape de mine fără un cuvânt și refuz să las să se întâmple asta. Refuz să uit acest moment de când prințul era doar un băiat.

Acei ochi fantomatici și gri se închid la senzația mâinii mele pe obrazul lui. Îi cuprind fața, timid, tandru, în timp ce mă minunez tăcut de cum se simte în palma mea. Maxilarul îi e încordat și un mușchi îi tresaltă în el în timp ce îmi alunec degetul mare peste obrazul lui. Își apleacă ușor capul, cu ochii încă strânși, astfel încât să nu fie nevoit să-i întâlnească pe ai mei.

– Uită-te la mine!

Cererea mea este deopotrivă blândă și severă, sigură și tremurătoare. Cealaltă mână a mea este pe fața lui acum, ajutându-mă să i-o înalț pentru a-mi întâlni privirea. Respiră adânc, tremurător, înainte de a deschide ochii, aspectul lor oțelit fiind pe cât de surprinzător, pe atât de uimitor.

– Nu te ascunde de mine, spun, brusc incapabilă să-mi trag răsuflarea din pricina felului în care mă privește. N-o mai face!

Vreau să mă uit la fața lui, cea fără mască, pe care i-am zărit-o de atâtea ori înainte. Mă uit cum ochii lui se plimbă peste mine, peste corpul meu încă apăsat de al lui, peste părul meu împrăștiat pe perna lui.

Aproape ca și cum m-ar încredința memoriei sale. Înghit în sec sub privirea lui, ceea ce nu face decât să-i abată ochii asupra gâtului meu, unde pot simți cum se formează o roșeață. Nu, nu doar o roșeață. Gâtul mă

ustură. Amintindu-mi brusc că mâinile mele sunt încă pe fața lui, le las încet deoparte și îmi duc degetele la gât. Mâna lui rapidă îmi prinde încheietura mâinii înainte de a-și trece ușor degetele peste gâtul meu. Abia îmi înăbuș un fior la atingerea lui, la senzația bătăturilor lui care îmi trec peste pielea îmbujorată.

– Uite ce am făcut!

Vocea îi este aspră, încă marcată de rămășițele somnului și afectată de strigătele care i s-au smuls din gâtlej. Își trage înapoi degetele, acum pătate de sânge lipicios. Pare atât de îndurerat de gândul că m-a crestat cu un pumnal, încât scot un hohot de râs, în ciuda situației actuale. Pare alarmat de izbucnirea mea, lucru care nu reușește decât să mă facă să râd și mai mult.

– Amuzant, pufnesc, de obicei eu sunt cea care îți apasă un pumnal în gât.

Îmi doresc în tăcere să-i provoc un zâmbet, ca acele gropițe să iasă la iveală și să mă ia în râs. Dar el se uită la mine înainte de a-mi spune încet:

– O să-ți ajungă sângele în păr.

Aș fi putut râde din nou la aceste cuvinte dacă degetele lui nu ar fi fost la gâtul meu, făcându-mă să tac. El se ridică ușor în capul oaselor, alunecând încet o mână la ceafa mea înainte de a-mi ridica ușor capul de pe pernă și de a-mi da părul pe spate cu cealaltă. Nu se grăbește deloc, lăsându-și degetele să treacă printre șuvițele argintii, în timp ce îmi ține capul.

– Ți-aș împleti părul din nou, dar m-ai informat că nu mă pricep la asta, spune el aspru, în contradicție cu modul blând în care îmi așază capul înapoi pe pernă.

Fără ezitare, ia colțul unei pături și începe să-mi șteargă încet sângele rămas pe gât.

– Ai nevoie doar de ceva mai mult exercițiu, asta-i tot.

Suntem amândoi încremeniți, mulțumiți să lăsăm liniștea să se întindă între noi.

El se uită în jos la mine, iar eu în sus la el. Sunt pierdută în această clipă, pierdută în ochii lui. Nu e nici un zâmbet de văzut, nici un zâmbet de împărtășit, nici o replică sarcastică de spus. Suntem doar noi doi, cu inimile bătând sălbatic, cu respirațiile tremurând.

Clipesc, conştientizând ce fac, ce se întâmplă, ce se întâmplă între noi. Aşa că îmi dreg glasul, mişcându-mă încet sub el. Respiră, înțelegând ce vreau, şi se îndepărtează încet de mine. Abia când mă loveşte aerul rece, îmi dau seama de cât de îmbujorată sunt, de cât de încălzită mi-a devenit pielea.

Mă ridic, aranjându-mi bluza în timp ce mă fac să alunec spre marginea patului lui. Îi simt privirea pătrunzătoare asupra mea în timp ce mă ridic, conştientă dintr-odată de puţinul material care îmi acoperă corpul.

Fac un pas să mă îndepărtez.

Încă unul.

Degete îmi trec peste interiorul încheieturii.

– Rămâi!

Înţepenesc. Timpul se blochează. Respiraţia încetează. Este uimitor cât de grav poate afecta pe cineva un singur cuvânt.

– Te rog!

Inima mea se poticneşte la sunetul acelor cuvinte pe buzele lui.

– Puţini au puterea să mă facă să mă rog.

Greutatea pe care o deţin următoarele cuvinte mă apasă, zdrobindu-mi plămânii, astfel încât nici un sunet să nu poată ieşi din gură. Ceea ce spun în continuare ar putea fie să creeze o ruptură între noi, fie să ne apropie. Prea mult.

„Rămân? Plec?"

Mintea îmi strigă să fac ceva, dar inima îmi bate cu putere, implorându-mă să fac altceva. În ciuda tăcerii care se întinde între noi, gândurile mele încurcate sunt asurzitoare. Chiar şi cu spatele la el, pot să-i simt ochii asupra mea, să simt fantoma mâinilor lui asupra mea, să simt ce îmi face.

„Dacă nu spun nimic?"

Cuvintele pot doar condamna dacă sunt rostite.

Aşa că exact asta voi face. Nu voi vorbi, nu voi gândi – voi simţi. Voi îneca gândurile insistente şi voi *simţi* pur şi simplu.

Mă întorc încet şi îi întâlnesc privirea. Îşi ţine respiraţia, privirea i se înmoaie.

Nu credea că aveam să rămân.

„Se aşteaptă ca toată lumea să-l părăsească."

Şi, cu acest gând sfâşietor în minte, nu ezit când ridic cuverturile de pe patul lui. El urmăreşte mişcarea, îmi urmăreşte mâinile când pliază păturile, îmi urmăreşte trupul când mă bag sub ele.

Nu cred că respiră, şi mi se învârte capul atât de mult, încât cred că nici eu. Mă afund în salteaua lui, în pernele lui moi, în parfumul care le acoperă. El. Sunt impresurată *de el*. Mă ghemuiesc pe o parte, cu inima bătându-mi în timp ce simt că patul se mişcă lângă mine.

Şi apoi chiar sunt impresurată de el, *la propriu*. Pieptul lui se atinge de spatele meu, întrebând în tăcere să ştie dacă îl vreau mai aproape sau mai departe. Înghit în sec înainte de a mă sprijini de el, atât de uşor, ca răspuns.

„Te vreau mai aproape."

El nu ezită.

Braţul lui este înfăşurat în jurul mijlocului meu şi mă trage lângă el înainte să am ocazia să-mi trag răsuflarea. Sunt lipită de corpul lui puternic, cuibărită între pături şi el. În braţele lui mă simt mai păzită, mai în siguranţă şi mai alinată decât m-am simţit de ani buni.

Simt.

Ceva legat de asta, de noi pare diferit. Intenţionat. Amândoi ne-am dorit asta. Nu am fost forţaţi să stăm unul lângă altul din cauza frigului sau a unei răni. Aş fi putut să plec, dar am ales asta. Nu, *noi* am ales asta. Ne-am ales unul pe altul.

Şi asta mă îngrozeşte.

Degetul mare îi desenează cercuri la întâmplare pe abdomenul meu, iar bluza mea nu face nimic pentru a opri căldura degetelor lui să se prelingă. Ochii mi se închid, simţindu-mă cumva obosită, dar prea teribil de conştientă de corpul lui lipit de al meu ca să mai dorm.

Îşi sprijină capul în curbura gâtului meu, respiraţia lui gâdilându-mi pielea în timp ce murmură:

– Mulţumesc.

Cuvântul mă surprinde îndeajuns de mult încât să-mi întorc iute capul să mă uit la el. Mă întreb cât de rar se întâmplă ca prinţul, viitorul Executant, să rostească atât de serios acel cuvânt.

Faţa lui este aproape de a mea şi mi-o studiază gânditor, în amănunt, de parcă ar avea tot timpul din lume să o facă.

Își înclină capul într-o parte, împingându-mi ușor o șuviță de păr în spatele urechii. Mi se blochează respirația când degetele lui trec pe partea laterală a gâtului meu, iar el zâmbește, blând, dulce și mulțumit. Atât de mulțumit în acest moment. Un zâmbet pe care l-a creat doar pentru mine.

– Te șochează? Că ți-aș mulțumi? mă întreabă el, cu voce joasă și liniștită.

Studiez trăsăturile chipului său, perfecțiunea pe care el o reprezintă.

– Nu trebuie. Nu *mai* trebuie.

Înghit în sec în timp ce adevărul acelor cuvinte pătrunde în mine. Am ajuns să îl cunosc, am ajuns să văd omul din spatele multor măști, omul care e mai mult decât cel în care l-a modelat tatăl său.

Nu sunt sigură de cât timp îl studiez când îmi dau seama de cât de grele mi-au devenit pleoapele. Clipesc, încercând din răsputeri să scap de somnul care mă lovește cu disperare, ca să pot continua încă un pic să-i memorez chipul.

El face la fel, cuprinzând fiecare centimetru din mine cu o privire uimită. Clipesc, iar pleoapele mele amenință să nu se mai deschidă, somnul îndrăznind să mă tragă departe de acest moment. Buzele lui sunt dintr-odată la urechea mea și asta este tot ce am nevoie pentru ca ochii să mi se deschidă.

– Oricât de tentant este să te văd privindu-mă toată noaptea, spune, și vocea lui este o mângâiere, îmbiindu-mă cu o singură propoziție, dormi, Pae!

Reușesc să-i adresez un rânjet amețit înainte de a-l întreba:

– Tu o să dormi?

– O, dragă, deja visez.

Mă trage incredibil de aproape, iar eu îmi întorc ușor capul. Ochii mi se închid, bătăile constante ale inimii lui fiind ca un cântec de leagăn. Îi simt degetele pieptănându-mi părul, împletind șuvițe în timp ce șoptesc:

– Ce faci?

Își apropie capul de al meu, și îi simt buzele atingându-mi părul când murmură:

– Exersez.

Mă las în voia senzației pe care mi-o dă gestul lui de a-mi împleti părul, întrebându-mă vag dacă ar trebui să-mi fie frică de cât de în siguranță mă simt cu el. Dacă ar trebui să-mi fac griji că mă simt mulțumită și mângâiată în brațele lui.

Mă simt fericită, simt cuvinte murmurate în ureche și șoapta degetelor care îmi mângâie părul.

Și apoi tot ce simt este un somn fericit.

Capitolul 50

Kai

Nu-mi pot desprinde privirea de la ea.

Nu-mi pot abate gândurile de la ea.

Nu pot să-mi desprind corpul de ea.

Lumina soarelui de dimineață care se revarsă de la fereastra mea strălucește pe părul ei, șuvițele argintii sclipind. Ochii ei sunt închiși în somn, genele întunecate întinse pe obraji și ascunzând privirea albastră ca oceanul care știu că înoată dedesubt. Respiră adânc, doarme profund. E un amestec de membre încurcate și păr împrăștiat.

O capodoperă dezordonată.

Număr pistruii care îi pudrează nasul. O dată. De două ori.

Douăzeci și opt.

Ea se mișcă, iar eu rămân nemișcat în timp ce ea își bagă mâinile sub o parte a feței, acum acoperită cu șuvițe argintii. Sprijinit într-un cot, îmi trec ușor degetele peste pielea ei netedă, îndepărtându-i părul, astfel încât să pot continua să admir chipul pe care îl memorez.

O învinuiesc pentru oboseala care mi s-a instalat în oase. E vina ei că nu am dormit prea mult. Am stat treaz cea mai mare parte a nopții, ascultând-o cum respiră – respirând-o. Exact cum fac de mult mai mult timp decât

vreau să recunosc. E captivantă, chiar dacă este şifonată şi revendicată de somn.

În vreme ce oftez, degetele îmi trec printr-o ultimă şuviţă de păr argintiu înainte de a mă da jos din pat şi de a mă strecura spre uşă. Îmi pun pantalonii subţiri şi îmi trag o cămaşă peste cap înainte de a păşi pe hol, îndreptându-mă spre bucătărie. Măcar atât pot să fac, să o las să se trezească în mirosul de mâncare proaspătă, mai ales după ceea ce a făcut pentru mine aseară.

După un coşmar în care i-am ţinut cadavrul rece, să mă trezesc şi să o găsesc foarte vie şi caldă deasupra mea a fost cel puţin uimitor. Şi am reacţionat fără să mă gândesc. Am *rănit*-o. Deşi o mică zgârietură nu înseamnă nimic pentru fata care e obişnuită să sângereze, pentru mine înseamnă totul. Să ucid e ceea ce fac. Să ucid şi să rănesc e ce am fost antrenat să fac, ce am fost modelat să fac, controlat să fac.

Dar nu cu ea.

Am fost la un pas de a-i ţine în braţe cadavrul real, şi totuşi ea nu a făcut nimic să riposteze. Mi-a ţinut faţa în mâini, în timp ce eu îi ţineam viaţa în propria mână. S-a uitat la mine de parcă aş fi demn să fiu văzut, de parcă *ar fi vrut* să mă vadă. Iar când mi-a spus numele, sunetul rostogolindu-i-se de pe limbă, mi-a făcut în cele din urmă capul să se limpezească, inima să-mi gonească, gândurile să lucreze. Şi apoi i-am cerut ceva ce nu am mai cerut nimănui până acum.

„Rămâi!"

În câteva minute ies pe uşa bucătăriei şi ţin în echilibru pe hol o tavă cu mâncare fierbinte. Privirea pe sub sprânceană pe care mi-a oferit-o Gail mă face să zâmbesc şi nu trece mult până când mă sprijin de uşă şi pătrund în cameră, ţinând strâns tava în faţa mea.

Mă întorc şi...

Un pantof este aţintit spre chipul meu.

Ea stă la marginea patului, cu o mână strângând o pătură în jurul umerilor, în timp ce cealaltă strânge pantoful meu, un înlocuitor penibil pentru o armă. Braţul îi e tras înapoi, pregătit să se apere de intrus aruncând încălţămintea. O văd expirând uşurată când îşi dă seama că sunt eu şi coboară fără tragere de inimă mâna cu pantoful. Dar cu greu.

– Nu e arma la care apelezi în mod normal.

Zâmbesc, înăbuşindu-mi râsul. Paedyn îmi aruncă o privire exasperată cu care am ajuns să mă obişnuiesc.

– M-ai speriat. Dă pe spate perdeaua de păr care îi acoperă ochii, cu un zâmbet îngâmfat. Şi sunt sigură că aş putea produce multe pagube cu un pantof.

– Oh, nu mă îndoiesc.

Sunt în faţa ei acum, deşi nu-mi amintesc să mă fi mişcat ca să ajung acolo. Întinzându-mă în spatele ei, aşez tava pe pat, sucul curgând peste marginea cănilor şi biscuiţii rostogolindu-se. Apoi mă îndrept de spate, uitându-mă în ochii care ameninţă să mă înece.

– Bună dimineaţa, Gray.

O minusculă încruntătură îi mişcă buzele când mă aude folosindu-i numele de familie.

– Revenim la formalităţi, aşa-i?

O spune dezinvolt, dar ochii ei rostesc o întrebare pe care nu o va exprima niciodată.

„Ce se întâmplă între noi?"

– Ei bine, tocmai erai pe cale să mă ataci. Formalităţile par cinstite.

Mă apropii cu un pas, iar ea îşi întoarce capul în spate pentru a-mi susţine privirea.

– Da, bine, ar trebui să te fi obişnuit cu asta până acum.

– Oh, dar mă îndoiesc că mă voi obişnui vreodată cu tine sau cu tendinţele tale violente, dragă.

Ea îmi oferă un zâmbet viclean.

– Îmi place să consider că e o formă de a te ţine în priză, prinţe.

– Da, pentru că viaţa este mult mai distractivă când nu te aştepţi la un cuţit în beregată sau la un pantof peste faţă. Privirea mea coboară spre pantoful menţionat, pe care încă îl ţine strâns. Că veni vorba, încă plănuieşti să îl foloseşti împotriva mea?

– Încă deliberez.

Zâmbetul pe care i-l ofer este unul real, o raritate care a devenit recent ceva destul de obişnuit când sunt în prezenţa ei. Îşi întoarce capul pentru a face semn spre tava de pe patul meu.

– Mi-ai adus mâncare.

Îmi încrucişez braţele peste piept.

– Şi de unde ştii că nu e pentru mine?

– Terci cu afine, Azer.

Vreau în continuare să mă joc cu ea, aşa că ridic din umeri.

– După ce ai îndrugat verzi şi uscate despre fructe, m-ai convins de cât de delicioase sunt afinele.

Ea râde de-a dreptul.

– Atunci asta ar însemna că recunoşti că am avut dreptate, ceea ce e foarte puţin probabil.

– Mă cunoşti atât de bine, oftez, zâmbindu-i. Normal că mâncarea e pentru tine. Nu m-aş atinge de acel terci.

Un zâmbet i se întinde pe buze.

– Prinţul cel mofturos.

– Pae cea isteaţă.

Ne uităm unul la altul, amândoi zâmbind uşor. Ochii mei coboară spre mâna ei liberă, încă strângând o pătură în jurul umerilor, strânsoarea sporind când privirea mea trece peste ea.

– Ţi-e frig?

Ea se crispează uşor.

– Nu.

– Atunci ce-i asta?

Mă uit la pătură înainte ca degetele mele să treacă peste ale ei, încă înfăşurate sălbatic în pliurile de material. Privirea ei se mută de la faţa mea la mâna mea care acum se plimbă alene peste degetele ei, peste încheietura mâinii, peste pumn şi ţesătura din el. Felul în care i se blochează respiraţia face să-mi stea inima în loc.

– E o pătură.

Râsul meu este liniştit.

– Văd asta, isteaţo.

Degetele mele se plimbă leneş pe braţul ei, deşi mişcarea îmi face mintea să stea în loc şi pulsul neregulat. Fiecare atingere e îmbătătoare, fiecare privire împărtăşită e captivantă.

– Pari îmbujorată, Gray.

Degetele mele prind o şuviţă de păr lung care cade peste umărul ei.

– Probabil e de la pătură.

Simt zâmbetul răspândindu-mi-se pe faţă în timp ce-i spun:

– Dacă nu cumva sunt eu motivul roșeții tale.

Văd emoțiile succedându-se pe fața ei. În primul rând, ceva asemănător cu ceea ce sunt sigur că se reflectă în propria mea privire – dorință. Apoi clipește și zăresc șoc, conștientizare și negare înainte ca ea să opteze pentru enervare.

– Nu, cu siguranță sunt doar supraîncălzită.

E încrezătoare ca întotdeauna, în ciuda tensiunii din vocea ei. Îmi înclin capul, cu ochii oscilând între pătură și privirea ei rece.

– Atunci presupun că te voi ajuta încă o dată, doar că de data asta va cădea pe podea o pătură, nu rochia ta.

Zâmbesc cu gândul la ultimul bal, dar, înainte ca degetele mele să se poată închide în jurul alor ei, ea lasă pătura să îi pice la picioare.

Stă atât de aproape de mine, purtând nimic altceva decât pantaloni scurți mici și o bluză mătăsoasă. Tachinându-mă, râzând de mine, jucându-se cu mine. Nu reușisem noaptea trecută să disting țesătura neagră agățată de corpul ei, amestecându-se cu întunericul din jurul nostru. Dar, acum, pot să o văd, să o văd clar. Există un foc în ochii ei, arzător și uluitor.

– Doar ca să fiu bine înțeleasă, prințe, nu am nevoie de ajutorul tău – la dezbrăcat sau la orice altceva.

– Oh, sigur că nu. Visam și eu, presupun.

Ea râde.

– Iar tu nu te poți abține să nu flirtezi cu nerușinare, așa-i?

– Se pare că nu, când sunt cu tine.

– Oh? Și cum mai ești când te afli în preajma mea, hmm?

Mă face să înghit în sec, mă face *să mă agit*.

– Prost.

Zâmbetul pe care mi-l oferă este la fel de amuzat și de ademenitor.

– Doar când ești în preajma mea?

– Doar *pentru* tine.

Ochii ei se întâlnesc cu ai mei în timp ce rămâne tăcută, brusc nemișcată. Fac un pas mic înainte doar pentru ca ea să facă un pas înapoi, cu picioarele lipite acum de

marginea patului. Înghit în sec, ascunzându-mi încruntarea.

„De ce se retrage?"

– Şi, din moment ce sunt, de asemenea, cumva mai amabil când sunt în preajma ta, ar trebui să-ţi mulţumesc. Din nou.

Nu cred că am mai vorbit vreodată cuiva atât de blând, atât de liniştitor. Şi ceea ce mă sperie şi mai tare este că nu cred că o voi face vreodată cu nimeni în afară de ea. Mâna mea îi atinge brusc încheietura mâinii şi o văd urcându-i pe braţ, fantoma unei atingeri călătorind pe pielea ei. Pielea de găină urmează calea pe care alunecă degetele mele, aducându-mi un zâmbet pe buze. Apoi îmi învârt din nou acea bucată de păr mătăsos în jurul degetului.

– Mulţumesc, Pae. Pentru noaptea trecută.

Ea se înfioară şi, cu toate astea, roşeaţa ei este încă foarte prezentă. Nu mă pot lupta cu zâmbetul care mi se întinde pe faţă în timp ce murmur:

– În ciuda faptului că vreau să te ajut, tot pare că te *supraîncălzeşti*.

– Şi pare în continuare că tu eşti de vină pentru asta.

Aproape că muşcă vorbele, aparent supărată pe ea însăşi. Îi trec şuviţa de păr argintiu în spatele urechii cu un rânjet leneş, lăsându-mi degetele să zăbovească.

– Deci recunoşti că te-am făcut să roşeşti? Că *te-am agitat?*

– Că m-ai enervat? propune ea. Pentru că faci asta, cu siguranţă.

Mă uit în altă parte, clătinând din cap.

– Mincinoaso!

– Piciorul meu stâng a fost cel care m-a dat de gol sau ai ajuns singur la această concluzie? mă întreabă ea pe un ton egal.

Privirea mea se mută înapoi spre a ei, albastră şi uluitor de frumoasă. Apoi ochii mei coboară la buzele ei moi şi prinse într-o încruntare pe care pare că se luptă să şi-o păstreze pe faţă. Mă apropii şi mai mult. Ea se apleacă înspre mine.

– Nu pot să-mi iau ochii de la tine suficient de mult cât să-mi pese de ce face piciorul tău. Deci, da, am ajuns singur la această concluzie.

Privirea ei arde, fixată într-a mea, implorându-mă să mă apropii.

Așa că asta fac.

Nu pot sta departe de ea.

Nu *vreau* să stau departe de ea.

Îi dau laoparte părul din ochi, lăsându-mi degetele să-i treacă peste piele. Simplul gest de a o atinge provoacă o undă de șoc ce mă traversează, îmi face inima să gonească. Și știu că și ea simte asta. Ochii ei oscilează între ai mei și gura mea, genele fluturându-i. Nu mai pot. Nu mă pot împiedica să-mi doresc asta. Să o doresc pe ea. Mă apropii, buzele ei se desfac și... Și ceva mi se înfige în gât.

„Ce naiba!"

Are blestematul de pantof lipit de gâtul meu.

– Ar trebui să plec.

Cuvintele ei sunt abia mai mult decât o șoaptă murmurată pe buzele mele, ca și cum ar vorbi singură, amintindu-mi de timpul petrecut sub salcie când a rostit aceleași cuvinte nesigure. Îmi dreg glasul, îmi scot mâinile din părul ei și mă îndrept.

„Ce naiba tocmai s-a întâmplat? Și de ce naiba nu s-a întâmplat ceva?"

– Corect. Ai nevoie de mult timp să te dichisești pentru fratele meu în seara asta.

Nu mă obosesc să-mi maschez amărăciunea, gelozia, confuzia. Vrea să mă vadă fără mască? Prea bine. N-are decât să vadă totul. Să-mi vadă frustrarea față de sentimentele pentru care este de vină.

Ea tresare.

Fata care a ucis lupi, a escaladat munți și a supraviețuit în mahalale tocmai *a tresărit*. Nu am mai văzut așa ceva. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla. Priveliștea îmi face inima să se frângă, mă face să vreau să o trag în brațe și să o țin acolo.

Dar, în schimb, mă trezesc făcând un pas măsurat înapoi, punând distanță între noi. Nu am încredere în mine în preajma ei. Nu am încredere că nu merg spre ea și nu o ating, nu o gust.

Ea deschide gura, luptându-se cu vorbele pe care vrea cu disperare să le spună. Pe care nu le aud niciodată

pentru că își strânge maxilarul, sigilându-și gândurile față de mine.

O privesc câteva secunde lente. O privesc cum respiră adânc înainte de a ridica spre mine o privire calmă.

– Cu plăcere! spune ea încet. Pentru noaptea trecută. Nimeni nu ar trebui să îndure singur teroarea propriilor gânduri. Coșmarurile pot fi cel mai rău dușman al nostru. Știu cum e.

Și apoi mă apucă de mână și pune pantoful în ea înainte de a ieși cu pași mari din cameră.

Mă gândesc să mă îmbăt din nou.

Alcoolul care se învârte în paharul strâns între degete este tentant, provocându-mă să-l termin înainte de a continua cu încă vreo câteva. Toate doar ca să trec peste acest ultim bal.

Cuplurile au început să danseze acum, când sosirea femeilor a încetinit semnificativ. Se pare că acest bal final va fi singurul indiciu de normalitate în Întrecerile din acest an.

I-am predat-o pe Blair unui tânăr domn și am înlocuit-o cu un pahar de vin și mă întreb de ce nu am făcut-o mai devreme. În timp ce mă gândesc dacă să dau peste cap conținutul rămas în paharul meu, ridic privirea și văd un grup de doamne în jurul meu, toate îmbrăcate în diferite nuanțe de verde. Sunt toate numai chicoteli și zâmbete în timp ce eu înclin din cap și vorbesc politicos, plictisindu-mă de cât de banal sunt.

Sunt pe punctul de a ieși din conversație folosind o scuză mediocră, când cineva îmi atrage atenția.

Cineva care mă uimește și mă face să mă holbez.

Cineva care stă într-o mare de negru.

Drapată în material textil negru ca noaptea, sclipirile discrete împrăștiate pe rochie scânteiază precum lumina stelelor. Ca o umbră, țesătura se lipește de corpul ei. Ca o a doua piele, îi conturează curbele în timp ce ea coboară scările.

Brațele și pieptul ei bronzate strălucesc în contrast cu țesătura ca de cerneală înfășurată în jurul ei. De la talie în sus, rochia are un corset detaliat, strângând-o și evidențiindu-i pieptul și clavicula. Partea de pe abdomen a

corsetului este transparentă, cu modele florale învolburate și mărgele care contrastează cu pielea bronzată de dedesubt.

Fâșii largi de mâneci negre și complicate se leagă de partea superioară a corsetului și atârnă de umerii ei. Straturi de satin se revarsă de la talie pe podea într-o cădere amplă în jurul ei. Ochii mei urcă pe picioarele ei goale, expuse prin despicături care traversează ambele părți ale rochiei și se termină sus pe coapse. Iar acolo, prins și afișat pentru ca toată lumea să-l vadă, este pumnalul ei argintiu, cu mânerul învolburat asortat cu ținuta ei.

Părul argintiu îi e strâns într-un coc lejer la baza gâtului, șuvițe din el căzându-i pe spate și în jurul feței, ispitindu-mă să-mi învârt degetele prin ele, să i le dau după urechi.

Fiecare parte din trupul ei este îmbrăcată în întuneric, învelită în noapte. Mă trezesc mulțumind în tăcere molimei pentru ținuta ei diferită, întunecată, pentru că nu aș vrea ca ea să se amestece cu celelalte. N-aș vrea să se piardă în mulțime.

Nu că ar fi avut vreodată această problemă.

Nu că aș fi avut vreodată probleme să o depistez.

Vederea ei în negru pur e suficientă să mă facă să nu mai disting alte culori, să nu văd nimic și pe nimeni în afară de ea. Picioarele îi alunecă prin despicăturile rochiei în timp ce coboară scara, cu pumnalul vizibil. Sute de ochi îi urmăresc fiecare mișcare, și sunt brusc gelos că toți ceilalți ajung să fie martorii prezenței ei alături de mine.

Ea nu îmi întâlnește privirea, și, pentru prima dată de când mi-a ieșit în cale pe aleea aceea, cred că nu a fost nicicând atât de lașă.

E speriată. Speriată de orice ar fi acest ceva dintre noi. Mereu a fost. De aceea a ales să fie dușmanul meu, rivalul meu, mai degrabă decât să se lase să simtă – lucru cu care, de altfel, nici eu nu sunt obișnuit.

Pe ea o învinovățesc pentru asta. O învinovățesc pentru că mi-a spart masca atent construită, făcând-o bucăți prin simpla prezență. Niciodată nu am simțit atât de mult, niciodată nu m-am temut atât de mult. Dar, dacă trebuie să suport consecințele pe care le aduce faptul că simt ceva față de ea, atunci și ea trebuie să facă același lucru.

Este ca o legătură tangibilă între noi, această conexiune consumatoare.

Îi cer cu puterea minții să-mi întâlnească ochii, iar, când o face…

Scântei.

Electricitate.

Tot ce e frumos, tot ce e îndrăzneț, tot ce e uluitor – asta simt în privirea ei.

Asta și groaza. E îngrozită de ceea ce îmi face.

Este o apariție, un coșmar, un vis.

Un secerător îmbrăcat în negru, venit să-mi răpească sufletul și inima. Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos, atât de îndrăzneț, atât de evident de nepotrivit pentru mine.

E un diavol.

E o zeitate.

E forma umană a îngenuncherii unui bărbat.

E îngenuncherea *mea*.

Apoi ochii ei se îndreaptă spre Kitt.

Conexiunea se întrerupe.

Și mă simt gol, rămas doar cu gelozia care crește în interiorul meu.

De ce m-am gândit vreodată că o pot avea pe ea, de ce m-am gândit vreodată că mă va avea?

Pentru că bestiile nu se aleg cu frumoasa.

Capitolul 51

Paedyn

Îl evit. Nu este cel mai bun mod de a face față unei probleme, recunosc. Dar Kai este o problemă foarte presantă. O distragere foarte dorită.

Așadar, mă țin ocupată, deși reușesc totuși să observ că și el face la fel. Fată după fată, care mai de care mai

frumoasă, își găsește drum în brațele lui și pe ringul de dans, toate afișând zâmbete strălucitoare și rochii verzi.

Îngrop emoția pe care nu vreau să o identific ca fiind gelozie, deși mă împunge.

„Am o treabă de făcut."

Îmi întorc atenția către partenerul meu, pentru a zecea oară. Kitt zâmbește, continuând conversația noastră lejeră de la care mintea mea tot vrea să se abată. Mă forțez să mă concentrez la cuvintele lui, mai degrabă decât la lucrul pe care trebuie să-l fur. Ne învârtim și zăresc brelocul de chei în interiorul buzunarului hainei lui. Degetele îmi zvâcnesc, mă mănâncă să dau curs instinctelor de hoț pe care le-am tot înăbușit de când sunt la castel – în cea mai mare parte.

– Arăți superb!

Tresar la cuvintele blânde ale lui Kitt, forțându-mi privirea să o întâlnească pe a lui. Zâmbește la expresia de pe chipul meu în timp ce-mi spune:

– Nu ar trebui să fii atât de șocată de asta.

Suntem tăcuți pentru o clipă înainte să formez, în sfârșit, cuvinte.

– Tu mă șochezi.

– Eu?

– Da, răspund eu sincer, nu ești ceea ce mă așteptam.

Zâmbetul lui pare aproape prea copilăros pentru a aparține viitorului rege.

– Te-am dezamăgit?

„Aș fi vrut eu."

– Nu. Zâmbetul lui se lărgește la auzul cuvântului, și mă grăbesc să adaug: Nu încă.

Apoi îmi plec ușor capul înspre podea, iar el chicotește deasupra mea în timp ce eu icnesc surprinsă. Mă ține acolo, și mi se arată ocazia. Acesta este momentul de care mă temeam, pe care îl plănuiam. Haina lui de la costum este deschisă, ochii îi sunt ațintiți asupra mea și gândurile lui sunt la orice în afară de cheile din buzunar.

Așa că fac lucrul la care mă pricep cel mai bine: jefuiesc.

Bâjbâi, prefăcându-mă că alunec, deși este destul de credibil, având în vedere pantofii pe care îi port. Îmi arunc mâinile ca să mă stabilizez, una pe umărul lui și una pe piept, lângă buzunarul din interiorul costumului lui.

Brațele lui se înfășoară mai strâns în jurul taliei mele în timp ce îi susțin privirea, zâmbind chiar și când îmi bag mâna în buzunarul lui. Zâmbind chiar dacă îl trădez pe băiatul care nu a fost decât bun cu mine. Zâmbind chiar și când brelocul cu chei se desface, iar eu o desprind de pe el pe cea mare din capătul legăturii, simțind cum vârtejurile în relief mă apasă în palmă.

El mă trage încet în sus, brațe puternice mă repun pe picioare. Dar mâna mea e deja scoasă din buzunarul lui și se odihnește pe umărul lui, nevinovată și neînsemnată.

– Și eu care credeam că ai devenit mai pricepută la dans, spune Kitt cu un zâmbet care mă tachinează.

– Și *eu* care credeam că mă vei avertiza înainte de a mă trimite în zbor spre podea. Expir, zâmbind în timp ce adaug: Iar acum mi-ar prinde bine o băutură.

– Nu prea mult. Abia ții minte pașii oricum. Îmi aruncă un zâmbet înainte de a se întoarce spre masa cu băuturi. Dar o să-ți aduc totuși una.

Expir tremurat în timp ce îl privesc intrând în mulțime, simțindu-mi corsetul brusc mult prea strâns. Cheia mi-e alunecoasă în palmă, fierbinte pe pielea mea.

– Îmi acorzi acest dans?

Mă întorc și ajung cu fața aproape de una presărată cu pistrui. Părul de obicei dezordonat al lui Lenny este pieptănat, șuvițele roșii fiind îmblânzite în această seară. E îmbrăcat într-un costum negru fin, amestecându-se cu restul bărbaților din jurul nostru.

– Desigur, îi răspund, forțându-mi un zâmbet pe buze.

Mâna lui îmi găsește talia, a mea îi găsește umărul și apoi mâinile noastre libere se întâlnesc. Cheia e prinsă între palmele noastre, iar Lenny îmi oferă un zâmbet larg când o simte.

– Treabă bună! A fost ușor, nu?

Vocea mea este îndepărtată, distrasă.

– Da. Ușor.

– Îți amintești planul?

Oftez.

– Ei bine, chiar fac mare lucru, nu-i așa? Acum, tot ce trebuie să fac este să supraviețuiesc ultimei probe a Întrecerilor.

– Da, ei bine, asta ar putea fi cea mai grea sarcină dintre toate.

Încuviințez din cap o dată, concentrându-mă asupra siluetelor care se învârt în jurul nostru, zărind-o pe Andy dansând cu o fată îmbujorată pe care nu am mai văzut-o până acum. Ochii mei se îndreaptă spre locul unde Kitt și Jax râd, primul ciufulind părul fratelui său mai mic, cu un rânjet larg. Am văzut-o pe Blair mai devreme, deși nu e greu să o depistez din nou cu rochia ei verde strălucitoare care îmi arde ochii. Privesc în altă parte înainte să mă trezesc căutând din nou un anumit prinț în mulțime.

Mai suntem doar cinci.

Mă întreb pentru o clipă câți vor supraviețui pentru a vedea soarele apunând mâine. Mă întreb care părinți își vor jeli copilul. Moarte e ceea ce aduc aceste Întreceri – nu onoare, nu glorie, nu fericire. Doar moarte.

– Ești bine?

Vocea blândă a lui Lenny mă învăluie, iar eu îmi întorc atenția către ochii lui mari căprui.

– E vreunul dintre noi bine?

Ridică din umeri.

– Bună observație!

Dansul se termină și mâinile noastre coboară, dar nu înainte ca Lenny să-și transfere cheia în palmă și apoi în buzunar.

– Fii atentă mâine!

Vocea lui este o șoaptă joasă, împletită de îngrijorare.

– Ah, ești îngrijorat pentru mine, Lenny? murmur eu.

– Poate un pic, prințeso. Aproape că își dă ochii peste cap. Nu muri, bine?

– Nu pot face nici o promisiune, dar, de dragul tău, voi încerca să rămân în viață. N-aș vrea să fii nevoit să trăiești fără mine.

Zâmbește și clătină din cap spre mine, dar îl apuc de braț înainte să se poată întoarce.

– Hei, mult noroc! Și amintiți-vă ce v-am spus despre pasaj. A, și...

Râsul lui mă întrerupe.

– Pe toate molimele, ai puțină încredere în mine, Paedyn! Am totul sub control.

Oftez și încuviințez ușor din cap înainte ca el să se întoarcă și să dispară în mulțime. Netezesc o mână transpirată peste corsetul gros al rochiei mele înainte de a o trece peste țesătura moale care se unduiește dedesubt. Apoi mă răsucesc pe călcâie, picioarele alunecându-mi ușor prin despicăturile fustei – am rugat-o pe Adena să le înalțe mai mult ca să nu mă simt îngrădită de material. Poate că este din cauza claustrofobiei sau poate pur și simplu îmi place să am opțiunea de a da o lovitură cu piciorul spre fața cuiva, dacă e nevoie.

Aproape că mă ciocnesc de Jax pe ringul de dans, iar el zâmbește la vederea mea.

– Paedyn, bună! Vrei să dansezi? Andy m-a lăsat baltă. Ca să nu mai spun că a băut mult prea mult vin și nu sunt convins că nu ar cădea peste mine.

Râzând, încuviințez din cap înainte să începem să ne învârtim pe podea. A început un vals lent, genul cu pași specifici și parteneri care se schimbă – genul pe care încerc de obicei să-l evit. Dar îmi las picioarele să mă ghideze, având încredere în mine că îmi amintesc pașii corecți în timp ce încerc să uit motivul pentru care pot face asta. Încerc să uit cum am fost ținută în brațe în întuneric, condusă de brațe puternice și...

Gata!

„Pe toate molimele, adună-te!"

Mă uit la băiatul din fața mea, care e tot un zâmbet și entuziasm.

– Arăți elegant, Jax!

Zâmbetul lui se transformă în ceva asemănător cu timiditatea.

– Mulțumesc! Hmm. Tu arăți...

Ne învârtim, și sunt trasă în brațele unui alt domn. Înclin politicos din cap către tânăr, iar el face la fel în timp ce dansăm în același ritm. Înainte să-mi dau seama, sunt trecută de la un partener la altul, ținută în brațele unor bărbați pe care nu i-am mai întâlnit până acum. Valsul este unul lung, ceea ce mă face să regret că am pășit pe ring.

„Mă omoară picioarele."

Apoi ajung lângă un alt trup, cuprinsă de niște brațe aparținând unui Kitt zâmbitor.

– Iată-te! Știam că o să te recapăt.

Buzele mi se curbează într-un mic zâmbet.

– Ți-a luat destul de mult timp.

Îl aud râzând înainte de a fi trasă de un nou partener.

– Mă eviți.

Inima îmi tresaltă la auzul acelei voci, fluturii din stomac fac la fel, în timp ce mirosul vag de pin mă cuprinde. Clipesc înspre pieptul lat, foarte conștientă de trupul masiv care se ascunde sub cămașa albă, curată. Inspirând adânc, îmi ridic privirea pentru a o întâlni pe a lui.

Ah, și îmi doresc să nu fi făcut asta.

Ochii lui sunt fascinanți, ca oțelul topit, precum ceața dimineții. Mă străpung de parcă nu i-ar fi teamă să vadă fiecare parte din mine. Privirea i se simte fix așa cum trebuie, familiară. Și, când ochii lui se întâlnesc cu ai mei, mă întreb de ce mă deranjez vreodată să mă uit la altcineva.

Nu. Nu. *Nu.*

În ciuda senzației că îmi e atât de potrivit, mă simt atât de nelalocul meu și atât de confuză. Nu și-a luat ochii de la mine, iar greutatea privirii lui este apăsătoare în timp ce mă urmărește cu răbdare cum deslușesc lucrurile. Cum deslușesc aceste *sentimente.*

– Nu aș zice că te... evit.

Sună foarte neconvingător – și, pe bună dreptate, pentru că fix asta am făcut. Și, chiar dacă viața mea e o minciună, se pare că abilitățile mele de a înșela oamenii s-au epuizat pentru seara asta, pentru că pe el nu-l păcălesc.

Un colț al gurii îi zvâcnește în sus, și trebuie să fac un efort conștient să nu mă uit la buzele lui. Dar, la fel ca dimineață, mă trezesc că vreau să mă apropii de el. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă aș mai fi stat în camera lui, și totuși, toată ziua m-am mustrat pentru că nu am aflat.

A fost nevoie de toată puterea pe care o aveam să îl împing de lângă mine, când îmi doream atât de mult să-l trag mai aproape. Dar apoi îmi amintesc cine este, ce este. Că el este prințul, viitorul Executant, fiul omului pe care îl urăsc, iar eu sunt o fată din mahala, o Obișnuită, întruparea a ceea ce a fost învățat să urască.

Gândurile mi se împrăștie care-ncotro când o gropiță îmi atrage atenția.

– Atunci luminează-mă! Cum i-ai zice, Gray?

Mă învârte cu o mână înainte de a mă trage înapoi înspre el, spatele meu atingându-se de pieptul lui. Mâinile îi sunt încrucișate peste mijlocul meu, el mă ține din spate, trupurile noastre legănându-se împreună în ritmul muzicii.

– Păreai *preocupat* și nu am vrut să te întrerup, spun eu, amintindu-mi de femeile cu care a dansat.

Râsul lui îmi spune că și el își amintește. Atingerea maxilarului lui pe părul meu îmi face inima să prindă viteză. Se apleacă astfel încât fața lui ajunge lângă a mea, buzele atingându-mi conturul urechii.

– Hmm. Vrei să știi ce cred eu? Mă apucă de mâini, trăgându-mă mai aproape. Cred că eviți să dansezi cu mine pentru că îți e greu să fii atât de aproape.

Aproape că mă sufoc cu râsul care îmi scapă.

– Te rog. Nu am nici o problemă să fiu aproape de tine.

Minciuni! Minciuni! „Mincinoaso!"

Se pare că abilitatea mea de a înșela a revenit.

– Chiar așa?

Buzele lui sunt lângă urechea mea, degetele împletite cu ale mele, corpul apăsat de al meu.

Sunt caldă și rece, da și nu, corect și greșit. Sunt întruchiparea contrariilor, un amestec de confuzie și contradicții.

„Vreau asta."

Nu vreau asta.

Își înclină capul astfel încât bărbia lui să se sprijine pe umărul meu.

„Oh, cu siguranță vreau asta."

Oh, dar cu siguranță nu ar trebui.

– Atunci de ce mă îndepărtezi?

Înlemnesc. E atât de multă emoție în vocea lui, atât de multă incertitudine pură în timp ce cuvintele îi părăsesc buzele. Mă învârte ca să ajung cu fața la el, fără să se obosească să facă un pas înapoi sau să pună spațiu între noi.

Pieptul mi se ridică, inima îmi bubuie. Ochii lui se ațintesc în ai mei, și îmi permit să-l contemplu, să-l admir pe acest băiat pe care am ajuns să îl cunosc.

E devastator. Totul la el este uimitor și precis și îmi taie respirația. Dar felul în care mă privește e cel care face dintr-odată ca gestul de a înghiți să semene cu o luptă, respirația să pară o corvoadă. Nu am fost niciodată privită ca și cum a fi în prezența mea e un privilegiu, a mi se susține privirea e o onoare, a fi zărită e un dar. Nu înainte să îl întâlnesc.

Masca lui alunecă, se sfărâmă, se sparge, lăsând doar un băiat care privește o fată ca și cum ar fi demnă de dorința lui.

Și ceea ce mă îngrozește și mai mult este că e posibil ca și eu să mă uit la el la fel, să mă uit la el cu aceeași dorință. Oricât aș încerca să lupt, nu pot să nu tânjesc după acest băiat care mi-a salvat viața de mai multe ori decât vreau să recunosc. Acest băiat care este deopotrivă calculat și fermecător, detașat și grijuliu. Cel care mi-a oblojit rănile, a aflat despre trecutul meu, a fost distragerea mea când am avut cea mai mare nevoie.

Cel care mă înțelege.

Și apoi inima mea se oprește, pulsul scade.

„Dar nu o face, nu-i așa?"

Nici măcar nu știe cine sunt eu cu adevărat. Ceea *ce* sunt cu adevărat. Și, dacă ar ști, m-ar ucide. Pentru că asta ar face un Executant. Pentru că asta ar face fiul regelui. Pentru că pentru asta a fost creat.

Și din acest motiv îl îndepărtez. Pentru că, dacă nu o fac, îl voi trage mai aproape. Și, dacă îl trag mai aproape, se va încheia doar cu un pumnal înfipt în inima mea. Inima care bate puțin prea repede când el este prin preajmă, se frânge puțin prea ușor și tânjește puțin prea mult după el.

Mă uit înapoi la el, fără să știu ce să spun sau să fac, și... sunt brusc luată din brațele lui și ajung într-ale altuia înainte să am șansa să răspund.

„La fix."

– Arăți superb, zice iute Jax, rânjind cu gura până la urechi. Asta urma să spun mai devreme.

Își umflă ușor pieptul, mândru de el pentru că a exprimat, în sfârșit, complimentul.

– Mulțumesc, Jax, spun eu, zâmbindu-i.

Când melodia se termină, plec repede de pe ringul de dans. Sunt dornică să scap de apăsarea trupurilor în timp

ce smulg o băutură de pe tava unui servitor și mă îndrept spre marginea sălii de bal. Numai că nu pot scăpa de mulțime. Oriunde mă uit e plin de grupuri de oaspeți bârfitori sau de servitori tăcuți.

Privirea îmi trece peste sala de bal plină, oprindu-se asupra ferestrelor mari, cu aerul proaspăt așteptând chiar dincolo de ele. Tânjesc după un moment singură, o clipă departe de camera aglomerată și închisă.

Îmi sorb vinul, uitându-mă la oaspeții care fac piruete înainte de a așeza paharul pe masă și de a mă îndrepta spre holul de dincolo de sala de bal. Sunt forțată să mă strecor printre corpuri, urând senzația dată de înghesuială.

Respir adânc în timp ce mă îndrept spre ușile uriașe și grandioase care dau înspre curte. Sunetul tocurilor mele care lovesc podeaua umple tăcerea în timp ce mă apropii de ușile intimidante.

Mâna mea este întinsă, și sunt la un pas să le smucesc pentru a le deschide, când un Fulger se grăbește să se interpună între mine și salvarea mea.

Capitolul 52

Paedyn

Zâmbetul gardianului este rece când se uită la mine, uniforma lui albă fiind apretată și mirosind a amidon.

– Nu te pot lăsa să faci asta, domnișoară.

Tonul lui depreciativ mă face să mușc înapoi replica ce îmi urcă pe buze.

„Nu am chef de-așa ceva."

– Am nevoie doar de câteva minute afară, pentru un pic de aer curat.

Dacă aș fi în Loot chiar acum, nici nu m-aș deranja să fiu politicoasă.

– După cum am spus, nu te pot lăsa să faci asta. Zâmbește, și câțiva dintre gardienii imperiali de pe hol chicotesc odată cu el, aparent parte dintr-o glumă care îmi scapă. Nu ai permisiunea să fii în afara castelului, domnișorico.

Îmi strâng pumnii în lateral, rezistând impulsului de a-l provoca să-mi spună încă o dată domnișorică și să vadă ce se întâmplă.

– Nu cer decât câteva momente afară.

– Serios? Și ce ești dispusă să faci pentru asta? Se apleacă înspre mine, iar mirosul de alcool din respirația lui este evident în timp ce-mi spune: Mie ce-mi iese?

Apoi îmi pune un braț în jurul taliei, trăgându-mă spre el.

Greșită mișcare!

Degetele mi se înfășoară în jurul mânerului pumnalului, simțind oțelul rece pe care sunt pe cale să...

– Ai grijă, o să îți apese lama pe gât. Știu despre ce vorbesc.

Eu rămân nemișcată, întorcându-mi ușor capul, și îl văd pe Kai stând la câțiva metri distanță, cu mâinile băgate în buzunare.

– Acum, las-o să treacă și deschide ușa!

Vocea lui este precum oțelul pumnalului meu, rece și ascuțită. Gardianul doar se bâlbâie.

– Dar, domnule, avem ordine să nu lăsăm concurenții să părăsească...

– Iar acum, aveți noi ordine. Așa că îți sugerez să deschizi blestemata de ușă.

Chipul lipsit de expresie al lui Kai nu s-a schimbat în ciuda tonului său mortal. Chiar și acum stă sprijinit de perete, cu mâinile încă îndesate în buzunare. Imaginea perfectă a puterii.

– Oh, adaugă el, și, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, mâna și capul pe umeri, îți sugerez să-i dai drumul domnișoricii.

Aproape că zâmbesc la asta. Gardianul nu irosește nici o secundă înainte să se arunce, practic, departe de mine. Știe la fel de bine ca mine că amenințările lui Kai nu sunt niciodată goale. Trece rapid pe lângă Kai, dar nu înainte ca mâna prințului să-l prindă de cămașă și să-l izbească de perete.

– Am mințit, mormăie Kai, aproape de fața bărbatului. O să fii norocos dacă te las să îți păstrezi capul pe umeri, darămite mâna pentru că ai atins-o chiar și cu un deget.

Ușile se deschid, făcându-mă să îmi desprind privirea de la scena la care nu sunt sigură că vreau să asist. Aerul umed și lipicios mă lovește în momentul în care încep să cobor treptele în curtea de dincolo. Cerul este întunecat și plin de nori grei care huruie cu promisiunea ploii.

Respir adânc, savurând aerul proaspăt și spațiul deschis din jurul meu. Ceva umed mă stropește pe obraz, și îmi întorc fața spre cerul înnorat care acum începe să își verse picăturile peste mine. Îmi întind brațele și înclin capul în sus, încântată de senzația pe care mi-o dă ploaia lovindu-mi-se de piele.

Apoi ploaia ușoară se transformă în rupere de nori. Toarnă cu găleata în timp ce eu zâmbesc prostește. Îmi simt capul mai limpede decât mi l-am simțit de zile bune în vreme ce apa rece îmi acoperă pielea, rochia, părul. Mă învârt pe loc, fusta îmi foșnește în jurul gleznelor, iar eu mă simt ca o idioată și ador asta, pur și simplu.

Îmi scot pantofii din picioarele care mă dor și pășesc prin băltoace așa cum făceam când eram fetiță, amintindu-mi de o perioadă în care eram mai tânără și tânjeam după dragostea unui tată care nu mai era cu mine. Când eram îngrozită și teribil de traumatizată. Străzile aglomerate din Loot mă sufocau în mod constant, făcându-mă să mă simt captivă și claustrofobă.

Dar apoi urcam pe acoperișurile magazinelor vechi și ale clădirilor, doar cu stelele pe post de companie. Mă simțeam mai liberă sub cerul deschis, mult mai împăcată. Am făcut asta timp de luni, ani, înainte ca teama mea să dispară, iar Loot să devină mai mult o casă și mai puțin o sursă de frică.

Râsul iese din mine. Isteric. Sunt complet isterică.

„Pe toate molimele, cât vin am băut?"

Ploaia îmi lipește șuvițe de păr de față și îmi picură pe vârful nasului în timp ce zâmbesc prin ea, uitând momentan de necazurile mele și pur și simplu îngăduindu-mi o clipă pentru *a exista.*

– Nu știu dacă am trăit vreodată înainte de a pune ochii pe oameni ca tine.

Mă întorc, clipind prin fluxul constant de ploaie înainte ca ochii mei să-i găsească pe cei cenușii amestecându-se cu șuvoiul de apă care cade peste noi. Părul îi e ud leoarcă, ondulat și ciufulit. Cămașa lui albă cu nasturi este lipicioasă și transparentă, scoțând în evidență un piept tatuat și un trunchi bronzat. Iar vederea lui mă face să zâmbesc.

– Sunt sigură că le spui asta tuturor *domnișoricilor* care îți atrag atenția, zic eu, pe jumătate râzând, pe jumătate isterică.

– O, dar nu am ochi decât pentru o domnișorică și nu pot să mi-i desprind de la ea.

Pieptul lui se ridică și coboară la fel de repede ca ploaia, în timp ce inima mea tună la fel de tare ca furtuna. E brusc serios, scrutându-mi fața.

– Ai avut nevoie de aer curat? De o pauză de la încăperea aglomerată?

Și iată-l din nou, înțelegându-mă.

– Da, răspund eu încet. Mă simt mult mai bine aici. Mai liberă.

Se apleacă lângă rândurile de flori de lângă scări și smulge una din pământul ud înainte de a se ridica.

– Bine, spune el încet, pentru că o să mă apropii foarte, foarte mult de tine.

Expir încet când face un pas spre mine. Apoi, altul. Și altul. Este suficient de aproape acum încât să-i simt căldura corpului, să simt căldura care se răspândește prin mine când el se apropie prea mult. Îmi inclin capul în sus pentru a-i întâlni privirea, clipind la el în timp ce încerc să văd prin ploaie. Îmi șterg ochii, conștientă dintr-odată că machiajul mi se prelinge, probabil, pe față, înainte de a decide că nu-mi pasă cu adevărat. Buzele lui sunt curbate de un zâmbet in timp ce ridică floarea spre mine, lăsată și din care picură apă. Petalele sale mici sunt de o nuanță uimitoare de albastru vibrant, care bate înspre violet.

– O floare de nu-mă-uita, din moment ce se pare că mereu uiți cine sunt, spune Kai cu un zâmbet delicat, un râset blând.

Ridică mâna, punându-mi floarea după ureche înainte de a-și lăsa degetele să-mi treacă prin părul ud.

– Oh, știu cine ești, spun eu pe nerăsuflate. Un ticălos îngâmfat.

El clatină din cap înspre mine, degetele încă jucându-i-se cu șuvițele de păr.

– Nu mă interesează dacă uiți cine sunt ca titlu, atât timp cât îți amintești cine sunt *pentru tine*.

Mă uit la el, și ceva trebuie să fie amuzant, întrucât cu ochii ale căror gene clipesc rapid văd un zâmbet lent întins pe buzele lui Kai. Deschid gura să spun ceva, doar ca să o închid când începe să-și dea jos haina de la costum. Îi alunecă de pe brațe, făcându-l să rămână în fața mea într-o cămașă albă complet udă.

„Ei bine, asta nu distrage deloc atenția."

Se apropie și mai mult și, cu haina drapată peste brațe, o ține deasupra capului meu pentru a mă feri de ploaie.

– Kai...

Zâmbetul care îi luminează chipul mă face să mă opresc, îmi taie respirația. E unul dintre acele zâmbete rare și reale ale lui pe care am mărturisit că vreau să le văd mai des. Un zâmbet care îmi aparține.

Gropițe.

Ambele la vedere. Ambele distrag atenția. Ambele devastatoare.

– Ce? întreb, cu vocea plină de amuzament.

El ridică din umeri, cu zâmbetul încă pe față.

– Îmi place pur și simplu sunetul numelui meu venind de pe buzele tale.

Îmi dreg glasul, căci gâtul mi-a devenit brusc mult prea uscat.

– Ei bine, Kai nu este numele tău adevărat, nu-i așa?

Tace, nimic altceva decât un zâmbet și o intensitate bruscă în ochii lui, provocându-mă să-i spun numele complet. *Dorind* să-i spun numele. Și se pare că și eu doresc să îl spun, pentru că, atunci când deschid gura, cade un cuvânt.

– Malakai.

Ochii i se închid, capul i se lasă pe spate, permițând ploii acces complet la fața lui. Zâmbetul de pe buzele lui și coloana gâtului său mă fac să înghit în sec. Capul lui este încă înclinat spre cer, vorbindu-i în timp ce spune:

– Numai tu poți face ca numele meu să sune demn de a fi rostit.

– Ei bine, cum ai vrea să te numesc? Kai? Malakai?

Vocea mea sună atât de slab și de aproape, că mi-aș dori să pot da vina pe un atac de panică. Răspunsul lui este simplu, direct, în timp ce își înclină capul să se uite la mine.

– Spune-mi oricum vrei! Nu voi rata niciodată șansa de a-ți auzi vocea, dragă.

Simt un zâmbet curbându-mi buzele.

– Bine, atunci ticălos îngâmfat să fie!

Nu eram pregătită pentru râsul care îi scapă. E un sunet bogat și frumos, pe care mi-aș dori să am timp să-l memorez.

– Ai grijă, Kai, zic eu, și rânjetul lui crește la sunetul numelui său rostit încă o dată, te porți din nou ca un gentleman!

Privirea mea se îndreaptă spre haina neagră pe care încă o ține deasupra capului meu pentru a mă proteja de ploaie.

– Dar știi că sunt deja leoarcă, nu?

– Păi, da. Oftează și își apleacă ușor capul, astfel încât să fim ochi în ochi. Chiar dacă arătai adorabil clipind la mine în ploaie, vreau să mă vezi clar când îți spun asta.

Urmează fluturarea aia stupidă în pieptul meu.

– Am vorbit serios. Nu pot să-mi iau ochii de la tine. Nu pot să-mi iau mintea de la tine.

Îmi feresc ochii de privirea lui arzătoare, clătinând din cap în timp ce mormăi:

– Kai, eu…

– Paedyn.

Înlemnesc. Tremur. Îmi spune numele ca și cum ar fi sacru, ca și cum ar fi un jurământ pe care îl face. Își înclină capul într-o parte, cu ochii trecând peste fața mea.

– Zi-mi, cum vrei să-ți spun?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, confuzi din pricina întrebării lui.

– Tu cum vrei să-mi spui?

– Vreau să te numesc *a mea*.

Ne uităm unul la altul. Amândoi respirăm greu, fiecare contemplându-l pe celălalt. Ploaia încă îl împroașcă pe

Kai, lipindu-se de genele sale groase şi picurându-i de pe maxilar.

– Ştiu că şi tu simţi asta, spune el încet.

– Că simt ce?

– Că te simţi vie. Că te simţi arzând. Că *simţi*.

Există o intensitate în ochii lui, în vocea lui, care îmi face inima să bată şi mai repede. Îşi îndepărtează privirea, înjurând în barbă înainte ca ochii să i se aţintească iar spre ai mei.

– Pae, când te privesc... Sunt devastat. Mă înec. Încerc cu disperare să-mi recapăt suflul.

Aerul îmi părăseşte plămânii, şi acum clipitul meu nu are nici o legătură cu ploaia. Următoarele lui cuvinte sunt aproape o şoaptă.

– Uită-te la mine şi spune-mi că nu simţi la fel!

Tăcere. Şi apoi...

– Nu simt la fel, Kai.

Minciuni! Minciuni! „Mincinoaso!"

Îşi apleacă uşor capul şi, când îl ridică pentru a se uita din nou la mine, zâmbetul lui este strâmb. Apoi coboară încet haina care mă fereşte de ploaie şi mi-o înfăşoară în jurul umerilor, cu degetele zăbovind pe claviculele mele goale şi trimiţând un fior prin mine.

Haina e mult prea mare, iar mâinile lui se curbează în jurul materialului înainte de a trage, făcându-mă să vin atât de aproape, încât corpul meu este lipit de al lui. El încă ţine strâns partea din faţă a hainei, degetele lui îmi ating pielea goală înainte ca buzele lui să fie lângă cochilia urechii mele.

– Acum, răspunde din nou, zice cu un murmur amuzat, dar de data asta fără să baţi din piciorul stâng.

Rămân cu gura căscată. Buzele lui îmi zâmbesc la ureche, iar eu încerc să nu mă concentrez asupra senzaţiei.

– Eu... Eu nu...

Chicotul lui gros mă întrerupe:

– Doamne, eşti uimitoare! Degetele aspre nu s-au simţit niciodată atât de blânde pe pielea mea, în timp ce îmi îndepărtează o şuviţă de păr udă din ochi. Dar atât de al naibii de încăpăţânată.

Nu mai pot face asta. *Nu* pot să nu cedez ispitei. Dintr-odată sunt incapabilă să mă gândesc la un singur motiv

pentru care să mă lupt cu asta, pentru care nu ar trebui să reduc diferența dintre noi chiar acum. Vreau să...

Buzele lui se întâlnesc cu ale mele.

Abia le ating.

Este șoapta unui sărut, o promisiune a pasiunii. Și totuși, aproape că mă topesc din cauza contactului. Mâna lui îmi cuprinde fața, degetul mare mă mângâie pe pomeți și apoi...

Nimic.

Se trage înapoi.

Aproape că icnesc, dorind să-l apuc, să-l trag mai aproape, să-mi apăs buzele pe ale lui. Și sunt pe cale să fac exact asta, când îmi amintesc brusc de o perioadă în care rolurile noastre erau inversate. Când eu eram cea care îl tachina cu atingeri.

Acum, înțeleg exact cât de afectat a fost Kai de lipsa atingerii mele în timpul jocului nostru de tir cu arcul și de distragere a atenției. Senzația de ceva și apoi de nimic este un lucru crud pe care să-l faci cuiva, și m-a lăsat arzând din cauza asta.

Cealaltă mână a lui și-a croit drum în jurul taliei mele, pe sub haina lui mare, iar căldura palmei lui prin corsetul meu e ca o arsură cu fierul înroșit. Își înclină capul, studiindu-mă cu un mic zâmbet.

Știe exact ce face.

Și totuși, mă absoarbe cu privirea de parcă nu ar vrea să grăbească acest moment. Degetul lui mare mi-a găsit buza de jos și acum întârzie leneș acolo, aprinzând un foc în interiorul meu.

– Ai promis că te pot atinge când voi fi treaz.

Respirația mi se oprește, iar colțul buzelor lui zvâcnește drept răspuns. Nu mă așteptam să spună asta. Nici măcar nu mă așteptam să-și amintească promisiunea mea aruncată în grabă la ultimul bal.

Își lasă capul în jos, iar gura lui, brusc, e din nou la o suflare distanță de a mea.

– Numai că nu sunt niciodată treaz în preajma ta, Pae. Sunt mereu îmbătat de fiecare detaliu legat de tine.

Am rămas fără cuvinte. Cu totul fără cuvinte în fața faptului că băiatul acesta ar putea simți atât de mult.

Să simtă atât de mult *pentru mine.*

– Dacă te sărut – te sărut cu adevărat, așa cum mi-am dorit, așa cum am tot așteptat –, ar trebui să mă aștept la un pumnal la gât?

Vocea lui este răgușită, privirea îi e lacomă. Și apoi îmi ridic încet mâna și îi ciupesc vârful nasului. De data aceasta, îmi iau un moment să memorez zâmbetul pe care mi-l oferă.

– Cred că va trebui să mă săruți ca să afli.

Capitolul 53

Kai

Ea mi-a ciupit nasul. Nu am știut niciodată că o inimă poate simți atât de mult, că poate fi atât de afectată de mișcarea unui deget.

„Cred că va trebui să mă săruți ca să afli."

Ah, și intenționez să fac exact asta.

Abia m-am reținut să nu-mi doresc să o țin.

E atât de frumoasă, încât cu greu îmi vine să cred, cu greu respir. Sufletul ei este uluitor. Ființa ei cu totul este strălucitoare și îndrăzneață și atât de incredibil de bună, mai bună decât mine. Ea este un lucru bun inaccesibil mie, unul pe care nu sunt demn să îl întrezăresc, cu atât mai puțin să îl apuc. Și totuși, iat-o aici, in ciuda acestui fapt.

Alegându-mă pe mine.

Este un privilegiu să privesc în acei ochi, să mă înec în esența care este ea.

Pentru că totul la ea este prea bun și totul la mine este prea greșit. Dar sunt egoist. Iau ceea ce vreau, iar ceea ce vreau s-ar putea, de data asta, să mă vrea la rândul său.

Haina mea e încă pe umerii ei, iar ploaia se rostogolește pe fața ei, pe părul ei, lipită de genele ei lungi și de machiajul care se prelinge. Mărgelele de apă se alătură pistruilor discreți care îi prăfuiesc nasul, toți cei douăzeci și opt.

Șuvoiul constant de ploaie plesnește pavajul de la picioarele noastre, udându-ne până în măduva oaselor.

– Îmi asum riscul, murmur în timp ce degetele mele îi prind bărbia, înclinându-i fața în sus spre a mea.

Gura ei se curbează într-un zâmbet blând care nu face decât să-mi apropie buzele de ale ei.

Ea nu se retrage.

Poate că bestia poate câștiga frumoasa, până la urmă.

Ochii ei se închid sub ploaia care cade necruțător asupra noastră, și nu cred că am asistat vreodată la un moment mai frumos.

– Frumoasa mea Pae, ce mi-ai făcut? murmur, cu nasul atingându-l pe al ei.

„Oare asta înseamnă să simți cu adevărat?"

Mai aproape. Scânteile dintre noi sunt aproape palpabile, șerpuindu-și drum în sus pe corpul meu și șocându-mă.

Mai aproape.

Buzele noastre se ating ușor.

– Excelență.

Mă opresc.

Apoi oftez pe buzele ei, făcând-o să se cutremure.

Abia dacă mă trag înapoi, cât să îmi mut privirea de la ochii ei la gura pe care aveam toată intenția să o explorez leneș. Nici măcar nu-l recunosc pe gardianul care a îndrăznit să-mi distragă atenția de la ea. Ochii mei sunt ațintiți asupra lui Paedyn, vocea mea înșelător de calmă când spun:

– Sper că orice ai de zis merită riscul de a-ți pierde limba pentru că ne-ai întrerupt.

Îl văd cu coada ochiului pe gardian mișcându-se de pe un picior pe celălalt, deopotrivă agitat și îngrijorat.

– Domnule, hmm, sunteți, uh…

Paedyn pare că vrea să-l înjunghie, și mă gândesc să o las să facă exact asta. Încă nu îl consider suficient de demn de privit, așa că vorbesc către Pae în timp ce îi spun gardianului:

– Scuipă ce ai de zis înainte să te oblig eu. Sau înainte să o las pe această doamnă să facă onorurile.

Buzele ei zvâcnesc, și gestul mă face să-mi pierd controlul, mă face să-i trag fața spre a mea, ignorându-l

complet pe paznicul care se holbează.

– Este regele, scapă bărbatul, știind, fără îndoială, că nu-mi va putea atrage din nou atenția odată ce gura mea o va întâlni pe a ei. Este urgent.

Nu era, de fapt, urgent.

Și, de fapt, mă gândesc serios să-i tai limba gardianului din cauza asta. Chiar dacă știu că nu este de vină, trebuie să-mi vărs furia pe cineva, iar acesta nu poate fi chiar tatăl meu.

– Nu am nevoie să mă supraveghezi ca pe un copil mic, oftez, fără să mă obosesc să-mi ascund enervarea.

– Atunci încetează să te mai porți ca un copil mic și poate voi înceta să te tratez ca pe unul.

Privirea tatălui meu este pătrunzătoare, țintuindu-mă. Amintiri de când eram băiat îmi revin, amintiri ale acelor ochi severi care mă urmăreau în timp ce înduram test după test. Mă urmăreau în timp ce el mă obliga să torturez pe cineva pentru prima dată, mă obliga să mă lupt cu el. Un râs rece îmi urcă în gâtlej doar ca să se piardă în sunetul muzicii și al vorbăriei care umple sala de bal.

– E o prostie.

– Nu, e necesar. Vocea i se ridică, făcându-i pe oaspeți să se întoarcă rapid în cealaltă direcție, evitându-l pe regele temperamental. Ce e o prostie este că supușii mei tocmai l-au văzut pe prințul lor, viitorul lor Executant, fugind de pe ringul de dans după o fată din *mahalale*.

Scuipă cuvântul de parcă gustul lui îl dezgustă.

– Cât de repede ai uitat că cei din mahalale sunt și ei poporul tău, tată. Poporul *meu*, îi arunc înapoi, cu pumnii strânși în lateral, ca să nu fac ceva ce o să regret.

Dar cu siguranță nu regret că am alergat după ea.

El se întoarce complet cu fața spre mine, cu pieptul ridicându-se și coborând de furie, promițând pedeapsă. Dacă aș fi fost cu aproximativ cinci ani mai tânăr și vreo zece centimetri mai scund, acest aspect ar fi putut să mă sperie. Dar nu mai e cazul.

– Nu voi sta să văd cum renunți la respectul regatului tău pentru o fată. Pentru fata *aceea*, spune el, cu voce joasă și letală. Îți voi găsi o altă jucărie drăguță, care nu este dintre oamenii de rând, dacă de asta ai nevoie.

Încă o dată, sunt nedumerit de ura lui clară față de Paedyn și de ura ei clară față de el. Dar, știind că nu va răspunde la această întrebare, îl întreb în schimb:

– Deci l-ai trimis pe unul dintre propriii mei gardieni să mă spioneze? Să-l mintă pe prințul său și să-i spună că este ceva urgent? Vocea îmi coboară, și fac un pas spre el. Un om nevinovat își va pierde limba din cauza ordinului pe care i l-ai dat.

– Faptul că nu crezi că acest lucru este urgent mă alarmează. Nările regelui se măresc într-un fel pe care am ajuns să îl asociez cu pedeapsa ce va să urmeze. Credeam că te-am antrenat mai bine de-atât, băiete. Poate mai ai nevoie de niște *lecții*.

La aceste cuvinte, aproape că zâmbește.

– Îndatoririle tale sunt față de acești oameni, față de regatul tău. Locul tău e aici, ești parte a acestui bal, unde toată lumea te poate vedea. Își poate vedea viitorul. Buzele lui se curbează într-un rânjet. Nu afară, jucându-te cu *jucăria* ta nouă și drăguță.

Mă uit în jos la el, și sângele începe să-mi fiarbă.

– Ce crezi că s-ar putea întâmpla între voi doi, hmm? Râsul tatălui este rece în timp ce continuă: Cine știe, s-ar putea să ai plăcerea de a o ucide în următoarea Întrecere.

Ceva din mine se rupe.

Puterea îmi trece prin vene în timp ce fiecare abilitate din încăpere mă apasă, implorându-mă să eliberez una. Când sunt atât de mânios, este mai greu să mă controlez, mai greu să suprim toată puterea care zvâcnește în mine. Cuvintele regelui îmi răsună în cap, batjocorindu-mă, făcându-mă să mă simt slab pentru că mi-am lăsat controlul să-mi scape.

„Credeam că te-am antrenat mai bine de-atât, băiete. Poate mai ai nevoie de niște lecții."

O mână puternică mi se lasă pe umăr.

– Ușurel, frate, mormăie Kitt în barbă înainte de a păși între mine și tata. Zâmbetul lui pare să atenueze tensiunea, așa cum o face întotdeauna. Nu e prima confruntare dintre noi pe care o întrerupe. Kitt își strânge mâinile în fața lui cu un aer degajat, de parcă nu ne-ar fi văzut pe mine și pe tata aproape gata să ne sfâșiem unul pe celălalt. Scuze că vă

întrerup! Tată, arăți de parcă ți-ar prii o băutură. Și poate un dans sau două cu mama.

Zâmbetul pe care i-l oferă este același pe care îl oferă de când eram copii. Zâmbetul care strigă să fie considerat vrednic în ochii tatălui nostru. Zâmbetul pe care și-l lipește pe chip sperând să-l facă pe rege mândru de el. Sperând să se ridice la înălțimea așteptărilor și să i se potrivească pantofii gigantici cu care trebuie să umble.

Întotdeauna a tânjit după aprobarea, după atenția regelui. Kitt iubește să fie iubit și chiar și el simte o lipsă a acestui sentiment atunci când vine vorba despre propriul nostru tată, în ciuda relației mult mai bune pe care o au. Așadar, va face tot ce este necesar pentru a o obține.

Și nu-l condamn pentru asta. Poate că, dacă nu aș fi crescut cu un tată care m-a torturat cu antrenamentele, l-aș iubi suficient de mult încât să vreau să mă iubească la rândul lui. Dar Kitt a crescut cu o versiune diferită a regelui, una care instruia și preda cu o mulțime de documente întinse între ei în loc de o lamă ascuțită. Una care l-a învățat cum să fie rege mai degrabă decât torționar. Una care l-a modelat pe Kitt mai curând într-un bărbat decât într-un monstru.

Kitt pune o mână încurajatoare pe brațul tatălui, îndemnându-l spre băuturi și deserturi. Amândoi îmi aruncă o ultimă privire, una amabilă și cealaltă fix opusul.

Din fericire, nu am fost niciodată genul care să tânjească după dragoste. Cu atât mai puțin după dragostea tatălui nostru. Am renunțat la asta în ziua în care lama lui mi-a întâlnit pentru prima dată pielea.

Mă uit în încăpere după Paedyn, știind deja că nu o voi găsi. Probabil a fost dusă în camera ei pentru a se retrage mai devreme în noaptea asta, din ordinul regelui. Aproape că râd de încercările lui firave de a mă ține departe de ea.

Dacă eu nu pot să mă țin departe, în nici un caz nu va putea el să o facă.

Capitolul 54

Kai

Arena e plină până la refuz de oameni. Le-am auzit strigătele și bătăile din picioare încă de la castel, în timp ce mergeam pe poteca mărginită de copaci, spre proba finală a întrecerilor.

Pentru a treia oară, ne confruntăm cu ceea ce ar putea fi ultima noastră zi.

Cel puțin pentru această Întrecere nu am fost drogați înainte de a fi târâți într-o locație aleatorie. M-am trezit cu o bubuitură în ușă, urmată de un bilet strecurat pe sub ea, care mă anunța că proba finală urma să aibă loc în arenă.

Asta nu mi-a lăsat timp să vorbesc cu Paedyn, cu atât mai puțin să mă gândesc la ea înainte de a fi escortat în tăcere afară din castel.

Avem public în direct de data asta, iar mulțimea urlă când pășim în arena uriașă. Gardienii se apropie din toate părțile, conducându-ne la balustrada ce dă spre groapa aflată la câțiva metri dedesubt. Aud o respirație colectivă de la colegii mei concurenți, toți cu privirea fixată la ceea ce se află sub noi.

Este un labirint.

Întregul fund nisipos al gropii este acoperit cu șiruri de gard viu împletit și plante. Pereții sunt denși și înalți, umplând întregul fund al arenei ovale.

Este enorm.

Suntem conduși în jos pe treptele largi care coboară spre labirint. Sunt ultimul din rândul concurenților și, când picioarele mele se afundă ușor în nisip, ne oprim.

– Bine ați venit, tinere Elite, la proba voastră finală!

Îmi îndrept atenția către cutia confortabilă de sticlă așezată în partea de jos a tribunelor, decorată cu cele trei scaune cu perne. Kitt stă în dreapta, cu ochii cercetând labirintul înainte să pară a se opri asupra mea. Îi văd capul înclinat ușor, urându-mi în tăcere baftă. După ce încuviințez din cap spre el, ochii mei alunecă spre locul unde regina arată elegantă ca întotdeauna, picior peste picior și cu chipul relaxat, în timp ce își privește soțul stând la marginea balustradei, uitându-se la noi în timp ce vorbește.

– Deși cu toții ați ajuns până aici, continuă tata, Tealah proiectându-i vocea în vreme ce stă lângă el, ținându-i blând o mână pe umăr, nu poate fi decât un câștigător.

Mulțimea aplaudă, sunetul fiind ca un strigăt de luptă cu care sunt mult prea familiarizat.

– Ultima voastră probă din Întreceri vă este întinsă în fața ochilor. Un labirint. Amuzamentul rece îi schimonosește fața. Deși nimic nu e așa simplu precum pare.

Atunci labirintul se schimbă. Surprind mișcarea cu coada ochiului și îmi îndrept capul spre ea, urmărind cum pereții de frunziș se pliază și își schimbă forma. Gardurile vii se răsucesc în direcții noi, modificând potecile și creând altele noi.

Ierbari.

Îi zăresc acum, zeci de siluete stând de-a lungul marginilor labirintului, cu brațele întinse. Ei au creat această probă pentru noi și acum o controlează.

– Pentru a câștiga această probă, îmbunătățindu-ți astfel șansele de a câștiga Întrecerile Epurării, trebuie să fii primul concurent care ajunge în centrul labirintului aflat în mișcare. Regele se oprește. Dar asta nu este tot.

„Există întotdeauna un clenci."

– Nu numai că trebuie să fii primul concurent care ajunge în centru, dar trebuie și să omori persoana care te așteaptă acolo.

Murmure răsună prin mulțime, dar vocea plină a tatălui le depășește cu ușurință.

– Persoana de acolo își merită pedeapsa. A comis crime împotriva regatului și va plăti cu viața.

Nu sunt surprins. În acest fel, regele va garanta cel puțin o moarte, pentru a distra mulțimea în timpul acestei probe. Parcurg mental toți prizonierii despre care știu că putrezesc în temnițele noastre, întrebându-mă ce suflet rău își va găsi azi sfârșitul.

– Fie ca toți să aduceți onoare regatului vostru, familiei voastre și vouă înșivă!

Mulțimea repetă cuvintele regelui în timp ce un gardian ne conduce pe fiecare dintre noi la o deschidere separată a labirintului. Ochii mei traversează groapa, cercetându-i pe gardieni și pe concurenții escortați de aceștia.

Și atunci o zăresc.

Părul argintiu strâns, legănându-se cu fiecare pas. Douăzeci și opt de pistrui împrăștiindu-i-se pe nas, deși nu pot să-i număr de aici. Buze pe care încă nu le-am gustat cu adevărat, lipite, și ochi precum oceanul izbindu-se de ai mei.

Atunci îi ofer ceva – un zâmbet. Unul care îi e destinat numai ei.

Nu pot să-i spun nimic, nu am timp să o tachinez în cuvinte, fie doar pentru a mă asigura că va rămâne în viață suficient de mult încât să mă pocnească în față când totul se va termina.

Așa că nu spun nimic.

Ridic mâna și nu ciupesc nimic în afară de aerul din fața mea în timp ce îi susțin privirea.

Pe toate molimele, zâmbetul strălucitor pe care mi-l oferă este superb.

Ea își ridică mâna, ciupește aerul și...

Și apoi dispare.

Capitolul 55

Paedyn

Astăzi este ziua cea mare. De fapt, astăzi ar putea fi ultima mea zi.

Gardianul mă ghidează către o deschidere de lângă cealaltă parte a labirintului, lăsându-mă acolo să mă uit la pereții de frunziș care mă provoacă să intru. Mă provoacă să mă pierd în întorsăturile de acolo.

„Supraviețuiește astăzi, atât! Asta este tot ce trebuie să faci."

Sunetul crenguțelor care se rup și cel al gardurilor vii răsucite din interiorul labirintului îmi dau de înțeles că potecile se schimbă din nou. Labirintul se mișcă.

Mişcarea spre stânga îmi face capul să se îndrepte către o fată tânără, cu ochii înceţoşaţi şi care nu clipeşte, în timp ce mă priveşte cu mâna ridicată deasupra noastră, proiectând ceea ce sper să fie o expresie lipsită de emoţii pe unul dintre ecranele uriaşe, unde va fi văzută de toată lumea. Trebuie să fie zeci ca ea care ne aşteaptă cu răbdare în labirint, gata să transmită vărsarea de sânge.

Îmi menţin chipul lipsit de expresie în timp ce mă întorc la deschiderea labirintului din faţa mea, deşi sunt nerăbdătoare să alerg înăuntru şi să termin cu asta.

Totul se va schimba după ziua de azi.

– Să înceapă Întrecerea finală!

Abia aud cuvintele regelui răsunând prin arenă înainte ca strigătele nebuneşti ale mulţimii să le înăbuşe. Clipesc şi mă smulg din gândurile mele, clipind în sus la deschiderea din faţa mea şi la pereţii care aşteaptă.

Iar apoi alerg.

Imediat ce păşesc în labirint, sunt învăluită de perdeaua de umbre. E întuneric şi umed, dar nu slăbesc ritmul. Alerg pe poteca de plante şi de pereţi din tufişuri, frânând brusc în clipa când ajung să mă confrunt cu prima decizie.

„Stânga sau dreapta."

Nu am vreme să-mi cumpănesc opţiunile, aşa că fac la stânga şi sunt imediat confruntată cu aceeaşi decizie.

Dreapta.

Alerg şi alerg şi...

Fundătură. O iau înapoi, făcând stânga în loc de dreapta, şi grăbesc ritmul în ciuda faptului că gâfâi uşor. Intru într-o rutină a ghicitului, refăcându-mi paşii şi înjurând la greu.

– La naiba! ţip la nimic altceva decât a şasea fundătură peste care am plăcerea să dau.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă întorc pe traseul pe care am venit, abia aruncând o privire înspre Vizualul care tocmai a asistat la mica mea izbucnire şi mi-a înregistrat-o. Pufnesc, simţurile fiindu-mi amorţite în labirintul ăsta umed. Strigătele publicului de afară sunt estompate, amortizate de straturile de frunziş des care mă separă de mulţime.

E straniu de linişte aici, înăuntru; doar sunetul paşilor mei, bubuitul inimii mele şi respiraţia mea gâfâită umplu

tăcerea.

Iar apoi labirintul se modifică.

Poteca pe care mă aflu se strâmtează, tufişurile din laterale apăsându-mă.

Sunt pe cale să fiu strivită.

Acesta e coşmarul meu.

Coşmarul meu cel mai terifiant, claustrofobic. Sprintez spre capătul potecii, unde mă aşteaptă o alta, una care nu se mişcă şi care nu o să mă zdrobească dacă ajung la timp. Plămânii îmi ard, picioarele mi se cufundă în nisip la fiecare pas.

Crengi, frunze şi frunziş verde îmi ating umerii de o parte şi de cealaltă, ameninţând să mă înghită cu totul în timp ce continuă să se închidă. Dar continui să alerg spre salvarea mea, spre poteca aceea ce mă aşteaptă la numai câţiva metri.

Crengi şi spini pe care nu i-am mai văzut până acum îmi zgârie pielea expusă a braţelor, în timp ce pereţii continuă să mă strângă. Nu peste mult timp, voi fi captivă în frunziş, cu crengi şi spini înfipţi în mine.

Moartă.

O să fiu moartă dacă nu ies. „Acum."

Mă arunc înainte.

Aterizez cu putere pe poteca dură şi mă rostogolesc pentru a atenua impactul. Şi atunci durerea îmi erupe în picior.

Întinsă pe o parte, cu pieptul îngreunat, urmăresc senzaţia de usturime până la piciorul meu stâng – cel prins între două tufe care acum s-au îmbinat.

Un ţipăt gâtuit îmi scapă de pe buze, şi îmi apăs mâna peste gură ca să îl înăbuş. Mă ridic în şezut, încercând să-mi calmez respiraţia, în timp ce întind mâini tremurătoare spre glezna care abia îmi mai e acoperită de gheata de-acum sfâşiată.

Mă aplec în faţă şi bâjbâi prin amestecul de crengi, frunze şi spini care-mi ţin piciorul captiv. După ce cu greu reuşesc să rup o creangă, simt că nu mi-am dorit nicicând mai mult să am pumnalul asupra mea.

Acest labirint este opera Ierbarilor, opera Elitelor. Puterea umple frunzişul care creează aceşti pereţi,

împletiți cu crengi, frunze și spini pentru a fi mai groși, mai rezistenți și mortali.

Înghit o gură de aer, forțându-mă să ignor durerea arzătoare din picior. Mâinile mi se înfășoară în jurul gambei. Inspir tremurat. Iar apoi trag.

E precum arsura focului. Durerea e atât de fierbinte, atât de sfredelitoare. Îmi mușc limba până când simt gust de sânge, urmărind cum trag la vedere o porțiune mai mare din piciorul meu în timp ce scot gheata distrusă din picior. Mă opresc, chinuindu-mă să respir și să scap măcar un pic de durere.

Fără gheata care să mi-l protejeze de spini și de crengile ascuțite, piciorul meu e o masă sfâșiată de carne vie. Mă rog, cel puțin partea din el pe care o pot vedea. Cealaltă jumătate a labei piciorului meu este în continuare înghițită de tufișurile acum îmbinate, care refuză să mă elibereze.

Îmi înghit țipătul de durere când îmi trag din nou piciorul. Mai multă carne sfâșiată apare la vedere, însângerată și cu dâre roșii săpate adânc în piele. Dar, cu o smucitură finală urmată de un strigăt, piciorul îmi e eliberat.

Cad pe spate, icnind după aer și de durere. Clipesc spre cerul de deasupra, îngăduindu-mi un moment de respiro înainte de a mă ridica în șezut și de a-mi rupe poalele cămășii. Materialul grena se amestecă acum cu sângele din rană în timp ce mi-l leg în jurul piciorului, cât de bine pot.

Adena ar fi deopotrivă fascinată și îngrețoșată de cât de bine se potrivesc culorile.

Mă împing de pe sol și mă ridic, clătinându-mă.

Durere. Durere ascuțită și un potop de înjurături.

Șchiopătez înainte, încercând să ignor durerea zvâcnitoare din laba piciorului, care urcă înspre gambă. Dar pot merge, ceea ce dovedește că rana putea fi cu mult, mult mai gravă.

Sudoarea se lipește de mine, îmbibând bluza care acum, ruptă, e periculos de scurtă, dezvăluind o porțiune mare de piele deasupra betelíei pantalonilor. Și, în ciuda brizei umede și răcoroase care adie printre pereții labirintului, mă simt neplăcut de încinsă și de lipicioasă.

Merg mai departe, dezechilibrată de durere și de lipsa ambelor ghete. Bezna sporește pe măsură ce mă îndrept

tot mai mult spre ceea ce sper că este centrul labirintului şi ceea ce mă aşteaptă acolo. Iar dacă ajung acolo prima, viaţa cuiva va fi în mâinile mele.

„Stânga. Dreapta. Stânga. Stânga. Fundătură. Dreapta. Stânga. Fundătură."

Claustrofobia mea mă face să mă simt de parcă tufişurile s-ar apăsa asupra mea...

Încetinesc până mă opresc. Chiar se apasă.

Panicată, îmi întorc capul în toate direcţiile, încercând să găsesc o potecă unde să nu fiu complet înghiţită. Fără succes. Mă forţez să pornesc într-un soi de alergare împiedicată, luând-o pe poteci la întâmplare şi descoperind că toate se modifică.

„Chestia asta nu poate fi în regulă."

Regele nu i-ar arunca pur şi simplu pe concurenţi în labirintul ăsta doar ca să îi strivească pentru distracţie, aşa-i? Partea distractivă nu era, teoretic, să ne urmărească nimicindu-ne între noi?

Fac o pauză şi îmi îngădui să gâfâi, să intru în panică. Dacă regele intenţionează să mă strivească între boscheţi, atunci nu e nimic de făcut. Aşa că mă opresc şi mă uit lung la pereţii de verdeaţă care se apropie de mine din ambele direcţii.

Apoi închid ochii şi mă pregătesc.

„Se pare că va fi un Obişnuit mai puţin pentru care lumea să-şi bată capul."

Crengi mi se freacă de umăr, şi înţepenesc, pregătită brusc şi cu tristeţe să întâmpin moartea.

„Ne vedem în curând, tată."

Nimic.

Deschid un pic un ochi, doar ca să descopăr că am în faţă un perete de verdeaţă. Clipesc. Tufişurile nu se mai mişcă. Mă întorc, iar o creangă îmi prinde tricoul când fac mişcarea.

Poteca e acum doar un pic mai largă decât umerii mei.

Mă poticnesc înspre capăt şi cotesc pe altă potecă, descoperind că e la fel de îngustă. Înghit, făcând brusc stânga pe o potecă exact la fel de strâmtă.

Cât de crud şi de viclean e regele. Aproape că vreau să îl aplaud pentru jocul ăsta odios. Am avut dreptate.

Distracția la Întreceri este să fim priviți cum ne nimicim între noi.

Un țipăt străpunge liniștea, răsunând preț de o clipă înainte de a fi redus la tăcere în clipa următoare, provocându-mi un fior pe șira spinării.

Din nou, suntem forțați să luptăm. Și pe potecile astea e suficient spațiu cât să treacă un singur trup.

Trag tremurat aer în piept, simțind claustrofobia cum mă apasă la fel ca pereții care îmi ating umerii.

Doar un concurent poate încăpea pe o potecă. Așa că dacă dau peste unul…

– Mulțumesc molimei – din vocea din spatele meu picură venin –, îmi făceam griji că nu apuc să te ucid înainte să se termine Întrecerile astea.

Capitolul 56

Kai

Dreapta.

Dreapta.

Stânga.

Fundătură.

„Rahat!"

Îmi las capul pe spate înspre cerul înnorat aflat deasupra, undeva departe – pare mai întunecat văzut din interiorul acestui labirint. Trăgând adânc aer în piept, mă întorc și pornesc înapoi, în alergare ușoară, pe traseul pe care am venit, alegând de data asta să o iau la dreapta.

Greșit!

Încă o fundătură mă tentează să îmi înfig pumnul în ea, deși știu că asta îmi va face mai rău mie decât plantelor. Grăbesc pasul și trec degrabă pe lângă un Vizual, ignorându-i pe el și căutătura lui fixă, neliniștitoare. Sunt într-o dispoziție proastă. Nu e tocmai surprinzător, dat

fiind că am tot alergat prin labirint, în căldură, nimerind numai peste fundături şi simţind că înnebunesc.

În afară de a evita să fiu zdrobit de pereţi mişcători şi de a întâlni câteva duzini de şerpi alunecând de sub ei, m-am ţinut relativ ocupat cu alergarea constantă. Am pierdut noţiunea timpului aici, dar, cu inima ce-mi bate rapid şi respiraţia gâfâită, ştiu ca fac asta de ceva vreme.

Nisipul mi se mişcă sub picioare, iar apoi tufişurile se mişcă în lateral, de ambele părţi ale mele.

Aud strigătele estompate de încântare ale mulţimii în timp ce labirintul începe din nou să se reaşeze, aşa că mă năpustesc de pe potecă pe o alta care se îngustează şi ea la fel de rapid. Făcând dreapta, nu dau cu ochii decât peste alte tufişuri care se apropie unele de celelalte.

Mă întorc, iar ochii îmi cutreieră. Oriunde mă uit văd promisiunea morţii din pricina plantelor. Un mod penibil de a muri. Stau pe potecă, privind pereţii apropiindu-se de mine. Nu m-am simţit niciodată atât de neputincios, atât de incapabil să fac ceva ca să împiedic această soartă fatală inerentă.

Iar apoi pereţii se opresc. Umerii mi se împing de cele două tufişuri care ameninţă acum să mă zdrobească. Păşesc înainte, cu braţele frecându-mi-se de pereţii prea înguşti de frunziş aflaţi de-o parte şi de cealaltă.

Un râset amar îmi scapă, sunetul fiind înghiţit de pereţii groşi.

„Inteligent, tată!"

Oftez, împingându-mă în faţă în labirint, ştiind că, dacă dau peste un alt concurent, nu există decât o cale pentru a trece de el.

Stânga.

Dreapta.

Dreapta.

Jaguar.

Clipesc.

Nu la asta mă aşteptam. Jaguarul clipeşte şi el la mine, cu blana de culoarea intensă a vinului, cu ochii de culoarea mierii dulci.

– Salut, Andy.

Ea îşi înclină capul într-o parte, manierismele ei oglindindu-le pe cele ale unei pisici jucându-se cu un

șoarece. Iar asta mă îngrijorează. Nu știu de cât timp este în forma animală, dar văd că e de suficient de mult cât să înceapă să se piardă în ea.

Abilitatea lui Andy este la fel de periculoasă pentru ea pe cât este pentru ceilalți. Cu cât stă mai mult timp transformată, cu atât mai greu îi e să-și țină firea. Este exact motivul pentru care s-a antrenat atât de mult cu abilitatea sa și exact motivul pentru care eu nu o folosesc foarte des. Când eram copii, stătea uneori și cu zilele în forma animală, incapabilă să se transforme la loc până când, într-un final, se trezea în forma umană, fără să aibă nici o amintire despre cele întâmplate.

De-a lungul anilor, a învățat să o controleze, a învățat să își păstreze rațiunea chiar și când se află într-un alt trup. Dar, cu toată adrenalina ce pulsează prin forma ei de jaguar, controlul pare să îi scape. Și tocmai acesta e motivul pentru care se uită la mine ca la o bucată de carne.

– Ușurel, Andy!

Ridic încet mâinile, făcând un pas înapoi.

Ea face un pas înainte. Nu, *se aruncă* înainte.

„Rahat!"

Poteca asta e așa îngustă, că în nici un caz nu ar putea trece pașnic pe lângă mine, chiar dacă ar dori s-o facă. Nu că ar fi ceva pașnic în felul în care mă privește, în felul în care se lasă în jos pe nisip.

Nu vreau să o rănesc, dar, la naiba, ea vrea să mă rănească. Mă țintuiește cu privirea ca un prădător care îi promite prăzii sale o moarte dureroasă.

Caut o abilitate din preajmă, așa cum am făcut de multe ori de când am pășit în labirint. Molima știe că am încercat să preiau puterea unui Ierbar ca să dau jos pereții ăștia până în centrul labirintului. Și exact asta aș face dacă ei nu ar sta în mod deliberat în afara razei mele de acțiune. Zumzetul abilității lui Andy este copleșitor, singura suficient de aproape ca să o simt...

Stai așa!

Simt un freamăt slab în vene, senzația unei puteri care se apropie. O apuc și...

Andy sare la atac.

Gheare scoase care-mi țintesc gâtul, colți ascuțiți ca lama scoși la iveală, un ghem grena năpustindu-se asupra

mea.

Iar apoi sunt în spatele ei.

Andy se prăbușește în nisip, acolo unde intenționase să se izbească de mine. Scoate un răget de frustrare și abia reușește să se întoarcă în loc pe poteca îngustă. Doar o felină agilă ar putea să se întoarcă pentru a ajunge cu fața la mine într-un spațiu atât de mic.

Cu un alt răget, se năpustește din nou asupra mea. Și, într-o altă clipită, folosind abilitatea lui Jax, sunt în spatele ei. Din nou. Repetă aceeași abordare de a se întoarce pentru a încerca iar să-și afunde colții în mine.

Iar atunci puterea lui Jax scade în venele mele.

„Nu, nu..."

Și dispare.

Acum, el e prea departe de mine, pierdut în labirint și luându-și abilitatea cu el.

„Ei bine, asta-mi lasă la dispoziție o singură opțiune."

Cu doar o abilitate la dispoziția mea, mă folosesc, în sfârșit, de ea.

Mă transform.

Pe toate molimele, uitasem cât detest asta. Văd o fulgerare de lumină înainte ca oasele să îmi înceapă să se modifice, mușchii să se întindă, fiecare parte a trupului meu fiind dureros de conștientă de transformare. Sunt aproape de sol, cu trupul suplu și puternic acoperit cu blană lucioasă. Îmi simt caninii lungindu-se, ascuțiți în colți mortali. Vederea mi se ascute odată cu ei, focalizându-se asupra jaguarului mai mic din fața mea.

„Păstrează-ți mintea limpede! Păstrează-ți mintea limpede! Păstrează-ți mintea limpede!"

Cu puținul antrenament de care am avut parte în comparație cu Andy, e mult mai ușor pentru mine să mă las absorbit de ce tocmai am devenit. Așadar, cu cât se termină mai repede lupta asta, cu atât mai bine.

Andy pare doar vag surprinsă că m-am transformat din om în jaguar, devenind pe măsura ei, oglindind-o. Dar își revine rapid, iar atacul brusc al ghearelor ei îmi prinde lateralul feței. Ea sfârtecă în sus, ratându-mi la mustață ochiul.

Gem de durere. Nu, *mârâi* de durere.

Sar spre ea, atacând cu propriile gheare ascuțite ca briciul. I le trec peste piept, iar ea scoate un strigăt de durere înainte de a sări peste mine.

Aceasta ar putea fi cea mai ciudată luptă în care am fost vreodată prins. Iar asta spune multe.

Și totuși, mă simt atât de firesc în acest corp. Ghearele și caninii mei știu exact ce să facă în timp ce o lovesc. Sângele roșu se amestecă acum cu blana ei vișinie în timp ce ne rostogolim unul peste altul, mârâind și sfâșiindu-ne carnea oriunde putem.

Ne luptăm la propriu ca niște animale turbate.

Am lăsat instinctul să preia controlul, permițându-mi să ating un pic mai mult acea parte animală.

„Păstrează-ți mintea limpede! Păstrează-ți mintea limpede! Păstrează-ți mintea limpede!"

Ea este deasupra mea, și colții mei mușcă, întâlnind pielea moale a gâtului ei. Ea țipă, iar eu o arunc de pe mine, uitându-mă cum se prăbușește în nisip și se lovește de un gard viu. Mă strecor spre ea, cu labele călcând silențios în timp ce mă apropii de prada mea.

„Nu. Nu prada mea. Familia mea. Andy."

Ea dă să se ridice, încercând să mă sfâșie cu ghearele și colții când mă apropii. Mă ghemuiesc deasupra ei, acest mic jaguar care a îndrăznit să mă înfrunte. Colții îmi sunt descoperiți și un mârâit îmi crește în gât.

„Sunt Kai Azer, prinț și viitor Executant al regatului Ilya. Sunt Kai Azer, prinț și vii..."

Durere.

Colții ascuțiți sunt strânși în jurul umărului meu, sfâșiindu-mi carnea și blana. Urlu și îmi ridic brațul nevătămat, gata să termin asta cu o lovitură. Un fulger de lumină îmi orbește pe moment ochii ageri, și mă clatin în spate, uluit când îmi revin în fire.

„Eram gata să o ucid."

Trebuie să mă schimb la loc. Acum.

Clipind, mă uit în jos la locul unde Andy ar trebui să stea întinsă sub mine. Dar nu e nimic acolo. O umbră bruscă se profilează deasupra, atrăgându-mi atenția spre cer. Ei bine, spre unde ar fi cerul, dacă l-aș vedea.

Vițele și frunzișul gros au creat o barieră peste vârful labirintului, o cupolă de verdeață care ne înconjoară

complet. Aud foşnetul penelor şi un fulger de aripi roşii ca vinul bătând pe tavanul gros.

S-a transformat într-un şoim, încercând cu disperare să zboare peste acest labirint, dar fără succes. Un efort curajos, dar pe care Ierbarii nu-l pot îngădui.

Andy ţipă, încercând să se prindă cu ghearele de ramurile care o ţin captivă în această cuşcă. Apoi coboară înspre nisip, orbindu-mă cu o lumină fulgerătoare. Clipesc, şi ea revine la forma ei de jaguar, fără să-mi arunce o a doua privire înainte de a pleca şchiopătând.

Nu mai pierd nici o secundă înainte de a mă transforma la loc. Hainele îmi sunt încă intacte, dar îmbibate, probabil, cu sânge. Sunt acoperit de tăieturi adânci – cea de pe faţă mă usturǎ în timp ce sângele mi se prelinge în ochi. Dar urma muşcăturii e cea care îmi atrage atenţia. Este adâncă şi din ea curge sânge, urma unui şir de colţi ascuţiţi fiind imprimată în pielea umărului meu.

Şi doare ca naiba.

Smulg o făşie de material din poalele cămăşii şi o înfăşor în jurul rănii, încercând să opresc fluxul constant de sânge. Chiar şi oasele par să mă doară în timp ce mă deplasez din nou prin labirint, după ce am pierdut mult prea mult timp scoţând ghearele la verişoara mea.

Dreapta.

Stânga.

Stânga.

Ţipete.

Înlemnesc.

Încă un ţipăt.

Dreapta.

Stânga.

Dreapta.

Mă opresc brusc.

O foarte vagă furnicătură a unei puteri îmi bolboroseşte în vene. Mă concentrez asupra ei, cerându-i să devină mai puternică. Şi o face. Nu ezit să o apuc.

Un zâmbet îmi apare pe faţa însângerată.

„Se pare că un Ierbar s-a apropiat prea mult."

Capitolul 57

Paedyn

– Nu-ți face griji, voi rezolva repede. Din păcate, nu am suficient timp să mă joc cu tine.

Mă invârt încet pe poteca ingustă, infruntând deținătorul acelei voci reci și cu ochi căprui și mai reci.

– Blair, spun eu cu răceală.

Ea se îndreaptă spre mine cu un zâmbet curbându-i buzele.

– Bună, Paedyn!

– Ești sigură că vrei să faci asta? o întreb cu calm. Ai uitat deja ce ți-am făcut la nas ultima dată când ne-am luptat?

– Nu, practic mârâie ea, nu am uitat.

Fac un pas in spate, cu ramurile agățându-mi ca niște gheare brațele, cu piciorul protestând de durere. Deschid gura ca să scot o altă remarcă, pentru a câștiga mai mult timp, dar nu iese nimic. De fapt, aerul nu intră.

Și apoi picioarele mele părăsesc pământul.

Gâfâind, imi duc mâna la gât, deși știu că nici o mână nu imi strânge traheea. Nu, aceasta nu este opera a nimic altceva decât a minții perverse a lui Blair. Mișcarea ei caracteristică. Atârn in aer, la câțiva metri de pământ, sufocându-mă.

– Doar pentru că o să fac asta rapid nu înseamnă că nu va fi dureros. Ea își țuguie buzele la mine. Îmi pare rău, Paedyn. Nu obținem întotdeauna ceea ce ne dorim, nu-i așa?

Privirea mi se încețoșează, făcând dificil să văd mâna întinsă spre mine sau zâmbetul răutăcios care ii curbează buzele. Abia pot să respir. În ciuda promisiunii ei de a face acest lucru rapid, ea trage de timp.

„Gândește! *Gândește!*"

Trebuie să mă apropii suficient de ea pentru a-i aplica o lovitură. Antrenamentul nostru împreună de după bal m-a invățat tot ce trebuie să știu despre faptul că evită lupta fizică. Dacă m-aș putea apropia de ea…

De-aş putea măcar *să respir.*

– Tu chiar ştii multe despre cum e să nu obţii ceea ce îţi doreşti.

Vocea mea este un cârâit, o scuză jalnică pentru cât de pasiv îmi sună glasul. Faptul că am folosit aerul limitat pe care îl am pentru a rosti acele cuvinte îmi face capul să se învârtă, mă face să mă rog ca ea să muşte momeala.

Strângerea ei slăbeşte. Doar puţin.

Există o întrebare în ochii ei, la care intenţionez să răspund.

– Kai.

Numele lui iese din gura mea, gâtuit.

Privirea lui Blair este mai tăioasă decât pumnalul meu, pe care mi-aş dori atât de mult să-l am acum.

– Prinţii, continui cu o tuse. Kai şi Kitt, amândoi. Nu îl poţi avea pe nici unul din ei. Fac o pauză înainte de a continua sugrumat: Pentru că ei nu te vor.

Sunt trântită la pământ.

Puţinul aer pe care l-am avut iese din mine. Rămân gâfâind, cu faţa pe jumătate îngropată în nisip.

„Ridică-te!"

Îmi salt capul şi împing în braţele tremurânde de sub mine, ajungând încet în picioare. Şi, în mod alarmant, Blair mă lasă să fac asta. Un acces de râset cu tuse îmi scapă când ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. Îi susţin privirea, acum arzând de furie.

„Asta e. Enervează-te suficient de tare cât să vrei să mă răneşti cu mâinile tale."

– Spune-mi, cum e? Să fii respinsă iar şi iar şi...

Nici măcar nu am ocazia să-mi termin propoziţia înainte de a fi din nou aruncată în aer şi să mă prăbuşesc înapoi în nisip. Tuşind şi încercând să respir, încep să mă rostogolesc pe spate.

O durere orbitoare îmi trece prin coaste.

Mă ghemuiesc, singura mea apărare împotriva cizmei dure care mă loveşte în burtă. Deschid un ochi, zărind chipul livid al lui Blair deasupra mea, contorsionat de furie.

„Nu uita niciodată că inteligenţa ta este o armă ce poate fi mânuită doar dacă mintea îţi e la fel de ascuţită ca lama!"

Zâmbesc în ciuda durerii.

„Am adus-o exact acolo unde o vreau."

Piciorul ei mi se îndreaptă din nou spre burtă, şi de data asta îl prind. O aud gâfâind de surpriză când i-l răsucesc înainte de a-l trage spre mine, făcând-o să se prăbuşească la pământ.

Am trântit-o de-am lăsat-o fără suflare, ceva ce ştiu că nu este obişnuită să simtă, nu când a avut întotdeauna abilitatea în spatele căreia să se ascundă. Mă târăsc deasupra ei într-o clipă, prinzându-i braţele pe sol, sub genunchii mei. Ea mârâie la mine, cu privirea plină de o furie guturală.

Ştiu că am timp doar pentru o lovitură înainte ca ea să-şi revină şi să mă arunce cu puterea minţii. Aşa că fac ca lovitura să conteze.

Îmi alunec inelul tatălui meu pe degetul mijlociu şi îi dau un croşeu zdravăn drept în tâmplă, lovind fără milă acel punct sensibil de la cap.

Şi imediat îşi pierde cunoştinţa.

Dar nu pentru mult timp. Se va dezmetici în următoarele două minute, însă, până atunci, voi fi pierdută în labirint şi, sper eu, departe de tot. Pentru că, data viitoare când ne întâlnim, am senzaţia că îmi va zdrobi inima pe loc.

Mă poticnesc, cu trupul dureros. Fiecare centimetru din mine ţipă în semn de protest, se clatină la fiecare pas. Dar mă forţez să înaintez, mă străduiesc să prind viteză.

Sunt pierdută din nou în nebunia labirintului, ezitând la fiecare cale aleasă, întrebându-mă dacă cealaltă n-ar fi dus la victoria mea.

Stânga sau dreapta?

Stânga. Cu siguranţă stânga.

Cu siguranţă nu, văzând că este o fundătură.

La fiecare câteva minute, aud un strigăt de durere sau sunete de luptă amestecate cu strigătele mulţimii aflate mult dincolo de aceste ziduri. Pe poteci stau Vizuali, speriindu-mă atât de tare, încât aproape că-i iau la pumni pe jumătate dintre ei. Dar, de îndată ce mă văd venind, se dau laoparte din calea mea cât pot de bine. Îmi pare rău pentru ei, îmi pare rău că lucrurile la care au fost martori le-au fost întipărite permanent în creier.

Labirintul se rearanjează pentru a zecea oară, forțându-mă să părăsesc poteca și să o iau pe una nouă.

Îmi vine să țip.

Fac la dreapta pe o potecă aleasă la întâmplare înainte de a derapa în încercarea de a mă opri.

Acolo, la capătul acestei poteci înguste, se află un cerc de nisip deschis.

Centrul.

Victoria.

Victoria mea.

Capitolul 58

Kai

Însuși pământul este sub controlul meu. S-ar putea spune că țin lumea în palmă, deși este o interpretare foarte dramatică a puterii mele. Ei bine, a puterii pe care o împrumut.

Peretele labirintului din fața mea se prăbușește. Vițele și frunzișul care alcătuiesc gardul viu se afundă înapoi în pământ, alunecând sub nisip. Alerg înainte, folosind puterea Ierbarului pentru a dărâma pereți sau pentru a-i despica în două.

Distrug fiecare bucată din labirintul de lângă mine, descâlcind vițe și ramuri.

Creez o cale clară și largă, în timp ce sper că alerg în direcția corectă. Și nu încetinesc. Gardurile vii se topesc pentru ca eu să alerg prin ele, în timp ce altele alunecă înapoi în pământul de unde au încolțit.

Strigătele mulțimii se amplifică la fiecare zid pe care îl dărâm. Sunetul numelui meu răsună prin public, dar îl ignor, concentrându-mă la abilitățile mele.

Concentrându-mă la abilitatea care pâlpâie.

Puterea din interiorul meu se estompează.

Ierbarii și-au dat seama, în sfârșit, de ceea ce fac eu și, fără îndoială, fug din labirint, încercând să iasă din raza mea de acțiune.

Despic un perete în fața mea, creând o cale prin care să alerg. Crește și crește și apoi…

Se oprește.

Abilitatea mi se scurge din oase, lăsându-mă neputincios și cu o mână întinsă inutil înspre gardul viu. Îmi forțez drumul prin spărtura pe care am creat-o, spini și ramuri zgâriindu-mă.

Aud labirintul reconstruindu-se în spatele meu în timp ce Ierbarii încearcă să repare daunele pe care le-am provocat. Dar e prea târziu.

Am ajuns deja la centru.

Intru în cercul deschis, plin de nimic altceva decât nisip și cele două siluete din el. Prima a venit de pe o potecă opusă potecii mele, iar fulgerarea de argint care sclipește în lumină îmi spune exact cine este.

Paedyn șchiopătează. Întregul ei corp pare să se târască, deși îl împinge să fugă. Piciorul și corpul ei sunt însângerate, învinețite.

Avansez.

Dar privirea ei nu o găsește nici o clipă pe a mea. Nu, acei ochi albaștri sunt fixați pe silueta din centrul cercului. Pașii lui Paedyn se clatină, neatenți, de parcă s-ar fi întors în dormitorul meu, unde am învățat-o să danseze.

Și apoi sprintează spre criminalul care este sortit să moară.

Capitolul 59

Paedyn

Deodată nu mai pot să respir și mă întreb vag dacă Blair s-a întors, scoțându-mi aerul din plămâni cu strânsoarea ei invizibilă.

Mă legăn pe loc, cu picioarele afundate în nisipul de sub mine, la marginea cercului.

Am vedenii. Probabil am vedenii.

Mă clatin înainte, alergând împleticit. Mă forțez să mă mișc mai repede, ignorând protestul durerii care îmi fulgeră în picior.

– Adena?

„Nu e cu putință. Nu se poate să se întâmple asta."

Silueta ei frumoasă este frântă și sângerează. Genunchii i se cufundă în nisip, iar mâinile îi sunt strâns legate la spate. Lacrimile îi curg pe pielea cândva strălucitoare, închisă la culoare, acum ternă și mânjită de sânge.

Un suspin cutremurat îi scapă, iar inima mea amenință să mă abandoneze la auzul acelui sunet. Nu am auzit-o niciodată pe Adena plângând. Nici măcar după ce și-a pierdut părinții, la fel ca mine, după ce a fost bătută pentru că a încercat să fure acei melcișori dulci pe care îi iubește atât de mult, după ce a tremurat pe străzi – nimic nu a frânt-o vreodată. Nimic nu a stins vreodată lumina care este *ea*.

Ea este lumina *mea*.

Mă poticnesc spre ea, deopotrivă amorțită și îngrețoșată.

„Nu se poate. Nu are cum să..."

– Paedyn!

Vocea i se frânge, și cred că la fel și inima mea. Se chinuiește să se ridice, încercând să pășească spre mine, cu toate că picioarele îi sunt legate. Panica îi picură din următoarele cuvinte rapide, frenetice.

– Pae, îmi pre atât de rău, eu...

Timpul pare să stea în loc.

Scena pare să încetinească, să se desfășoare atât de viu, atât de violent.

Și știu în clipa asta că o voi revedea de fiecare dată când voi închide ochii.

Nu e nevoie decât de o creangă brutal de boantă.

O singură creangă frântă ca să o frângă.

Lemnul noduros zboară, condus de o forță nevăzută, înainte de a-i întâlni spatele, înfigându-i-se în piept. Țipătul nici n-a putut să-mi iasă din gâtlej suficient de repede.

– Adena!

Ea se leagănă, clipind în jos către creanga însângerată care îi iese din piept. Apoi privirea i se ridică încet înspre a mea in timp ce mă poticnesc într-un sprint, lacrimile încețoșându-mi vederea.

Sunetul țipetelor îmi umplu urechile.

Cred că e posibil să fi venit dinspre mine.

Ea se chircește.

Și, când o face, remarc cu coada ochiului zâmbetul strâmb și părul liliachiu, de cealaltă parte a cercului, cu mâna întinsă. Mâna care a condus și a oferit darul morții, folosind nimic altceva decât mintea pentru a-și atinge ținta.

– Nu!

Strigătul meu e brutal, smulgându-mi-se din gâtlej.

Ajung la Adena înainte să atingă pământul, luând-o în brațe în timp ce o cobor cu blândețe în nisip. Îi mângâi capul în vreme ce trupul însângerat îi e întins în poala mea. Lacrimile mi se preling pe față. Țipetele mi se înghesuie în gâtlej.

Pielea îi e lipicioasă de la sudoare în timp ce îi dau cârlionții întunecați de pe față, mângâind bretonul inegal pe care mă pusese să i-l tai în Fort, cu mâini nesigure. Acei ochi mari, de culoarea alunei, se uită fix într-ai mei, umezi de lacrimi nevărsate.

– O să fii bine, A. Mâinile îmi tremură în timp ce ating cu blândețe rana, vocea îmi tremură în timp ce cuvintele se varsă din mine la fel de repede precum lacrimile. Mă auzi? O să fii bine, și atunci o să îți aduc atât de mulți melcișori însiropați, că n-o să îi mai suporți. Bine? Ridic frenetic privirea și strig: Ajutor! Vă rog, să vină cineva în ajutor!

Dar strigătele mele sunt înecate de ovațiile publicului, și sunt lăsată să îmi șoptesc rugămințile.

– Ajutați-o! Vă rog! *Vă rog!* Mă uit în jos la Adena, printre lacrimile din ochii mei. Trebuie să rămâi cu mine. Vocea mi se frânge. Eu mă frâng. Trebuie să îmi promiți că rămâi...

Adena respiră aspru, slab și tremurat.

– Pae.

Suspinul care îmi iese de pe buze când îmi rostește numele, atât de mângâietor și de dulce. De parcă eu sunt cea care are nevoie de mângâiere.

– Știi doar că nu fac promisiuni pe care nu le pot respecta.

Vocea îi e tot mai înceată cu fiecare cuvânt, energia îi e consumată. Și, cu o altă respirație șuierătoare, își curbează buzele crăpate într-un zâmbet. Chiar și în fața morții, ea zâmbește.

„Moarte."

Ea e *pe moarte*.

– Nu. Nu. Nu... Cuvintele mele sunt un suspin, un strigăt tremurător. Nu spune asta! Ești bine. Totul va fi bine!

Ea încă îmi zâmbește în timp ce lacrimile îi alunecă pe față din acei ochi calzi, de culoarea alunei, care acum par să nu se mai poată concentra.

– Promiți că o vei purta pentru mine?

Clipesc la ea, ceea ce doar îmi umple ochii cu și mai multe lacrimi.

– Ce?

– Vesta. Vocea ei e doar o șoaptă, forțându-mă să mă aplec în față ca să o aud în timp ce spune: C-cea verde cu buzunare. Respiră șuierător înainte ca o tuse aspră să-i zguduie corpul. Sângele îi pătează buzele și îi alunecă din colțurile gurii, dar ea continuă, hotărâtă ca întotdeauna. Cusăturile mi-au luat o veșnicie și nu mi-ar plăcea deloc ca toată... m-munca mea să se irosească.

Un amestec de suspine și râset isteric îmi scapă printre buze.

– Promit, A! O voi purta în fiecare zi pentru tine.

Ea zâmbește, genul de zâmbet trist pe care ai zice că-l afișează soarele atunci când apune. Cald și minunat. Epuizat și obosit. Gata să-și ia rămas-bun, să ia o pauză de la a fi o sursă constantă de lumină. Apoi ușurarea dată de gândul la odihnă.

Ochii i se mișcă rapid și se închid, și sunt dintr-odată atât de înspăimântată că nu voi mai vedea niciodată acea privire de culoarea alunelor.

– Te rog, șoptesc, trăgând-o mai aproape de mine. Te rog nu mă părăsi, A! Tu ești tot ce mi-a rămas.

Ea este singura persoană care mă *cunoaște*.

Inima mă *doare*.

Moartea este prea întunecată pentru Adena, prea sumbră pentru strălucirea ei, prea nemeritată pentru sufletul ei orbitor.

Pleoapele i se întredeschid, dezvăluind o fâșie din acei ochi precum aluna, ca să-i văd pentru ultima dată. Se străduiește să vorbească, se chinuiește să respire superficial.

– Acesta nu este un rămas-bun, ci doar o modalitate bună de a spune la revedere până data viitoare când te văd!

Corpul îmi e cutremurat de suspine în timp ce îi mângâi fața frumoasă, amintindu-mi acele cuvinte, aceleași pe care mi le-a spus înainte să plec din Loot. Numai că atunci fraza ei fusese însoțită de zâmbete și de fluturări din mână, căci era sigură că urma să mă revadă.

Iar acum, nu o va mai face niciodată.

Ar fi trebuit să fiu eu. Trebuia să fiu eu. Eu am fost cea menită să moară în aceste Întreceri, nu ea. Oricine în afară de ea.

Un val de vinovăție se prăbușește peste mine, amenințând să mă înece la fel ca lacrimile mele. E doar vina mea. Ea este aici doar din cauza neatenției mele, a egoismului meu. Am adus-o aici după ce *am uitat* de ea. Am adus-o să-și întâmpine moartea.

– Vreau să știi că nu te voi uita niciodată, A, spun printre suspine. Nu în această viață și nici în următoarea.

„Niciodată."

Ea abia reușește să încuviințeze din cap înainte ca ochii să i se închidă.

Plâng, trupul meu prăbușindu-mi-se peste ea în timp ce îmi apăs fruntea de fruntea ei.

– Ești preferata mea, A.

Cu buzele curbate într-un zâmbet blând, o aud respirând tremurat. Trăgându-și ultima suflare.

Lăsându-mă să tremur.

Lăsându-mă să țip.

Lăsându-mă să plâng.

Părăsindu-mă.

Capitolul 60

Kai

Angoasă pură.

Agonie profundă.

Singurătate deplină.

Asta aud în plânsul ei.

Sunt înlemnit locului, incapabil să-mi smulg picioarele din nisip sau ochii de la silueta ei chircită. Abia am văzut ramura înainte să se înfigă în criminal.

Nu, nu e un criminal – e Adena. Confuzia îmi întunecă gândurile în timp ce un alt strigăt al lui Paedyn zboară prin aer. Adena nu ar fi trebuit să fie aici. Nu era prizoniera mea și, cu siguranță, nu era nici un criminal demn de această moarte.

Paedyn se afundă în nisip, legănându-se înainte și înapoi în timp ce strânge la piept trupul fără viață al celei mai bune prietene a ei. Am auzit nenumărate povești despre ele două împreună în timpul primei Întreceri. Dragostea lui Paedyn pentru prietena ei era evidentă atunci, dar acum este scrisă pe fața ei, marcată de fiecare strigăt. Nu mi-am imaginat niciodată că o voi vedea plângând, dar chiar și cei mai puternici dintre noi se prăbușesc, împovărați și îngropați de durere.

Vreau să mă duc la ea. Vreau să-mi încolăcesc brațele în jurul ei, să-i distrag atenția, să o consolez așa cum știu că ar trebui, dar nu sunt sigur cum. Să rănesc e ceea ce știu să fac, nu să ajut.

Mulțimea a izbucnit în urale și scandări. Blair pășește mai în interiorul cercului, rânjind ca reacție la actul îngrozitor pe care l-a comis. Tocmai a câștigat această probă a Întrecerilor, iar mulțimea o laudă pentru asta.

S-a terminat.

„S-a terminat totul."

Mă îndrept spre Paedyn și intru mai adânc în ringul deschis. Văd capul lui Jax ieșind din spatele unui perete înainte ca el să ajungă într-o clipită în mijlocul cercului. Cu coada ochiului, o zăresc pe Andy clătinându-se în cerc,

în formă umană, acoperită de sânge. Își apasă capul cu mâinile, dezorientată după ce a reușit, în sfârșit, să revină la forma umană. Durerea de la rănile pe care i le-am provocat i-a zguduit mintea cel mai probabil, permițându-i totuși să gândească suficient de clar pentru a se preschimba.

Sunt suficient de aproape de Paedyn ca să văd lacrimile curgându-i pe față, peste murdăria și sângele care îi acoperă pielea. Fruntea îi este lipită de a prietenei ei, are ochii închiși și plânsetele îi scutură trupul.

Strigătele mulțimii sunt asurzitoare în timp ce mă îndrept abil spre ea, gata să cad în genunchi și...

Ceva la mulțimea care bate din picioare *se schimbă*.

Strigătele de bucurie și entuziasm se transformă în țipete cumplite de groază. Eram prea concentrat la Paedyn ca să-l aud mai devreme, dar acum sunetul se lovește de mine, mă derutează.

Aud în apropiere strigătul unui gardian care gâfâie, vocea sunându-i zdrobită, de parcă ar fi fugit până aici.

– Tunelurile! Au intrat prin tuneluri în lojă!

Mă învârt, aproape la fel de agitat ca mulțimea care umple tribunele. Toți strigă deodată, ținuți captivi la locurile lor de siluete cu măști negre care blochează ieșirile din fiecare tribună. Iar cu Muțenia care îi acoperă, oamenii nu au puterea să riposteze. Ochii mei trec peste fețele lor speriate înainte de a ateriza asupra cutiei de sticlă unde stau părinții mei și Kitt.

Și apoi văd. *Îi* văd.

Pe cei din Rezistență.

Un bărbat stă lângă tatăl meu, purtând o mască neagră și ținându-i un cuțit la gât. În cutie sunt alți membri ai Rezistenței, înconjurându-i pe rege, pe regină și pe Kitt. Îi țin aproape cu silă, cu pumnale în mâini, deși nu par dornici să le folosească. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru.

Ei sunt Anihilatori.

Poate chiar și alți Fatali.

Altfel, tatăl meu le-ar fi smuls membrele până acum, Kitt le-ar fi dat foc, iar mama i-ar fi ajutat electrocutându-i dacă puterile nu le-ar fi fost suprimate sau controlate.

Abia le disting fețele schimonosite, strâmbându-se din pricina puterii unui Fatal care ii zdrobește. Dar cunosc prea bine agonia. Agonia când tot ce ești este suprimat, în timp ce toată puterea pe care o deții îți este luată. Știu expresia de pe chipurile lor pentru că am avut-o de multe ori.

Sunt înăbușiți de Anihilatori.

Și atunci și eu sunt la fel.

Capitolul 61

Paedyn

– Te rog! Continui să mormăi cuvintele, iar și iar, de parcă ar putea-o aduce înapoi la mine. Ca pe o rugăciune, o implorare. Te rog, te rog, te rog!

Abia dacă aud mulțimea care ovaționează peste durerea asurzitoare din capul meu, din inima mea. O lipesc strâns de mine, cu fruntea sprijinită de buclele ei moi. Încă simt foarte vagul miros de miere pe ea, lipindu-i-se de păr și de corp. Mereu a mirosit a miere. Mereu a mirosit a acasă.

Fața îmi e amorțită și nu mai simt lacrimile curgându-mi pe obraji. O ridic ușor, încadrându-i spatele ca să o pot ține mai aproape. Ochii mei încețoșați se opresc asupra mâinilor ei legate la spate, iar vederea lor îmi provoacă un suspin cutremurător.

I-au rupt degetele. Sunt îndoite în unghiuri ciudate, sângerând, cu vânătăi. Mâinile acelea mici și zvelte sunt distruse, o batjocură a ceea ce au fost cândva, a ceea ce puteau face. Înainte de moarte, lucrul care o făcea să se simtă cu adevărat vie i-a fost luat.

Mâinile cu care cosea. Degetele ei talentate.

Frânte.

Apoi au frânt-o pe ea.

Un val de furie albă, incinsă mă cuprinde, înăbușind vinovăția și tristețea pentru a le înlocui cu o furie

incandescentă.

Ea a frânt-o.

Blair.

Am să o ucid.

Clipesc la silueta neînsufleţită a Adenei. Chiar şi în moarte ea este frumoasă, strălucitoare, uluitoare. Doar vederea ei atât de nemişcată, atât de tăcută, sporindu-mi furia, redirecţionând-o către un alt criminal.

El a frânt-o.

Regele.

A adus-o aici pentru a fi ucisă. Adena nu este – Adena nu era – un criminal. Ura mea pentru el se aprinde. A făcut asta intenţionat. M-a avertizat că nu voi câştiga aceste Întreceri şi s-a asigurat de asta. Nu când trebuia să-mi ucid cea mai bună prietenă pentru a face asta.

Acest om mi-a luat totul.

Acest rege a ucis singura familie pe care am cunoscut-o vreodată. Mai întâi pe tatăl meu, iar acum pe Adena.

Ţipetele mulţimii îmi ajung, în sfârşit, la urechi, smulgându-mă pentru o clipă din starea mea patetică. Ridic privirea şi văd că pereţii labirintului au dispărut, lăsându-mă în centrul gropii de nisip.

Ceilalţi concurenţi se află în apropiere, cu toţii părând la fel de confuzi. Mulţimea este înnebunită. Elitele ţipă şi arată cu degetul şi...

– Tunelurile! Au intrat prin tuneluri în cutie!

Înlemnesc.

Ei sunt aici.

Ochii mei cercetează mulţimea după cineva cunoscut înainte de a ateriza pe cutia de sticlă. Destul de sigur, îl văd pe Calum conducându-l pe rege afară, cu o mână ţinându-i un pumnal la gât, în timp ce cu cealaltă îl strânge de braţ. Un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum, despre care pot doar să presupun că este un Anihilator, îi urmează îndeaproape până la balustrada ce dă înspre groapă.

– ... Au venit prin tuneluri! aud un alt strigăt de gardian prin mulţime, lătrând şi ordine împreună cu el.

Dar sunt puţine gărzi care să nu fi fost blocate de Muţenia ce căptuşeşte tribunele unde membrii Rezistenţei blochează ieşirile. Şi câţiva gardieni imperiali care sunt liberi nu par a se grăbi în ajutorul regelui lor. Nu pot. Nu

fără teama că gâtul liderului lor va fi tăiat dacă ei se apropie prea mult.

Pentru prima dată în viață, Elitele se simt cu adevărat fără putere.

Și atunci îi simt ochii arzând asupra mea.

Sunt ca smaraldele verzi, ascuțite și tăioase din locul de unde îmi întâlnește privirea, din interiorul cutiei de sticlă. Cât de mult am greșit când am crezut că ochii lor nu seamănă.

Pentru că, atunci când privirea lui o străpunge pe a mea, nu-l văd pe el. Îl văd pe tatăl lui.

Viitorul rege știe că asta e din vina mea.

Știe pentru că mi-a arătat acel tunel și cheia lui.

Știe pentru că a avut încredere în mine cu aceste informații.

Kitt știe că l-am trădat. Îmi susține privirea, arătând rănit, îngrozit, plin de ură. Ochii lui sunt atât de reci, încât aproape că mă înfior sub privirea lui. Băiatul care se uită la mine este lipsit de orice strop din căldura, din farmecul pe care am ajuns să i le cunosc. Este rece. Este insensibil. Este așa din cauza mea.

El este tatăl lui.

Aud nisipul mișcându-mi-se sub picioare, îmi smulg ochii de la Kitt și văd patru Anihilatori mergând spre noi, cu mâinile întinse, cu puterea apăsând asupra noastră.

Gemete răsună dinspre concurenții de lângă mine, iar privirea mea aterizează asupra lui Kai, aflat la doar câțiva pași distanță, cu ochii închiși în fața durerii. Inima mi se frânge când îl văd ținându-se de cap, afundându-se cu genunchii în nisip. Blair, Jax și Andy fac același lucru, strâmbându-se din cauza durerii provocate de sufocarea puterilor lor, înăbușite, stăpânite.

– Și asta încheie cea de-a șasea ediție a Întrecerilor Epurării.

Vocea lui Calum răsună peste arenă, calmându-i și reducându-i la tăcere pe toți cu o singură propoziție. Tealah este lângă el, părând îngrozită, cu mâna lipită de brațul lui. Regele, pe de altă parte, arată aproape înșelător de calm, în timp ce încearcă să pară complet neafectat de pumnalul de la gât și de oamenii din Rezistență care îl înconjoară.

– Mulţi dintre voi s-ar putea să nu ştiţi cine suntem, continuă Calum cu o voce limpede, cu ochii străbătând mulţimea. Şi asta pentru că suntem cel mai mortal secret al regelui vostru. Cel mai murdar secret al lui. Suntem Obişnuiţi. Suntem Fatali. Noi suntem Rezistenţa.

Un suspin general răsună prin tribune, şocul instalându-se peste mulţime. Oamenii nu pot face altceva decât să urmărească scena care se desfăşoară, cu puterile suprimate în arenă şi de membrii Rezistenţei care le blochează evadarea.

– Astăzi, ieşim din întuneric şi vă arătăm cine suntem. Ce vrem să schimbăm.

Nu mă pot mişca, cu ochii aţintiţi la Calum, în timp ce se întoarce să-l privească pe rege. Fiecare gardian, fiecare cetăţean urmăreşte în tăcere, uluit, neputând opri asta.

– Totul s-ar putea încheia. Gata cu moartea, gata cu lupta! Face acum un semn către mulţime, fluturând o mână. Suntem peste tot. Nu am fost exterminaţi din acest regat, în ciuda a ceea ce regele vostru v-a lăsat să credeţi. Nu am încetat să creştem, nu am încetat să luptăm împotriva nedreptăţilor pe care le-a adus Epurarea. Şi ne-am adunat aici astăzi.

Oamenii par îngroziţi de perspectiva ca atât de mulţi Obişnuiţi bolnavi să trăiască printre ei. Este clar că Elitele vor face orice pentru a-şi păstra puterile, pentru a supravieţui, iar, dacă vor continua să creadă că cei Obişnuiţi îi vor ucide, atunci vor continua să ne omoare.

Îl rog în tăcere pe Calum să le spună minciuna regelui, să le spună că suntem sănătoşi şi întregi. Poate că nu avem dovezi, dar faptul că trăim printre ei de zeci de ani fără izbucniri de boală sau pierderea puterilor Elitelor va trebui să fie de ajuns pentru moment. Deşi se pare că majorităţii locuitorilor regatului nu le pasă îndeajuns de Obişnuiţi ca să ia în calcul aşa ceva. Ei pur şi simplu au avut încredere orbeşte în regele lor uneltitor.

Privirea lui Calum trece de la viitorul rege din cutia de sticlă la viitorul său Executant, care se strâmbă de durere lângă mine.

– Putem să ne unim paşnic sau nu. Aş crede că viaţa singurilor tăi moştenitori ar fi de ajuns pentru a te

convinge să-ți lași mândria deoparte și să îi reunești pe toți oamenii regatului Ilya, toți împreună.

Inima mea se oprește înainte să țâșnească înapoi la viață.

Îi vor ucide pe prinți dacă regele nu cedează. Ei joacă la ruletă viitorul regatului Ilya. Joacă jocuri de noroc cu vieți.

„Nu mi-au spus asta."

Nu. Nu. *Nu*.

Răspunsul mulțimii este un vuiet furios. Nu așa trebuia să decurgă totul. Amenințarea la adresa vieții prințului nu va face decât ca furia oamenilor să se îndrepte spre noi, spre cauza noastră. E contraproductiv, nu e de ajutor.

Capul mi se învârte în timp ce ilyenii strigă în semn de protest.

Vocea lui Calum este aspră.

– Oameni din Ilya, bun-venit acasă! Nu suntem o amenințare pentru...

O respirație puternică din spate mă face să tresar, distrăgându-mi atenția de la Calum și de la rege. Anihilatorul care stă în fața lui Kai înțepenește. Are ochii mari, transpirația îi alunecă spre frunte. Își deschide gura de parcă ar fi pe cale să strige ceva, un avertisment. Iar apoi...

Kai erupe în flăcări.

Capitolul 62

Kai

Îmi simt mintea blocată, capul încețoșat. „E cu neputință să se întâmple asta." Patru Anihilatori stau în fața fiecăruia dintre noi, sufocându-ne puterile.

Fiecare concurent, cu excepția lui Paedyn, simte că îi crapă capul. Știu că nu este afectată de puterea Anihilatorului, dar de ce nici un membru al Rezistenței nu o atinge măcar, nu o păzește, nu se apropie de ea?

Gândul îmi alunecă din minte când un alt val din ceea ce pot descrie doar ca fiind *apăsare* se izbește de mine.

Durerea și agonia sunt greu de suportat, chiar și cu tot antrenamentul pe care l-am făcut cu Damion. Capul ce îmi zvâcnește mă împiedică să mă concentrez asupra bărbatului de lângă tata, chipul lui inotând în ochii mei.

Din ce pot auzi prin țiuitul din urechi, discursul lui e despre modul în care Obișnuiții vor să trăiască, fie și în ciuda bolii pe care o vor răspândi în rândul Elitelor.

„Dar, dacă printre noi trăiesc atât de mulți Obișnuiți pe cât spune el, atunci de ce nu am simțit efectele? Pierderea puterii?"

Capul îmi zvâcnește și mai tare în timp ce încerc să mă dumiresc. Bărbatul continuă să vorbească, dar eu îmi dezvelesc dinții și îl blochez. Respir adânc, impingând durerea deoparte, pentru a mă concentra asupra senzației puterii de sub ea. Mă concentrez la bărbatul care mă anihilează în prezent, in vreme ce furnicăturile abilității lui cresc sub pielea mea.

Închid ochii, întinzându-mă spre acea putere, așa cum am făcut de atâtea ori înainte, cu Damion.

Desigur, nu am reușit niciodată să o fac...

„Asta nu ajută."

Adrenalina se amestecă acum cu acea senzație slabă de putere, atât de ușoară sub pielea mea.

Mă prind de ea.

Este ciudat să mă gândesc că acea putere pe care o folosește Anihilatorul pentru a-mi suprima capacitatea este totuși puterea mea.

Agățându-mă de abilitatea Anihilatorului, simțind-o cum îmi inundă corpul, o arunc înapoi spre el.

Ochii i se fac mari când își simte propria putere luptând cu el. Nu era pregătit pentru asta, nu se aștepta la așa ceva. A lăsat garda jos.

„ Doar un Anihilator poate invinge un Anihilator."

Și exact asta fac.

Îl înving cu propria sa abilitate.

Greutatea anihilării pe care o exercită îmi alunecă de pe umeri.

Și apoi îi consum in flăcări.

Capitolul 63

Paedyn

Țipete umplu aerul. Anihilatorii sunt împroșcați cu flăcări, iar mirosul de carne arsă mă face să icnesc.

Anihilatorii se rostogolesc în nisip, încercând să înăbușe flăcările care le pârjolesc pielea, arzându-le hainele. Anihilarea pe care au exercitat-o asupra concurenților s-a rupt, și ei sunt eliberați.

Încă nu am idee cum s-a întâmplat, cum de Kai a reușit să scape de sub controlul Anihilatorului și a preluat abilitatea de Dual a lui Kitt. Explozia lui de foc, atacul său brutal a trimis din nou întreaga arenă în haos. Ochii mei se îndreaptă spre tribunele unde mulțimea începe să respingă Rezistența, și urmează o luptă.

Imperialii se revarsă brusc în arenă pentru a se alătura luptei, și sunt șocată de cât de mulți au sosit atât de repede. Îmi întorc ușor capul, conștientă că numărul siluetelor cu măști negre este în scădere.

Nu ne așteptam la asta. Nu eram pregătiți să luptăm, să pierdem.

„Trebuie să plec de aici. Acum."

Ideea de a fugi într-un moment ca acesta îmi întoarce stomacul pe dos, dar viitorul rege știe ce am făcut. Gândul îmi trece prin cap în timp ce cercetez arena în căutarea lui. La momentul ăsta, el își face loc cu forța prin mulțimea adunată acum în jurul cutiei de sticlă, după ce au învins Rezistența și s-au împrăștiat. Flăcări îi ling brațele în timp ce se luptă cu oricine se apropie de el.

Kai a dat fuga să se alăture luptei, cu mișcările sale precise, perfecte, în timp ce azvârle membri ai Rezistenței în stânga și în dreapta. Imaginea îmi face rău. Habar n-am unde este Jax, dar zăresc păr scurt grena în marea de oameni și știu imediat că îi aparține lui Andy.

Și, norocul ei, pe Blair nu o pot găsi.

„Oh, dar o voi face. Și îmi va plăcea să o ucid."

Dau să mă ridic și mă opresc brusc la senzația unei greutăți în poală.

Adena.

Lacrimile îmi înțepă din nou ochii, dar clipesc să le îndepărtez, forțându-mă să-mi păstrez firea. Mă uit de la chipul ei calm, nemișcat, la haosul din jurul nostru și la lupta sângeroasă care e în plină desfășurare. Încerc s-o ridic odată cu mine, dar e grea – greutate moartă. Literalmente. Mă sufoc la gândul acesta, în timp ce o împing din poala mea și o așez pe nisip.

Nu o pot lua cu mine.

Nu va avea niciodată parte de o înmormântare cum se cuvine. Nu va avea parte de un rămas-bun așa cum merită.

– Îmi pare atât de rău, A, îi șoptesc, sărutând-o pe frunte. Îmi pare atât, atât de rău! Mă ridic, ștergându-mi lacrimile pe care am încercat să le împiedic să cadă. Încep să mă îndepărtez de corpul ei fără viață, nemaiputând să mai îndur să îl văd. Te iubesc.

Și apoi fug.

„Lașă. Exact ca atunci, cu tata."

Asemănarea dintre modurile în care au murit amândoi este îngrozitoare.

Amândoi străpunși în piept.

Amândoi sângerând în fața mea.

Amândoi rămași întinși la pământ, lăsați să putrezească fără înmormântare.

Ambele morți s-au încheiat cu mine alergând.

Îmi vine să țip.

La mine însămi. La ucigașii lor. La lume.

Mă împing printre oameni, prin mulțimea ce luptă în groapă, pe scări, în tribune. Măștile albe și cele negre se ciocnesc în timp ce membrii Rezistenței luptă împotriva gardienilor. Dar lupta nu este corectă. Sunt atât de mulți gardieni imperiali, și, chiar și cu puterea Fatalilor alături de Obișnuiți, Rezistența este depășită numeric.

Mă împleticesc printre cadavre și mă feresc de lovituri în timp ce urc scările aglomerate care duc afară din groapă și pe o potecă la fel de aglomerată de deasupra. Numeroșii mei ani de eschivă și de trecere neobservată prin Loot îmi servesc bine, deoarece picioarele îmi intră într-un ritm familiar, pășind discret, rapid.

Strigăte trec pe lângă mine, țipete răsună prin arenă. Lupta este un vuiet slab în urechile mele, dar mă forțez să

urmez fluxul de oameni care încearcă să scape de luptă, mai degrabă decât să i se alăture. Vreau să mă întorc. Vreau să lupt alături de Rezistență, de oamenii mei.

„Ce bine le-ai putea face?“

Acele cuvinte mi se strecoară în cap, înfășurându-mă atât de strâns, încât simt că risc să mă sufoc. Strângerea copleșitoare a acestui gând nu face decât să sporească atunci când treisprezece litere se înșiră, creând un cuvânt la fel de devastator ca întrebarea de mai devreme.

„Neputincioasă.“

În toate sensurile cuvântului.

Curentul uman în care m-am lăsat să fiu trasă mă aruncă în cele din urmă în afara arenei. Vântul îmi flutură în păr când ieșim la suprafață, revărsându-ne pe poteca lungă și largă mărginită de copaci. Calea care duce la palat.

Ilyenii din jurul meu se împrăștie. Se reped, alergând în jurul exteriorului arenei, până când picioarele lor găsesc un alt drum care se îndreaptă în direcția opusă. Drumul care duce la oraș.

Încep să-i urmez, picioarele mele mișcându-se de la sine, conducându-mă la Loot. Conducându-mă acasă.

Și apoi mă opresc.

Mă doare ceva în piept – inima.

„Vesta Adenei.“

Mă învârt pe loc, uitându-mă la castelul ce ține promisiunea pe care am făcut-o.

„O voi purta în fiecare zi pentru tine.“

Promisiunea îmi bubuie în cap, și este tot ce am nevoie pentru a începe să sprintez pe poteca mărginită de copaci. Florile roz și petalele delicate care s-au scuturat asupra mea prima dată când am mers pe această potecă au dispărut de mult. Acum, sunt moarte și călcate în picioare, lăsând doar muguri goi și ramuri cu frunze legănându-se deasupra mea în timp ce alerg pe sub ele.

Afurisite fie rănile și piciorul însângerat. Acei câțiva gardieni care m-au urmărit în Loot pentru furt nu m-ar fi putut determina să alerg atât de repede, atât de departe.

Când picioarele mele mă conduc în curtea pietruită, nu mă obosesc să încetinesc. Alerg pe pavaj, în timp ce picăturile de ploaie încep să-mi înțepe pielea și să facă să

alunece pământul sub mine. Urc treptele de piatră care duc la ușile uriașe, aurite, ale castelului.

„Du-te înăuntru! Ia vesta! Ieși în Loot și..."

– Domnișoară Gray!

Tresar, ridicând privirea, și văd patru gardieni imperiali staționați în afara ușilor grele spre care fusesem prea ocupată să sprintez ca să îi observ. Un bărbat în vârstă se grăbește să mă întâmpine, îngrijorarea încrețindu-i ochii în jurul măștii albe pe care o poartă.

– Domnișoară, sunteți bine? S-au oprit luptele? A fost învinsă Rezistența?

Ochii lui îi cercetează pe ai mei, căutând răspunsuri. Deci ei știu clar ce se întâmplă în interiorul zidurilor arenei și totuși sunt blocați aici. Fără îndoială, au primit ordine clare să rămână de pază aici, împreună cu mulți alți gardieni care mișună, cu siguranță, prin castel. Cei de care trebuie să trec pentru a ajunge în camera mea.

– Da, sunt...

Am nevoie de un plan. Rapid.

Și îmi vine în minte unul de care nu sunt mândră.

Îmi las corpul moale în timp ce mă împiedic pe trepte. Îmi întind mâinile ca să-mi atenuez căderea, dar gardianul mi-o ia înainte. Îmi înfășoară un braț în jurul mijlocului pentru a mă stabiliza, iar eu îmi suprim dorința de a i-l rupe în două.

Mă întind în jos și mă apuc de picior și de cârpa îmbibată de sânge înfășurată neglijent în jurul lui, acum aproape căzută de la toată alergarea. Îmi pun pe chip cea mai bună grimasă, deși nu este greu, cu adrenalina care se scurge încet din corp pentru a fi înlocuită iar de durere.

– Sunteți rănită.

Ochii lui se îndreaptă spre piciorul meu când șuier de durere.

„Cât de perspicace!"

– Da, dar sunt bine. Eu doar... Îmi pun piciorul înapoi pe treaptă și icnesc dramatic de durere. Chiar profit la maximum de situație. Degetele mele cuprind uniforma albă, cu miros de amidon, a gardianului, cu ochii implorând. Abia am reușit să ies de acolo. Este haos. Iar eu sunt – inspir tremurat – sunt atât de speriată, și mă doare piciorul atât de tare, și nu știu ce să fac...

„Pe toate molimele, nu-mi vine să cred că m-am coborât într-atât."

Vocea îmi e isterică, și exact asta am urmărit. Gardianul ridică ochii către prietenii săi din capătul treptelor înainte de a-și întoarce privirea îngrijorată spre mine.

– De ce nu vă ducem înapoi în camera dumneavoastră, ca să vă puteți odihni și să vă vindecați piciorul? Toate astea se vor termina în curând.

O lacrimă îmi curge pe obraz în timp ce încuviințez din cap către el, sperând să arăt speriată și uluită, deși nu sunt așa. Doar am nevoie de el ca să pot ajunge în camera mea fără să par suspectă. Fără a atrage atenția celorlalți gardieni care vor pune întrebări la care nu am răspunsuri. Dar, dacă am un gardian imperial ca escortă, problema va fi deja rezolvată și sub control.

Încă două lucruri care nu se pot spune și despre mine.

– Ranken, du-o pe domnișoara Gray în camera ei. Apoi informează un Tămăduitor că are nevoie de ajutor.

Gardianul face un gest către un bărbat lat în umeri, cu mușchi bombați evidenți chiar și prin uniforma rigidă pe care o poartă.

Un Vânjos.

El încuviințează din cap și se îndreaptă spre mine, spunând cu o voce profundă:

– Totul va fi mai rapid și mult mai puțin dureros pentru tine dacă facem asta în felul meu.

Aparent, felul lui implică să mă ia pe sus și să mă ducă ca pe un copil incompetent. Mâinile lui sunt sub genunchii mei și în jurul spatelui meu, și mă țin de el în timp ce pășim prin ușile mari și în holul de dincolo. Primul meu instinct este să-mi balansez picioarele peste umerii lui și să-l prind într-un clește sufocant înainte de a-l arunca la pământ. Dar asta a fost înainte ca instinctul meu mai inteligent și mai strategic să-mi aducă aminte că asta e ce îmi doresc, nu și ce trebuie să fac.

Așa că îmi înghit mândria și îl las să mă poarte. Îl las să pășească pe fiecare hol, cu mine în brațe și cu zeci de gardieni imperiali zumzăind în jurul nostru. Mă lupt să-mi stăpânesc zâmbetul când abia își abat ochii în direcția noastră.

Înainte să-mi dau seama, bărbatul mă pune pe patul meu, mormăind ceva despre trimiterea după un Tămăduitor. Aștept până când zgomotul pașilor lui se îndepărtează înainte să mă dau jos din pat și să deschid ușile dulapului.

Înșfac rochiile și echipamentele elegante de antrenament de lux, până ajung la un raft din spate. Pantaloni și cămăși comode sunt bine împăturite acolo, opera lui Ellie și rezultatul ordinii ei constante. Când ajung cu mâna sub un teanc de cămăși de bumbac, degetele mele se ating de materialul aspru familiar.

Inima mi se strânge când scot vesta pe care am ținut-o ascunsă. Materialul ei măsliniu este tern și, cu toate astea, nu am văzut niciodată ceva mai perfect. Îmi trec degetele de-a lungul buzunarelor care căptușesc atât interiorul, cât și exteriorul vestei, făcând-o accesoriul ideal pentru un hoț.

Respir adânc înainte de a o trage peste bluza mea tăiată, acum alunecoasă de la sudoare. Apoi iau o pereche nouă de cizme și sunt pe cale să le strecor în picioare, când ușa scârțâie, dezvăluind un bărbat robust care nu poate fi decât Tămăduitorul.

– Am auzit că ai fost rănită?

– Da, mă grăbesc să răspund, apropiindu-mă șontâc de el. Piciorul meu.

– Văd.

Bărbatul se apropie cu pași clătinați, făcându-mi semn să mă așez pe pat. Mă gândesc să-l elimin înainte de a decide să profit mai întâi de vindecarea lui rapidă. Îmi ia ușor piciorul în mâini, și mă uit cum degetele lui dansează peste tăieturile zimțate care mi se cațără pe gleznă. Vederea cărnii mele unindu-se la loc îmi trimite amintiri despre tatăl meu, mult mai dureroase decât rana. Le îndepărtez clipind când Tămăduitorul termină, lăsând doar linii roz slabe ca dovadă a rănilor mele.

– Ei bine, dacă asta e tot…

Îmi scot pumnalul de sub perna de lângă mine, iar Tămăduitorul e deja inconștient când mânerul pumnalului îi lovește tâmpla. Încerc din răsputeri să-i amortizez căderea, dar aproape că mă zdrobește când se prăbușește

pe podea. Trec peste corpul lui, strecurându-mi cizmele și șoptindu-mi mulțumirile, deși nu le va auzi niciodată.

Mă strecor pe hol. Gardienii cred că sunt în siguranță în camera mea, plângându-mă despre rana suferită, și, deși această imagine mă înfurie, aș vrea să rămână așa. Dacă sunt văzută, acoperirea mea e distrusă.

Din fericire, mă pricep să trec neobservată.

Merg pe vârfurile picioarelor, gata să sar într-o încăpere sau să schimb direcția la orice semn de mișcare. Mă avânt pe holuri, evitându-le cât pot de bine pe cele mari, mai des folosite.

Cei câțiva gardieni care se întâmplă să-mi traverseze calea sunt distrași și ușor de ocolit în timp ce mă îndrept spre evadarea mea – spre grădini. E cea mai apropiată ieșire față de locul unde mă aflu, precum și singura care este, probabil, nepăzită. Cu tot haosul în desfășurare, care face ca personalul castelului să fie subdimensionat, pariez că gardienilor numai la ieșire nu le stă mintea.

Și am avut dreptate.

Ajung la ușa care duce la peisajul de dincolo și o deschid. Ploaia este necruțătoare, continuându-și căderea dinspre cerul înnorat. Mă grăbesc pe potecile mărginite de flori de toate culorile, mărimile și formele. Apoi trec razant pe lângă fântâna unde eu și Kitt ne-am stropit unul pe celălalt cu aproape jumătate din apa…

„Kitt."

Îmi alung gândul de la el și de la trădarea mea, concentrându-mi toată atenția la a mă întoarce în Loot cât mai repede posibil. Ceea ce nu va fi deloc repede, având în vedere că va trebui să ajung acolo pe jos.

Sunt iar pe drumul care duce spre arenă, îndreptându-mă spre cea care duce către Loot. Gâfâi, cu picioarele depunând efort, în timp ce sprintez din nou pe poteca mărginită de copaci. Durerea și furia se amestecă acum cu adrenalina, făcându-mă să mă simt deopotrivă energizată și epuizată.

Arena Bolului arată mai descurajantă ca oricând. Grinzile metalice și betonul se înalță deasupra mea, iar strigătele și sunetele luptei din interior nu fac decât să se adauge prezenței sale intimidante. Fiecare cetățean care nu

s-a alăturat luptei trebuie să fi dispărut de mult, lăsându-i pe oamenii Rezistenței și pe gardieni să lupte în arenă.

Trec pe lângă un tunel care duce în arenă. Și apoi pe lângă altul.

Îmi țin privirea asupra drumului spre casă, pe măsură ce se apropie din ce în ce mai mult.

Silueta amplă a unui bărbat se clătină pe drumul pe care încerc cu atâta disperare să ajung. Se strânge de cap, deși nu-i pot distinge trăsăturile în timp ce clipesc rapid în ploaie.

Tot ce știu este că îmi stă în cale.

Se întoarce, cu mâna încă lipită de tâmplă, și mă zărește. Nu mă obosesc să încetinesc. Oricine ar fi acest om, nu voi ezita să-l dobor dacă încearcă să mă oprească.

Alerg, apropiindu-mă, totul în timp ce mijesc ochii prin ploaie, încercând să îi disting chipul.

El îmi zâmbește.

Este genul de zâmbet care îți trimite un fior pe șira spinării. Genul de zâmbet care este oricum numai amabil nu. Genul de zâmbet care îmi spune că acest bărbat știe exact cine sunt.

Picioarele mi se clatină. Mai puțin de zece metri ne despart acum.

Și atunci observ.

Observ ochii verzi, mai reci decât ploaia care se îmi înmoaie hainele subțiri.

Observ părul auriu, mai tern decât cerul înnorat.

Observ buzele răsucite într-un zâmbet mai nimicitor decât furtuna care năvălește deasupra noastră.

– Ah, Paedyn Gray, îmi strigă el prin vântul ce suflă tare, cu vocea deopotrivă aspră și mătăsoasă.

– Sau ar trebui să te numesc membru al Rezistenței? O Obișnuită? O trădătoare?

Mă apropii, deși știu deja exact cine stă în fața mea.

Îl văd pe rege.

Mânia nu este un cuvânt suficient de puternic pentru emoția care curge prin mine când mă uit la acest om – acest monstru, acest criminal.

Ochii lui sunt cuprinși de nebunie, părul îi e însângerat de la o tăietură adâncă de lângă tâmplă din care încă picură sânge. Mă depășește cum a reușit să scape de

mulțimea din interiorul arenei. Și totuși, iată-l poticnindu-se direct în calea mea. Singur.

Regele este complet singur.

Aproape că vreau să-i mulțumesc molimei pentru acest cadou. Aproape.

Continui să merg înainte, refuzând să fug de el, de această oportunitate. Sunetul alunecării de oțel cântă prin tunetul bubuitor în timp ce regele scoate o sabie din teaca din lateralul său.

– Oh, nu te preface atât de șocată că mi-am dat seama, spune el, făcându-mi sângele să fiarbă. Știam că urmează să se întâmple asta. Ți-ai croit drum în mintea fiului meu naiv, în inima lui și ai obținut ceea ce aveai nevoie pentru mica ta Rezistență. Cât despre faptul că ești o Obișnuită, ei bine, știu de ceva timp. Un zâmbet îi schimonosește fața la expresia mea șocată. Ca să nu mai spun că știam cine a fost tatăl tău, din ce făcea parte. Știam multe lucruri despre el înainte de sfârșitul lui nefericit. Zâmbetul lui este răul întrupat. Înjunghiat în piept, nu?

Devin rigidă, fiecare parte din mine fiind plină de furie. Dar îmi forțez o mască rece peste trăsături, ignorând ultima lui afirmație și referindu-mă la prima.

– Iar eu cum ar trebui să *te* numesc? Rege sau laș? Mincinos sau criminal? Toate ar fi potrivite, nu crezi?

El râde, și eu abia îmi pot controla furia la auzul sunetului. Mâinile îmi tremură în timp ce le strâng în pumni de-o parte și de alta a trunchiului, cu unghiile înfipte în palme. Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri:

– Ai ucis-o.

Pufnește de parcă asta l-ar amuza.

– Pe cine, pe mica ta prietenă? Ochii lui fulgeră, trădând furia pe care a ținut-o îngropată. Nu. *Tu* ai ucis-o. Te-am avertizat despre Întreceri. Te-am avertizat să stai departe de fiii mei! Mi-ai făcut regatul să pară slab. Mi-ai făcut moștenitorii să pară *slabi*. Scuipă cuvântul, dezgustat de cei care sunt sânge din sângele lui, carne din carnea lui. L-ai făcut pe Kai să te ajute în Întreceri, să alerge după tine în timpul unui bal. Ai ajuns să-l ai la degetul mic pe viitorul rege, să-ți împărtășească toate secretele și informațiile de care aveai nevoie. *Tu* ești ucigașa, Paedyn. Face un pas spre

mine, iar eu sunt ca prinsă în rădăcini, clătinând din cap. Uiți ce ești, fată din *mahalale!* O Obișnuită condamnată să moară. Ești un *nimic*.

– Atunci de ce nu m-ai ucis? îi strig eu. Dacă știai ce sunt, de ce nu m-ai omorât, așa cum ai făcut cu orice alt Obișnuit?

– Pentru că aveam nevoie de tine în viață, spune el simplu. Dar, acum, nu-mi ești de folos și, din moment ce Întrecerile nu te-au omorât, am eu plăcerea să fac asta. Face o pauză, și un rânjet îi răsucește buzele. Poți „citi" ce am de gând să fac în continuare, cu acea abilitate de *Clarvăzătoare* a ta?

O străfulgerare bruscă de argint se amestecă deodată cu ploaia.

O sabie se înclină spre mine.

Capitolul 64

Kai

Un genunchi mi se izbește de coloana vertebrală. „Ei bine, cineva s-a săturat de viață."

Mă învârt, înfigând cu ușurință cuțitul pe care l-am luat de la ultimul bărbat pe care l-am ucis în pieptul acestuia de acum, străpungându-i pielea dură folosită drept scut. Simt modul familiar în care sângele îmi stropește hainele, fața. Sunt acoperit de el. Scot lama, lăsând bărbatul să cadă la pământ cu o bufnitură.

„Toți s-au săturat de viață."

Arena este un haos desăvârșit. Gardienii și membrii Rezistenței se ciocnesc, unii în alb, alții în piele. Obișnuiți, Elite și Fatali luptă cot la cot.

Este ciudat.

Este, totodată, singurul motiv pentru care această luptă nu s-a încheiat încă. Dacă nu ar fi fost Fatalii și Elitele care s-au alăturat Rezistenței, ar fi fost o baie de sânge. Dar ei

tot sunt semnificativ depășiți numeric prin comparație cu gardienii care acum umplu arena. O siluetă cu mască neagră se îndreaptă spre mine, cu armura de piele îmbibată de sânge și de ploaia ce se revarsă asupra noastră. Îmi fixez picioarele pe betonul alunecos, lăsându-l pe cel din Rezistență să vină la mine. Cea mai grea parte a acestei lupte este să nu știi dacă te vei confrunta cu un Obișnuit, o Elită sau un Fatal. Abia am suficient timp să-mi întind puterea înainte ca el să fie asupra mea.

Nu simt nimic. Un Obișnuit.

Dar nu trebuie subestimat.

Scoate două cuțite, ascuțite mortal și mânuite cu pricepere. Pumnalele lui taie cu mișcări rapide, forțându-mă să mă retrag. Mă eschivez de o lovitură care era menită să-mi taie gâtul și expediez o lovitură rapidă în abdomenul lui. Geme, dar pielea care îi acoperă pieptul și abdomenul atenuează lovitura. Trec printre puterile care mă înconjoară, simțind zeci de zumzete sub piele.

De ce simt că e greșit să lupt cu un Obișnuit într-un mod neobișnuit? Până acum, am folosit doar propria forță pentru a-i ucide, evitând utilizarea vreunei abilități. Se simte ca și cum aș trișa, și îmi place să-mi câștig luptele în mod corect. Nici măcar nu am atins vreuna dintre puterile Fatalilor, deși le simt intense și puternice. Folosirea corectă a uneia dintre abilitățile lor ar putea necesita ani de antrenament, așa că rămân la ceea ce știu, ucid cu mâinile mele și cu abilitățile familiare din jurul meu.

El încearcă să mă înjunghie în piept.

„Previzibil."

Îi prind încheietura și i-o răsucesc, auzindu-i vag strigătul de durere în timp ce celălalt pumnal se repede în sus, țintind spre inima mea. Mă întorc, ratând la limită înjunghierea mortală, și, în schimb, mă aleg cu o zgârietură mică de-a lungul coastelor.

Încă ținându-i brațul răsucit, îndoi lama înapoi spre el în timp ce îl apuc de umăr. Apoi îl trag în față. Propriul cuțit i se îngroapă adânc în piept, iar ochii i se măresc în timp ce se uită în jos la mânerul din mână și la lama acum înfiptă în pieptul său.

Clătinându-se, cade pe poteca de beton, dar mi-am întors privirea înainte ca trupul lui să lovească pământul.

Apăsând o mână deja însângerată pe noua tăietură de peste coaste, scrutez mulțimea. Privirea mea aterizează asupra lui Kitt, urmărindu-l cum îi învăluie în flăcări pe cei din jurul lui.

Ceva nu este în regulă.

Nu l-am mai văzut niciodată pe fratele meu așa. Așa însetat de sânge, așa brutal. De obicei, aceste cuvinte sunt rezervate pentru mine, viitorul Executant, nu pentru Kitt, viitorul rege bun și grijuliu. Dar în clipa de față pare furios, sălbatic într-un fel cum nu l-am mai văzut până acum.

Continui să lupt prin mulțime, încercând să îi văd pe tata și pe mama. Sunt deopotrivă ușurat și îngrijorat când nu îi zăresc, sperând că gardienii au ajuns primii la ei și i-au escortat înapoi la castel.

Abia atunci observ cât de mult s-a redus mulțimea. Ochii mei se îndreaptă spre o siluetă care aleargă printr-un tunel și dincolo de arenă. Urmează alta, îmbrăcată în piele și purtând o mască neagră.

„Ei încearcă să scape."

Și intenționez să îi urmez.

Capitolul 65

Paedyn

Oțelul ascuțit îmi taie adânc antebrațul. Sărisem din calea lamei, deși tot am primit o tăietură usturătoare de-a lungul brațului pentru eforturile mele. Îmi mușc un strigăt de durere și mă ghemuiesc, smulgându-mi pumnalul din cizmă și strângându-l în palma transpirată.

Regele râde, îndreptând încă o lovitură de sabie spre mine, forțându-mă să mă mișc necontenit pentru a evita să fiu tăiată în fâșii. Este clar că are avantajul armei mai lungi care să-i însoțească abilitatea de Vânjos. Dar, în

ciuda acestui fapt, e instabil pe picioare din pricina rănii de la tâmplă.

Așa că fac exact ce mi-a sugerat în batjocură: îl „citesc".

Se balansează la fiecare lovitură, nevoit să se stabilizeze înainte de a încerca să dea încă o lovitură. Piciorul lui drept face un pas în față la fiecare mișcare a sabiei, urmat de o mică jumătate de pas cu piciorul stâng. Își ține sabia cu mâna dreaptă, dar la cingătoare are două teci, ceea ce-mi spune că a mai avut o armă la un moment dat și că poate lupta și cu stânga.

Lovește din nou, o lovitură înaltă de data asta, obligându-mă să mă feresc și să mă rostogolesc la dreapta. Ne înconjurăm unul pe celălalt, zâmbetul lui strâmb fiind vizibil chiar și prin perdeaua de ploaie.

„Trebuie să mă apropii de el. Trebuie să-i distrag atenția."

Pentru că nu plec de aici până nu îl ucid pe acest ucigaș.

Poate că asta nu mă face mai bună decât el.

– Tu l-ai ucis! Mi-ai ucis tatăl! strig peste tunetul care se rostogolește deasupra noastră.

Mă apropii, și sabia lui se balansează într-un arc larg care m-ar fi despicat în două dacă nu m-aș fi eschivat la timp. Se leagănă așa cum știam că o s-o facă după o lovitură de genul ăsta și folosesc ocazia pentru a-mi trece pumnalul razant peste pieptul lui. Îi trasează o linie prin cămașă, prin piele, lăsând sângele să coloreze o dâră.

Ceva dur se întâlnește cu tâmpla mea, și vederea îmi e asaltată de pete. Mă poticnesc înapoi, clipind. Prin privirea încețoșată, văd pieptul însângerat al regelui și sabia pe care o ține, cu mânerul încă întins după ce m-a izbit cu el în craniu.

El râde. Dar îi aud tremurul. E îngrijorat. Urăște că eu – o fată din mahalale, o Obișnuită, un nimeni – tocmai mi-am lăsat amprenta asupra lui.

„Oh, voi face mult mai mult decât să las o cicatrice."

– Da, ei bine, un prieten mi-a spus despre intențiile lui și despre această *Rezistență* din care făcea parte. Vocea lui este plină de amuzament. Așadar, am făcut ceea ce trebuia să fac.

O altă lovitură a sabiei lui mă prinde cu garda jos și îmi face o tăietură superficială peste abdomen înainte să mă

ghemuiesc la pământ.

– Nu-ţi face griji, Paedyn, nu ţi-am ucis tatăl doar din cauza unor bârfe, deşi am ucis bărbaţi pentru mai puţin de atât. L-am omorât pentru a mă asigura că societatea mea de Elite rămâne.

Nu pot să înţeleg ce spune, dar asta se poate datora furiei care îmi întunecă şi ultima urmă de raţiune.

– Recunoaşte, scuip eu, ai minţit pentru a-ţi crea societatea de Elite. Nu există nici o boală răspândită de Obişnuiţi. Nu slăbim Elitele sau puterile lor.

– Am făcut ce era necesar, şi nu ai nici o dovadă.

– Eşti un monstru, zic cu glas sugrumat.

Gestul pe care îl face este ca un soi de ridicare din umeri.

– Un monstru? Poate. Cel mai puternic rege pe care l-a avut Ilya vreodată? Cu siguranţă. Nici un oraş nu este ca Ilya, nici un popor nu-i ca Elitele mele. Şi intenţionez ca lucrurile să rămână aşa.

Mă arunc spre el, secerând cu cuţitul. Oţelul sabiei lui se întâlneşte cu oţelul mult mai scurt al pumnalului meu – dur. Foarte dur. Chiar şi atunci când este slăbit, este un Vânjos cu o putere mult mai mare decât a mea. Pumnalul îmi zboară din mână, doborât la pământ de forţa loviturii.

Nici măcar nu ezit, nici măcar nu-mi dau timp să intru în panică înainte să-i apuc încheietura întinsă şi să-mi ridic genunchiul pentru a-i izbi cotul. Trosnetul dezgustător al fracturii se combină cu un tunet care bubuie deasupra noastră.

Sabia îi alunecă din mână şi loveşte pământul în timp ce el urlă.

Şi apoi pământul se grăbeşte să mă întâlnească.

M-a aruncat la pământ folosind toată puterea de Vânjos şi furia brută pe care o poate aduna. Ceafa mea loveşte pământul, şi văd din nou pete.

„Nu pot vedea."

Clipesc cu disperare, încercând să-mi limpezesc vederea. Capul îmi pulsează intens, simt că se crapă în două, şi poate că aşa şi este. Ceva fierbinte şi lipicios îmi curge de la ceafă şi, chiar şi cu mintea înceţoşată, sunt sigură că nu e un semn bun.

Vederea începe încet să îmi revină, limpezindu-se suficient pentru a vedea ce se profilează deasupra mea.

Regele, cu sabia strânsă în mâna nevătămată, cu un zâmbet curbându-i buzele crăpate.

„Nu."

Mă străduiesc să mă ridic, dar o greutate mare mă împinge înapoi la pământ. Piciorul și cizma lui îmi zdrobesc coastele, țintuindu-mă neputincioasă la pământ.

„Nu așa. Refuz să mor așa."

– Doar de asta îți pasă? Vocea mea îmi sună străină, aspră și speriată. De putere? De conducerea unui regat de Elite? Viața umană nu înseamnă nimic pentru tine?

– Obișnuiții sunt o scuză penibilă pentru viață. O jenă, mârâie el. Ar fi trebuit să moară la molimă, dar, în schimb, sunt o molimă pentru noi. Plănuiesc ziua asta de mult timp, așteptând să mă pot dezbăra de această Rezistență. Și presupun că trebuie să-ți mulțumesc pentru prăbușirea ei. Zâmbetul lui este diabolic, iar capul îmi bubuie în timp ce încerc să înțeleg ce spune. Doar cei mai puternici, cei mai înzestrați vor învinge. Se apleacă ușor, cu privirea sa rece într-a mea în timp ce îmi spune: E despre supraviețuirea celui mai bine pregătit – în acest caz, Elitele. El se îndreaptă, cu cizma încă strivindu-mă. Deci unde rămăsesem? Râde de parcă ar fi spus ceva amuzant. A, da. Îmi scăpam regatul de încă un Obișnuit lipsit de valoare.

Îndreaptă spre mine vârful sabiei, și mă foiesc sub cizma lui. E atât de puternic, iar eu sunt atât de slabă...

– Din păcate, Kai a devenit mai priceput decât mine când vine vorba despre a se juca cu prada. A învățat chiar foarte repede. L-am învățat tot ce știe, ți-a zis? Mie trebuie să-mi mulțumească pentru cruzimea lui.

Mă cutremur când vârful ascuțit al sabiei lui întâlnește pielea obrazului meu, chiar deasupra maxilarului.

Iar apoi îl trage în jos.

Se prea poate să fi țipat – nu sunt sigură. Tot ce știu e durerea lentă, sfâșietoare, ce-mi coboară de la maxilar înspre gât. Sânge fierbinte curge din tăietură și mi se adună pe gât în timp ce ploaia face să usture rana deschisă. Îmi simt gura mișcându-se, dar nu aud nimic ieșind, doar zgomotul din urechi.

Zâmbește când, în cele din urmă, oprește sabia la clavicula mea.

– Este foarte distractiv. Dar poate ar fi trebuit să-l las pe Kai să facă onorurile, hmm?

Mi se face rău, și tot ce miros este parfumul metalic al propriului meu sânge. Oțelul rece se întâlnește din nou cu pielea mea, făcându-mă să înțepenesc – la fel și stomacul meu agitat. A ales zona de sub cealaltă claviculă a mea, chiar deasupra inimii mele. Plescăie cu limba.

– Sunt aproape impresionat că această inimă patetică a ta încă bate. Cu toate trădările, suferința și experiențele la un pas de moarte pe care le-ai îndurat ca Obișnuit.

– Tot ce-am îndurat a fost din cauza ta, mârâi eu, ridicându-mi capul de la pământ, deși îl simt foarte greu.

– Hmm. Sună aproape gânditor. Foarte adevărat.

Durerea orbitoare îmi zvâcnește din nou în corp când sabia lui crestează o linie deasupra inimii mele. Un țipăt sugrumat îmi scapă, aproape înecându-i cuvintele.

– Atunci îmi voi lăsa amprenta asupra inimii tale, ca să nu uiți cine a frânt-o.

Tăieturile lui sunt adânci și dezgustător de lente. Parcurge fiecare linie pe care o crestează iar și iar, în timp ce țipetele îmi erup din gâtlej. Închid ochii în fața rânjetului care îi schimonosește chipul, incapabilă să mai suport să mă uit la acest bărbat. Nu, nu bărbat. *Monstru.*

Lacrimile îmi alunecă pe obraji împotriva voinței mele, amestecându-se cu ploaia și cu sângele împroșcat pe fața mea. Știu exact ce crestează în pielea mea, pot simți cu fiecare lovitură a sabiei lui. Mă marchează înainte de moarte, și asta doare și mai rău decât agonia care îmi zguduie corpul.

Nu știu cât timp a trecut, când, în sfârșit, ridică sabia pentru a-și admira opera.

– Poftim. Detașat. Sună atât de detașat, atât de crud. Ceva care să-ți amintească de mine în viața de apoi.

Apoi își ridică sabia, îndreptând vârful spre pieptul meu.

„Nu. Nu, nu, nu..."

Zâmbește.

– Înjunghiată în piept. La așa tată, așa fiică.

„Nu pot muri."

Regele se înalță peste mine, strângând mânerul sabiei, ridicând-o, sus, sus...

„Nu voi muri."

Sunt disperată, mânată de nebunie. Chiar și ridicarea brațelor îmi provoacă o durere fulgerătoare în corp, dar o ignor în timp ce degetele mi se înfig în cizma de pe pieptul meu, cu o mână în jurul gleznei lui și cealaltă în jurul vârfului de piele al cizmei.

Și, cu fiecare picătură de forță care mi-a rămas, mă răsucesc.

Mormăie de durere, legănându-se nesigur.

Perfect.

Îi trag piciorul în față, cu putere. Rănile la cap, combinate cu rănile pe care i le-am dăruit cu atâta bunăvoință, l-au slăbit, l-au făcut să se clatine.

Și aterizează cu o bufnitură puternică pe pământul ud.

Nu ezit înainte de a mă îndrepta spre sabia care i-a scăpat din mână. Mă târăsc, durerea și adrenalina amestecându-se pentru a crea o combinație periculoasă de nesăbuință. O mână aspră se închide în jurul gleznei mele, târându-mă înapoi prin noroi.

Țip, frustrată și speriată, în timp ce degetele mele ating mânerul sabiei înainte de a fi trasă departe. Capul mi se învârte, și văd fața regelui contorsionată de furie, mânjită de sânge și noroi. Lovesc cu piciorul cât de tare îmi permite trupul frânt, iar, când aud un trosnet, știu că al meu călcâi și-a găsit ținta.

Regele țipă, sunetul gâlgâind în timp ce sângele care i se revarsă din nasul zdrobit îi curge în gură. Îmi smulg glezna din strânsoarea lui și mă arunc spre sabie, strângându-mi în cele din urmă degetele în jurul mânerului ei.

Mă târăsc în picioare, fiecare mișcare fiind dureroasă. Sunt îmbibată de sânge, îmbibată până la oase de ploaia torențială. Mă clatin spre rege, respirând sacadat în timp ce târăsc sabia prin noroiul din spatele meu.

Acum, *eu* stau deasupra *lui*. E amuzant cât de repede ni s-au inversat rolurile. Eu, pe cale să iau o viață. El, pe cale să fie viața pe care o iau.

Dinții pe care îi dezgolește către mine sunt pătați de sânge.

– Nu vrei să ştii cine l-a ucis pe tatăl tău, Paedyn?

Acea singură frază blochează sabia pe care sunt pe cale să i-o înfig în piept. Scoate un râset înainte de a se sufoca cu propriul sânge.

– Ştiu deja cine a fost, zic printre dinţii strânşi. Te-am văzut trecându-i sabia prin piept.

Îmi întorc atenţia la arma strânsă în mână, incapabilă să mai suport asta şi gata să...

– Greşit!

Înlemnesc înainte să-l întreb, ca un ecou:

– Greşit?

Scoate un alt râset şuierător, şi nu aştept ca el să înceteze să tuşească sânge înainte de a-mi înfige vârful lamei în pieptul lui, în timp ce îi spun încet:

– *Tu* ai fost.

Tuşeşte următoarele cuvinte.

– E amuzant cum mintea ne poate face să vedem ceea ce ne dorim. Deja mă urai pentru ce le-am făcut celor de felul tău, aşa că trebuie să fi fost uşor să te convingi că eu am fost cel care a împins acea lamă prin pieptul tatălui tău. Un zâmbet însângerat i se întinde pe buze. Dar nu am fost eu.

– Mincinosule, respir, apăsând sabia mai adânc în pieptul lui.

Următoarele lui cuvinte sunt puţin mai mult decât o şoaptă isterică:

– Să spunem doar că prima ta întâlnire cu un prinţ nu a fost atunci când l-ai salvat pe Kai pe alee.

Nu. *Nu*.

– A fost când ţi-a ucis tatăl.

Lumea se învârte în jurul meu, ameninţând să mă arunce la pământ. Nu se poate aşa ceva. El minte. El este un mincinos. El este...

– A fost şi prima lui ucidere. Regele continuă cu un zâmbet însângerat, amintindu-şi: A fost prima misiune în care l-am trimis, şi cred că se prea poate ca el să fi plâns după aceea. Uite cât de departe a ajuns! Uite cât de bine l-am antrenat! Acum, ucide la comanda mea şi abia de clipeşte la zecile de morţi aduse de mâinile lui.

Abia pot să respir. Băiatul care m-a învăţat să dansez, care mi-a vindecat rănile, care m-a întrebat, sub stele, care este culoarea mea preferată...

– Minți, zic sugrumat.

El scoate un hohot de râs.

– Nu, *tu* te minți singură, Paedyn.

Amintirea nopții în care a murit tatăl meu pare brusc atât de neclară, atât de în ceață. Acolo unde credeam cândva că văd chipul regelui, văd acum o siluetă încețoșată. Nu pot desluși nici un detaliu, nu pot să-mi amintesc nimic despre ucigașul tatălui meu.

Clatin din cap. Nu mă pot gândi la asta acum. Refuz să las gândurile mele poticnite despre Kai să-mi distragă atenția de la sarcina pe care o am.

Pentru că acum *îi* voi ucide tatăl.

Din nou, asemănările mi se pare bolnăvicioase.

„Nu voi da greș."

Zâmbetul regelui este însângerat.

„Nu voi șovăi."

Urmează râsete isterice, batjocoritoare.

„Nu voi simți remușcări."

– Slabă. La fel ca tatăl tău...

Sabia pe care i-o înfig în piept îl face să tacă naibii.

Următoarele mele cuvinte sunt cinice, îngrozitor de calme:

– Asta e pentru tatăl meu.

Scoate un icnet slab, șuierător, în timp ce își saltă capul de pe pământ pentru a se uita la rana pe care i-am provocat-o. Ochii i se fac mari la vederea propriei sale săbii îngropate adânc în piept. Un bolborosit urmează după icnet, sângele revărsându-i-se pe la colțurile gurii și țâșnind din rană.

Nimic – nu simt nimic pentru acest om care moare la picioarele mele, ucis de mâna mea.

– Și asta, zic și răsucesc mânerul sabiei, provocându-i un țipăt regelui în timp ce carnea lui este străpunsă și sfâșiată, este pentru Adena.

Scoate un suspin sugrumat când smulg sabia, aruncând-o la pământ. Mă învârt și îmi găsesc pumnalul zăcând la câțiva metri distanță. Fiecare pas către el mă face să mă simt mai puternică, în ciuda rănilor care îmi slăbesc teribil corpul.

Mânerul învolburat argintiu al pumnalului tatălui meu este mânjit de apă de ploaie, sânge și noroi – la fel ca mine.

Picături de apă îmi curg pe față, înțepându-mi rănile deschise, în timp ce întorc pumnalul pe care îl am în mână. Îl răsucesc o dată, de două ori, simțindu-i greutatea familiară.

– Iar asta e pentru mine, nenorocitule!

Las pumnalul să zboare.

Capitolul 66

Paedyn

Lama își găsește ținta, ghidată acolo de ura mea, de inima mea frântă, de lipsa mea de milă. Se cufundă în centrul gâtului lui, oprindu-i instantaneu respirațiile chinuite.

Tremur din toate încheieturile, uitându-mă la cadavrul unui ucigaș care se uită înapoi la creatura care tocmai a devenit și ea criminală.

Capul regelui este înclinat într-o parte, cu pumnalul tatălui meu înfipt în gât, cu ochii mari și vigilenți. O lacrimă îmi alunecă pe obraz, amestecându-se cu mărgelele de apă de ploaie care mi se rostogolesc pe față. O șterg cu mâinile însângerate, neștiind de ce îmi vine să plâng.

„Este regret?"

Nu. Nici un regret. Nici o remușcare. Nimic apropiat de vinovăție.

E ușurare.

Fac un pas nesigur către el, intenționând să-mi iau pumnalul și s-o tulesc.

Ceva îmi atrage atenția. Mă învârt spre mișcare, în ciuda faptului că trupul meu țipă în semn de protest. Ochii mei aterizează pe niște ochi strălucitori, care nu clipesc. Fata este micuță, cu pielea închisă la culoare și părul și mai întunecat. Ea clipește, și ochii i se limpezesc înainte ca o expresie de groază să i se întipărească pe chip.

Iar apoi sprintează.

„Un Vizual."

Clipesc în ploaie, uitându-mă după silueta în retragere a fetei care probabil tocmai m-a înregistrat ucigându-l pe rege. Abia am timp să procesez asta înainte să aud paşi grei răsunând din tunelul de piatră din dreapta mea.

Ezit.

Pumnalul meu.

Am nevoie de el. Trebuie să-l am. Eu...

Oricine se îndreaptă prin acel tunel vine repede. Trebuie să plec de aici acum. Nu am idee dacă această persoană e prieten sau duşman şi nu am nici o intenţie să aflu.

Nu am nici un moment de pierdut. Nici o secundă să-mi înşfac preţuita posesiune, iar inima mea frântă este acum cea mai dureroasă rană a mea.

Apoi alerg.

Fiecare parte din mine arde. Corpul meu ţipă, traversat de dâre de sânge, clătinându-se de slăbiciune. Dar nu mă pot opri. Odată ce voi ajunge mai departe pe drum, vor fi păduri în dreapta mea şi...

Un cuţit şuieră pe lângă mine, trecându-mi peste antebraţ cu lama lui ascuţită.

Întorc capul şi mă opresc împleticit, şocată de ce văd.

Fiecare fragment din corpul lui este acoperit de sânge. Părul lui este un amestec de onduleuri precum cerneala, lipicios de sudoare şi traversat de dâre de sânge. O lamă subţire îi este prinsă între degete, cu mâna ridicată, gata s-o trimită în zbor spre mine.

Iar ceva se aşază la locul lui în clipa când îl văd.

Sunt deodată în vechea mea casă, ascunsă în spatele unei uşi întredeschise, în timp ce privesc o sabie pătrunzând în pieptul tatălui meu. Sabia ţinută de un băiat cu părul negru ondulat, un băiat cu ochi cenuşii plini de frică, un băiat care tocmai a devenit criminal.

Mă înfior când ochii mei parcurg acelaşi păr negru, aceiaşi ochi gri şi acelaşi criminal din faţa mea. Vederea lui acum îmi face dintr-odată amintirea acelei nopţi mai limpede decât a fost vreodată.

Bucăţi din puzzle-ul pe care îl formează memoria mea încep să se aşeze la loc.

În acea noapte, cu atâta vreme în urmă, mintea mea m-a făcut să cred că regele a fost cel care mi-a ucis tatăl, m-a făcut să dau vina pe bărbatul pe care îl uram deja. Şi, într-un fel, regele a fost cel care l-a ucis, doar că nu cu propria mână. Fiul lui a fost cel care a înfipt tăişul în pieptul tatălui meu.

Mi se frânge respiraţia când mă uit la el.

Brusc, totul are sens.

Atracţia. Conexiunea. *Familiaritatea.* Am fost atât de uşor atrasă de el pentru că, în adâncul meu, îl cunoşteam, l-am recunoscut, mi-am amintit de el. Îmi era familiar.

Iar, acum, ucigaşul tatălui meu o să mă ucidă.

Ne uităm unul la altul, şi îl văd pe băiatul care a fost toată viaţa lui instrumentul morţii pentru rege, pregătit şi controlat să fie un ucigaş. El a fost făcut astfel. Făcut pentru a oglindi monstrul care este tatăl său – care *a fost.*

Dar asta nu-l face mai puţin un criminal.

Ochii îi sunt mai şocanţi decât înfăţişarea zdrenţuită şi marcată de furie. Privirea aceea cenuşie este ca fumul care se ridică din focul cel mai fierbinte şi, totuşi, rece ca aşchiile de gheaţă, străpungătoare ca vârfurile de ţurţuri. Ochii aceia trădează groaza pe care o simte, arătând ca în noaptea în care l-am văzut luând prima viaţă.

Eu i-am făcut asta. L-am ucis pe tatăl lui.

„Dar, mai întâi, el l-a ucis pe al meu."

Ştie ce am făcut. Mă îndoiesc că va uita aspectul distinct al pumnalului pe care i l-am apăsat de gât de atâtea ori – acelaşi pumnal care iese acum din gâtul tatălui său.

Şi totuşi, cuţitul lui m-a ratat.

Kai nu ratează. Decât dacă vrea.

– Ce mi-ai făcut?

Cuvintele lui sunt pierdute în furtună, dar mă îngheaţă până în oase, mai mult decât ar putea-o face vreodată ploaia. Am mai auzit exact acele cuvinte alunecându-i de pe buze şi înainte, când le atingeau uşor pe ale mele. Am simţit că ploaia îmi răcoreşte pielea încinsă când eram la câţiva centimetri unul de celălalt. Am mai avut privirea lui cenuşie asupra mea – când era plină de căldură mai degrabă decât de ură.

„Frumoasa mea Pae, ce mi-ai făcut?"

Cum poate un singur moment să îl oglindească pe altul într-un mod atât de morbid? Oare chiar ieri buzele lui formau acele cuvinte cu dor, iar azi, cu dezgust?

Numai că singurele asemănări dintre noaptea trecută și acest moment sunt focul și forța sentimentelor care îi umplu ochii. Cu masca picată, este lipsit de protecție, permițându-mi să văd clar durerea care îi îmbracă trăsăturile.

Mâna lui care ține cuțitul, gata să lovească, tremură în aer. Aproape că pot vedea piesele potrivindu-se în mintea lui, realitatea a ceea ce sunt și a ceea ce am făcut căpătând sens.

Își ridică brațul mai mult, gata să-și afunde lama în pieptul meu. Ochii mi se închid, și îmi înfig picioarele în pământ, acceptându-mi soarta.

Sufăr. Totul doare. Poate că merit această moarte. Poate chiar mi-o doresc...

Gândurile mele jalnice sunt întrerupte de un strigăt sugrumat de frustrare care mă face să deschid ochii. Kai își trece mâinile prin păr, cu capul plecat. Când ochii lui îi întâlnesc în cele din urmă pe ai mei, tăind prin ploaie și prin distanța care ne desparte, văd lupta dezlănțuită în ei.

El știe ce trebuie să facă și totuși nu o face.

Vocea lui Kai tremură precum mâinile lui.

– Ar trebui să-ți îngrop lama asta în gât.

Și ar putea să o facă fără oprelişti. Nu am arme, voință, energie pentru a încerca să-l opresc. Vocea mea sună la fel de frântă precum mă simt.

– Atunci fă-o!

El clatină din cap la mine, arătând la fel de dezgustat de el însuși ca de mine.

– Am s-o fac. *Ar trebui.*

Se strâmbă în timp ce strânge pumnalul îndreptat direct spre mine. Un alt sunet frustrat i se smulge din gâtlej. Își trece ambele mâini însângerate prin păr, clătinând din cap.

– Atunci de ce nu pot să o fac?

Acum, se uită la arma din mână, la arma cu care mi-ar putea lua viața cu ușurință.

– De ce, când vine vorba despre tine, sunt dintr-odată un laș? De ce, când vine vorba despre tine, îmi pasă brusc?

De ce nu pot arunca acest blestemat de cuțit în *ucigașa* tatălui meu!?

Pieptul i se ridică și coboară rapid cu fiecare respirație neregulată. Eu, pe de altă parte, cred că am încetat complet să mai respir când el zice:

– Ți-am spus că sunt un prost când e vorba despre tine și se pare că am dreptate. Râsul lui este mușcător. Sunt un prost când vine vorba despre tine. Următoarele cuvinte din gura lui sunt ca o osândă, dar înșelător de calme. Poate că, atunci când voi scăpa de tine, îmi voi găsi curajul. Așa că îți dau un avans.

Clipesc înspre el. Picioarele mele par să fi prins rădăcini. Nu mă mișc un centimetru, prea șocată și speriată ca să fac altceva decât să mă uit.

– Măcar ți-ai ținut promisiunea. Ai rămas în viață suficient de mult încât să mă înjunghii pe la spate. Râde amar, amintindu-și atacul de după primul bal, când i-am îngrijit rana. Iar acum promit să-ți întorc favorul! Vocea i se încordează de emoție. Fugi, Paedyn! Pentru că, atunci când te voi prinde, nu voi rata! Nu voi ezita! Nu voi face greșeala de a avea *sentimente* pentru tine!

Sunt înghețată, încă stând în ploaia rece.

– Du-te! strigă el, cu vocea frântă. Du-te înainte să găsesc pe cineva care nu este un laș, cineva care nu este un prost și să îl las să îți înfigă pumnalul în spate chiar aici, chiar acum.

Mă împiedic pe terenul denivelat înainte să mă întorc dinspre el. Și apoi alerg din nou, așa cum am făcut-o toată ziua, toată viața. Arunc o privire peste umăr, zărindu-l pe Kai căzând în genunchi lângă rege, cu ochii ațintiți asupra mea.

Îmi înghit emoțiile care îmi prind gâtlejul ca niște gheare, amenințând să se scurgă din ochii care mă înțeapă.

Nu mă uit înapoi.

Capitolul 67

Kai

Cum de-am putut fi atât de orb, atât de inconştient?

Îi văd silueta care se retrage şi devine tot mai mică, o văd scăpându-mi – scăpând de un ucigaş.

Numai că nu m-am comportat precum singurul lucru pentru care m-am născut.

Nu m-am comportat precum criminalul în care am fost modelat.

Am lăsat-o să scape.

„Am lăsat-o să scape."

Mă uit în jos la pumnalul ei strâns în pumnul meu, cu lama lui ascuţită mânjită de sânge.

Sângele tatălui meu. Ochii mei se îndreaptă spre corpul lui neînsufleţit, spre ochii care se uită sticloşi la locul de unde trebuie să-şi fi aruncat Paedyn cuţitul. Întind mâna cu degetele tremurânde şi îi închid, incapabil să suport să văd ochii lui Kitt atât de lipsiţi de viaţă.

Nu am vărsat nici o lacrimă.

Mă simt amorţit.

Mă simt şocat.

Mă simt trădat.

A fost ceva real pentru ea? A fost totul o minciună? O prefăcătorie?

Ştiu că gândurile mele ar trebui să se îndrepte către regele mort lângă care stau în genunchi, dar ele continuă să-şi dorească să se întoarcă la ea.

Nu i-am putut simţi niciodată puterea. Era de neatins pentru Anihilatori. Cei din Rezistenţă nu au atins-o cu un deget când au atacat.

Pentru că este o Obişnuită.

Pentru că face parte din Rezistenţă.

Mă rog, *făcea*. Nu prea mai are din ce să facă parte după ziua de azi.

Cum de n-am putut să văd mai devreme?

Clatin din cap, cunoscând deja răspunsul la întrebare. Pentru că am fost orbit de tot ce este ea.

„Ea l-a ucis. Ea l-a ucis pe rege. Ea mi-a ucis tatăl."

Şi totuşi, am lăsat-o să plece. Dar nu pentru mult timp. Mă ridic, uitându-mă în jos la regele mort, înainte ca

privirea mea să se întoarcă spre pata care este ea, acum abia vizibilă prin ploaie.

Titlul de Executant nu a cântărit niciodată atât de mult pe umerii mei.

Va trebui să o găsesc.

Şi, când o voi face, îmi voi fi găsit curajul.

Capitolul 68

Paedyn

Nu mă opresc din alergat până când mă impleticesc în pădurea de lângă drumul care duce spre casă. Alergarea îmi devine poticnită atunci când rădăcinile îmi prind gleznele şi pietrele îmi înţeapă degetele de la picioare. Ploaia nu şi-a încetinit încă încercarea de a mă îneca, asaltându-mi fiecare dintre rănile deschise.

Degetul meu îşi face loc spre tăietura care iese din falcă şi coboară pe gât, urmând cu blândeţe traseul scrijelit şi însângerat despre care ştiu că nu va mai arăta niciodată ca înainte. Apoi degetele îmi bâjbâie pe piept, oprindu-se doar când întâlnesc pielea sfâşiată chiar deasupra inimii. Tresar şi mi-aş dori să fie din cauza durerii.

„Oh!"

Urmăresc liniile zimţate care formează acea singură literă. Acea singură literă care va forma o cicatrice pentru totdeauna, o amintire *a lui* şi a ceea ce sunt eu. O de la Obişnuită.

Marcajul e la fel de sfârtecat ca inima care abia bate sub el.

Mă clatin înainte, cu mâna apăsată pe O-ul crestat în pielea mea, cu toate semnificaţiile din spatele literei aparent simple.

O pată de culoare îmi atrage privirea, strălucitoare pe frunzişul întunecat al pădurii umede. Inima mi se sfâşie la vederea lui, plămânii strângându-se şi picioarele

tremurând. Chiar ieri vederea sa m-a făcut să zâmbesc, chiar ieri simbolul mi-a fost strecurat în păr de mâini puternice, cu degete sigure.

„O floare de nu-mă-uita, din moment ce se pare că mereu uiți cine sunt."

Mă uit la mănunchiul de flori albastre, batjocorindu-mă cu amintirea atingerilor furate, a promisiunilor tăcute. Acum, au rămas doar strigăte de răzbunare, ochi oțeliți care nu promit nici o milă și un pumnal de argint furat, atât de drag mie, dar care e foarte probabil să devină tăișul ce-mi străpunge inima.

„Nu mă interesează dacă uiți cine sunt ca titlu, atât timp cât îți amintești cine sunt *pentru tine.*"

Deschid gura să râd, doar pentru ca un suspin să îmi scape pe lângă buze, corpul meu hotărând să tremure mai degrabă de durere decât de amuzament.

Oh, îmi amintesc cine este el pentru mine. Cum aș putea să-l uit pe ucigașul tatălui meu?

Mă împiedic, clipind prin șuvoiul constant de ploaie și lacrimi.

Lichidul gros și fierbinte curge pe marcajul meu, pe corpul meu, pe însăși ființa mea.

„Miere."

Asta îmi spun.

„E doar miere."

Epilog

Kitt

Au trecut trei zile de când l-am văzut pe tatăl meu zăcând mort în noroi.

Trei zile de când am dormit ultima dată.

Trei zile de când am putut închide ultima oară ochii fără să-i văd trupul însângerat.

Trei zile de când Rezistența a atacat la Întrecerea finală.

Trei zile de când fata în care aveam încredere, fata pe care ajunsesem să o vreau, a devenit ucigașă și trădătoare.

Trei zile de când am devenit rege.

Coroana de pe capul meu este grea, așa cum grele mi-au devenit și pleoapele, la fel cum se simte greutatea regatului aruncată acum pe umerii mei. Clipesc să mă trezesc, amintindu-mi ce voi vedea dacă voi ceda oboselii.

„Singurul meu părinte adevărat, mort. Părintele pe care toată viața am încercat să-l mulțumesc, să-l fac mândru. Întins fără viață lângă mine. Genunchii mi se afundă în noroi, în timp ce lacrimile îmi cad pe pieptul lui însângerat, pe gâtul lui tăiat…"

Reduc la tăcere gândurile urlânde care mi-au răsunat în craniu preț de zeci de ore. Privirea mea se întoarce spre scaunul preferat al tatălui, pielea maro fiind uzată de anii petrecuți așezat acolo. Descopăr că îl studiez destul de des, o făceam chiar și când el era în viață și stătea pe el, semnând tratate și concepând strategii.

Am studiat tot ce a făcut.

Înainte de a fi ucis cu brutalitate.

– Kitt.

„Kai."

Executantul meu.

Intră în birou după ce bate ușor cu degetele în ușa deschisă, sunând aproape timid. Aproape că râd la vederea lui Kai încercând să fie precaut în jurul meu. Este un efort curajos, deși nu i-am cerut milă.

Nu sunt precum Kai. Nu sunt detașat și adunat și nu port constant o mască atent construită în preajma celor mai mulți. Emoțiile mele sunt la vedere, îmi țin inima pe tavă. Sunt Kitt, fratele care ar trebui să fie bun și fermecător. Despre care se spune că va deveni cel mai blând rege pe care l-a văzut Ilya vreodată.

Greșit!

Mă simt oricum, numai blând nu. Mă simt *în toate felurile*, numai blând nu. Simt furie și durere. Mă simt inadecvat și gol. Simt disperare și…

– Voiai să mă vezi?

Cuvintele fratelui meu sunt blânde, iar el pare ușor îngrijorat.

Și ar trebui să fie. Kitt cel drăguț nu se comportă ca un nebun. Kitt cel drăguț este blând, nu un ucigaș.

Kitt cel drăguț s-a schimbat.

„Durerea este o nenorocită."

– Da. Ia loc!

Fac un semn relaxat către scaunul obișnuit al lui Kai. Ochii lui se îndreaptă spre cel uzat al tatălui înainte de a se așeza, încrucișându-și o gleznă peste genunchi. Se apleacă înainte, cu ochii cercetându-i pe ai mei după răspunsuri pe care nu le va găsi.

– Ce mai faci, Kitt?

Îngrijorarea care îi umple vocea frânge ceva în inima mea – cea care a devenit atât de rece în ultimele 72 de ore. Privirea mi se îmblânzește ușor, devenind momentan mai mult a lui Kitt și mai puțin a regelui. El este fratele meu, singura rudă de sânge care mi-a rămas. Poate chiar singura persoană care mi-a mai rămas.

– Eu... fac.

„Fac? Ce naiba de răspuns a fost ăsta?"

Îmi dreg glasul.

– Ce face... Ezit. Mama?

„Nu este mama mea. Mama mea a murit, la fel ca tatăl meu."

– Ea... face. Kai îmi oferă un zâmbet slab. Nu vrea să iasă din camera ei. E ca și cum, încet, durerea de a-l pierde o...

Se oprește, îndreptându-și atenția din nou spre scaunul uzat al tatălui, pentru a-și abate atenția de la cuvintele nerostite.

– Înțeleg.

Chiar am înțeles. Înțeleg cum se simte. Cum e să fii atât de înghițit, atât de sufocat de durere.

Ochii mei se îndreaptă spre Kai, privindu-i umerii rigizi, degetele învinețite și însângerate.

„Îmi este milă de omul sau de obiectul pe care l-a lovit pentru a-și abate mintea de la anumite lucruri."

Aproape că plescăi din limbă înspre el, vrând să-l pedepsesc pe fratele meu mai mic pentru că poartă acea mască rece a lui în prezența mea. Nu face niciodată asta, nu îmi blochează niciodată accesul la sentimentele lui, așa cum face acum.

Nu sunt sigur ce a simțit Kai pentru tatăl nostru, dar știu că nu a ținut niciodată la el cum țin eu... cum *am ținut* eu. Poate că a fost un amestec de dragoste și dezgust pe care l-a simțit față de bărbatul care l-a făcut să devină ceea ce este. Omul care a fost un rege pentru el, nu un tată.

Dar pentru mine tata a fost fundația mea. El era cine m-am străduit să devin, cel de care îmi doream să fiu iubit. Însă acum a murit, și încă sunt dispus să fac tot ce este necesar pentru a-l face mândru. Mi-am petrecut întreaga viață așteptând să-i calc pe urme și iată-mă, încercând brusc să-l înlocuiesc. Și voi face ce trebuie făcut pentru ca după moarte să fie mândru.

Mă uit la fratele meu, știind că și el simte durerea. În ciuda relației lor cu asperități, Kai l-a pierdut totuși pe bărbatul căruia îi spunea tată, chiar dacă numai cu numele. Pot zări acea durere, vizibilă subtil în încordarea maxilarului său, în încrețirea constantă a frunții, în mișcarea ritmică a genunchiului.

Dar știu că el jelește mai mult de o persoană.

„Știu că eu o fac."

– Kai. Atenția lui se îndreaptă spre mine. Încoronarea mea s-a încheiat, înmormântarea tatălui a fost rezolvată – fac o pauză, având nevoie de un moment pentru a-mi înghiți nodul de emoție din gâtlej –, iar acum ești cu adevărat Executantul meu.

El încuviințează încet din cap, știind deja toate aceste informații.

– Așadar, e timpul pentru prima ta misiune.

El încuviințează din nou din cap, la fel de încet. E o formalitate. Amândoi știm că nu ar putea refuza nici dacă ar vrea. A jurat să își pună serviciile în slujba mea, oricât de al naibii de stranie a devenit dinamica noastră. Știam că într-o zi aveam să domnesc asupra fratelui meu, doar că nu credeam că acea zi urma să vină atât de curând, atât de brusc.

Le impun trăsăturilor să pară neutre.

– Găsește-o!

Și iată cum cade masca lui Kai. Îi alunecă, și fața îi e inundată cu sentimente care dispar prea repede pentru ca eu să le interpretez. Dar nu sunt orb. Am văzut cum l-a afectat ea. Am văzut cum a lăsat garda jos în preajma ei,

ceva ce obișnuia să rezerve doar pentru mine. Se pare că ea a luat tot ce era mai bun din noi doi înainte de a ne înjunghia pe amândoi pe la spate, înjunghiindu-l pe tata în piept și în gât.

„Singurul meu părinte adevărat, mort. Părintele pe care toată viața am încercat să-l mulțumesc, să-l fac mândru. Întins fără viață lângă mine. Genunchii mi se cufundă în noroi, în timp ce lacrimile..."

– Vreau să o găsești, spun eu peste suferința urlătoare din capul meu, și vreau să mi-o aduci.

Kai nu se uită la mine în timp ce își pleacă ușor capul într-un singur gest solemn.

– Da, Majestate.

Titlul îmi sună străin de pe buzele lui, dar descopăr că-mi place rezonanța lui. Mă ridic de pe scaun și mă îndrept cu pași mari spre cel cu piele maro decolorată, plin de amintirea unui rege mort.

Și apoi mă așez, încet.

– Adu-mi-o pe Paedyn Gray, Executantule!

Mulțumiri

Înainte să încep să îmi exprim recunoștința pentru oamenii care au făcut posibilă scrierea acestei cărți, aș dori să îmi iau un moment pentru a mă speria oficial de faptul că am ajuns într-atât de departe încât *să scriu* o pagină de mulțumiri. Călătoria până la finalizarea acestui manuscris a fost una lungă, o aventură pe care mă temeam că nu o voi putea termina. Și, tocmai din acest motiv, dintre toate miile de cuvinte pe care le-am scris înainte de acestea, să scriu „Mulțumiri" în partea de sus a acestei pagini ar putea fi lucrul de care sunt cel mai mândră.

Acestea fiind spuse, voi începe să-mi revărs recunoștința.

Cel mai important, și cel mai evident, vreau să încerc mai întâi să-mi exprim recunoștința și aprecierea față de

părinții mei răbdători. Mamă și tată, m-ați susținut la fiecare pas făcut în această călătorie nebună și cu adevărat nu aș fi putut realiza acest vis fără voi doi. Vă mulțumesc că ați crezut în mine, vă iubesc pe amândoi extrem de mult.

Tot în sfera familială mai sunt trei persoane cu care sunt înrudită și care merită mulțumirile mele. Nikki, îți mulțumesc nu numai pentru că m-ai ascultat bălmăjind despre punctele slabe ale intrigii, ci și pentru că m-ai ajutat să găsesc modalități de a le rezolva. Îți sunt datoare la greu. Josh, nu aș fi putut cere un fals agent mai bun. Îți mulțumesc pentru disponibilitatea de a mă ajuta și pentru înțelepciunea de care ai dat dovadă pe parcursul acestui proces, Foo. Jessie, dragostea și sprijinul pe care mi le-ai oferit cu bunăvoință înseamnă mai mult decât știi. Entuziasmul tău față de mine și visul meu este cu adevărat contagios.

De data asta se pare că nu mai am cuvinte când vine vorba despre a-mi exprima imensa apreciere pentru incredibila mea editoare, Michelle Rosquillo. Sunt atât de incredibil de recunoscătoare pentru toată dăruirea și munca grea cu care ai susținut acest roman, Michelle. Îndrumarea și înțelepciunea ta m-au ajutat să îmi transform manuscrisul în ceea ce este astăzi și nu aș fi putut cere o femeie mai potrivită care să se ocupe de sarcina de a edita această carte lungă. Îți sunt recunoscătoare că ai făcut acest proces distractiv și incitant și că ai îndurat convorbirile telefonice de patru ore avute cu mine. Pur și simplu, ești cea mai bună.

Coperta uluitoare a cărții este doar mulțumită lui Stefanie Saw de la Seventhstar Art. Ești cu adevărat magică, și voi fi pentru totdeauna fascinată de munca ta. În ceea ce privește harta superbă de la începutul acestui volum, JoJo Elliott este cea către care se îndreaptă mulțumirile. Sunt uimită de fiecare dată când admir felul în care amândouă mi-ați adus lumea la viață.

Acum, dacă ar fi să scriu despre fiecare persoană care m-a ajutat să ajung unde sunt astăzi, prin încurajări sau ajutor, mă tem că ar mai ieși o carte. Așadar, aș dori să aduc mulțumiri colective, dar din inimă prietenilor mei incredibili. Bucuria voastră pentru mine și dorința de a mă

asculta divagând despre scriitura mea sunt mai mult decât aş putea să cer vreodată. Vă mulţumesc din suflet că m-aţi suportat – o sarcină care nu este pentru cei slabi de înger.

Bun, a venit timpul să le mulţumesc câtorva mii de oameni care au jucat un rol *imens* nu numai în scrierea cărţii, ci şi în viaţa mea. Pentru familia haotică pe care sunt suficient de binecuvântată să o am prin intermediul TikTok – voi toţi sunteţi motivul pentru care am ajuns să scriu această pagină. Romanul de faţă nu ar exista fără sprijinul şi dragostea care mi s-au arătat de când am postat primul meu videoclip pe BookTok. Sunteţi ameninţările mele preferate, şi nu voi putea niciodată să vă mulţumesc suficient fiecăruia dintre voi pentru că mi-aţi oferit această oportunitate. Sunteţi cu toţii personajul principal, nu uitaţi asta!

Aş vrea să-i mulţumesc acum Celui care mi-a dăruit dragostea pentru cuvinte şi dorinţa de a scrie. Cu adevărat nu aş fi acolo unde sunt astăzi fără Domnul şi Mântuitorul meu, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care mi-a oferit-o.

Bine, aproape că am încheiat cu sentimentalismele. Acesta este un „Mulţumesc" adresat ţie, dragă cititorule. Pur şi simplu, nu pot înţelege o lume în care oamenii vor să-mi citească bălmăjelile, aşa că apreciez că ai petrecut timp în lumea pe care am creat-o cu ajutorul personajelor de care sunt nesănătos de ataşată. Eşti inspiraţia mea, şi sper să am privilegiul de a continua să scriu pentru tine.

Acum, prefă-te că te îmbrăţişez!

XO, Lauren

În limba engleză, în original, nuanţa este *teal*. (n.red.)